

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI
ELISE KOVA

PERİ PRENSİ
ile
DANS

YABANCI

NE AŞKA İNANİYORDU

NE DE PERİLERE

FAKAT HER İKİSİ DE

ONU ÇAĞIRIYORDU

Aşkı yalnızca ailesinin parçalanma sebebi olarak gören Katria kendisini asla bu duruma sokmayacağına yemin etmişti. Bu yüzden de Fenwood isimli gizemli bir lordla zorla evlendirildiğinde tozpembe hayallere kapılmamıştı. Fakat eski hayatından kaçmak isterken tam da en korktuğu şeyin kalbine koştüğundan habersizdi.

Yeni evinde tuhaf kurallar vardı; kocasının yüzüne bakması, gece ne duyarsa duysun odasından çıkması ve gerçek olduğuna asla inanmadığı perilerle dolu ormana yaklaşması yasaktı. Görmemesi gereken bir ritüele şahit olduğunda ise kendini Ortadiyar'da bulacaktı.

Orada sağ kalmak bir insan için yeterince zorken, yanlışlıkla ele geçirdiği kadim büyü, kana susamış bir kralın da onun peşine düşmesine yol açacaktı. Perilerin kaderi artık Katria'nın ellerindeydi, peki ya onu kim kurtaracaktı?

"Beni irap muhteşemdi ve her sayfada beni büyüledi."

— *Libraryinthecountry*

ANIN İDİ

Çeviren: Onet Özyılmaz

www.puhaniyayinlari.com

TARANCI

9 786258 387034

© Puhani Yayınları

www.ithakiyayinlari.com

PERI PRENSI ^{ile} DANS

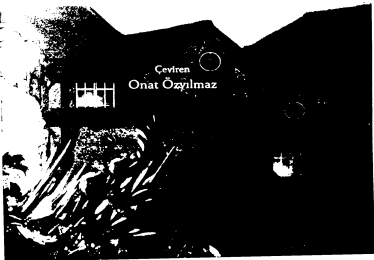
ELISE KOVA

PERİ PRENSİ ile DANS

Büyülü Evlilik Serisi

2. Kitap

Çeviren
Onat Özyılmaz

*geç saatlere kadar uyanık kalıp
bol öpüşmeli kitaplar okuyanlara*

Denizlusuamları Suları

KUTANMAIS GÜLÜ

DÜŞÜKİSTİ

KARAYAN
ORMAN

Sema Sarayı

Batıgarahı

Peri Ormanları

Elf Krallığı

Vampir Dağları

Ötediyar

bir

Paramız suyunu çekince Joyce önce tabloları, sonra babamın gümüşlerini, ardından annemin mücevherlerini ve elbiselerini, en sonunda da koridorumdaki üç kuruş edecek ne varsa hepsini sattı. Partilerine ve hırslarına kaynak sağlamak için eline geçen her şeyi paraya çevirdi. Babamın ölürken beraberinde götürdüğü ihtişamın birazını geri kazanmak için her şeyden vazgeçti.

Şimdiyse geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Bu yüzden de satılacaklar listesinde bugün ben vardım.

Bunu ayan beyan dile getirmemişti ama haklı olduğumu biliyordum. Bir yılı aşkın süredir bunun farkındaydım – tıpkı ufkun hemen ötesinde toplanan fırtına bulutları gibi iliklerimde hissediyordum, hava beklentiyle ağırlaşmış vaziyetteydi. Her şey kız kardeşimin aralara sıkıştırdığı küçük yorumlarla, dikkat çekmeyen hareketleriyle başlamıştı. Satır aralarını okumamı daima "mantıksız" bulurdu.

Ancak gerçek hep oralarda gizlenirdi, değil mi? Sesli dile getirilmeyen detaylarda.

Daha sonra evlilik ve "yaşıma uygun taliplere" dair imalar akşam yemeği soframızdan eksik olmamaya başladı. Çok yemek yiyor ve çok az iş yapıyordum. Beni evlendirmek en mantıklı hamleydi ve Joyce her şeyden önce bir işkadınıydı.

Kafamdaki düşünceler engebeli tepeleri saran, babamın malikânesinden sık ormanlara kadar uzanıp Arduvaz Dağları'nın eteklerinde kümelenen sis kadar yoğun ve kaçınılmazdı. Bu endişeler bir türlü kurtulamadığım kara bulutlar gibi haftalardır bana musallat oluyordu. Puslu'nun dizginlerini bir elimden ötekine geçirdim. Huzursuzca kişneyip başını iki yana salladığında boynunu okşadım. Endişemi hissedebiliyordu.

"Her şey yolunda," diye teskin ettim onu. Ama dürüst olmam gerekirse, yolunda giden herhangi bir şey var mı bilmiyordum. Joyce'un beni satacağı adamla buluşacağı gün bugündü. Her şey içeride konuşulanları bilmediğim kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıklara bağlıydı. "Hadî, ormanda bir tur daha atalım."

Puslu, gri renkli bir kısraktı ama ona bu ismi vermemin nedeni kürkünün rengi değildi. Üç yıl önce, sonbaharın son aylarında tıpkı bunun gibi bir günde doğmuştu. Bütün geceyi annesiyle ahırda geçirip onunla tanışmayı beklemiş, gördüğü ilk insanın ben olduğumdan emin olmak istemiştin.

Gemisi batmadan önce babamın bana verdiği son şey oydu.

O zamandan beri her sabahı birlikte geçirir olmuştuk. Puslu, sanki ayaklarını yerden kesilmiş de gökyüzündeki kuşlarla birlikte süzülüyormuşum gibi hissetmemi sağlayan bir hızla koşardı. Her gün dört duvar arasına kapatılmanın ve eyere vurulmanın acısını bildiği için böyle koşuyordu. Sisi bir ok gibi yarıp ıslak toprağın üzerinden uçarcasına geçerken belki de yalnızca koşmaya devam etmemiz gerektiğini düşündüm bir kez daha.

Belki ikimizi de özgürlüğümüze kavuşturabilirdim. Kaçıp giderdik... ve bir daha geri dönmezdik.

Aniden karşımıza ağaçlar çıktı – yan yana dizilmiş gözcüleri, ormandan çok bir duvarı andıran ağaçlar. Puslu şaha kalktı, neredeyse beni sırtından atacaktı. Kontrolü tekrar ele almaya çalışırken bedenim eğilip büküldü. Karanlık ormanın sınırında tırıs gittik.

Pek bir şey görünmese de gözlerim ağaçların arasında geziniyordu. Sis ve ağaçların sık yaprakları sağ olsun, birkaç metrenin

ötesindeki her şey zifiri karanlığa gömülmüştü. Ormanı daha iyi incelemek için eyerleri hafifçe çekip Puslu'yu durdurdum, gerçi ne aradığımı da bilmiyordum. Kasaba halkı geceleri ormanda ışık gördüklerini söylüyordu. İnsanları ve büyüü ayıran doğal bariyeri geçmeye cüret eden bazı cesur avcılar ormanın vahşi ve kötü yaratıklarını gördüğünü iddia ederdi – yarı insan yarı canavarları. Perileri.

Elbette ormana ayak basmama hiç müsaade edilmemişti. Terden kayganlaşmış avuçlarımı binici pantolonumun kalın kumaşına sürttüm. Ormana bu kadar yakın olmak bile içimi kıpır kıpır bir beklentiyle dolduruyordu.

O gün bugün müydü? Ormana kaçacak olsam peşimden kimse gelmezdi. Ormana giren insanların, üzerinden henüz bir saat bile geçmeden öldüğü varsayılırdı.

Horozumuzun keskin çığlığı hafif eğimli tepeleri aşıp kulağımda yankılandı. Arkamı dönüp malikânemize doğru baktım. Fazlasıyla parlak güneş ışınları sisi parçalamaya başlıyordu. Kısacık özgürlüğüm tükenmişti... Kaderimle yüzleşme zamanı gelip çatmıştı.

Dönüş yolu gidişimden iki kat daha uzun sürdü. Kendimi alacakaranlığın serin şafağından, yoğun sisten ve o karanlık ormanda yatan tüm büyük gizemlerden uzaklaştırmak günbegün zorlaşıyordu. Dönmek istediğim *son yerin* malikâne olmasının da işimi kolaylaştırdığı söylenemezdi. Karşılaştıracak olursam, orman bile gözüme daha cazip görünüyordu.

Yolu yanılamışken aniden bu geziyi son yapışım olduğunu fark ettim... Varlıklı bir lordla onun damızlığı olmak için evlendirildiğimde, her ne kadar sabahın erken saatlerindeki birkaç saatle sınırlı olsa da burada keyfini sürdüğüm özgürlüklerin tamamen ortadan kalkacağından emindim. Ben yapacağı her türlü zulme katlanmak zorunda kalırken dünyanın en kötü şeyini bahane edecekti: "Sevgi."

"Katria, bu kadar geç kaldığın için Joyce seni çiğ çiğ yiyecek," diye azarladı beni seysis Cordella. "Seni aramak için iki kez buraya geldi bile."

"Neden hiç şaşırmadım acaba?" Kısırağımdan indim.

Cordella üst koluma hafifçe vurup parmağını yüzüme doğrulttu. "Bugün elinde çoğu kızın yalnızca rüyasında görebileceği bir fırsat var. Evin hanımı seni ömrünün geri kalanında seninle ilgile-necek aklı başında, makul bir adamla baş göz edecek ve tek yap-man gereken gülümseyip güzel görünmek."

Şimdiye dek bana bir ömür yetecek kadar "benimle ilgilenen" insan görmüştüm. Ancak bunun yerine, "Biliyorum. Keşke o ada-mın kim olduğu konusunda biraz olsun söz hakkım olsaydı," de-dim.

"Adamın kim olduğunun ne önemi var?" Ben Puslu'nun ağzın-dan gemini çıkarırken Cordella eyeri çözmeye koyuldu. "Önemli olan tek şey zengin olması."

Cordella bana baktığında karşısında genç bir vâris görüyordu. Malikâneyi, elbiseleri, partileri... Joyce'un bir türlü vazgeçemediği zenginlik gösterilerini görüyordu. Kötü kararlar ve babamın ölü-münün ardından çürüyüp yalnızca bir kabuktan ibaret kalmasın-dan çok önce, tüm bu güzel şeylere gerçekten sahip olduğumuz zamanlardan kalma gösterişli illüzyonu görüyordu.

"Sonumun iyi olmasını umuyorum," dedim en sonunda. Başka bir şey söylemek nankör olduğumu düşünmesine neden olurdu. Cordella gibi mütevazı bir geçmişi ve fırsatları olan bir kadının gö-zünde, minnetarlıktan başka bir şey hissetmek için hiçbir nedenim yoktu.

"Katria," diye seslendi en küçük kız kardeşim tüm malikâneyi çevreleyen verandadan. Güneş henüz yeni doğmuş olsa da çoktan giyinmişti ve eski, yıpranmış, çamurlu giysilerime bakıldığında bu-gün evlenecek olan ben değil de oymuş gibi görünüyordu. "Annem seni arıyor."

"Biliyorum." Dizginleri Cordella'ya uzattım. "Geri kalanını sen halledebilir misin?"

"Bugün için bir istisna yapabilirim." Bana göz kırptı. Cordella bunun gibi "istisnaları" defalarca yapmıştı. Puslu babamın hedi-

yesiydi, evin hanımının değil. Babamın ticaret yollarında mekik dokuyarak yokluğunu daha fazla hissettirmesinden kısa süre sonra Joyce atların masraflarına daha fazla para ayıramayacağımıza karar vermişti. Babam tayı satmasına izin vermediği için zaten öfkeden deliye dönmüştü. Yani, bir atım olsaydı onunla ilgilenecek kişi tabii ki ben olacaktım. İki kız kardeşimin de yıllardır ahırda bağlanmış atlarının olduğundan ve sırtlarına neredeyse hiç çıkmadıklarından bahsetmiyordum bile. Demem o ki, ahır masrafları hiçbir zaman "çok fazla" olmamıştı.

"Teşekkür ederim," dedim bütün içtenliğimle ve malikâneye doğru ilerledim.

Ona yaklaştığım sırada, "Leş gibi kokuyorsun," dedi Laura gülererek. Daha da dramatik bir etki için burnunu tıkadı.

"Kokunun senden gelmediğine emin misin?" Ona sinsi bir sırıtişla baktım. "Bu sabah banyo yaptığını sanmıyorum."

"Gül bahçesi gibi kokuyorum," diye itiraz etti Laura.

"Gül mü?" Parmaklarımı hızlıca oynattım. "O zaman bu kokuşmuş dikenler de ne?" Üzerine atlayıp karnını gıdıklamaya başladım. Ciyaklayıp beni ittirdi.

"Yapma! E-eteklerime çamur bulaştıracaksın!"

"Ben çamur canavarıyım!"

"Hayır, olamaz, kurtarın beni!" diye bağırdı Laura kahkahalarının arasından.

"Bu kadarı yeter." Helen kısacık mutlu ânımızı bıçak gibi kesti. Benden küçük olmasına rağmen en büyüğümüzümüz gibi davranıyordu. Üçümüz arasında kontrolü elinde tutan oydu. Annemizin gözbebeği idi. "Laura, buraya gel," diye emretti küçük kardeşimize.

Laura'nın bakışları benimle Helen'in arasında gidip geldi ama Joyce'un sağ koluna boyun eğdi.

"Böyle davranmaya devam edemezsin," diye azarladı Laura'yı.

"Ama ben..."

"Bunlar çocukça hareketler. Düzgün bir hanımefendi olmak istemiyor musun?"

"Evet ama.."

"O zaman buna uygun davranmaya başlasan iyi edersin." Helen'in kısacık sarı saçları yüzünün bir yanına düşüyordu. Hayatı boyunca el bebek gül bebek yetiştirilmiş olsa da bir suikastçı gibi hareket ederdi. Sürekli gölgelerde gizlenir, kâbuslarına musallat olurdu.

Günün birinde Laura uyanacak ve tıpkı onun gibi olacaktı. Tanıdığım sevimli kız en sonunda Helen ve Joyce'un ayakları altında ezilecekti.

"Ne için gelmiştin, Helen?" Laura'yı rahat bıraksın diye ilgisini yeniden kendime çevirmeye çalıştım.

"Ah, bir mesaj iletmeye gelmiştim." Helen'in gülümsemesi yalanlarınkini aratmıyordu. Tıpkı annesinininkine benziyordu. Zaman içinde Laura da bu gülümsemeyi öğrenecekti. Öz annemin ölümünün ardından babamın yeniden evlenmesine dair lütuf olarak gördüğüm çok az şey vardı. Ancak beni yetiştiren kadınla kan bağımlı olmadığımı –ve o korkunç gülümsemeyi paylaşmadığımı– bilmek bir elin beş parmağını geçmeyecek şeylerden biriydi. "Joyce, bugünkü konuklarımız için giriş paspaslamayı istiyor."

Burnum aniden yoğun bir is kokusuyla doldu. Burnumu ovuşturmaktan kaçındım. Birisi ne zaman yalan söylese, hava is kokusuyla ağırlaşır. Daha önce bu hissi açıklamaya yeltenmiş ve saçma sapan konuştuğum için odama kapatılmıştım. O zamandan beri bu armağanı kendime saklıyordum. Hayatta kalmak için işime yarayan değerli araçlardan biri olmuştu.

"Yani senin keyifli arkadaşlığından mahrum kalmam gerektiğini mi söylüyorsun? Bununla nasıl yaşarım?" Laura'nın sağındaki kapıdan malikâneye gireceğim sırada Helen kolumu yakaladı.

"Sırf evleniyorsun diye birden hepimizden daha üstün oldun sanma. Sen bir piçsin, ailemizin adına leke sürüyorsun. Tanrı'nın bile unuttuğu küçük, acınası bir arazinin lorduyla evleneceksin ve kalan günlerini senin için hazırladığımız bilinmezlik içinde yaşayarak geçireceksin."

Laura bakışlarını yerden kaldırmadı. Bir zamanlar beni savunurdu ancak bu isteği çoktan bastırılmıştı. Sevimliliği... etrafına saçtığı ışık... gözlerimin önünde solup gidiyordu. Ve ben buna dur diyemeyecek kadar zayıf ve mutsuzdum.

"Annemi bekletmek istemem." Kolumu hızlıca çekip tutuşundan kurtardım.

Helen ne derse desin, bugün biraz böbürlenebilirdim. Malikânede evlenen ilk kız *bendim*. Bu, Helen'in umutsuzca istediği bir şeydi. Hayatında ilk kez bir şeyi ondan önce elde ettiğime şahit oluyordu. İronik olan şuydu ki, evlenmek benim istediğim son şeydi.

Beni ana girişe çıkaracak kısa koridordan malikâneye girdim. Çatlamış vazoların kenarından sarkan solmuş çiçekler içeriyi çürümenin ilk evrelerine ait topraksı, fazlasıyla tatlı bir kokuyla dolduruyordu. Tavanı süsleyen narin resimler yıllarca yanan mumlar ve yeterince sık yapılmayan temizlik yüzünden is lekeleriyle kaplanmıştı. Çatıdaki kazadan önce, babamın gemilerinden biriyle ilk kez denize açılmasından kısa süre sonra, Joyce tavanı temizlemem için beni köhne merdivenlerden birine çıkmaya zorlamıştı. Ne kadar küçük olduğum düşünülduğünde beni öldürmeye kalkıştığından neredeyse emindim. "Bu yaşta bize yük olmaya devam ediyorsan," demişti, "hiç değilse evin temizliğinin ucundan tutabilirsin. Erkekleri aratmayacak ellerin çocuksu tavırlarınla hiç uyuşmuyor."

Sanki her günün her saatini, geçmiş günlerin bu köhne kalıntısını tamir edip onarmak için harcamamışım gibi konuşuyordu. Bütün bu duruma dair beni içten içe mutlu eden bir başka şey de buydu: En değerli hizmetçilerini kaybedeceklerdi.

Ancak bu kötü düşüncelerin kafama dolmasıyla terk etmesi bir oldu. Zihnimin gerilerinde, bu malikânenin ilk zamanlarına, hâlâ güzel olduğu günlere dair belli belirsiz anılar vardı. *Ona*, öz aneme, babamın genç bir tüccarken seyahatlerinin birinde tanıştığı ve geleceği parlak bir lorddan beklenen her şeyi göz ardı ederek eve getirdiği o gizemli kadına dair anılar. Malikânenin ön tarafına bakan, artık kir bağlamış pencerelerden içeri sızan güneş ışığı

ğını hatırlayabiliyordum. Eğer gözlerimi kısarsam... tepeden bana bakan yüzünü neredeyse anımsayabiliyordum bile. Arkasından bir yelpaze gibi açılan renk cümbüşünü. Kalbime kazınmış şarkılarından birini söylerken neşe ve sevgiyle parıldamasını. Bir zamanlar bu koridorların -içimin- kahkaha ve müzikle dolu olduğunu biliyordum. Ancak şimdi dönüp baktığımda buna inanması neredeyse imkânsız görünüyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Asmakattan bir şaşkınlık nidası yükseldi. Başımı yukarı kaldırdığımda karşımda bildiğim tek "anneyi", beni büyüten kadını buldum, kan kırmızısı kadife elbisesi basamaklarını süpürerek aşağı iniyordu. Başının üzerinde topladığı açık renkli saçları ve taktığı taçla daima olmak istediği prensesler gibi görünüyordu. "Adamlar her an burada olabilir ve sen bütün sabah domuz ahırında yuvarlanmışsın gibi görünerek orada dikiliyorsun."

Kıyafetlerim *o kadar da* kötü değildi ama bir şey söylemedim. "Üzerimi değiştirmeye çıkıyordum." Helen'in yerlerin silineceğine dair söylediği yalandan bahsetmedim. Beni azarlamak için kurdukları tuzağa düşmemem Joyce'u sinirlendiriyor muydu merak ettim.

"Güzel. İlgilenmem gereken talipler var." Ellerini karnının üzerinde kavuşturdu, tırnakları elbisesiyle aynı renge boyanmıştı. "Mümkün olduğunca iyi temizlenmek için elinden geleni yap. Aksi hâlde, adamlardan biri neyle evleneceğini fark edip kâğıtlar imzalanmadan kaçıp gidebilir."

Kimle değil, neyle. Başından beri onun *küçük canavarı* olmuş-tum. "Elinden geleni yaparım."

"Güzel." Joyce omuzlarını kıpırdattı ve biraz daha dikleşti. Bunu ne zaman yapsa gözümün önüne tüylerini kabartan kocaman bir kuş gelirdi. "Şansımız yaver giderse günbatımından önce evlenmiş olacaksın."

"Evlenmiş mi? Nişanlanmayacak mıyım?" Pazarlıkların başladığını biliyordum... ama biraz daha zamanım olacağını sanmıştım. Evlenmeden önce müstakbel kocamla tanışacağımı. Bir şekilde bunu mahvedebileceğimi.

“Bunu defalarca konuştuk.”

“Konuştuğumuzu sanmıyorum.” Bir kere bile konuşmamıştık. Bunu biliyordum. Ne var ki bu konuda kendime duyduğum güven Joyce’un derin iç çekişiyle paramparça oldu.

“Bellî ki yine yanlış hatırlıyorsun. Endişelenme, sana yardım etmek için buradayım.” Joyce yüzüne o yılan gülümsemesini kondurup ellerini omuzlarıma koydu. Bir zamanlar bu yalanına inanmıştım. “Benim için uslu duracak ve o dramatik patlamalarından birini sergilemeyeceksin, değil mi?”

Fazla hassas. Dramatik. Bana sürekli kontrolden çıkmam an meselesiymiş gibi davranıyordu. Sanki daha önce böyle bir şey yapmışım gibi.

En azından böyle bir şey yaptığımı sanmıyordum...

“Uslu duracağım,” dediğimi duydum. Cevabım dürtüsel. Konuşan ben değildim. Beni olmam için eğittiği şeydi.

“Şahane.”

Farklı yönlerle ilerledik ve ben odama çekildim.

Malikânenin ikinci katı genellikle aile fertlerine ayrılmıştı. Bir zamanlar ben de orada yaşıyordum. Ancak babam giderek daha fazla seyahat etmeye başladığında Helen birdenbire sanat stüdyosu için bir odaya ihtiyaç duymuştu ve benim yatak odam evin en iyi ışık alan odasıydı.

Artık burada yaşayacaksın, diye geçmişten yankılandı Joyce’un sesi odama giden karanlık koridorun başında dururken. Bir mum yaktım – kız kardeşlerimin odalarındakileri yenileriyle değiştirirken aldığı mumu. Yayılan ışık koridorların çatlayan sıvalarını aydınlattı. Malikânenin gerçek yüzünü gözler önüne seren, parçalanmış taşları.

Masraf çok fazlaydı. Her şeyi onarmaya yetecek para yoktu. Anemnin hatırası uğruna... babam günün birinde çıkıp gelirse dönebileceği bir evi olsun diye elimden geleni yapıyordum. Ancak Joyce yalnızca ortak alanları ve kendi odalarını umursuyordu. Para bu masrafları karşılamaya yetiyordu ancak. Yalnızca göz boyamak için

olanları. Geri kalan her şeye gelirse, bana kalırsa yanıp kül olsalar bile umurunda olmazdı.

Yatağım koridorun sonundaki odanın arka tarafını tamamen kaplıyordu, içerisi duvardan duvara halılar ve yastıklarla doluydu. Bu oda için fazlasıyla büyük başka bir eşya olan eski kitaplığımın rafları çoğunlukla boştu ve yalnızca kullanışlı birkaç eşya duruyordu. En değerli varlığım olan lavtaysa ona yaslanmıştı. Onu almaya yeltenmemle fikrimi değiştirmem bir oldu. Eğer lavtayı şu an çalmaya kalkarsam birileri mutlaka duyardı. Helen'in, tıpkı köpekler gibi, müzik yapmamı duymak için eğitildiğini düşünüyordum. Tek bir nota duyduğunda bile buna "katlanmak zorunda bırakıldığı" için itirazlara başlıyordu.

Laura nadiren de olsa şarkılarını dinlerdi. Odama gizlice inip çaldığım şarkıya mırıldanarak eşlik etme cesaretini bulduğu geceleri özleyecektim. Yıllardır müziğimi dinleyen tek kişi oydu.

İç çekerek dolaba döndüğümde askıda yeni bir elbise görmek beni şaşırttı. Eh, teknik olarak "yeni" bir elbise sayılmazdı. Helen'in iki yıl önceki bahar balosunda giydiği elbise olduğunu hatırlıyordum. Yalnızca bir kere giyildiğinden saten kumaş hâlâ yepyenydi. Ellerimi ipeksi yumuşaklığın üzerinde gezdirdim, normalde giydiğim kıyafetlerden çok farklıydı. Elbisenin dik yakası sırtımdaki yaramaları gizleyecekti. Kasıtlı bir tercih olduğu su götürmezdi.

Üst kattaki banyoyu kullanmaya cüret ettim. Aklımca küçük bir isyan gösterisi yapıyordum ancak tenimi yakan sıcak sudan çok daha iyi geldiği kesindi. Genellikle herkesin banyosu için suyu getiren ve ısıtan ben oluyordum. Her şey bittiğinde de kendi banyomu hazırlayacak gücüm kalmıyordu. Yıkamayı bitirdiğimde, kendimde Helen'in makyaj malzemelerini kurcalayacak cesareti bile buldum. Yanaklarım için gözlerimin fırtınaları andıran grisini vurgulayacak hafif bir allık ve dudaklarım için de kahverengi saçlarımın kızılımsı, köllü tonlarını ortaya çıkaracak koyu kırmızı bir ruj seçtim.

Banyodan çıktığımda yepyeni bir kadındım. Saçlarım taranmış ve Joyce'un bile gurur duyacağı bukleler özenle toplanmıştı. Ba-

bam o kadınla hiç evlenmemiş olsa, her gün böyle görünür müydüm diye merak ettim.

Joyce babamla evlenmeden önce dul bir kadındı. Dışarıdan bakıldığında birlikte olmaları mantıklı görünüyordu: İkisnin de genç birer kızı vardı –Helen ve ben– ve maddi durumları birbirine yakın sayılırdı; Joyce önceki kocasından kuzeyde bulunan nadir gümüş madenleri gibi büyük bir mirasa konmuştu. Yalnızca babamın gemilerinin ulaşabileceği madenlere.

Niyetini daha en başında anlamıştım ancak babam olanları hiç görememişti. Evden ayrıldığı son ânında bile hiçbir şeyin farkında değildi. Onu *sevmişti*. Annemin ölümünün ardından içinde kaybolduğu kör kuyulardan “onu kurtaran” Joyce’tu. Daha sonra ikisinin de gözbebeği, diğerlerinin deyimiyle sorunlu küçük ailemizi bir arada tutan “tutkal” olan Laura doğmuştu.

Döşemenin yüksek sesle gıcırdayan kısımlarına hafifçe basarak gizlice eski odama döndüm. Malikânenin ön tarafına bakan odanın camı bizi şehre giden anayola bağlayan yolun manzarasına tepeden bakıyordu. Tahmin ettiğim gibi ön tarafa park etmiş üç at arabası vardı. Malikânenin ana girişinden silindir şapkalı bir adamın çıktığını gördüm. Adam şoförüyle birkaç kelime konuşup hızla uzaklaştı.

Hiç tanımadığı bir kadınla evlenme konusunda ne hissettiğini merak ettim. Buraya gelip teklifte bulunmasına bakılırsa, bu onun için önemsiz bir detaydı.

Kim bilir, belki de birbirimizi tanıyorduk. Belki evleneceğim adam şehirde ya da bir baloda yolumun kesiştiği biriydi. Zampara Earl Gravestone’u ve sosyeteye takdim edildiğimizde üzerimizdeki elbiselerle bana ve kız kardeşlerime nasıl bakacağını düşünerek ürperdim. Ne bana ne de vakti geldiğinde kardeşlerime talip olsun diye dua ettim. Helen’in bile böyle bir kötülüğü yaşamasını dilemezdim.

Birisi beni yakalamadan sanat odasından sıvıştım. Ana merdivenleri kullanmak yerine, büyük yatak odasıyla duvar arasına sıkış-

maş yan merdivenden indim ve hizmetçilerin kapısını kullanarak mutfağa döndüm. Hemen ardından bunun gibi diğer gizli geçitleri kullanarak evin içinde gizlice ilerlemeye devam ettim. Annem ve kız kardeşim beni hizmetçileri yapıp bu rolü oynamamı talep ettiklerinde, bu çürüyen evin derinliklerine uzun zaman önce inşa edilmiş tüm geçitleri öğrenmemi sağladıklarını hiç fark etmemişlerdi.

Babamın çalışma odasının bitişliğindeki oturma odasının duvarı, gizli, çıt çıkarmayan menteşelerden kayarak açıldı. Odanın içinde sessizce ilerledim, yerdeki halı ayak seslerimi yutuyordu. En uca ulaştığımda kulağımı duvara yasladım ve nefesimi tuttum. Duvarlar hemen yanı başımdaki odada devam eden konuşmaları tüm netliğiyle duyabileceğim kadar inceydi.

"...çeyizi Applegate Ticaret Şirketi'ndeki kuzey kargo gemileri olacak," dedi Joyce.

Dudağımı ısırđım. Artık ortada kuzey kargo gemileri falan yoktu. O denizlerin suları fazlasıyla tehlikeliydi ve bütün dünyada bu azgın suları aşabilecek bir avuç kaptandan biri zamanında babamın emrinde çalışıyordu. Kaptan inanılmaz bir kadındı; onunla yalnızca bir kez karşılaşmıştım ama geçirdiğimiz kısa zamanın her saniyesinde beni tamamen büyülemişti. Benden yalnızca bir yaş büyük olmasına rağmen gemilere iki yıldır kaptanlık yapıyordu. Belki de en çetin, en tecrübeli denizcilerin bile o azgın sularda ender bulunan bir gümüş damarına ulaşmak için izlemeye cesaret edemeyecekleri bir rota çizmesini gençliğinin pervasızlığına borçluydu.

Ancak eninde sonunda, hepimizin olduğu gibi onun da şansı yüzüne gülmeyi bırakmıştı. Babamı ve gemisini de yanına alarak karanlık sulara gömülmüştü. Joyce'un babamın kayboluşunu dilendirmediğini fark etmemiştim. *Applegate Ticaret Şirketi'ni tamamen kontrolü altına almaya çalışıyor,* diye fark ettim. Tırnaklarımı duvara geçirdim. Babamın ortadan kaybolması —ama ölümünün ilan edilmemesi— sayesinde hiçbir sorgulama olmaksızın kontrolü eline alabilirdi.

"Bu çok ilginç bir teklif," dedi yaşlı ve yorgun bir ses.

Adamın kim olduğunu bilmiyordum ama önündeki teklifi çok da ilginç bulmamasını umdum. Eğer benimle bu yüzden evlenip de söz konusu gemilerin aslında olmadığını öğrenirse bunun cefasını çeken ben olacaktım. İhtiyaç duyarsa, Joyce'un zekice bir yalan uydurup filonun düğünden hemen sonra battığını söyleyeceğinden hiç şüphem yoktu. *Sakin olun, kötü talih herkesin başına gelebilir*, dediğini duyar gibiydim.

"Kesinlikle," dedi Joyce. "Sizin de görebileceğiniz gibi bu, insanların sıradan bir evlilik olarak değerlendireceği bir şey değil. Gelinin çeyiziyle gelmesinin âdet olduğunu biliyorum. Ne var ki ben gözü açık bir işkadınıyım, kızımın değerinin ve karşıdakine ne sunduğumun bilincindeyim. Bu nedenle de tüm potansiyel taliplerden onunla evlenmek karşılığında bana ne vereceklerini bildirmelerini istiyorum."

Uzun bir duraksama oldu. "Gemiler efendimin ilgisini çekmiyor," dedi aynı yaşlı ve yorgun ses. "Hepsi sizde kalabilir."

Efendimin mi? Bu, konuşan adamın müstakbel kocam olmadığı anlamına mı geliyordu? Ne tür bir adam benim pazarlığımı yapmak için hizmetkârını gönderirdi ki? İstedğim şey sevgi değildi ama saygı görmeyi arzulama gafletinde bulunmuştum. Ancak bahsedilen efendi şu an gelmeye bile tenezzül etmiyorsa, onun himayesine geçtiğimde bana nasıl davranacaktı?

"O hâlde efendininiz çeyiz olarak ne istiyor?" Joyce, birinin gemileri reddetmesi karşısında afallamış gibiydi. Gerçi titreyen sesinden duyduğu zevki anlayabiliyordum.

"Efendim belli nadir eşyaları toplayan bir koleksiyoncudur. Uzun zamandır aradığı özel bir kitabın himayenizde olduğunu öğrenmiş."

"Kitap mı?" Joyce duraksadı. "Ah, demek ona hizmet ediyorsun." Kadının sesi keskinleşti. "Covolt'un onu satmayı reddedip durduğunu biliyorum ama benim çok daha uzlaşmacı bir işkadını olduğumu siz de göreceksiniz."

Kitap... O kitaptan bahsediyor olmalarının imkânı yoktu, değil mi?

Joyce hayatımıza girdiğinde, öz annemden kalan her şeyin evden kaldırılmasına karar vermişti. İtiraz etmeye çalışmıştım ama babam bana ikinci eşin bunu yapmasından daha doğal bir şey olmadığını, yeni bir sevginin eskinin gölgesinde filizlenemeyeceğini söylemişti. Bir gece perişan hâlde ona gitmiş, bir şeyleri, hiç değilse tek bir şeyi saklaması için babama yalvarmıştım. Annemin yüzü çoktan hatıralarımdan uçup gitmişti. Daha fazlasını da kaybetmek istememiştim.

Kitabı tam da o sırada bana göstermişti. Küçük, eski püskü bir şeydi. Bir zamanlar derisine damgalanmış olan yazıların çoğu zaman içinde aşınmıştı. Hâlâ ayırt edilebilen tek işaret, kitabın sırtına basılmış bir dağın tepesindeki sekiz köşeli yıldızdı. İçindeki yazılar solmuş, ardında çoğu boş sayfalara musallat olan okunaksız hayalet çizgiler kalmıştı.

Babam, annemin en değer verdiği şeyin bu olduğuna yemin etmişti. Benim alıp güvende tutmamı istediği —bana miras bıraktığı— tek şey buydu. Yetişkin bir kadın olduğumda kitabı bana verecekti. Ancak o zaman gelene kadar kitabın öneminden kimseye bahsetmeyeceğime dair bana yemin ettirmişti. Bunu, Joyce'un annemden kalan diğer her şeye yaptığı gibi onu da mahvetmesini engellemek için yaptığını emindim.

Joyce'un kitabı fark edeceğine dair endişem doruğa çıktığında babama beklemek istemediğimi söylemiştim. *Bırak da ben saklayayım*, diye yalvarmıştım. Ancak hazır olmadığımı söylemişti. Böylece annemden kalan bir şeyim olması için, bana ninniler söylerken kullandığını iddia ederek lavtayı vermişti.

"Efendim öyle olacağınızı ümit ediyordu," dedi yaşlı adam. "Beni şu teklifi yapmakla yetkilendirdi: Efendim genç kadınla evlenmeyi kabul edecek ve o veya hanımefendi bu ölümlü dünyadan göçene kadar —artık hangisi önce giderse— ona bakacak. Hiçbir şeyden eksik kalmayacak. Çeyiz olarak yalnızca o kitabı istiyor. Üstüne üslûk ailenize karşı iyi niyetini göstermek adına, evlilik belgeleri imzalandığında size dört bin sikke ödeme yapacak."

Kaderim mühürlenmişti. Dört bin sikke tüm malikânenin ederrinden bile fazlaydı. Bu, şirketin en iyi zamanlarında babamın bir yılda kazandığı paraya denkti. Pazarlığa şahsen gelme zahmetine bile girmeyen bu gizemli adamın kocam olacağını fark ettiğimde yavaşça duvardan aşağı kaydım.

"Bu gerçekten de çok cömert bir teklif." Joyce'un sesi belli belirsiz titriyordu. Ağzından köpükler çıktığını hayal edebiliyordum. "Anlaşmayı mühürlemek ve evliliği kesinleştirmek için kâğıtları hazırlayacağım. Her şeyi yarın efendiniz geldiğinde mi imzalamamızı arzu edersiniz?"

"Beklemenin âlemi yok."

"Aa?"

"Söylediğim gibi, efendim bu kararları onun adına almam için bana yetki verdi. Onun adına imza atabilirim, mühürü bende. Şartlarımızı kabul etmeniz hâlinde hemen işi bitirmemizi söyledi."

"Ne âlâ."

Anlaşmada kullanılacak en iyi kelime seçimi tartışmalarıyla kâğıtların karıştırılması arasında bir yerde konuşmalarını dinlemeyi bıraktım. Duvara yaslandım, ellerim titriyor, nefes almak için mücadele ediyordum. Dünya midemi bulandıracak kadar hızlı dönüyordu. Bunun olacağını biliyordum. Hem de çok iyi biliyordum. Ancak artık gerçeklik kazanması ve böylesine hızlı gerçekleşmesi... Sanmıştım ki... *Daha fazla vaktim var sanmıştım...*

"İşte, anlaşma tamamlandı," diye ilan etti Joyce şüphesiz benim adıma imza atmayı bitirirken.

"Güzel. Siz kitabı alırken kızıma da eşyalarını toplamasını söyleyin." Zemine sürtünen sandalye sesleri kulağımı doldurdu. "Bir saat içinde yola çıkacağız."

Göz açıp kapayana kadar evlendirilmiştim ve sahip olduğum tek yuvayı arkamda bırakıyordum... hem de adını dahi bilmediğim bir adam uğruna.

iki

"Gizemli Lord Fenwood." Ben az sayıdaki eşyayı toplarken Laura kapı pervazına yaslanmıştı. Malikânede yalnızca beş kişi yaşadığı düşünüldüğünde, haberler beklendiği üzere hızlı yayılmıştı. "Hiçbir davette bu isimde bir lord gördüğümü anımsamıyorum."

"Herhalde münzevi gibi bir şey." Helen kız kardeşinin hemen karşısında duruyordu. Odama neredeyse hiç gelmezdi. Onu burada görmek nahış ve garipti. "Yalnızca bahsini duymuştum. Kasabanın kuzeyinde yaşadığını, mülkünün orman sınırının dibinde olduğunu söylüyorlar."

"Ah, o demek!" Laura ellerini çırpı. "Kasaba halkının onun eski bir büyücü olduğunu söylediğini duymuştum." Sanki bu ihtimal aylardır aldığı en iyi habermiş gibi bana döndü. "Eğer sana büyü yapmayı öğretirse bana da göstereceğine söz ver."

"Bana büyü yapmayı öğretmeyecek." Yine de küçük kardeşimin iyimserliği dudaklanmın belli belirsiz kıvrılmasına neden oldu, Helen aramızda yeterebilecek en küçük neşeyi bile yolmak için elinden gelenin en iyisini yapana kadar en azından.

"Ona büyü yapmayı öğretmeyecekler. Onu büyü için sömürecekler. Büyücülerin yalnızca yeni öldürülmüş bakirelerin sıcak kanını içtiklerini ve ay ışığında boynuzlu perilerle dans ettiklerini duymuştum."

"Eğer lord yalnızca yeni öldürülmüş bakirelerin kanını içiyor olsaydı kasabada tek bir genç kadın dahi kalmazdı." Gözlerimi devirdim ve iki kız kardeşimin de bu adam hakkında elle tutulur bir şey bilmemesinin beni biraz endişelendirdiğini saklamaya çalıştım. Bulundukları sosyal çevre öyle genişti ki onlar bile lordu tanımyorsa kimse tanımazdı. Yeni hayatıma dair birkaç bilgi parçası edinebileceğimi ummuştum. "Hem hiç kimse ay ışığı altında perilerle dans edemez. Onlara o kadar yaklaşırsan çoktan ölmüş sayılırsın."

"Perilerin gerçek olduğunu varsayarsak tabii." Helen eski hikâyelere inanmazdı. Fazla gerçekçiydi ve daha iç kesimlerde, annesinin madenlerinin yakınlarında büyümüştü... ormandan ve hikâyelerinden çok uzakta. Laura'yla benim ormandan korktuğumuz için budala olduğumuzu düşünse de ormana kendi başına gitmeyi kesinlikle reddederdi. "Kendisine genç bir kadın arayan korkunç, buruş buruş yaşlı bir münzevi olması çok daha olası."

"Harika bir adam olduğuna eminim," dedi Laura ısrarını sürdürerek. "Hem bu ay içinde seni ve yeni kocanı ziyarette geleceğiz. Annemin yeni bir at arabası alacağını ve malikâne için bir şoförle üç yeni uşak tutacağını duydum — *üstüne üstlük* bunlar daha başlangıç! Buraya geri dönüp evliliğinin bize kazandırdığı nimetleri görmen gerek."

Laura'nın kötü bir niyetli yoktu ancak sözlerinin bir hançerden farksız olduğunu göremiyordu.

Değerli bir domuzdan farksızdım. Ancak hiç değilse ona bir faydam olacaktı.

"Sonunda evin içinde doğru düzgün hizmetçilerin olması iyi olacak," dedi Helen bana doğru knayıcı bakışlar atarak.

Onlar için elimden gelen her şeyi, hatta daha bile fazlasını yapmıştım. Helen ve Joyce malikâneye ilk taşındıklarında onlarla aile olmayı denemiştim. "İyi evlat" olmak istediğimden her isteklerini ikiletmeden yerine getirmiştım. Beni kişisel hizmetçilerine çevirdiklerini fark ettiğimde, aradan artık buna bir son vermeye dair herhangi bir umudum kalmayacak kadar uzun süre geçmişti. Daha

sonra Joyce babamı gemilerde daha fazla zaman geçirmeye teşvik etmeye başlamıştı ve çatıdaki olayın ardından... onlara karşı durmayı bir daha asla aklımın ucundan bile geçirmemişim.

"Eminim ikiniz de gelecek yıllarda burada çok mutlu olacaksınız," dedim.

"Kendi düşünlerimize kadar," diye belirtti Laura. Çekici bir lordla evlenmek için sabırsızlanıyordu. En küçüğümüz ve açık ara en güzelimiz olarak kocasını kendi seçecekti.

"Katria, acele et, yeni kocanı bekletmek istemezsin." Joyce kızlarının arkasında belirdi ve bana verdiği sandığa bir göz attı. "Ah, ne güzel. Her şeyinin o küçük sandığa sığacağından emindim zaten." Küçümser gözlerini odanın içinde gezdirdi. Hayatı boyunca küçük hissettirmeye çabaladığı kadının, içi az miktarda eşyayla dolu küçücük odasında.

O an bu yeni kocanın ya da herhangi birinin beni küçük görmesine asla izin vermeyeceğime dair yemin ettim. Bütün gücümle dik durmaya çalışacaktım. Bir daha asla korkak bir yaşam sürmeyecektim.

"Gidelim hadi." Lavtayı sırtıma astım ve sandığımı kaldırdım.

Dördümüz birlikte malikânenin önündeki geniş verandaya çıktık. Kaderim için pazarlık yapan kâhyayı ilk kez orada gördüm. Sırtı biraz kambur olmasına rağmen uzun boylu, sırım gibi bir adamdı, boncuk gibi siyah gözleri vardı ve gri saçlarını geriye taramıştı. Kıyafetleri özenliydi, aşırı süslü olmasa da kaliteli olduğu belliydi. Yüzünüze yüzünüze bağırmayan ancak kendinden emin bir tavırla fısıldaayan türden bir serveti yansıtıyordu. Joyce ondan birkaç şey öğrenebilirdi.

"Leydi Katria siz olmalısınız," dedi başını eğerek. Daha sonra Joyce'a döndü ve yanında duran sandığı işaret etti. "Söz verdiğimiz dört bin sikke burada."

"Çoktan söylediğiniz gibi, bu Katria. Ve bu da çeyizi." Joyce adama ipeğe sarılmış küçük bir paket uzattı. Kâhya paketi açtı, içindekileri kontrol etti ve ardından kitabı özenle yeniden ipek kumaşa sardı. Kitabı elinden kapma dürtüsüyle savaşıırken ellerim titriyordu.

"Mükemmel, her şey tamamlandı. Leydi Katria, beni takip edin lütfen."

Verandadan arabaya uzanan ana merdivenin yarısına gelmişken, bunun bu yolu son yürüyüşüm olabileceğini fark ettim. Bu eve ya da içinde yaşayan insanlara geri dönmek isteyecek miydim bilmiyordum. Arkama döndüm, başımı kaldırıp önce onlara sonra da girişin tavanını süsleyen güzel, zaman içinde yıpranmış resimlere son bir bakış atmak için daha da öteye baktım.

Burada uzun süre yaşamak annenin kaderinde yokmuş, derdi babam. Belki aynısı benim için de geçerliydi. Belki burayı biraz daha geç arkamda bırakarak yalnızca kaderin benim için çizdiği yolu takip ediyordum.

Toprağa çarpan toynak sesleri dikkatimi dağıttığında neredeyse arabaya varmıştım. Cordella Puslu'yu yan tarafta kalan ahırdan çıkarmış, evin köşesinden döndürerek yanımıza getiriyordu. Bana el salladı.

"Hanımım, ayrılırken atınızı arkanızda bırakmak istemeyeceğinizi düşünüyordum."

Rahatlamamın etkisiyle derin bir nefes verdim. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki gözümden başka ne kaçtığını merak ettim. Ya da başka neyin kendi kendine çözüleceğini varsaydığımı.

"Cordella." Joyce'un sesi serin havayı yaran bir kırbaç gibiydi. "O yaratığı derhal ahıra geri götür."

"Ne? Puslu benim atım."

"Eminim kocan sana yeni bir at vermekten mutluluk duyacaktır, düğün hediyesi olarak daha iyi bir tanesini. Bencil bir kız olup onu bundan mahrum etme," diye azarladı beni Joyce.

"İstemiyorum... Ben Puslu'yu istiyorum." Kâhyaya döndüm. "Uslu bir attır ve bütün ömrünü benimle geçirdi. Gelmesi sorun olmaz, değil mi?"

"Efendimin ahırında yer var." Adam başıyla onayladı.

Joyce başını iyi yana sallayıp elini ağzına götürdü. "İnanamıyorum. Seni bundan daha iyi yetiştirdim sanıyordum."

Dudaklarımı büktüm. Yılların tecrübesi bana, Joyce böyle bir tavır takındığında sessiz kalmanın en iyisi olduğunu öğretmişti.

"Aynı anda hem yeni kocana saygısızlık ettiğini hem de aillene karşı çıktığını düşünmek, hem de aptal bir at için."

"Aptal mı? Gördün mü bak, o at hiçbirinizin umurunda bile değil!"

"Sen bir hanımefendisin, Katria Applegate. Bağırman hiç yakışık almıyor." Joyce sessizleşti. "Cordella, şu atı ahıra geri götür lütfen."

Cordella'nın bakışları Joyce'la benim aramda gidip geldi. Ama ne yapacağını o daha harekete geçmeden biliyordum. Joyce'un emirlerine karşı gelemezdi. Seyis arkasını döndü.

"Hayır! Bunu yapamazsın! Lütfen!" Cordella'ya doğru koştum.

"Katria." Joyce'un dudaklarından dökülen adım bir kırbaçtan farksızdı. İrkilip hareketsiz kaldım. Ağzından çıkan tek bir sesle elimi kolumu bağlamıştı. "Saçma sapan bir şey için üzülüp kendini küçük düşürüyorsun."

Çiğlik atmak istedim. Babamın işinden geriye kalanlara el koymuştu. Dört bin sikkesini almıştı. O parayla kendine koca bir at sürüsü alabilirdi. *Bırak Puslu bana kalsın*, diye bağrmak istiyordum. Ama yapamadım. Çünkü tıpkı Puslu gibi, üvey annemin uzun zaman önce dişlerinin arasına sıkıştırdığı görünmez bir dizgin tarafından eğitilmiş ve susturulmuşum.

Omzumda hissettiğim nazik dokunuş yerimden sıçramama neden oldu. Bakışlarımı kaldırdığımda kâhyanın aramızdaki mesafeyi kapattığını fark ettim. Gözleri şaşırtıcı derecede nazik ve anlayışlıydı.

"Efendimin size yeni bir at aldığından emin olacağım."

Hiçbir şeyden eksik kalmayacak. Efendisinin verdiği sözün bu olduğunu söylemişti. Arzu ettiğim her şeyi isteyebilirdim ama bunun ne anlamı vardı ki? Yapacakları, bir kitaba benden daha çok değer veren bir insanın altına girdiği yükümlülüğü yerine getirmek adına gösterdiği boş bir nezaketten ibaret olacaktı yalnızca.

Tutuşundan hızla kurtuldum. "Ben onun atını istemiyorum." Bana acımasını ya da sahte nezaketini istemiyordum. Bu evlilikte yakınlığa benzer hiçbir şey istemiyorum.

"Hep şikâyet edecek bir şey buluyorsun, değil mi?" diye mınıldandı Joyce herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Kendine gel ve hayatının bu yeni dönemine zarafetle yelken aç." Sanki bir şekilde bunu ben seçmişim gibi konuşuyordu. Sanki bu benim *istediğim* bir şeymiş gibi. Arabaya binmeden önce Joyce'a baktım.

Kâhya sürücü koltuğuna geçerken Laura aceleyle öne atıldı.

"Laura!" Joyce neredeyse patlamak üzereydi.

"Annene geri dön," diye tısladım kardeşime. Onu ne tür bir azarın beklediğini düşünmek tüylerimi ürpertiyordu. Laura, Joyce'u ve beni duymazdan geldi ve kapıyı tutarak kapamama engel oldu.

"Seni özleyeceğim," diye yumurtlayıverdi yaşlı gözlerle. Benim tatlı kardeşim. Henüz on dört yaşında bile değildi. En kusursuz ve darbe almamış olanımız. "Bu yeri tahammül edilebilir kılıyordun."

"Hayır, bunu yapan sendin." Onu hızla kollarımın arasına aldım. Kâhya acele etmemiz için bizi uyarmadı. "Kibarlığını sakın kaybetme, Laura, *lütfen*. Buradan kaçıp kurtulana kadar ona dört elle sarıl."

"Sen de kaybetme." Geri çekildiğinde, benimkinin çok uzun zaman önce kaybolduğunu söylemekten kaçındım. "Ben Puslu'yla ilgilenirim, söz veriyorum. Cordella bana ne yapmam gerektiğini öğretir. Böylece bir dahaki gelişinde belki onu da yanında götürürebilirsin. Annemle konuşmaya çalışırım."

"Benim yüzümden onu öfkeliendirme, sen neyin ne olduğunu biliyorsun." Bir tutam saç nazıkçe kulağının arkasına sıkıştırdım. Omzunun arkasındaki hareketlenme gözüme takıldı. "Annem seni zorla götürmeden git artık." Kardeşimi nazıkçe ittirip arabanın kapısını kapadım. Joyce, Laura'yı iğneleyici sözlerle merdivenlerden çıkardı.

At arabası ilerlemeye başladı ve çok geçmeden ailem gözden kayboldu. Laura ne söylerse söylesin... bir daha buraya geri döneceğimi sanmıyordum.

Helen, Lord Fenwood'un kasabanın kuzeyinde yaşadığını söylemişti. Bu tarifi kafamda kasabanın biraz kuzeyi olarak canlandırmıştım. Tıpkı malikânemizin *biraz* güneyde kalması gibi. Ancak görünüşe göre Lord Fenwood çok daha uzakta yaşıyordu. Yeni evim olacak yere günün geç saatlerinde vardık.

Boyumun rahat bir iki katı olan taş duvar geldiğimizin ilk işaretiydi. Günün büyük bir bölümünde, sağımda kalan camdan tek görebildiğim engebeli tepeler ve sonu gelmeyen ormanlardı. Bir saat önce ormanın derinliklerine uzanan, bir yoldan ziyade otların arasındaki tekerlek izlerinden ibaret bir patikaya girmiştik. İlk önce eskilere ait bir kalenin ufalanan kalıntılarını anımsatan ve ağaçlardan yukarı uzanan duvarı görmüştüm.

Sarmaşıklar demir kapının süslemelerine dolanmıştı. Açmış küçük beyaz çiçekler çevreye hoş bir koku yayıyordu. Kapı şiddetli bir çınlamayla arkamızdan kapandı. Bunu yapanın kim ya da ne olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Çıkan ses, bir performansı noktlayan perdenin katiyetiyle içimde yankılanıyordu.

Çit gibi sıralanmış çalılar ve küçük ağaçlar arasındaki dolambaçlı bir yolda ilerliyorduk.

Kadim ormanın minyatür bir versiyonu gibiydi, tek farkı gerçek ormanın yaydığı bunalıcı baskının olmamasıydı. Uzakta bir geyiğin güçlü, görkemli başını kaldırdığını gördüm. Boynuzları öyle budaklıydı ki çoğu asilzadenin o kafayı duvarlarına asmak için kelemenin tam anlamıyla birbirlerini öldüreceğini biliyordum. Mülkünde böyle bir hayvanın zarar görmeden yaşamasına izin vermesi Lord Fenwood'a dair ne söylüyordu?

Kontrolden çıkmış minyatür orman en sonunda yerini daire şekilli, çakıl taşlarıyla kaplı bir açıklığa bıraktı ve araba durdu. Kâhya kapıyı açıp inmeme yardımcı oldu. Lord Fenwood'un malikânesine ilk bakışımı attım.

Merkezdeki kuleden çıkan iki kanat daire şeklindeki araba yo-

lunun etrafında kavis çiziyordu. Duvarın vadettiği kale karşımda uzanıyordu. Sıvalar eski olsa da bakımlıydı. Ailemin malikânesini defalarca kez elimden gelen en iyi şekilde onarmamın ardından böyle şeyler artık dikkatimi çeker olmuştu. Çatıdaki taşlarsa yeni gözüküyordu.

Görünürde ürkütücü hiçbir şey olmasa da kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Buradaki hava dışarıdan çok daha yüklü geliyordu. Malikâne henüz küçük bir kızken babama asla girmeyeceğime dair yemin ettiğim ormanın kelimenin tam anlamıyla dibindeydi. Bu yüzden, kâhya sandığımı yüksek bir ses çıkararak çakıl taşlarının üzerine indirdiğinde neredeyse ruhumu teslim edecektim.

Ormandan uzak dur, Katria. Sakın oraya girme. Bunu yapmayacağına dair annenin hayatı üzerine yemin et. Seni onlardan korumak onun son arzusuymdu.

“Özür dilerim, Leydi Katria.” Kâhyanın sesi beni daldığım düşüncelerden uzaklaştırdı.

“Özür dilemene lüzum yok.” Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirip omzumdaki lavtayı düzelttim. İçinde bulunduğum kötü durum karşımdaki adamın suçu değildi ve şu an yapabileceğim en iyi şey, her fırsatta müttefik edinmeye çalışmaktı. “Ve yalnızca Katria desen yeterli.”

“Pekâlâ, Katria.”

“Bana adını bahşeder misin?”

Böyle bir şey sormama şaşırması gibi göründü ve bu kadar basit bir soru için fazlasıyla uzun bir süre boyunca cevabını düşündü. “Oren.”

“Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Benimle gel, gece çöküyor ve akşam yemeğinden önce odana yerleştikten emin olmalıyız.” Sandığımı onun yaşındaki bir adam için şaşırtıcı sayılabilecek bir kolaylıkla kaldırdı ve üç adım ilerideki kalenin merkez kulesinin büyük girişine doğru önümde ilerledi.

İçeri girer girmez mekânın iççiliğiyle büyüldüm. Girişin hemen solunda, zambaklar ve gerçekmiş gibi görünen sarmaşıklardan

oluşan tırabzanlarıyla ahşap bir merdiven yer alıyordu. Kapıların her iki tarafını da süsleyen vitray pencereler çayırıların ve dağların detaylı manzarasını yansıtacak şekilde birleştirilmişti. Parmaklarını karanlık hatlarının üzerinde gezdirip iki pencereyi birbirine bağlayan metalin çıkıntılarını hissettim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Oren.

"Evet. Böyle camları yalnızca belediye binasında görmüştüm." Cam işçiliği kaybolmuş bir zanaattı. Geleneksel yöntemleri sürdüren yalnızca birkaç kişi kalmıştı ve onlar da çoğunlukla büyük şehirlerde bulunabiliyordu. Böyle uzak yerlere nadiren gelirlerdi. Bu ev çok eski olmalıydı ve karşında duran camların bunca zaman dayanması bir mucizeydi. Ya da belki malikânenin lordu mülküne bu tür zanaatlar için birini getirecek kadar paralıydı. Şimdiye dek gördüklerime bakılırsa, Lord Fenwood aklımın alamayacağı kadar zengin olmalıydı.

"Gerçekten de nadir eserlerdir."

Beni sol kanada yönlendirdi. Kemerli kapıdan geçmeden önce kuleye bir bakış atmaya çalıştım. Ancak ilk sahanlığın ardında kıvrılan merdivenin ötesinde hiçbir şey göremiyordum. "Evin efendisi üst katta mı yaşıyor?"

"Lord Fenwood keyfine göre gelip gider," dedi kâhya gizemli bir sesle. Nereye gidebileceğini merak ettim; medeniyet denebilecek herhangi bir yer iki saatten uzaktaydı. Belki de eşine nadir rastlanır bir servete konup şimdi ormanın derinliklerinde heyecan arayan bir avcıydı.

"Evi çok güzelmiş," dedim soruma cevap vermediğini belirtmekten kaçınarak. "Neden burada daha fazla zaman geçirmek istemez anlamıyorum."

Kâhya koridorun ortasında duraksadı. Daire şeklindeki araba yoluna bakan pencereler solumuzda, kapılsa sağımızdaydı. Sessizliği, sözlerimle onu bir şekilde gücendirdiğimi düşünüp endişelenmeme neden oldu. Gerçi ortada gücenecek bir şey göremiyordum.

"Bilmen gereken birkaç kural var," dedi kâhya ve yeniden yürü-

meye koyuldu. Yeni hayatımın beraberinde kurallar getirmesi beklediğim bir şeydi ve kendimi çoktan buna hazırlamıştım. "İlk olarak, bir arzun olması hâlinde tek yapman gereken bana söylemek. Elimden geldiğince yanında olmaya çalışacağım. Ne var ki evin tek görevlisi ben olduğumdan, genellikle başka yerlerin bakımını yapmakla meşgul oluyorum. Her akşam yemeğini servis etmek için burada olacağım, çoğu sabah da kahvaltını hazırlayacağım, demem o ki bu zamanları ihtiyacın olan herhangi bir şeyi bana söylemek için değerlendirebilirsin."

"Çok cömertsin."

Sanki söylediklerimi duymamış gibi sözlerine devam etti. "Bir sonraki kural, arazinin yalnızca ön kısmına —girdiğimiz yol boyunca uzanan kısma— girme iznin var ve ne olursa olsun ormana giremezsin."

"Hiç sorun değil," dedim bir çırpıda. "Babamın da böyle bir kuralı vardı."

"Sonuncu ve en önemli kural, ne duyarsan duy ya da ne görürsen gör, malikânenin bu kanadını yalnızca gündüz saatlerinde terk edebilirsin."

"Affedersin?"

"Bu kurallar senin güvenliğin için," dedi omzunun üzerinden bana bakarak. "Şehirden çok uzaktayız ve orman hemen dibimizde. Bu bölgedeki sis daha yoğun ve kadim büyülerle dolu. İnsanların gece vakti dışarıda olması güvenli değil."

Helen'in cesaretini kuşanmaya çalışarak ona cevap verdim, "Perilerden bahsediyor olamazsın. Onlara dair her şey yalnızca koca-karı masallarından ibaret."

Sanki ahmak bir kızmışım, sanki perileri kendi gözleriyle görmüş de yaşadıklarını anlatacak kadar uzun süre hayatta kalmış gibi kıkırdadı. "Öyle olsun. Perilerden değilse bile orman yaratıklarından kork. Bu duvarların arasında kaldığın müddetçe güvende olacaksın. Ancak duvarların son bulduğu yerde efendimin koruması da son bulur. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Ama tüm bunlar karşında ne hissetmem gerekı. ğini bilmiyordum. Sanırım kurallar çok da mantıksız sayılmazdı. Babam bir mucize eseri yeniden ortaya çıkıp Joyce'un beni evlendirdiğini ve yeni evimin dünyada bulunduğumuz köşeyi saran aşılmaz dağ silsilesini çevreleyen karanlık ormana bu kadar yakın olduğunu öğrense ne tepki verirdi diye düşünmeden edemedim. Dahası, özgürlüğümün evlendikten sonra azalmasını bekliyordum ama biraz daha sınırlarını genişletmiş gibi görünüyordu.

Özetle, yeni hayatım çok daha kötü olabilirdi.

Koridorda sıralanmış kapıların en sonuncusunun önünde durduk. Uşak kapıyı açarken menteşeler sürtünüp yüksek sesle gıcırdadı. Omzundan güç almak zorunda kalmıştı.

"Özür dilerim," diye mınıldandı. "Evin bu kanadı pek kullanılmıyor. Yemeğini yerken ben kapıyı tamir ederim."

"Aletlerin nerede olduğunu söylersen kendim de yapabilirim."

Böyle bir şey söylediğime şaşırmış görünüyordu.

"Bu elbisenin seni kandırmasına izin verme. Satenden ziyade iş pantolonlarına daha alışkınsındır."

"Efendim hiçbir isteğinin karşılıksız kalmayacağına dair yemin etti; her şeyi o halledecek. Sen yemeğini yerken ben icabına bakayım," dedi Oren biraz gönülsüzce. Çalışmama izin verse efendisi onu cezalandırır mıydı diye merak ettim. Belki de bunu kendi başıma halletmemi istiyor ancak bunu yapamıyordu.

Kocamın gerçekte kim olduğuna dair elimde söylentilerden başka bir şey yoktu hâlâ.

Oren bizi içeri soktu ve sandığını perdelerle süslenmiş sayvanlı yatağın ayakucundaki kapitone banka yerleştirdi. Yatak çıtırdayan ateşin çoktan yakıldığı büyük, taş bir şöminenin karşısında duruyordu. Tıpkı kaleyi andıran bu malikânedeki her şey gibi mobilyalar da kaliteli ve bakımlıydı.

"Akşam yemeği bir saat içinde hazır olur. Umarım erken saatlerde yemek sorun olmaz, böylece günbatımından önce odana dönebilirsin."

“Sorun değil. Genellikle erken yatıp erken kalkan bir insanımıdır.” Gölümsedim.

Oren yavaşça başıyla onaylayıp beni içeride yalnız bıraktı. Kâhyanın gidişinin ardından akşam yemeğine ne giymem gerektiğini sormayı unuttuğumu fark ettim. Bir de... evlendiğim adamla sonunda tanışıp tanışmayacağımı.

üç

Akşam yemeği kulinin arka tarafına bitişik bir odaya hazırlanmıştı. İçerisi bir yemek salonundan ziyade kış bahçesini andırıyordu. Sivri kemerlerle çevrelenmiş, pahalı olduğu her hâlden belli büyük pencereler malikânenin arka kısmını saran karanlık ormana bakıyordu. Kendimi cam kutuya hapsedilip doğal olmayan bir ortama taşınmış bir kelebek gibi hissediyordum. Bu duvarların arasında güvendeydim ama beni ve ormanda yaşayan canavarları ayıran tek şey ince bir camdan ibaretti.

Odanın en ucundaki pencerelerden dışarı, yansımanın ötesindeki ağaçların derinliklerine baktım. Orman burada evdekinden daha yaşlıymış gibi geliyordu. *Hayır, diye düzelttim kendimi, evim artık burası.*

"Kızarmış domuz ve yabani sebzeler kulağa hoş geliyor mu?" Oren omzunda taşıdığı tepsiyle yan kapıdan içeri girdi.

"Konu yemek olduğunda pek seçici değilimdir," dedim gülümseyerek. Aç biilaç o kadar çok gece geçirmiştım ki önüme konan herhangi bir sıcak yemekten şikâyet edecek hâlim yoktu.

"Güzel," dedi. "Burada yemeklerimiz pek düzenli olmaz." Tabakları masanın başına yerleştirirken konuşmaya ara verdi. "Bu, yiyecek bir şeyimiz yok demek değil. İhtiyacımız olan her şey elimi-

zin altında. Ancak günün menüsünü ormanın bize sağladıkları ve kilerde yenmesi gereken şeyler belirler."

"Yiyecek aramana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım," dedim yerime otururken.

Teklifim onu dehşete düşürmüştü benziyordu. "Bizler yemek uğruna çamurlarda sürünen leşçiller değiliz."

"Tabii ki." Sanki daha önce yemek için bunu hiç yapmamışım gibi güldüm. Beni babamın kütüphanesinde evimizin çevresindeki araziye dair kitapları aramaya iten leşçillik ihtiyacının ta kendisiydi. Yenebilir mantarları zehirli mantarlardan bu şekilde ayırt edebiliyordum. "Yalnızca yabani mantarların leziz olduğunu düşünüyorum. Ve onları aramaya çıkmaktan hoşlanıyorum."

İki ayrı sūrahiden bana su ve şarap doldurdu. "Akımın bir köşesine yazdım." Sesinin tonundan, *Ancak bu bilgiye ihtiyacım olacağını sanmıyorum*, dediğini duyar gibiydim.

"Evin efendisi akşam yemeğinde bana eşlik edecek mi?" diye sordum.

"Hayır, kendileri akşam yemeğini dairelerinde yer."

Dudaklarımı büktüm. "Akşam yemeğinden sonra onunla tanışacak mıyım?"

"Yemeğin bittiğinde güneş neredeyse batmış olacak."

"Geç olursa beni odamda ziyaret edebilir."

"Bu münasip olmaz."

Şarap kadehime öksürdüm. "Münasip olmaz mı? Ben onun kanısı değil miyim?"

"Bu ülkenin kanunlarına göre kâğıt üzerinde öylesin, evet."

"O hâlde beni dairemde ziyaret etmesinin sorun olmayacağını düşünüyorum." Kadehi yavaşça masaya bıraktım, ellerimin bardağın masaya çarpmasına ya da dökülmesine neden olacak kadar titrememesine şükrettim.

"Kendisi meşgul bir adamdır."

Ne ile meşgul? diye sormak istiyordum. Saatlerdir tüm bu olanları elimden geldiğince zarif bir tavırla karşılamaya çalışıyordum.

Fakat evlendiğim adamın kim olduğuna dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Servetini nasıl edindiğine, nereden geldiğine, ne istediğine ve o kitaba neden bir eşe para ödemeyi göze alacak kadar ihtiyacı olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordum.

“Günbatımından önce onunla birkaç dakika geçirebilirse *karnının* çok minnettar kalacağını kendisine iletir misin?” Talebimi dile getirirken doğruca kâhyanın boncuk gibi siyah gözlerine baktım.

“Arzunu ileticeğim.” Yaşlı adam aceleyle yemek salonunu terk etti.

Akşam yemeğimi yalnız yedim. Bazıları bunu rahatsız edici bulabilirdi ancak ben yalnızlığa ve kendimle zaman geçirmeye alışkındım. Hatta bazı yönlerden böylesini tercih ederdim. Sessizlik istikrarlı, yalnızlıksa güvenliydi. Yemeğimi önümden almaya çalışan kimse yoktu. Onunla ilgilenmemi isteyen kimse yoktu. Gidip bulashıkları yıkamaya başlamam için beni masadaki yerimden kovan kimse yoktu.

Tabağımdakileri göz açıp kapayana kadar bitirmiştım ve midem biraz rahatsızlanmıştı. Çok hızlı yemiştım. Yemekler alışkın olduğumdan çok daha lezzetliydi. Sandalyemde arkama yaslandım ve bir hanımefendiye hiç yakışmayacak şekilde karnımdaki şişliğe vurdum. Uzun zamandır kendimi bu kadar tok hissetmemiştim.

Daha kötüsü de olabilirdi, diye az önceki düşüncelerim zihnimi yeniden doldurdu. Kocamın bana en ufak bir ilgisi dahi yokmuş gibi görünüyordu. Böylesi, bu gece yatağına gelip ona servetinin vârisini verme “görevim” üzerine çalışmaya başlamamızı bekleme-sinden çok daha iyiydi. Ayrıca hemen hemen evdeki kadar —hayır, *daha fazla*— özgürdüm. Hem burada beni rahatsız edecek kimse yoktu.

Oren geri döndü ve bir kez daha beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

“Bitirdin mi?”

“Evet.”

“Yeterli miydi?” Tertemiz bıraktığım tabağımi önümden aldı.

"Fazla bile geldi." Oturuşumu düzelttim. "Aşçıya her şeyin leziz olduğunu ilet lütfen."

Bana muzip bir gülümseme gönderip başıyla onayladı. "İletirim."

"Kocamdan bir haber var mı?" diye sordum.

Kâhya iç çekti. Basit bir cevabı olan bir sorum daha yaşlı adamı yeniden derin düşüncelere sürüklemişti. "Sana zaman ayırabileceğini sanıyorum, belki beş belki on dakika. Sana ayrılmış kanattaki çalışma odasının şöminesini yakacağım. Kendisini orada bekleyebilirsin."

Kâhya elinde tabaklarla aceleyle çıktı. Ayağa kalktım ve yemek masasının etrafında dolaştım. Lord Fenwood'u görmek istediğime pişman olmuştum aniden. Ya talebime sinirlenirse? Ya benimle muhatap olma niyeti yokken durduk yere öfkesini körüklediysem? Duraksayıp başımı iki yana salladım.

Hayır, eğer burada yaşayacak ve bu adamla evli olacaksam, onunla *en azından* bir kere görüşmeye, adını bilmeye hakkım vardı. Birbirimizle her gün görüşmemek sorun değildi. Ancak en azından aynı evde yaşadığımızı görmezden gelmeyebilirdik.

Cesaretimi toplamamın ardından yemek salonundan çıktım ve sağa yöneldim. İkinci kapının açık olduğunu fark ettiğimde şaşır-dım. Şöminedeki ateş çıtırdıyordu. Çoğu rafı boş kitaplıklar duvarlara sıralanmıştı. Bir zamanlar şimdi ateşin önünde sırt sırta duran iki koltuğun arasında durduğunu düşündüğüm masa sağ köşeye ittilmişti.

Koltuklara ilerleyip parmak uçlarımı deri döşemenin üzerinde gezdirdim. *Ne garip bir oturma düzeni...* diye düşündüm. Koltukların neden bu şekilde yerleştirildiğini öğrenmem uzun sürmedi.

Sessizliği ve düşüncelerimi bölen ses bedenimin her bir zerresinde yankılandı. Bir kurdun alçak sesli hırıltısını aratmıyordu ve içimde kaçma güdüsü uyandırdı. *Kaç*, mantıklı tarafım içimde yankılanan sesle hemfikir oldu. *Buradan çok uzağa kaç, burası sana göre bir yer değil.*

"Arkanı dönme," dedi adam.

Yine de omzumun üzerinden arkama bakmadan edemedim. Yalnızca içgüdüsel bir hareketti. Birisi konuştuğunda ona bakardım. Niyetim itaatsizlik etmek değildi... En azından *şimdilik* değildi.

"Arkanı dönme dedim."

Gözlerim hızla yeniden önüme döndü. "Yalnızca omzunuzun küçük bir kısmını gördüm. Özür dilerim. Niyetim..."

"Oren kurallardan bahsetti, değil mi?"

"Evet." Omzunun kapı pervazına denk geldiği yere bakılırsa, konuştuğum adam uzun boylu biriydi. Ne var ki onun hakkında söyleyebileceğim tek şey buydu. Sanki emrine rağmen ona bakmaya çalışacağını biliyormuş gibi kapının yanındaki duvara yaslanmıştı.

"Bilmen gereken son kural bu," dedi. "Ne olursa olsun bana bakmayacaksın."

"Ne?" diye fısıldadım bir kez daha omzumun üzerinden ona bakma dürtüsüyle mücadele ederken.

"Oren benimle görüşmeyi arzu ettiğini belirtti. Artık görevim olduğundan, isteğini yerine getiriyorum. Gelgelelim, bunu ancak bana asla bakmayacağına yemin edersen yapacağım."

Koltukların duruşu artık anlam kazanmıştı. Korkunç bir kusuru olup olmadığını merak ettim. Belki de yalnızca utangaç bir adamdı. Nedeni ne olursa olsun, onu huzursuz etmek gibi bir niyetim yoktu.

"Bu benim için herhangi bir sorun teşkil etmiyor." Pencereye bakan koltuğa oturdum, sırtım kapıya dönüktü. "Benimle tanışmaya zaman ayırdığınız için minnettarım."

Zeminde yankılanan ayak seslerini duydum. Adımları genişti ve bunu, tahmin ettiğim gibi uzun boylu olduğunun bir kanıtı olarak değerlendirdim. Alçak sesle, neredeyse çıt çıkarmadan hareket ediyordu. Tıpkı benim gibi sanki hiç ses çıkarmamaya çalışıyormuş gibi yürüyordu. Ayak seslerine bakılırsa, gözümün önüne çok kaslı bir adam gelmiyordu. Hayır... onu sıırım gibi bir adam olarak hayal ediyordum. Sesindeki dinçliğe bakılırsa benden çok da büyük olmamalıydı. Pencerenin bulanık yansımalarından ona bir bakış atma-

ya yeltendim ama oda bunun için fazlasıyla karanlıktı. Gördüğüm şey, arkamda hareket eden belli belirsiz bir gölgeden biraz daha fazlasıydı.

Hemen arkamdaki koltuk adamın ağırlığıyla hafifçe çıtırdadı. Ensemdeki minik tüyler diken diken olmuştu. Bedenim hiç kimse-nin varlığına bu denli tepki vermemişti. Dönüp arkama bakmak ve onunla ilgili varsayımlarımın doğru olup olmadığını görmek istediğim kadar hiçbir şeyi istememiştim.

"Pekâlâ, konuşmak istediğin konu neydi?" diye sordu biraz sert bir tavırla.

"Yalnızca sizinle tanışmak istemiştim," dedim. "Evlendiğim adamı hiç..." Tam "görmemenin" diyecekken kendimi durdurdum ve bunun yerine, "onunla konuşmamanın oldukça garip olduğunu düşündüm."

"Zaten benimle konuşmadan evlendin, şimdi ne önemi var ki?"

Bu gerçeğin onu üzüp üzmediğini anlayamadım. Kâğıtlar imzalanmadan önce onunla görüşmek için yalvaracağımı mı umuyordu? Kaderimin kendi ellerimle tutma şansına bile erişemediğim bir kalemle mühürlendiğinden haberdar mıydı?

"Ömrümüzü birlikte geçireceğiz," dedim. "Bunu olabildiğince keyifli hâle getirmek isterim."

"Burada hiçbir şey keyifli değildir."

Görünüşe göre kocam *fazlasıyla* neşeli bir adamdı. Yüzümü görmediğine şükredip gözlerimi devirdim. "Oldukça güzel bir eviniz, ne arzu ederseniz yapmanıza izin verecek bir servetiniz var, kimse size ne yapacağınızı..."

"Beni tanıdığını zannetme," diye sözümü kesti sertçe.

"Bana bu şans bahşederseniz sizi tanımaktan mutluluk duyarım."

"Bu teklifin zerre kadar ilgimi çekmiyor çünkü benim seni tanımak gibi bir arzum yok. Bu şey yalnızca bir anlaşmadan ibaret, hepsi bu. Sen yalnızca şartlarını yerine getirmem gereken bir pazarlığın ürünüsün."

Kendimi görünmez bir yaradan fiziksel olarak korumak istiyordum. Göğsümün üzerinden elbisemi kavradım. Farklı bir şey mi bekliyordum? Gerçekten ne ummuştum? Büyük bir romantizm mi? *Ha*. Genç kızların okuduğu kitaplardaki aşk gerçek değildi. Babamla Joyce arasındaki "aşk" görmüştüm. Gerçek aşk tam olarak *oydu* ve istenecek türden bir şey değildi.

Hayır, beni sevmesini istememiştim. Ama belki, bir kez olsun yük olarak görülmemeyi ummuştum.

"Peki o hâlde," dedim alçak sesle.

"Başka bir şey var mıydı? Yoksa tatmin oldun mu?"

"Tatmin oldum."

"Güzel. Burada geçirdiğin süre içinde sorun çıkarmamanı bekliyorum. Kurallara uyduğun ve sen ya da ben bu ölümlü dünyadan ayrılmadığımız müddetçe hiçbir arzun karşılıksız kalmayacak. Bir daha yoluma çıkmak zorunda kalmayacaksın."

Ayağa kalkarken koltuk gıcırdadı ve ayak sesleri yerini sessizliğe bıraktı. Söyleyecek başka bir şeyim ya da istediğim şeye dair net bir fikrim olmasını diledim. Ancak gerçek şuydu ki, hayatım boyunca hiçbir şey istememe izin verilmemişti. O kadar uzun süre ne yapıp ne yapamayacağım söylenmişti ki bir insanın böyle seçimler yapmak için doğuştan sahip olduğu kabiliyet bende yoktu. Hiç kullanılmadığından solup kaybolmuştu.

Lordun gittiğinden emin olduktan sonra neredeyse on dakika boyunca karanlık ormana bakarak oturmaya devam ettim. Gece çökmüştü ve ay giderek küçülüyordu, bu yüzden ormanı çevreleyen karanlık silüetleri ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Dışarıya bakmaya devam ettikçe *bir şeyin* beni izlediğine dair içimdeki garip his daha da güçlendi.

Huzursuzluğa daha fazla katlanamayıp kendi odama yöneldim. Ancak koridora çıktığımda ana girişten gelen ayak seslerini duydum. Başım yavaşça bana ait kanadın giriş kapısına döndü. Bana aksini söyleyen iç sesimi duymazdan gelip oraya doğru ilerledim ve kulağımı kapıya dayadım.

Dışarıdan gelen boğuk sesleri duyabilsem de ne söylediklerini anlayamıyordum. Kelimeler garip ve yabancıydı, ayıt edemediğim bir dilde konuşuyorlardı. Temkinli hareketlerle daire şeklindeki araba yoluna bakan pencerelerden birine yürüdüm. Yol boştu. Beni buraya getiren araba bile artık ön tarafta değildi.

Orada kim var? diye merak ettim. *Burada başkaları da mı yaşıyor?* Oren malikânede yalnızca üçümüz yaşıyormuşuz gibi konuşmuştu. Yalan söylemiş olabilir miydi? Eğer öyleyse nedeni neydi?

Kurallara uyduğun müddetçe hiçbir arzun karşılıksız kalmayacak, demişti Lord Fenwood. Oren de kuralları açıkça dile getirmişti: Ne duyarsam duyayım, geceleri kanadımı terk etmem yasaktı. Lordun geç saatlerde ne yaptığı beni ilgilendirmezdi.

Öyle olsun. Bir eşten ziyade uzun süreli bir misafir olmayı umursamıyordum.

Odama döndüm ve yatmaya hazırlandım. Şimdiye dek gördüğüm en rahat yatak ve kuş tüyü yorganla hızla derin bir uykuya daldım...

Ta ki bir saat içinde kan dondurucu çığlıklarla uyanana kadar.

dört

Yattığım yerden hızla doğrulurken yorganı kavrayıp sanki bir zıhmış gibi üzerime çektim. Yükselen çılgının başlamasıyla bitmesi bir olmuştu ve artık yalnızca kulaklarımdaki bir çınlamadan ibaretti. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu; nefeslerim kesik ve hızlıydı. Bir haydut veya daha beteri içeri girip beni yatağımda öldürecek mi diye düşünerek kapıya baktım.

Ancak hiçbir şey olmadı. Etraf sakinleşmiş, sessizlik yeniden çökmüştü. Dışarıdaki ormanın ağaçlarını hışırdatan esinti bile yoktu. Gece böceklerinin ötüşlerini ya da bu eski evden yükselmesini bekleyeceğim hafif gıcırtiları dahi duymuyordum.

Yatakta bu şekilde ne kadar oturdum bilmiyordum ama sırtımdaki kaslar bedenimi dimdik ve kaskatı tutmaktan ağrımaya başladığına göre yeterince uzun süre geçmiş olmalıydı. Yataktan kalkarken nefes verip gerginliğimin bir kısmından kurtulmaya çalıştım. Omuzlarıma bir şal sarıp dışarıyı dinlemek için kulağımı odamın kapısına yasladım. Hâlâ hiçbir şey duymuyordum.

Dışarı çıkmanın kuşkusuz delirdiğim anlamına geldiğini bile bile kapıyı araladım. Bütün koridoru aydınlatmaya çalışan tek bir mumdan biraz daha iyi ışık çıkaran gri renkli ay ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu. Etrafa bakındım ancak kimseyi göremedim.

Koridoru hızlıca aşip araba yoluna bakan pencerelerden birinin

yanındaki duvara yaslanıp gizlice dışarı baktım. Görünürde kimse yoktu ve çakıl taşları sanki Oren kısa süre önce tırmıkla düzeltilmiş gibi dümdüzdü. Ay ışığı altında fazla oyalanmak bu serin ve ürkütücü gecede beni hedef hâline getirecekmiş gibi ilerlemeye devam ettim.

Nihayet durup kulağımı koridorun sonundaki kapıya dayadım. Hiçbir konuşma, hareket ya da çılgılık yoktu. Titreyen ellerim kapının kolunu buldu. Uymam gereken dört katı kural vardı. Ama bu çılgılığı duymadan önceydi. Ya bir saldırı olduysa? Ya başımız dertteyse?

Kola bastırdım. Yerinden kıpırdamadı. İçeri kilitlenmiştim.

Kapıdan uzaklaşırken yüreğim ağzımdaydı. Başımı iki yana salladım, boşluğa sessizce yalvarıyordum. Artık koridorda değildim. Ailemin malikânesinde merdivenlerinin altında bulunan uzun dolaptaydım. Kapı kilitliydi. Helen annesinin anahtarı fırlatıp attığını ve bir daha asla gün ışığını göremeyeceğimi söylüyordu.

Aceleyle odama döndüm ve yatağa kıvrılıp dizlerimi göğsüme çektim. Gecenin geri kalanı boyunca karanlık ormana bakan pencere-leri izleyip kendime kaçmam gerekirse –gerçekten gerekirse– camları tuzla buz edebileceğimi hatırlattım. Elimde bir çıkış yolu vardı.

Bu çıkış yolu herkese asla girmeyeceğime yemin ettiğim ormana girmek anlamına gelse bile.

Güneş nihayet doğduğunda daha rahat nefes alabildiğimi hissettirdi. Artık hiçbir ses yoktu. Gece boyunca başka garip şeyler yaşanmamıştı.

Banyoya girdim. İçeriye önceki gece göz ucuyla incelemiştim. Koridordaki üçüncü kapı buraya açılıyordu, çalışma odasıyla yatak odamın arasındaydı. Musluğundan anlam veremediğim bir büyüyle hem sıcak hem de soğuk suyun aktığı garip bir odaydı. İçeride geçirdiğim sürede bu durumu iki kez test etmiştim. İki seferde de yeterince uzun süre akması hâlinde su ısınmıştı.

Burası gerçekten de garip bir yerdi.

Giyinmiş ve güne başlamaya hazır bir hâlde koridorda ilerle-

dim. Gün ışığı altında kendime olan güvenim bir önceki geceden çok daha fazlaydı. Kapı zahmetsizce açılıp malikânenin geri kalma nına uzanan yolu ayaklarımın altına serdi. E ikten geçtiğimde  rundan yeni  ıkma  ekmek kokusu beni yemek salonuna sürükledi.

Masada benim için hazırlanma  bir tabak duruyordu. İki yumurta, soğuyan kızarma  ekmek dilimlerinin üzerine koyulmu tu. Hemen yanıda da yarım bir sosis duruyordu. Krali elere yara  bu kahvaltıyı hiç vakit kaybetmeden mideye indirmeye koyuldum.

Ancak ne Oren'den ne de Lord Fenwood'dan bir iz vardı ve umutsuzca onlardan birini yakalamayı umdum. Dün gece onları erkenden yola  ıkma a ve arabayı  ehre götürmeye iten bir kaza olup olmadığını merak ettim.

 ığlık sesleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

Yemeğim bittiğinde bula ıkları topladım ve önceki gece Oren'in girdiği yan kapıya yöneldim. Tahmin ettiğim gibi, ağzına kadar dolu bir mutfağa  ıktım. İ g d lerime karşı koymadım; kilerdeki kurutulmuş ve kavanozlanma  yiyeceklerle baktım. On kişiyi iki ki  boyunca tok tutmaya yeter de artardı bile. Soğuk kalması gereken gıdaların depolandığını tahmin ettiğim bodrum katına inen başka bir kapı daha vardı. Ama dün gece yaşananların ardından karanlığın içine atılacak kadar cesur değildim.

Servis arabasını mutfağın arka tarafındaki tezg hın içine yerleştirilmiş büyük lavaboya doğru ittim ve bula ıklarını yıkadım. Ate in karşısındaki duvar boyunca uzanan açık raflar her şeyin yerini kolayca bulmama olanak sağlıyordu. Yemek salonuna döndüğümde, karşımda beni parmağımı oynatmaya kalkı tığım için azarlama ya hazır Oren'i bulmayı bekliyordum.

Ancak içerisi hâlâ bo tu.

Sessizlik katlanılacak gibi değildi. Özellikle de bu malikânede i ittiğim son sesin o çığlıklar olduğu d   n ld ğ nde. Yepyeni bir amaçla odama döndüm. Bu binada bir saniye daha kalamazdım. Bana eşlik eden tek şey o sesken hayatıma devam edemezdim.

Üzerime dikenli  alırlara takılmaması için dizlerime kadar inen

ve bana hareket alanı yaratacak, iki taraftan da yüksek yırtmaçlı çok daha sade bir elbise geçirdim. Altıma da dayanıklı bir tayt giydim. Lavtayı alıp omzuma astım ve ana salona döndüm.

Ön kapının önünde duraksayıp Oren'in bana söylediği kuralları tekrarladım. Şu an dışarı çıkmama izin vardı. Gündüz vaktiydi. Ve yalnızca malikânenin önüne çıkıyordum, arkasına gitmeyecektim. Benim için belirledikleri sınırın içindeydim; güvende olacaktım. Yavaşça omzumun arkasına bir bakış attım. Dışarıda, burada olduğumdan daha güvende bile olabilirdim.

Sabah havası serin ve rahatlatıcıydı. Dağların eteğinde olmamıza rağmen hava çok daha ferah ve hafifti. Ardımdaki sık çam ormanının kokusunu alabiliyordum. Önümdeki ormanı oluşturan küçük fidanlarsa atalarına göre daha cılızdı.

Merakıma yenik düşüp araba yolunun binanın yan tarafına doğru uzanan çatalı takip ettim. Tahmin ettiğim gibi yol at arabalarının durduğu bir garaja ve ahıra çıkıyordu. Atlar kendi bölmelerindeydi. Arabalarsa park hâlinde. Görünüşe göre şehre inmemişlerdi.

Neredeyse atlara gitmeye niyetlenmişim ki bunu yapmaktan hızla vazgeçtim. Bana Puslu'yu hatırlatacaklardı ve atımın yarası hâlâ çok tazeydi. Bunun yerine topuklarım üzerinde döndüm ve ana kapıya ulaşana dek araba yolunu takip ettim. Kapı kapalıydı ve yerdeki çakıl taşlarında bu sabah üzerlerinden bir arabanın geçtiğine dair hiçbir iz yoktu. Ne var ki iyi bir iz sürücü değildim –öyle olsaydım ailem çok daha iyi yemeklerle beslenirdi– yani emin olmak zordu.

İyice cesaretlenerek çalıların ve dikenli bitkilerin arasında duvar boyunca yürüdüm. Sağlam iş botlarım güçlü adımlar atmama olanak veriyordu. Duvar, malikâne ve araba yolu arasındaki bir açıklığa çıktım. Parlak güneş ışıkları üzerimdeki ağaçların seyrekleşen yapraklarını delip geçerek yere vuruyordu. Yaklaşan kışla ağaçlar yapraklarını döküyor, zemini turuncu ve kırmızının tonlarına boyuyordu. Açıklığın ortasında devasa bir kök duruyordu. Arazinin ekilebilir kısmına girmesini önlemek için uzun zaman önce kesilmiş yaşı ağaçlardan biri olmalıydı.

Kucağımda lavtamlı yere oturdum ve bir ayağımı diğer dizimin altına sıkıştırdım. Bir elimi perdelerin üzerine koyup diğer elimi telleri hafifçe tıngırdatmaya başladım. Akordu bozulmuştu. Tabii ki bozulmuştu, son çalışımın üzerinden haftalar geçmişti. Sonuçta memnun kalana kadar akortlarla oynayıp çalmaya devam ettim.

Parmak uçlarımla tellere bastırıp tek bir notanın yükselerek havada asılı kalmasına izin verdim. Ses perdem lavtanın gövdesinden yankılanan sesle bir olana dek mırıldanıp tonumu ayarladım. Parmaklarım tellerin üzerinde dans etmeye başlamadan önce melodinin solup gitmesine izin verdim.

Telleri çek, çek, çek ve parmaklarını üzerinde gezdir. Şarkının giriş kısmı tempo kazanıp sonra aniden yerini sessizliğe bıraktı. Hemen ardından ilk nota yükseldi. İkinci notayla birlikte şarkıya eşlik etmeye başladım.

*Seni tanıyordum,
Ağaçlar yanarken.*

*Seni görmüştüm,
Henüz bir yalancı değilken.*

Kısa bir duraksama. Ritimle sallanmaya başladım. Çevremde şarkıma eşlik eden ağaçlar ve esintilerle salındım. Nakarata ulaşana dek çalmaya devam ettim.

Şarkımız dağların zirvesini saran sisleri aştı. Gözlerimi kapadım, müziği etrafımda olduğu kadar içimde de hissediyordum. Orman sanki şarkımı dinlermiş gibi suspus oldu. Lavtamı çalacak ve şarkı söyleyecek bir yerim olmayalı yıllar olmuştu. Şarkımız geçip giden kralların mezarlarında pusuya yattı.

Nakarattan sonraki kısma geçerken parmağımı lavtanın perdesinde kaydırdım, melodiyi bir kez daha bulurken artık her notayı uyum içinde çalıyordum.

*Seni görmüştüm,
Henüz...*

"Sürprizlerin hiç bitmez mi senin?"

Bu sesi daha önce yalnızca bir kez duymuş olsam da sahibini nerede olsa tanırdım. Bas telinden bile daha gür bu titreşimi. Bitter çikolatadan daha yoğun bu tınıyı. İrkilip içgüdüsel bir hareketle omzumun üzerinden arkama baktım.

"Bakma," diye hatırlattı.

Bakışlarımı aceleyle yeniden önüme çevirdim. "Hiçbir şey görmedim. Daha doğrusu, yine omzunuzu gördüm." Bir ağacın arkasında saklanıyordu.

"Omuzlarıma bir tür takıntın olduğunu düşünmeye başlayacağım."

Dudaklarımdan küçük bir kıkırtı kaçtı ve oyuncu tavrına ayak uydurdum. "Eh, görebildiğim kadarıyla oldukça hoş omuzlarınız var."

Gülme sırası ondaydı. Çıkan ses güneş ışığı kadar parlak ve kadife kadar pürüzsüzdü. Kendimi kaptırıp gülüşüne uyum sağlayacak bir melodi çalmamak için ellerimi hareketsiz kalmaya zorlamam gerekti. Lavtam elimdeyken ne kadar sinir bozucu olduğumu biliyordum.

"Lavta çalabildiğini bilmiyordum."

"Sanırım birbirimiz hakkında bilmediğimiz çok şey var." Önceki geceki konuşmamızda bu tür şeyleri öğrenmeye pek de hevesliymiş gibi görünmüyordu.

"Söylediğin şarkıyı nereden öğrendin?"

"Emin değilim..." Ağzımın içi, sanki yanık bir şey yemişim veya dilimi ısırmışım da ağzımın içi kaniyormuş gibi metalik bir tatla doldu. Yalan söylemekten nefret ederdim. Birisi ne zaman yüzüme karşı yalan söylemeye yeltense havada is kokusu alırdım. Ne zaman kendim yalan söyleyemeye kalkışsam ağzım metalik bir tatla dolar-
dı. Her halükârda, yalanlar ne pahasına olursa olsun kaçınmaya

çalıştığım tatsızlıklardı. "Henüz küçük bir çocukken bir yerlerde duymuş olmalıyım. Uzun zamandır bildiğim bir şarkı." Doğruları bir kısmını söylemek daha kolaydı.

Bu şarkıyı bana öğreten annemdi. Ninnimdi bu. Ancak yaşım büyüdükçe –ve Joyce hayatımıza girdiğinde– babam annemin bana öğrettiği şeyleri bir sır olarak saklamam gerektiğini söylemişti hep.

"Sanırım bunun gibi eski şarkıların böyle yerlere takılıp kalan bir yanı var."

"Sanırım öyle." Lavtama korumacı bir tavrıla sarıldım. "Şarkı söylemem sizin için sorun yaratır mı?"

"Neden yaratsın ki?"

Helen'i, annemi ve beni azarlamalarını düşündüm. Laura'nın cesaret verici sözleri bunların gölgesinde kalıyordu. "İyi bir şarkıcı ya da müzisyen değilim."

"Bunu söyleyen kimdi bilmiyorum ama yalan söyledikleri aşikâr. Harikulade bir müzisyensin."

Hava hâlâ temiz ve ferah; burnum yanmıyordu. *Yalan söylemiyordu. Gerçekten de iyi olduğumu düşünüyordu. "Teşekkür ederim."*

"Rica etsem şarkıyı tamamlar mısın? Söylendiğini duymayalı çok uzun zaman olmuştu," dedi yumuşak bir sesle. Sesinin tonundan bunu sormaktan tereddüt duyduğunu anlayabiliyordum. Ne kadar çekimser olduğunu. Belki dün geceki davranışları yüzünden kendini kötü hissediyordu.

"Yalnızca soruma cevap verirsiniz."

"Pekâlâ?"

"Dün gece... çığlık sesleri duydum. Daha doğrusu, tek bir çığlık. Hızla solup gitti... Her şey yolunda mı?"

Duyduğu tereddüt korkutucuydu. "Kâbus görmüş olabilir misin?"

"Ne duyduğumu biliyorum."

"Dün gece çığlık atmadım."

"Sesin sizden geldiğini söylemedim." Kaçamak cevaplarına katlanamıyordum. Benimle şu anki konuşma şekli Joyce'un beni kü-

çümsediği, haklı olduğumu bildiğim hâlde yanıldığımı söylediği zamanları andırıyordu. Kendimi açıklayacak bir bahane arıyor ya da düşündüğüm veya hissettiğim şey için aşağılanmış hissediyordum. "Ne olduğuna bakmak için dışarı çıkmaya çalıştım ama yapamadım çünkü kapı kilitliydi..."

"Gece vakti kanadından çıkmaya mı kalkıştın?" Sorusunu neredeyse bir hırıltıyla noktalamıştı. Öfkenin bedeninden elle tutulur bir şeymiş gibi yayıldığını hissedebiliyordum. "Bunlar senin iyiliğin için konmuş *kati* kurallar."

Arkamı dönüp ona dik dik bakmak istiyordum. Doğruca gözlerinin içine bakıp beni bir hayvan gibi geceleri içeri hapsetmenin ne kadar mantıksız olduğunu ona söylemek istiyordum. "Çıgıllıkları duymamış olsam belki de dışarı çıkmaya kalkışmazdım. Tehlikede olduğumu sandım."

"Tam da bu yüzden duyduğun hiçbir şeyi dikkate almaman söylendi. Tehlikede değilsin. Geri kalanlarsa seni ilgilendirmez."

"Ama..."

"Burada *güvendesin*." Bu sözler bana güven vermeliydi ama kelimeleri söyleyiş şekli, öfke, acı ve hayal kırıklığıyla dolu olmaları... Kulağa sanki beni istemeye istemeye güvende tutuyormuş gibi geliyordu. Sanki benimle ilgilenmek ona acı veriyormuş gibi. Gerçekten de eşi değil, gözetimi altında tuttuğu sıradan birinden ibaretim. Kendimi bildim bileli olduğum yükün aynısıydım.

"Eğer güvendesem beni içeri kilitlemenize gerek yok demektir."

"Basit talimatları bile göz ardı ettiğine göre buna mecburum demektir."

"Ben sizin tutsağınız *değilim*."

"Ama benim sorumluluğumdasın!" Ani çıkışı kuşları bile suspus etti. Bu garip yüzleşmeden kaçmak için uçuştuklarını duydum. "Seni korumaya yemin ettim. Yaptığım şey de tam olarak bu."

Burnumdan bir nefes alıp iç çekerek geri verdim. Gözlerim titreyerek kapandı. Joyce ve kardeşlerimden öğrendiğim bir şey varsa, o da her şeyi boş verip önüme nasıl bakacağımdı. Öfkemi içime

atmak işlerin uzun vadede kötüleşmesine neden olurdu yalnızca. Çoğu zaman kendi tavsiyeme kulak vermeye çalışırdım.

"Lütfen," dedim elimden geldiğince düz bir sesle. Görünmez acımın her bir damlasını bu tek kelimeye dökmeye çalıştım. Yalvarmanın hiç olmadığı kadar kıyısında'ydım. "Kapana kısılmış gibi hissedemem. Size yemin ederim, ne olursa olsun kanadımı terk etmeyeceğim. Lütfen kapıyı kilitlemeyin."

"Sözünü tutacağını nereden bileceğim?" Sesi söylediklerime inanmıyormuş gibiydi. Onu suçlayamazdım. Bana uymam gereken dört kural koymuştu ve dün gece aralarından bir tanesini çiğneme-ye çalıştığımı itiraf etmiştim.

Keşke ona bakabilseydim. Keşke ifadesini görebilseydim — gözlerine bakıp sözlerimde içten olduğumu ona gösterebilseydim. Muhatap olduğum kişinin yüzüne bile bakmazken tüm bunları nasıl aktarabilirdim?

"Sanırım bana güvenmekten başka çareniz yok."

Dudaklarından alaycı, hafif bir ses döküldü. "Güven... *Senin türüne* duyulması güç bir şey."

"Kadının biri canınızı bu kadar çok mu yaktı?" Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez kendime kızdım. Kim bilir, belki de benden önce bir karısı vardı. Belki kadın *gerçekten* de canını yakmıştı. Belki yüzü öylesine korkunç bir şekilde yaralanmıştı ki kimsenin ona bakmasına müsaade etmiyordu. Sırtım ağrımaya başladığında duruşumu dikleştirdim.

"Belki de kendimi korumaya çalıştığım şey tam olarak budur."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Satır aralarında belli belirsiz dolaşan "yaklaşma" ve "uzak dur" fısıltılarını duyuyordum. Canını yakanın kim olduğunu merak ettim. Karşımdaki adamın —ya da benim— göğüs gerdiği acılar ardında fiziksel bir hasar bırakmış olmak zorunda değildi; bazı şeyler etin ve kemiğin çok daha derinlerine işlerdi.

"Hiçbir arzusun karşılıksız kalmayacağına dair yemin etmişsiniz. Kapının kilitlememesini *arzu ediyorum*." Son kozumu oy-

nayıp beklemeye koyuldum, hamlemin işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordum.

Lord Fenwood'tan kötücül bir kahkaha yükseldi. İsteğime karşı koymak istediğini hissedebiliyordum ancak... *"Öyle olsun. Ancak şunu bil ki, gece vakti kanadından dışarı adım attığın an güvenliğini garanti edemem."*

"Anlaştık." Gitmek için hareketlendiğini duyabiliyordum. Yerdeki yapraklar tüy gibi adımlarının altında hışırdadı. Burada ne işi olduğunu merak ettim. Beni kontrol etmek için gelmiş olamazdı. "Bekleyin."

"Yine ne oldu?"

"Şarkının geri kalanını dinlemediniz." Kucağımdaki lavtayı düzelttim, hâlâ ona bakmaktan kaçınıyordum. "Devam etmemi ister misiniz?"

"Evet." Sözcük kasvetli bir özlemle sarmalanmıştı. Müzik aletinin üzerine ellerimi yerleştirip yeniden çalmaya başladığımda bu eski halk şarkısının onun için ne anlama geldiğini merak ettim.

Çaldığım son nota da ağaçların arasında kaybolurken beni çoktan yalnız bıraktığını biliyordum.

beş

Gece çöktüğünde dışarıdan sesler gelmeye devam ediyordu ama ben onları duymazdan gelme konusunda daha iyiydim. Neyse ki geçen bir hafta boyunca başka çığlık duymamıştım. Bir gece tam uykuya dalmak üzereyken çanlarla vurgulanan hafif bir müzik sesi kulağıma çalınmıştı, sanki çok uzaklardan geliyordu. Başka bir gece, ana salonun kapısının gümbürdemesine neden olan ağır darbeler duymuştum. Bir diğer geceyse, malikânenin uzak bir bölümünden yankılanan kahkahalar.

İnsanın bir şeye bu kadar hızlı alışabilmesi komikti. Öyle ki, garip sesler artık beni uykumdan uyandırmıyordu bile. Lord Fenwood'la konuştuğum günün gecesinde kanadımdaki kapıyı kontrol etmiştim. Kol kıpırdamıştı. İsteğimi yerine getirmişti, ben de sözümü tutup kapıyı açmamıştım. Bunun ardından da hiç olmadığı kadar iyi bir uyku çekmiştim.

Bir hafta boyunca tekrar eden günlerimde garip bir huzur bulmuştum. Gündoğumundan günbatımına etrafta koşuşup emirleri yerine getirmemek ve herhangi bir beklenti içinde olmamak güzeldi. Hiçbir tasam olmadan çalılıkların arasında yürüyüp ormanın ortasındaki açıklıkta lavtama çalabiliyordum. Birkaç kez, Lord Fenwood'un yakınlarımda beni dinlediğini hissettiğime yemin ede-

bilirdim. Ancak bu hislerimde haklıysam bile beni dinlediğini dile getirmemişti.

Daha sonra bu huzur dolu hâlim yerini monotonluğa bıraktı.

Bugün, buraya gelişimin yedinci gününde uyanmış ve kendimde yatağımda uzanıp tavanı izlemekten başka bir şey yapacak enerjiyi bulamamıştım. Yapılacak hiçbir iş yokken yataktan çıkmanın ne anlamı vardı ki? Evimdeyken en azından bir amacım vardı. Her gün yapılması gereken bir şeyler olurdu, elimi meşgul edecek ve günün sonunda bana bir şey başarma hissini yaşatacak birkaç ev işi. Hiç değilse, ilgilenecek ve birlikte gezintiye çıkabileceğim bir atım vardı.

Evlendirildiğimde kendime yeni bir amaç bulacağımı ummuştum. Bu amacı *sevip sevmeyeceğim* konusunda endişelerim vardı. Ama bir ev ve aile inşa etmek bile üzerine çalışılacak ve kafa yorulacak bir şey olurdu. Yapacak hiçbir şeyim olmaması zihnimi uyuşturmaya başlıyordu.

"Bugün ormana gitmedin," dedi Oren akşam yemeğinde kadehimi doldururken. Alışkanlıklarımı fark etmesi beni şaşırtmıştı. Onunla yalnızca günün başında ve sonunda konuşuyor, aradaki süreçte onu görmüyordum bile.

"Evet..." Çatalımla tabağımdaki patateslerle oynadım. "Canım istemedi."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet... B-ben, açıkçası pek emin değilim."

"Rahatın yerinde değil mi?" Beni üzecek ya da zihnimi meşgul edecek herhangi bir nedenimin olması onu şaşırtmış gibiydi. Yaşlı adamı suçlayamazdım. Etrafım konforlu bir cennetle çevriliydi, dileklerimin gerçekleşmesi için tek yapmam gereken istediğimi söylemekti.

"Hayır, aksine çok rahatım." Acı acı güldüm. "Belki de sorunun bir kısmı budur. Belki de rahatımın yerinde olmamasına o kadar alışmışımdır ki artık sonunda huzura erdiğim için ne yapacağımı bilmiyorumdur."

"Sana getirebileceğim bir şey var mı?"

"Getirebileceğin bir şey yok... ancak yapabileceğin bir şey var. Lord Fenwood'a bu gece bir şeyler içmeye sıcak bakıp bakmayacağıını sorabilir misin?"

Boncuk gözleriyle bana bakarken incecik gri kaşları çatıldı. "Tabii."

Akşam yemeğinin geri kalanı boyunca yaşlı adamın yüzünde ki anlaşılmasız ifadenin ne anlama geldiğini merak ettim. Oren geri dönmedi. Tabağımı mutfığa götürüp çoğu yemekten sonra yaptığım gibi yıkayıp yerine koydum. Odama dönerken çalışma odamın kapısının açık olduğunu fark ettim. İki koltuk, yanlarındaki sehpalara yerleştirilmiş, dışı damlacıklarla kaplı iki bardak soğuk içecekler bizi bekliyordu.

Büyük bir hevesle yerime ilerledim. Koltuğa yerleştim ve rahat bir pozisyon bulana kadar yerimde kıpırdandım. Hemen ardından kolçakları kavrayıp arkama yaslandım ve başımı koltuğun deri kumaşına koydum. Lord Fenwood beni korkutsa bile ani bir refleksle arkama bakmayacaktım. Bu buluşmanın sorunsuz geçmesini istiyordum. Yeni evimde gerçek bir bağ kurmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu şu âna dek fark etmemiştim. Bu adamdan sevgi beklemiyor olsam da... arkadaşlık, ortak bir gaye ya da anlayışla da idare edebilirdim sanırım. Malikânede geçirdiğim en kötü zamanlarımda bile yanımda Laura vardı.

Ah, tatlı Laura. Nasıl olduğunu düşünmediğim bir günüm bile geçmiyordu.

"Beni mi görmek istedin?" Ayak parmaklarımin kıvrılmasına neden olan o ses beni kendime getirdi. Ne kadar yüzüne bakılmaz olduğunu düşünürse düşünsün, böyle bir sesle istediği her adamı ve kadını elde edebileceğinin farkında mıydı acaba diye merak ettim.

"Evet. Birlikte bir şeyler içebileceğimizi düşündüm." Bardağımı kaldırıp görebilmesi için yana doğru uzattım. Fısıltıdan farksız ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Hiçbir uyarı olmaksızın kadehini hafifçe benimkine vurdu. Yakınımdaydı, başımı çevirecek olsam onu görebilirdim. Ama bunu yapmadım. Ateş o kadar cızlı yanıyordu.

du ki pencereden ona dair görebildiğim şey yine sadece uzun bir gölgeden ibaretti. "Kadehlerimizi neye kaldırıyoruz?"

"Seni bunca zamandır hayatta tutabilmiş olmama ne dersin?" Esrarengiz bir kahkaha attı.

Sözleri beni de güldürdü. "O kadar da pervasız değilim."

"Kendim için aynısını söyleyemem." Yerine otururken arkamdaki koltuk kııldadı.

"Aa?"

"Özellikle yaşıma daha gençken." İçkisinden bir yudum alırken içindeki buzlar birbirine çarptı. "Benimle ilgilendiği süre boyunca Oren'in baş ağrılarının çoğunun sebebi bendim."

"Oren uzun zamandır yanınızda mı?"

"Evet, bebekliğimden beri bana o baktı."

"Ailenizi tanıyor muydunuz?" diye sordum anlayış dolu bir sesle, bu konu hakkında konuşmanın ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordum.

"Evet."

"Onları kaybedeli ne kadar oldu?" Gözlerimi bardağımdaki limon sarısı içeceğe diktim.

"Sana öldüklerini düşündüren ne?"

"Sesinizden anlayabiliyorum. Sevdiklerini kaybeden insanların kendilerine has bir tonu vardır. Bu kayıp, konusu her açıldığında her şeyin içini kurutan bir boşluk yaratır." İçkimden bir yudum alıp kendi sesimdeki bu tınıdan kurtulmaya çalıştım. "Ah, bu ne güzel bir şeymiş. Tıpkı bal gibi tatlı da."

"Bal likörü. Elimdeki en iyi şise değil ancak en kötüsü de sayılmaz."

Tozlu çalışma odasındaki bu görüşme için kendi elleriyle bir şise seçtiği düşüncesi hafifçe gülümsememe neden oldu.

"Sen kimi kaybettin?" diye sordu. Yüzümdeki gülümseme solup gitti.

"Her ikisini de," dedim. "Annem ben henüz küçükken ölmüş."

Babam onun burası için yaratılmadığını, bu dünya için çok iyi olduğunu söylerdi. Ama ona beni bıraktığı için şanslı olduğunu.”

“Peki ya baban?”

“Sizin de bildiğiniz gibi ticaret şirketi var... vardı...” Sesim gide rek kısıldı. Babamın ölümü daha tazeydi. Onun kaybını da anneminkini sakladığım kutuya tıkaştırmaya çalışmıştım ama ikisi aynı değildi. Babam kendimi bildim bileli yanımda olmuştu. Annemse sadece ruhumu kazınmış solmuş anılar ve duygulardan ibaretti.

Lord Fenwood birkaç dakika boyunca kendi düşüncelerimde kaybolmama müsaade ederken sabırlıydı.

“Karısı Joyce ticaret gemileriyle daha çok yelken açıp işine daha aktif bir şekilde müdahil olmasını istedi. O kadar sık denize açılıyordu ki bazı haftalar yüzünün ayrıntılarını anımsamak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Daha sonra... gemisi battı. Kimse cesetlere ulaşamadı, yani bir süreliğine bile olsa umudumuz vardı. Ancak artık üzerinden çok zaman geçti...”

“Çok üzgünüm.” Gerçekten de öyleydi. Konuşmalarımızın hiçbirinde sözlerinden yalan kokusu almamıştım. Bir anda, bu evde bana söylenen her şeyin tamamen doğru olduğunu fark ettim.

“Bir şekilde hayatta kaldım.”

“Hepimizin yaptığı gibi.”

Sırt sırta oturmamıza rağmen, arkamda nasıl göründüğünü hayal ettim. Tıpkı benim gibi o da arkasına yaslanıyor muydu? Yandan bakılsa desteğe muhtaçmışız da sırtımızı birbirimize dayamaya çalışıyormuşuz gibi görünür müydük? Bizi en çok sevmesi gerekenlerden koparıldığımız dünyada bir başımıza kalmışız gibi?

“Oren bana kendinde olmadığını söyledi. Ebeveynlerinden birinin ölüm yıldönümü mü?”

Başımı iki yana salladım. Hemen ardından beni göremediğini hatırlayıp devam ettim, “Hayır, annem sonbaharın başlarında, babamsa yazın vefat etti.”

Bunu yüksek sesle dile getirmek babamın ölümünün birinci yıldönümünün ne kadar yaklaştığını ve bir yıl içinde hayatımın ne

denli değiştiğini fark etmeme neden oldu. Sanırım kendimi daha üzgün hissetmeliydim. Ancak bazı duyguları öyle güçlü yaşamıştım ki sanırım hepsi yanıp kül olmuş ve arkalarında kalbimin kömür- dönmüş köşelerinden başka hiçbir şey bırakmamışlardı.

"Hem 'kendinde olmamak' biraz abartılı olabilir," dedim kendimi devam etmeye zorlayarak. "Sanırım yalnızca yapılacak bir şey istiyorum, kendime burada bir tür amaç bulmak."

"Bir şey yapmanın lüzumu yok, yalnızca sana sunduğum lüksün keyfini sür."

"Sorun da bu ya. Ne keyif sürmek ne de lüks fıtratımda yok."

"Ticaretle uğraşan bir lordun en büyük kızısın." Hafifçe güldü. "Ören bana mülkünüzden bahsetti. Alışık olduğun lüksü biliyorum."

"Hâlâ bana dair hiçbir şey bilmiyorsunuz," diye gereksizce hatırlattım biraz iğneleyici bir tonla. "Ve Ören mülkümüzün lüks olduğunu düşünüyorsa gözlerini kontrol ettirmenizi öneririm." Sessiz kalması beni devam etmeye teşvik etti. "Bahsettiğiniz mülk çivi, sıva ve dualarla ayakta duruyor. Bunu çok iyi bildiğimden emin olabilirsiniz, ne de olsa her şeyin bakımından ben sorumluydum."

"Sen mi?"

"Öyle görünmediğimin farkındayım, kendimi övmek istemem ama aslında elimden her iş gelir, bir sürü bakım ve onarım işini yapabilirim. Kabul etmem gerek, hiçbirinin kusursuz olduğunu söyleyemem. Ama yeterince iyilerdir. Size bir ziyafet sunamam ancak aç kalmamanız için lezzetli yemekler hazırlayabilirim. Size bir ev inşa edemem veya mimarlığın ince noktalarını açıklayamam ama bir çatının ne zaman çökeceğini ve sonraki kiş düzgün bir usta tutmaya yetecek paranız olana kadar dayanabilmesi için nereye destek koymanız gerektiğini söyleyebilirim." Başka bir çarem olmadığı için öğrendiğim onca şeyi düşünürken kadehimi diğer elime geçirdim. Bir yanım, Joyce'un gaddarlığının aslında yanlış yola sapmış bir tür ders olduğunu açıklamak için ani bir dürtüyle yanıp tutuştu. Başımı iki yana salladım ve bal liköründen bir yudum daha aldım.

Joyce'un hareketleri böylesine acımasızken niyetinin ne olduğunu bir önemi yoktu. Onu hiç de hak etmediği hâlde iyi göstermeye çalışıyordum.

"Yani karım olmaktansa hizmetçim olmayı tercih ettiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," dedim. Sözcük ağzımdan öylesine hızlı, öylesine sen çıkmıştı ki Lord Fenwood'un koltuğunda huzursuzca kıpırdanmasına neden oldu. Ses tonum için özür dilemeye bile zahmet etmedim. "*Bir daha asla birinin hizmetçisi olmayacağım.*"

Yavaşça nefes aldığını duydum. "Kelime tercihlerim için özür dilerim. Böyle bir şeyi asla yapmam."

Bir doğru daha. Rahat bir nefes aldım. "Ne var ki, bir tür amacım olmasına hayır demem. En azından bir işe yarıyormuş gibi hissetmek istiyorum. Ellerimin meşgul olmasını seviyorum."

"Oren'le konuşup sana uygun olduğunu düşündüğü herhangi bir görev olup olmadığına bakacağım."

"Teşekkür ederim." Başımı kaldırıp tavana baktığımda tepemde bir ayna olmasını, onu daha net görmeyi diledim. "Siz saatlerinizi ne yaparak geçirirsiniz?"

Bir kez daha kakırdadığını ve içkisinden bir yudum aldığını duydum. "Ben mi? Kral olmaya çalışarak."

Gülüşüne eşlik ettim. Ama garip olan şu ki, havada en ufak bir is kokusu bile yoktu. Doğruyu söylüyordu.

Ancak bu toprakların yıllardır bir kralı olmamıştı. Tam olarak neyin kralı olmayı umut ediyordu? Keyifli sohbetimizin geri kalanında bu soruyu sormaya cesaret edemedim.

Ertesi sabah kahvaltımı bitirip mutfağa girdiğimde Oren'i karşımda buldum. Şaşkınlıktan neredeyse tabaklarımı düşürecektim.

"Neredeyse kalbimi yerinden çıkaracaktın." Aniden şahlanan nabzımı yatıştırmak için derin bir nefes aldım.

Oren ocağın küllerini küremeye devam etti, arkada hâlâ için

için yanmaya devam eden minik akkorlar ateşi yeniden körüklemeye hazırды. "Burada olmayacağım da nerede olacağım?"

"Hiç burada değilsin ki."

"Yemeklerin nasıl hazırlanıyor sanıyorsun?" Mutfağı aşır evye ile ilerlerken bana bir bakış attı. Bulaşıkları yıkamamamı söylemesini bekliyordum ama bunu yapmadı. Belki de nedeni bunu bir haftadır yapıyor olmamdan ve beni durdurmanın bir anlamı olmayacağını bildiğindendi. Ya da belki de Lord Fenwood'un ona dün gece söylediği bir şey yüzündendi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bir aşçı olduğumu varsaymıştım." Omuzlarımı silktim ve suyu açıp dikkatimi kâhyadan bulaşıklara yönelttim. Bu evin içinde yaşayan başka insanlar olup olmadığını öğrenmek için yanıp tutuşsam da işlerine bariz bir şekilde burnumu sokmak istemiyordum. Bunun iyi sonuçlanmayacağını çoktan öğrenmiştim.

"Yanılmışsın."

"O hâlde baharatlar konusunda harikasıң." Yaşlı adama dönüp gülümsedim.

Oren külleri metal bir kovaya dökmeyi bitirirken hafifçe güldü. "Bana yaranmaya çalışıyorsun sadece."

"Gerçeği söylüyorum." Ellerini yıkayabilsin diye eviyenin önünü boşaltarak karşı tarafa geçtim – dirseklerine kadar is içindeydi. "Hem bana bir gazezin olduğunu düşünmemiştim. Sana yaranmam gerekiyor mu?"

"Sanırım burada olman beklendiği kadar kötü olmadı."

"Sözlerin içime su serpti," dedim düz bir sesle.

Yorumumu duymazdan gelip musluğu açtı ve ellerini kurulumak için gerekenden daha fazla zaman harcadı. Ne düşündüğünü merak ettim. "Efendimin ilgisini çektiğin apaçık ortada."

Sanki olması gerekenden biraz daha sıcak bir banyodan sonraki kızarıklık gibi bedenime bir karıncalanma yayıldı. Lord Fenwood'un ilgisini çekme fikri neden beni heyecanlandırıyordu? Sıcaklık yanaklarıma ulaşmadan önce bu hissi kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım.

"Sana 'ilgisini çektiğimi' düşündüren ne?" Merakım ağır basmıştı. Sormamak elimde değildi. Cevabı bilmek zorundaydım.

"Senin hakkında giderek daha fazla soru soruyor ve yıllardır yeni biriyle bu kadar çok vakit geçirdiğini görmemiştim."

Lord Fenwood benimle neredeyse hiç vakit geçirmemişti. Eğer bunu biriyle çok zaman geçirmek olarak tanımlıyorsa, malikânesine kapanmış bir münzevi olarak delirmemiş olması mucizeydi. "Eh, benim de onunla zaman geçirmekten hoşlandığımı kendisine iletebilirsin. Benimle ne zaman bir şeyler içse kendimi çok daha az yalnız hissediyorum."

"İletirim." Oren elinde külleri koyduğu kovayla mutfağın yan kapısına ilerledi. "Şimdi benimle gelmen gerek. Tüm itirazlarıma rağmen, Lord Fenwood bana bugün yapılacak işlerin olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi?" Peşine takılırken heyecanımı gizleyemedim. Ancak arka kapının eşliğine geldiğimizde duraksadım. "Malikânenin arka tarafına geçme iznim olmadığını sanıyordum?"

"Bu kısma geçebilirsin." Oren mülkû çevreleyen, sağ kanadın ötesine kadar uzanıp yeniden ormanın içine dönen eski taş duvarı işaret etti. Ormanın loş ışığında duvarın parçalanıp yok olduğu noktayı seçebiliyordum. "O duvarın bittiği noktayı ne olursa olsun geçemezsin. Korumamız yalnızca taş duvarın içini kapsıyor. Bu da bahçenin güvenli olduğu anlamına geliyor."

Bahçe sağ tarafımızdaki duvar, arkamızdaki malikânenin sağ kanadı ve sol tarafımızda kalan, yemek yediğim kış bahçesi tarafından çevrelenmişti. Burada böyle bir yerin olduğunu daha önce fark etmemiş olmama şaşırdım ama belki de bunun nedeni, "bahçe" olarak adlandırmanın burayı tanımlamak için biraz cömert kaçmasıydı. Aşırı büyümüş bahçe tarhları kalın bir çam iğnesi örtüsüyle kaplanmış çatlak patikalara taşıyordu. Duvarın evle birleştiği noktada yalnızca bir mucize eseri ayakta duruyormuş gibi görünen ahşap bir kulübe vardı. Oren kulübenin yanında duran, içinde gübre olduğunu tahmin ettiğim kovaya doğru ilerledi ve küllü boşalttı.

"Burada... bir şeyler mi yetiştiriyorsun?" diye sordum.

"Şuradaki tarhın içinde patates var," dedi patika boyunca yürüyüp parmağıyla etrafı gösterirken. Çok geçmeden patates bitkisinin sivri ve düz yapraklarını tanıdım. "Şurada maydanozla birlikte havuç ekli. Biberiyeler arka tarafta. Geçen kış ektiğim domateslerin yerini fesleğenler aldı ama... öldüler." Bu konuda kendini suçlu hissediyormuş gibi görünüyordu. "Ee, senin bahçıvanlıkla aran nasıldır?"

"Fena değil sanırım." Biraz abartıyor olabilirdim. Joyce düşük mahsul yüzünden defalarca bir dal parçasıyla ellerime vurmuştu. Bu, açtığı yaraların en büyüğü sayılmazdı. Bana böyle sert cezalar vererek beni kusursuz bir bahçıvana dönüştürdüğünü sanabilirdiniz. Ancak becerilerimi yalnızca cezadan sıyrılmak kadar iyileştirmişti çünkü bahçe işlerine küsmeme neden olmuştu. "Ama bahçeyi temizleyeceğime, kulübeyi sağlamlaştıracığıma ve tarhları yeniden kullanılabilir hâle getireceğime emin olabilirsiniz. Ve bana bitkilere dair talimatlar verisen onları canlı tutabilirim."

Kâhya söylediklerime inanmıyormuş gibi görünüyordu. Bu görev için çok heyecanlıydım ve sırf bahçıvanlık konusunda vasat becerilere sahibim diye bunun da elimden alınmasını istemiyordum. Böylece sözlerime devam ettim, "Seni yüzüstü bırakmayacağıma söz veriyorum, Oren."

"Bugün işe temizlikle başlamaya ne dersin?" diye önerdi. "Bitkilerle ilgilenme konusuna daha sonra bakarız."

"Harika bir fikir," dedim aceleyle.

Oren beni yalnız bıraktı. Bahçenin durumu göz önüne alındığında bu biraz göz korkutucu bir görevdi. Ama aynı zamanda beni birkaç gün meşgul edeceği anlamına da geliyordu. Zihnim şimdiden bir öncelik listesi oluşturmaya ve bahçenin sahip olduğu tüm potansiyelleri canlandırmaya başlamıştı bile. Her şeyi tamir ettikten sonra elimde malzeme kalırsa belki bir bank yapabilirdim. Böylece polen taşıyıcıların mutlu mesut görevlerine koyulduğu ilkbahar sonu veya yaz aylarında oturmak için güzel bir yerimiz olabilirdi.

Kulübenin kapısını açmaya cesaret ettiğimde tüm yapı neredey-

se çökecekti. Ancak tırmık içerideydi ve şimdilik ihtiyacım olan tek şey buydu. İşe patikaları temizlemek ve çam iğnelerini bahçenin arka köşesine toplamakla başladım. Taş patikaların bittiği ve orman sınırının başladığı yer arasında net bir çizgi vardı. İğneleri orman zeminine ittim ama daha ileri gitmedim.

İlk molamı verdiğimde sabahın geç saatleriydi. Sırtımı duvara yasladım ve alnımda biriken teri sildim. Kaslarım ağrıyordu. Sadece bir hafta yatmama rağmen gücümün bir kısmını şimdiden kaybetmiştim. Kemiklerimdeki sızı bir meşgale bulmam konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Yapılacak işler hareket etmeme ve böylece güçlü kalmama yardımcı oluyordu.

Bir burun çekme ve hemen ardından gelen belli belirsiz bir ağlama sesi dikkatimi çekti. Sesin kaynağını bulmak için etrafıma baktım ve gözlerim ormana doğru çekildi. Uzakta, ağaçların arasında, küçük yumruklarıyla ıslak yanaklarını silen küçük bir kız gördüm.

"Bu da ne... Orada ne işin var?" diye bağırdım. Kız beni duymıyormuş gibi ağlamaya devam etti. "Kayıp mı oldun, küçük kız?" Hâlâ hiçbir cevap yoktu.

Etrafında biri var mı diye ormana bakındım. Görünürde kimse yoktu. Çapraz taktığı bir çanta taşıyordu. Kim bir çocuğu karanlık ormana getirirdi ki? Yemek aramak için ormana giren insanlar olduğunu biliyordum ama kimsenin yanında bir çocuk getirecek kadar aptal olduğunu duymamıştım. Yaslandığım duvardan doğrulup taş patikanın sonuna ilerledim ve ellerimi ağızıma siper ettim.

"Küçük kız, buraya bak, yanıma gel."

Kız hareketsizleşti ve bana bakabilmek için küçük ellerini yüzünden çekti. Elinin tersiyle burnunu sildi ve ağaçlardan birinin arkasına doğru koştu.

"Hayır, durl Kaçmal" Patikayı arkamda bırakıp az önce tırmıkla mayı bitirdiğim çam iğnesi yığınlarının üzerine bastım. "Korkmana gerek yok; sana yardım etmeye çalışıyorum. Buraya anne babanla birlikte mi geldin?"

Ağacın arkasından küçük yüzünü çıkardığını görebiliyordum.

Saçlarının rengi Laura'ninkine kalbimi sızlatacak kadar çok benziyordu.

"Bir şey yok," dedim yumuşak bir tonla. "Sana zarar vermeyeceğim." Elimle duvarı takip ederek parçalanıp yok olduğu en uç noktaya doğru yürüdüm ve durdum. "Buraya gel."

Kız yeniden ağacın arkasına saklandı.

"Lütfen, orman senin gibi küçük çocuklar için güvenli değil. Mutfakta çikolata var, istersen sana bir parça getirebilirim." Mutfakta çikolata olup olmadığına dair en ufak bir fikrim dahi yoktu, yalnızca bu yaşlardayken rüşvetin Laura üzerinde dalma işe yaradığını biliyordum.

Küçük kız yeniden ortaya çıktı. Tepeden tırnağa pislik içinde olduğunu görebiliyordum artık. Kıyafetlerinin çamur ve tozla kirlenmiş olmasını beklerdim ama kan görmek aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Yaralandın mı?" diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı ve bir kez daha hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Zihnimde olan bitene dair olası bir senaryo canlanmaya başlamıştı. Biri iyi ya da kötü bir amaçla onu ormana getirmiş, daha sonra başlarına korkunç bir talihsizlik gelmiş ve bu küçük kız bir şekilde kaçmayı başarmış olmalıydı. Bu aynı zamanda bunu yapan adamın, canavarın, hatta perinin ormanda bir yerlerde hâlâ onun peşinde olabileceği anlamına geliyordu. Önümde sıralanmış ağaçlardan herhangi birinin ardında saklanıyor olabilirdi.

"Beni can kulağıyla dinlemen gerek. Uslu bir kız ol, tamam mı?" Hâlâ ağlıyordu. Ormanda saklanmış bir tehlike olup olmadığını gözlerimle taradıktan sonra yeniden ona döndüm. "Arkamdaki küçük kalede güvende olacaksın. Lütfen, benimle gel. Malikänenin lordu çok nazik ve cömert bir adam. Sana zarar vermeyecek."

Kızın hıçkırıkları daha da şiddetlendi. Arkasında uzanan ormanda bir hareketlilik gördüğümü sandım. Ürkek adımlarla ilerledim.

"Bana adını söyler misin?" diye sordum. Başını iki yana salladı. "Benim adım Katria. Orman korkutucu bir yer, değil mi?" Etrafım-

da daha fazla hareketlilik seçtim. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Terli ellerimi kıza uzattım. "Hadî, elimi tut." Lord Fenwood'un bahsettîği koruma her neyse, bu küçük kıztın de geçerli olup olmadığını bilmiyordum. Ama elimi tutarsa tek bir hamlede duvarın uflanmış ucuna geri dönecektik. Elimden geldiğince hızlı koşarsam göz açıp kapayana dek bahçede olurduk.

Kız ağlamayı kesti ve küçük parmaklarını yukarı kaldırdı. Elim onunkinin üzerine kapandı. Gözleri gece vakti bir kurdun gözlerinin de yansıyan meşale ışığı gibi parlak sarı renkle aydınlandı.

Dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı, ağzı çok fazla dişle doluydu, bıçak gibi keskinlerdi. Ondan hiç beklenmeyecek bir güçle koluma asıldı ve beni duvarın ötesine çekti. Yere kapaklanırken dudaklarımdan şaşkınlık dolu bir çığlık döküldü. Dizlerimin üzerindeydim, ellerimi çürüten yapraklarla nemli topraktan oluşan çalılık zemine basturdum ve başımı hızla ona doğru kaldırdım.

Karşımda artık küçük bir kız yoktu. Yerinde boynuzlu bir kadın duruyordu. Parlak sarı gözleri ve yalnızca küçük çizgilerden ibaret gözbebekleri vardı. Yerlere kadar uzanan zar gibi kanatları sırtından açıldı ve kemikli pençeleriyle bana yaklaşmaya başladı. Omuzlarının etrafında, dönen gölgelerden bir örtü vardı.

Ağzımı açıp tekrar kapadım, bir şeyler söylemeye çabalıyordum ama dilim tutulmuş gibiydi. Sanki kadın kaybolup gidecekmiş ya da bu kâbustan uyanmamı sağlayacakmış gibi birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. Ancak bana yaklaşmaya devam ediyordu.

"Lütfen bana zarar verme," dedim tiz bir sesle, düştüğüm yerden doğrulup popomun üstünde geri geri giderken. Ayağa kalkıp koşmam gerekirdi ama korku aklımı başımdan almıştı. Kan çanağı gözleri ölümümü fısıldıyordu.

"Belki de sana zarar vermem." Sesi çarpık ve yorgundu — sanki birileri ses tellerini sökmüş de yanlış şekilde geri takmış gibi. Dahası, ortak dil kadının ilk diliymiş gibi görünmüyordu. "Eğer benim için bir şey yapacağına söz verirsen."

"Nedir? İstedğin her şeyi sana verebilirim."

"Şu odanın pencerelerinden birini aç." Kemikli pençelerinden birini yemek salonuna doğrulttu. "Bu gece açık bırak."

Beni daha sonra yatağımda öldürebilsin diye mi? "Ben... tabii ki," dedim hızla. "Ne istersen." Metalik tat ağzımı doldurdu. Bu yaratık için camlardan birini açık bırakmamın imkânı yoktu.

"*Himm*, senin türün yalan söyleyebilir." Sanki nefesimdeki metalin kokusunu almış da teklifini yeniden değerlendiriyormuş gibiydi. "Belki de kendi isteğiyle dışarı çıkmaktan başka çaresi kalmayana dek çılgınlık atmanı sağlarım."

Sırtım bir ağaca tosladığımda tiz bir çılgılık attım. *Ayağa kalk*, diye bağıırıyordu zihnim. Ama olduğum yerde kaskatı kesilmiştim. Kaçmam gerekiyordu. Savaşmam gerekiyordu. *Böyle ölemem*.

Kadın önümde çömeldi ve pençesinin sivri uçlarından birini göğsüme bastırdı. "Demek insanlarla gönül eğlendirmeye başladı, öyle mi? Bakalım kolun olmadan daha ne kadar eğlenecek."

Kocakarı sol bileğimi yakalayıp kolumu çekti. Sağ elini arkasında havaya kaldırdı. Uğursuz, keskin pençeleri etimi delip geçecekti. Havadaki elinin hareket etmeye başladığını gördüğümde gözlerimi kapayıp kafamı çevirdim.

Bir kükreme yeri sarstı. Çıkan yarı insani yarı hayvani ses ilkel bir öfkeyle dolup taşıyordu. Yanımdan hızla bir şey geçti ve kolum yerinden çıkana dek acıyla çekilmeye devam etti. Yere düşerken bir çılgılık kopardım. Başım bir taşa çarptı.

Gözlerimi kırptırdım, başım dönüyordu. Görüşüm bulanıktı ve görebildiğim tek şey ağaçlardı. Ama arkamda bir kavga patlak vermişti. Yattığım yerden doğrulmaya çalıştım ama bir kolum işe yaramaz hâldeydi. Dünya dönüyor ve midemin ağzıma gelmesine neden oluyordu. Çevremi net görmeye çabalayarak gözlerimi kırptırmaya devam ettim. Sık ağaçları delip geçen güneş ışınları çok parlaktı. Sesler çok yüksekti. Yeniden midemin bulanacağından endişelendim.

Bu hislere aşınaydım. Bunları en son Helen'le çatıdan düştüğümde hissetmişim. Daha sonra dünyam bulanıklaşmıştı ve uyan-dığımda...

"Götür onu." *Bu, Oren'in sesiydi.* "Malikâneye geri dönün, ben onu oyalanm."

"Teşekkür ederim." Lord Fenwood'un sesini bu hâlîme rağmen, onu hiç görmemiş olsam da tanıdım. O olduğunu *biliyordum*. Tıpkı sıcak, sağlam ve inkâr edilemez varlığını arkamda hissedebildiğim gibi. "Gözlerini kapa," diye fısıldadı, arkamızda hâlâ devam eden harlı ve homurtuların aksine sesi şaşırtıcı bir şekilde şefkat doluydu.

Gözlerimi kapamak istemiyordum. Eğer bunu yaparsam bir daha ne zaman uyanacaktım? Hem uyandığımda ne olacaktı? Ama buradan kurtulmak için her şeyi yapardım, bu yüzden de bir iniltiyle gözlerimi kapadım.

İki büyük el bedenimi kavradı, biri omuzlarımda diğertyse dizlerimin altındaydı. Lord sanki bir tüy kadar hafifmişim gibi beni havaya kaldırıp koruyucu bir tavırla göğsüne bastırdı. *Haklıymışım, uzun boyluymuş.* Ancak beklediğimden daha kashydı. Üzerindeki ince gömleğin altında dalgalanan gücü hissedebiliyordum. Beni korumak için kullandığı gücü.

"Artık güvendesin." Ne var ki bu sözleri söylerken bile yaratık bir çığlık patlattı. Hiçbir şey güvenli gelmiyordu.

"Lütfen bana zarar verme." Sesim titriyordu.

"Bunu asla yapmam." *Gerçeği söylüyordu.*

"Ne oluyor?" Şeytana uyup gözlerimi açmamak için yüzümü göğsüne bastırdım. Neler olup bittiğini görmek *istediğimi* sanmıyordum. Kadının görüntüsü gözkapaklarımdan arkasına çoktan kazanmıştı ve beni sonsuza dek yakamı bırakmamakla tehdit ediyordu.

"Artık güvendesin," diye tekrarladı. "Kollarımdasın, korkacak hiçbir şeyin yok."

Bu bir cevap değildi. Ama burnumun yanmadığına bakılırsa yalan da söylemiyordu. İniltiyle karışık bir nefes verdim ve beni malikânenin güvenli duvarları arasında taşırken söylediklerine inanmaya karar verdim.

altı

Mutfağın kapısını tekmeleyerek açtığında aşına olduğu kokular Lord Fenwood'un yosun ve adaçayı kokan parfümüne karıştı. *Güvendeyim*, diye tekrarlardım kelimeyi kafamın içinde, *bu kokular güvende olduğum anlamına geliyor*. Bu gerçeği zihnime kazımaya çalıştım. Kendi nabzım yavaşlamaya başlasa da Lord Fenwood'un atan kalbini yanağımda hissedebiliyordum. Gömleğini hafifçe kavradım ama kendimi mi yoksa onu mu teskin etmeye çalışıyordum emin değildim.

Odama döndüğümüzde beni yatağıma yatırdı. Gözlerim hâlâ sımsıkı kapalıydı. İsteklerine saygısızlık etmeyecektim, özellikle de canımı kurtardıktan sonra.

"Geri dönüp Oren'in iyi olup olmadığına bakmalıyım. Ama ondan önce... Nasılsın?" diye fısıldadı.

Bedenimin üzerinde havada dolanan tereddütlü ellerini neredeyse hissedebirdim, sanki bana dokunmak istiyordu. Yanaklarımda gezinen parmak uçlarının hayali hissi zihnimi doldurdu. Her ne kadar kafamı toplamaya çalışsam da olan biten her şey düşüncelerimi allak bullak etmişti.

"Biraz omzum acıyor. Başım çatlayacak gibi." Sözlerimi bitirir bitirmez iki parmak ucunun şakaklarımda hafifçe gezindiğini hissettirdi. Arzusuna teslim olmuştu ve dokunuşu o kadar hafif, o ka-

dar nazikti ki tüm bedenimin karıncalanmasına neden oldu. "İyi olacağım. Oren'i o *şeyle* dışında yalnız bırakma."

"O *şey*' derken haklısın," diye homurdandı ve geri çekildi. Kapa-
ya doğru ilerlediğini duydum.

Neredeyse ona seslenecektim. Yalnız kalmak istemiyordum ama sessizliğimi bozmadım. Oren'in ona benden daha çok ihtiyacı vardı. Ve o yarattığın söylediklerine bakılırsa... bu evin etrafında bir çeşit bariyer veya koruma olmalıydı. Tek yapmaları gereken, ikisi de duvarın ardına dönene kadar o canavarı oyalamaktı. İçerisi güvenli olmalıydı.

Öyle olmalıydı...

Gözlerimi tekrar açtığımda alacakaranlık çökmüştü. Omzum kaskatıydı ve kıpırdatmaya çalıştığımda bana isyan ediyordu. Ancak parmaklarımı oynatıp bileğimi bükabiliyordum. Korkunç bir burkulmadan fazlası olmadığını düşündüm. Başım çatlıyormuş gibiydi ama görüşüm artık bulanık değildi. Yatakta doğrulup şakağımın taşa çarptığı noktayı hafifçe ovaladım. Elimi indirdiğimde parmaklarıma kan bulaştığını gördüm. Yastık kılıflarında da kan lekeleri vardı.

Sessiz bir küfür savurdum. Neyse ki kadınlığın artularından biri de çarşaflardan kan lekesi çıkarma konusunda tecrübeli olmaktı. Yastık kılıfını çıkardım ve bacaklarımı aşağı sarkıtıp yavaşça ayağı kalktım. Dünya biraz olsun dönmeye devam ediyordu ama çok da endişe verici sayılmazdı. Banyoya gidebilecek kadar iyiydim. Korkunç görünüyordum ama yüzümü yıkamak bile yeniden "insana" dönme konusunda büyük bir adım olmuştu.

Yastık kılıfını da yıkayıp koridora çıktığımda kendimi çok daha iyi hissediyordum. Ortadaki merkez kuleye açılan kapıya bir not yapıştırdığını fark ettim. Nota doğru ilerleyip yalnızca Lord Fenwood'un güçlü elleri tarafından yazılmış olabileceğini tahmin ettiğim zarif yazıyı okudum.

K,

*Yalnızca bu geceliğine kurallarda bir istisna olacak.
Uyandığında şafak hâlâ sökmemiş olsa bile dışarı çıkabilir,
yemek salonu ve mutfaka geçebilirsiniz. Bedenini ve ruhunu
tedavi etmek için ne gerekiyorsa alabilirsiniz.*

Midem gün içinde yaşananlar yüzünden hâlâ o kadar çok bulanıyordu ki yemek yeme fikri hiç ilgimi çekmedi. Ancak merakım gece vakti malikâneyi gezme fırsatını geri çeviremeyecek kadar kuvvetliydi. Kapıyı araladım.

Ana salon gayet... normal görünüyordu.

Karşımda ne bulmayı beklediğimden emin değildim. Geceleyin dışarı çıkmamam konusunda öyle çok yaygara kopmuştu ki sanırım bütün malikânenin bir şekilde biçim değiştirmesini beklemiştim. Kapının başka diyara açılan bir portal olmasını bekliyordum belki de. Düşüncelerime hafifçe güldüm.

Yemek salonundan gelen çatal bıçak sesleri duraksamama neden oldu. Nabzım sanki ormana geri dönmüşüm gibi hızlandı. Derin bir nefes aldım. *Burada güvendeyim*, diye tekrarladım kendime. Bir haftayı aşkın süredir burada yaşıyordum. Tüm bu süreç boyunca o canavar ormanda kol geziyordu ve yalnızca araziden uzaklaştığımda bana saldırmıştı. *Bu duvarların arasında olduğum müddetçe korkacak hiçbir şeyim yok.*

Mum ışığının altın renkli parıltısı yemek salonuna açılan kapıdan dışarı sızıyordu. İçeri bakmadan kapının kenarında durdum. Bu saatte yemek yiyenin kim olduğuna dair iki olasılık vardı ve pişman olacağıma temkinli olmayı yeğlerdim.

"Lord Fenwood?" dedim. Sırtımı duvara yaslama sırası bendeydi, omzum kapı çerçevesini belli belirsiz aşırıyordu. "Siz misiniz?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Bana bir dakika ver, işim bitmek üzere."

"Benim yüzümden acele etmeyin, daha sonra gelebilirim."

"Hayır, hayır. Gitme." Sesinin anlaşılabilir derinliklerinde duyduğum şey özlem miydi? Hareketsiz kaldım.

"Ne yiyorsunuz?" diye sordum sessizlik tuhaf bir hâle dönüşmeden evvel.

Lord hafifçe kıkırdadı. "Bir lorda yaraşır bir şey olduğunu söyleyemem. Küflü kısmını kestiğim bir parça peynir ve bayatlamasına gönlümün razı gelmediği bir parça ekmek." Yemekleri ziyan etmekten nefret ediyordu. Aramızdaki bu benzerlik bir nebze de olsa duruşumu rahatlatmama neden oldu. "En azından bal likörüm leziz."

"Ören size yemek hazırlamadı mı?" Bunun ne anlama gelebileceğini düşündükçe içim korkuyla doluyordu.

"Uzun bir gün oldu, akşam için ona izin verdim."

"O iyi mi?"

"Evet."

"Şükürler olsun." Rahat bir nefes aldım.

"Ancak durum bunun tam aksi de olabilirdi." Lord Fenwood'un sesi aniden hayal kırıklığıyla doldu.

Bluzumdan sarkan bir ipi çekiştirdim. Tam da o esnada, ipin omzumdaki dikiş yerinde açılan bir delikten çıktığını fark ettim. O canavar neredeyse kolumu koparıp atacaktı.

Aklıma aniden bir fikir geldi. Bluzumun kolunun kalan kısmını da çekiştirip dikiş yerinden manşete kadar yırttım. Elimde kalan uzun, dikdörtgen kumaş parçasını da gözlerimin üzerinde sıkıca bağladım.

Parmak uçlarımı kapının çerçevesine hafifçe yaslayıp yemek salonuna adım attım. En azından öyle yaptığımı sanıyordum, gözlerim bağlıyken emin olmak imkânsızdı. Bluzumun pamuklu, kalın kumaşı neredeyse tüm ışığı kesiyordu.

"Sen ne yaptığını..." Sandalyesinin zemine sürttüğünü duydum.

"Hiçbir şey göremiyorum, yemin ederim." Ellerimi havaya kaldırarak onu sakinleştirmeye çalıştım. "Kapının ardındaki bir ses olmaktansa böyle konuşmanın daha kolay olacağını düşündüm." Hiçbir şey söylemeyince gerginliğim daha da tırmandı. Hâlâ ça-

murlu kıyafetlerimin içinde, bir kolu olmayan bluzumla korkunç görüldüğümünden emindim. "Üzgün olduğumu söylerken ne kadar samimi olduğumu görebilmeniz için gözlerinizin içine bakabilmeyi dilerdim. Ama bunun mümkünatı olmadığına göre elimdeki en iyi seçeneğin bu olduğunu düşündüm."

Ben fark etmeden yanımdan geçip odadan çıkmanın bir yolunu bulmadıysa karşımda çıt çıkarmadan durduğunu varsayıyordum. Yüzünde nasıl bir ifade olduğunu merak ettim. Öfkeli miydi? Belki de hâlimi komik bulmuştu ya da çözüm yolu olarak gözlerimi bağlamayı akıl etmemden *etkilenmişti*... Onu neşelendirdiğime dair masum bir fantezi bir anlığına bütün zihnimi ele geçirdi. Ancak lord beni kurtarabilsin diye Oren'in o canavarla ormanda bir başına dövüşmesinin hatırası beni hemen kendime getirdi.

"Lordum, niyetim asla... o duvarın ötesine geçmek değildi." Onun olduğunu umduğum yere baktım. Nedense, onun o uzun masanın başında her zamanki sandalyemde oturduğunu hayal ediyordum. Bu bomboş odanın içinde ufacak kaldığını.

"Bunu yapmayacağına dair bana yemin etmiştin. Sana güvenmemem gerektiğini bilmeliydim." Sesi asla nedeni olmak istemediğim bir yaradan sızan hüsrarla dolup taşıyordu.

"Lütfen bana kulak verin. Niyetim asla güveninize ihanet etmek değildi," dedim aceleyle. "Ağaçların arasında ağlayan bir kız gördüm. Birinin onu ormana getirdiğinden ve başına kötü bir şeyler geldiğinden endişelendim. Üzerinde kan izleri vardı. Küçük kız... kardeşlerimden birinin yedi yaşlarındaki hâlini andırıyordu. Ona yardım etmeye çalışırken göz açıp kapayana dek o *şeye* dönüştü."

"O şey bir periydi."

Sözleri her bir zerremi sarstı. Şu âna dek perilere hiç *tam anlamıyla* inanmadığımı fark ettim. Onlardan bahsetmiştim. Kardeşlerimi onlar hakkında uyarmıştım. Hatta sanırım güneşin henüz doğmadığı sabah gezintilerim sırasında onları aramaya bile çalışmıştım. Ancak kalbimin derinliklerinde, ormanın onlarla dolu olduğuna dair eski halk masallarına asla inanmamıştım — insanlar ve

büyülü yaratıklar arasında uzun zaman önce patlak vermiş savaşın bir tarafı olan gezgin ırka.

"Demek gerçekler," diye fısıldadım öne doğru yalpalarken. Masanın karşı ucundaki sandalyeyi arayarak ellerimi öne uzattım. Lordun hızla bana doğru yaklaşan ayak seslerini duydum. Ellerim ahşap sandalyenin sırtıyla buluşmadı. Lord Fenwood'un yumuşak, sıcak parmaklarının üzerine kapandı. Bir anda önümde biten lord varlığıyla nefesimi kesip beceriksizce bir şeye çarpmama engel oldu. "Periler gerçek mi?"

"Kendi gözlerinden şüphe mi ediyorsun?"

Başımı iki yana salladım. Dizlerim beni taşıyamıyor gibiydi. Bunu o da hissetmiş olmalıydı çünkü bir sandalye çektiğini duydu. Beni yerime yerleştirip hemen yanı başıma oturdu.

"Evet, bugün ormanda gördüğün o şey bir periydi." İki elimi de avuçlarının arasına aldı. En ufak bir is kokusu bile duymuyordum. Gerçeği söylüyordu. Ya da en azından gerçeğin bu olduğuna inanıyordu. Ancak gördüğüm ve duyduğum şeylerden sonra... bunların başka hiçbir açıklaması olamazdı.

"Hikâyelerde anlatıldığı kadar korkunçlarmış."

"Öyle olabilirler," dedi bana katılarak. "Bu yüzden malikânenin arkasındaki ormana asla girmemeni söyledim."

Tüm bedenimden bir ürperti geçerken başımı iki yana salladım. "Periler şekil değiştirebiliyor mu?"

"Pek sayılmaz. Tüm periler doğuştan gelen yeteneklerle doğar. Orman hayvanlarından miras aldıkları diğer özelliklerin yanı sıra, çoğunun arzularına göre çıkarabildikleri kanatları veya pençeleri var. Ancak tüm perilerin paylaştığı tek yetenek cazibedir – periler kendilerini diğer gözlere istedikleri gibi gösterebilir. Ne var ki bu yalnızca bir illüzyondan ibarettir, duylara yapılan bir büyü numarasıdır ve biriyle temas ettiklerinde sürdürmeleri çok zordur."

Temas etme kelimesini duyduğumda lordun ellerini daha sıkı kavradım. Yumuşacık ve nasırsızdılar. Günlerini malikânesinde geçiren bir lordun elleriydi bunlar. Benim sert ve yara bere içinde-

ki ellerimle alakaları bile yoktu. Ya da parmakları yerine pençeleri olan o yaratıklarınla.

"Gerçekle cazibeyi ayırt etmenin başka bir yolu var mı? Dokunmak dışında?"

"Saf su peri cazibesini alıp götürür."

Gerçeklerin su yüzüne çıkması. Bu değişin perilerle başa çıkmak için söylenmiş eski bir tavsiyeden doğup doğmadığını merak ettim.

"Yaratık sizi istiyordu." Kadının baştaki niyetini düşününce sesim çatladı.

"Eminim öyledir." Kasvetli bir kahkaha attı. "Nihayetinde isteğine kavuştu. Yalnızca başına gelenleri anlatacak kadar uzun yaşamadı."

"Siz bir peri avcısı mısınız?" diye sordum cesaretimi toplayarak. Ormanda tek başına, büyülü yaratıklara karşı korunan evde yaşayan bir adam. Belki de bu bilgiyi aleyhine kullanacakları korkusuyla başkalarının onu görmesine izin vermeyen bir adam. Çünkü onu görmem, onu tanıyabileceğim anlamına gelirdi. Perilerin isteyeceği ve uğruna öldürmekten hiç çekinmeyecekleri bir bilgiye sahip olduğum anlamına gelirdi.

"Zaman zaman birkaç peri avlıyorum," diye itiraf etti en sonunda.

Keskin bir nefes aldım. Parmaklarım onunkilere daha da sıkı sarıldı. Bu dünyadaki en tehlikeli canlıları avlayan bir adamla evliydim.

"Geceleri mi avlanıyorsunuz? Bu yüzden mi o sesleri duyuyorum?"

"Sesleri kafana takmaman senin için en iyisi." Ellerini benimkilerden çekmeye yeltendi. "Ne kadar az şey bilersen o kadar güvende olursun. O yaratık bana ulaşmak için seni bir kez kullanmaya kalktı bile."

Birine ulaşmak için kullanılabileceğim düşüncesi beni şaşırtmaya devam ediyordu. Biri ya da bir şey için bu kadar değerli olmaya alışkın değildim. Duygularım her geçen dakika daha da bulanıyor,

daha önce hiç tecrübe etmediğim ve anlamak için yeterince dayanımlı olmadığım hislerle bulutlanıyordu. Parmakları benimkileri terk ettiğinde içim ellerini hızla yeniden tutmak için ağgözlü bir dürtüyle doldu.

Ben hamle yapma fırsatı bulamadan Lord Fenwood elinin tersiyle yanaklarımı okşadı. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığını hissettim. Nefesim kesildi. Ne kadar yakınımdaydı? Yüzünün benimkinden yalnızca birkaç santim ötede olduğunu ve birinde bana bakarken göreceğimi aklımın ucundan dahi geçirmedim bir arzuyla beni izlediğini hayal ettim.

"Periler hakkında bilmem gereken başka ne var?" diye fısıldadım. Bildiklerim yalnızca babamın ben küçük bir kızken anlattığı halk hikâyeleriyle yaptığı uyanlardan ibaretti.

"Bilmen gereken başka bir şey yok. Şansın yaver giderse, hayatının yalnızca küçük bir kısmını perilerle uğraşarak geçireceksin." Elini yüzümden çekti.

Ellerini yakalamaya yeltendiğimde çabam sonuçsuz kaldı. Bir aptal gibi göründüğümünden emindim. "Ama ne kadar çok şey bilirsem, onlar peşinize düştüğünde size o kadar yardımcı olabilirim."

"Zaten yeterince yardımcı oldun. Hem de hiç tahmin edemeyeceğin kadar." Ortada ne is kokusu ne de yalan vardı. "Artık biraz dinlenmen gerek. Birkaç lokma ye ve yatağına geri dön."

Lord ayağa kalktığında dudağımı ısırdım. Daha söylenecek çok şey vardı. Ne denli yorgun ve endişeli olduğunu hissedebiliyordum. Huzursuz olduğum zamanlarda annemin söylediği eski şarkılar kadar rahatlatıcı veya güzel bir şeyler söyleme dürtüsüyle dolup taşardım. Ancak ben bir şair değildim; yalnızca bana öğretilmiş kelimeleri tekrarlayabilirdim. Kendimi bildim bileli başkalarının isteklerini, ihtiyaçlarını, düşüncelerini doldurduğu bir kabuktan ibaret olmuştum... Başkalarıyla öyle çok dolmuştum ki kendime hiçbir yer kalmamıştı. Ve şimdi, kendim sunabileceğim ihtiyacım olduğunda suspus kalıyordum.

Odadan çıktığını duydum ve kelimeleri ona iyi geceler dilemek

için bile bir araya getiremedim. Daha sonra, beni kurtardığı için ona doğru düzgün teşekkür etmediğimi fark ettim.

Beklenmedik bir şekilde, Lord Fenwood ertesi akşam bana yeniden onunla konuşma fırsatı sundu.

Akşam yemeğimi bitirip malikânenin bana ait kısmına dönerken çalışma odasının kapısının açık olduğunu gördüm, şömine yakılmış ve koltuklar sırt sırta yerleştirilmişti. Onunla tekrar konuşmaya can atarak yerime oturdum. Aradan geçen bir gün kendime gelmeme yardımcı olmuştu. Kafam çok daha netti. Ve akşam yemeğinde Oren'den özür dileme fırsatı bulduğumdan, duyduğum suçluluk hissi bir nebze olsun hafiflemişti.

Lord Fenwood'un ayak seslerini odaya girdiği an duydum. Sesi duymamla birlikte içimi kaplayan sıcaklık midemde yoğunlaştı. Boğazım şimdiden kupkuru olmuştu. Zar zor konuşmaya yeltenip ona selam vereceğim sırada gözlerim bir bez parçasıyla kapandı. Yukarı uzandığımda ellerim şaşkınlıkla onunkileri buldu.

"Ne yapıyors—"

"Geçtiğimiz gece bana bir fikir verdin," diye mırıldandı gözbağını bağlamaya devam ederken. İpek kumaş kızarmış yüzümü serinletiyordu. "Yeniden denemek istedim, senin için de bir sorun yoksa tabii?" Sesi arkamdan geliyordu, tepemdeydi. Kendi koltuğuna diz çöküp bana doğru uzanmış olmalıydı. Sesi —sözleri, nefes alıp veriş, hareketleri— kulaklarımı dolduruyor ve ensemden belli belirsiz hissettiğim sıcak nefesiyle daha da çarpıcı hâle geliyordu. Bedenimden yükselen ürpertiye bastırmaya çalıştım ancak başarısız oldum.

"Sorun değil," demeyi başardım.

Arkamda bir sürü ses duyuyordum, yere sürtünen sandalye, bardağındaki buzların takırtısı. Önüme gelip durduğunda beraberinde getirdiği esintiyi hissettim ve burnum lordu sarmalayan taze ve toprak kokusuyla doldu. Bana yukarıdan baktığını hayal ettim. Ben onu göremezken onun beni görebildiğini bilmek beraberinde heyecan

verici bir savunmasızlık hissi getiriyordu. Kafamın içinde yalnızca şömineden yayılan ışığın üzerine düşen karanlık bir silüetten ibaretti. Yüz hatlarıysa doldurulmayı bekleyen bulanık boşluklardı.

"Ayağa kalk," diye emrettiğinde dediğini yaptım. İki elimi de kendininkilerin arasına aldı ve beni bir adım öteye ilerletti. Muhtemelen koltuğumu onunkine bakacak şekilde çevirirken çıkan sesleri dinledim. "İşte oldu, şimdi otur." Beni yeniden yerime götürdü.

Tam çekeceği sırada elini yakalayarak, "Bu adil değil," dedim par diye. "Siz beni görebiliyorsunuz ama ben sizi göremiyorum."

"Kuralı..."

"Kuralı biliyorum; niyetim bunun değiştirmek değil." Yüzüne dokunmak, burnunun kemerini hissetmek, parmak uçlarımı dudaklarına indirip hatlarında gezdirmek istiyordum. Dudakları dolgun muydu yoksa ince miydi? Çene hatları keskin miydi? Peki ya kaşları kavisli miydi? "Nasıl görüldüğünüze dair sorular sorabilir miyim? Böylece konuştuğum adamın hayali bir resmini zihnimde çizebilirim. Şu an tek bildiğim, çok hoş omuzlarınız olduğu." Sırttım.

"Pekâlâ. Buna izin vereceğim." Hafifçe kıkırdayıp geri çekildi ve yerine oturdu. Onu eğlendiriyordum. Bundan ne kadar hoşlandığımı fark etmek şaşkınlık vericiydi.

Yeni oturma şeklimiz bir sorgulamadan farksız geldi aniden. Bunun heyecan verici olduğunu inkâr edemezdim. Bilgi eksikliğimden dolayı savunmasız olmaktan, gücü elimde tutar hâle gelmiştim. Sorularımı yanıtlıyacaktı. "Saçlarınız uzun mu yoksa kısa mı?"

"İkisinin ortasında bir yerde," diye yanıtladı.

"Omzunuzla kadar mı?"

"Biraz aşağısında, çok azıcık."

Zihnimde resmini çizerken aptal gibi sırtmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sizi önceden uyarmalıyım, bana yalan söylemek imkânsızdır. Yani böyle bir şeye kalkışmayın."

"Böyle bir şey yapmayı aklımın ucundan bile geçirmem."

"Güzel." Arkama yaslandım. "Saçlarınız kıvrırcık mı? Dalgalı mı yoksa düz mü?"

"Çoğunlukla düz. Ne var ki sık sık kendi kafasına göre hareket ediyor. Oren, sürekli gözüme girdiği için daha kısa kesmemi söyler."

"Gözlerinize girdiğinde yüzünüzden çekiyor musunuz?" Uzun saçın beraberinde getirdiği zorlukları iyi bilirdim.

"Zaman zaman birkaç tutamı ördüğüm oluyor." Sesinden sırıttığını anlayabiliyordum.

"Peki ya rengi?"

"Koyu kahverengi, seninkinden biraz daha koyu." Bu tarifiyle kafamda net bir renk canlandırabildim.

"Gözleriniz ne renk?"

"Yeşil."

"Çam ağaçları gibi mi?"

"Hayır, daha çok misket limonu gibi," dedi. Birden kahkahalara boğuldum. "Bu kadar komik olan nedir?"

"*Misket limonu* gibi mi?" Başımı iki yana salladım. Kim gözlerini böyle tasvir ederdi ki? "Çok parlak bir renkmış."

"Daha önce çarpıcı gözlerim olduğunu söyleyenler olmuştu."

Zihnimde net bir ton canlandırmaya çalışırken hafifçe kaşlarımı çattım. Gerçekten de söylediği kadar canlı bir renk miydi? Koyu kahverengi saçlar, parlak yeşil gözler... Güzel bir ikili oluşturdukları kesindi. "Peki ya çeneniz?"

"Çeneme ne olmuş?" Böyle bir soru sormam onu eğlendirmiş gibiydi.

"Geniş mi? Nispeten dar mı? Kirli sakalınız var mı?"

"Sakallarımı tamamen kesmeye çalışıyorum. Ama pek de istikrarlı olmadığımı itiraf etmeliyim."

"Şu an istikrarlı mısınız?"

"Hayır." Sesine yansıyan gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordum. Hafif kirli sakallı o hâlde.

"Peki ya çenenizin şekli?"

"Hiç o gözle bakmadığımı söylemeliyim." Duraksadı. O yumuşacık parmaklarını sert sakalları üzerinde gezdirdiğini hayal ettim.

Soruma cevap verirken de duraksamaya devam etti, "Köşeli oldu. ğunu sanıyorum?"

Alçak sesle mırıldandım.

"Cevabımdan tatmin olmamış gibi görünüyorsun."

"Sadece..."

"Söyle," dedi talepkâr bir sesle. Bu otoriter tona boyun eğmek imkânsız olurdu sanırım.

"Ne gibi bir sorunuz olduğunu çözmeye çalışıyorum," diye itiraf ettim ve hiç vakit kaybetmeden bal liköründen bir yudum alıp ağzımı meşgul ettim.

"Ne gibi bir sorunuz olduğunu mu?"

"Kulağa... göзалıcı geliyorsunuz," dedim gerçeği fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle itiraf ederek. "Yüzünüze bakılmayacak kadar çirkin olduğunuz için sizi görmemi istemediğinizi sanmıştım."

Kadehi hafifçe masaya çarptı. Ayağa kalktığını duydum. Onu gücendirmiştim. Özur dileme fırsatı bile bulamadan yeniden önümde durdu. Çenemi işaretparmağıyla başparmağının arasına aldı. Yüzümü kendininkine doğru yönlendirdi. Yalnızca bir nefes uzağımda olduğunu biliyordum. Aramızdaki acı mesafenin her bir zerresini ve onu aşmaya dair şartıcı ihtiyacımı hissediyordum. Her yanıma alev almış gibiydi ama aramızdaki yüklü gerilimi bozmamak için kımıldayamıyordum. Beni yalnızca iki parmağıyla tutsak etmişti.

"Belki de," diye fısıldadı, "göзалıcı olduğum için seni korumaya çalışıyorumdur. Çünkü Oren'in fırtınalı denizleri andırdığını söylediği o gözlerle bana baksaydın seni asla bırakamazdım."

Nefesinden yayılan tatlı likörün kokusunu alabiliyordum. Ağzındaki tadına da bakabilmeyi diledim. İçimdeki arzu öyle şiddetliydi ki beni korkuttu. Zihnim aniden kendine geldi. *Hayır*, aramızda olan bu şey her neyse, isteyeceğim son şeydi. Bu, babamı Joyce'un tuzağına düşüren yolun aynısıydı.

Aşk güzel başlar ancak kötü biterdi. İnsanları kandırıp boşu boşuna çaba sarf etmeye iterdi. Joyce babamı annemin ölümünün

kederinden çekip çıkaran “ışığı.” Ve daha sonra babamı avucuna aldığında gerçek yüzünü göstermişti.

Lord Fenwood’un ya da başka birinin beni kapana kıştırmasına asla izin vermeyecektim.

Sanki tereddüdümü sezmiş gibi beni serbest bıraktı. Nihayet onunla aynı sonuca vardığımı fark etmiş gibi. Yapacağımız en iyi şey, ne pahasına olursa olsun birbirimizden uzak durmaktır. Birbirimizi göremezsek birbirimizi arzulamayız ve aramızdaki bu ateş eninde sonunda kül olup giderdi.

“İyi geceler, Katria.”

Önce kavrayışa ve ettiğim yeminlere rağmen dudaklarından dökülen isminin tınısı nefesimi kesmeye yetmişti. Beni şöminede —bedenimde— için için yanan ateşin kalıntılarıyla baş başa bıraktı. Giderek kararan odada hâlâ gözlerim bağlı şekilde tek başıma oturup zihnimde yavaş yavaş oluşturmaya başladığım nefis portresinde ufak tefek değişiklikler yaptım.

yedi

Yemek odasının girişinden dış kapıların yanındaki kurşunlu vitray camlara kadar ana salon boyunca volta atıp durdum. Dışarı baktığımda araba yolunun hâlâ boş olduğunu gördüm ve volta atmaya kaldığım yerden devam ettim. Rahatsızlık konusunda benden geri kalmayan eteğim ayak bileklerimin etrafında hisırdıyordu. Ellerimi burdum.

"Bu korkunç bir fikir. Korkunç, *berbat* bir fikir." Sanki bir söz hakkım olmuş gibi. Mektup bir önceki gece akşam yemeğimin servis edildiği tabağın yanında duruyordu, Oren posta güvercinliğiyle geldiğini söylemişti. Bir posta güvercininin burayı bulabilmesine şaşırmıştım. Daha da şaşırtıcı olansa, kız kardeşlerimin haftalar önce söz verdikleri gibi beni ziyaret etmeye karar vermiş olmalarıydı.

Yazılanlara bakılırsa Laura bu fikri hayata geçirme konusunda oldukça heyecanlıydı. Gidişim sırasında beni ziyaret etme planları olduğundan da bahsetmişti. Ancak aldıkları dört bin sikkeyle patronluk taslayacak yeni hizmetçilerine ve deneyecekleri yeni kıyafetlerine kendilerini öyle kaptırmalarını bekliyordum ki beni gerçekten ziyaret edecekleri aklımın ucundan bile geçmemiştir. Başparmağımın tırnağını ısırıp sessiz bir küfür savurdum.

Bir yanım Laura hakkında böyle kötü şeyler düşündüğüm için

suçluluk duyuyordu. Aramız hep iyi olmuştu. Gelip beni görmesinden daha doğal bir şey olamazdı. Ancak onu Joyce'tan bir nebze bile olsun korumak için harcadığım çaba olmadan durumunun nasıl değiştiğini hayal bile edemiyordum.

Helen'e gelecek olursak, ziyaret etme nedeni beni görmek değildi; amacı benimle alay etmeye çalışmak ve gördüklerini Joyce'a iletmekti şüphesiz.

Onu arabada oturmuş, muhtemelen kendimi içinde bulduğum sefil hayat hakkında Laura'nın başının etini yerken hayal edebiliyordum. Durup eteklerimi düzelterek derin bir nefes aldım. Tam da bu yüzden bu akşam için en iyi elbisemi giymiştim. Tam da bu yüzden ona artık sahip olduğum güzel evi, lezzetli yiyecekler ve iyi bir bakımla aldığım kiloları, saçlarıma ve gözlerime dönen parlaklığı —ve hepsinden önemlisi de onu, Joyce'u ya da önemsiz arzularını artık aklımın ucundan dahi geçirmediğimi— göstermeliydim. Gayet iyiydim, hayır, o ikisi olmadan *çok daha iyiydim*.

Nihayet bir atın kişnemesini ve araba tekerleklerinin altında gıcırdayan çakıl taşlarının sesini duydum. Soğukkanlılığımı en son kırıntısına kadar toplayıp dışarı çıktım ve üç basamağın başında onları beklemeye koyuldum. Oren onları anayolda karşılamak ve eve getirmek için yola çıkmıştı. Kâhya atından inip bana temkinli bir bakış attı, ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Yeni uşakları arabalarının kapısını açtığı anda kız kardeşlerim hızla dışarı fırladı.

"Katria, seni görmek çok güzel." Laura kollarını kocaman açıp bana doğru koştu. Sarı saçlarını görmek bana ormandaki o yarattığı anımsattı. Bu korkunç görüntüyü zihnimden kovup onu karşılamak için basamakları indim.

"Bunca yolu gelmenize hiç gerek yoktu," dedim sarılışına sıkıca karşılık verirken.

"Puslu'yu getiremedim," diye fısıldadı aceleyle. Bense burada durmuş, arabalarını çeken atın Puslu olduğunu ummadığıma dair kendimi kandırmaya çalışıyordum. "Denedim."

"Kafana takma." Sesimi Helen'in duyamayacağı kadar alçak ama ciddi tutmaya özen gösterdim. Laura'nın artık benim eski atımda daha önemli sorunları vardı.

"Nasil olduğunu görmek istedik." Helen her zamanki duruşunu takınıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Görüldüğü kadarıyla gaye iyisin."

"Hiçbir bir şikâyetim yok kesinlikle."

"Bize güzel yeni evini gezdirecek misin?" Laura kolunu benim kine geçirip büyülenmişcesine malikâneye baktı. İlk geldiğimde gördüğüm şeyi onun da gördüğünden adım gibi emindim — kaleyi andıran görünümü ve eski zamanlardan kalma iyi korunmuş içiği.

"Gezinme kısmını es geçelim," dedim hafifçe koluna vurarak Evin neredeyse üçte ikisine giriş iznim olmadığından, onlara evi gezdirmekten nasıl kaçınacağımı iyice planlamış ve provasını yapmıştım. "Zaten büyük bir kısmı tozlu, boş, sıkıcı odalardan ibaret hem seninle vakit geçirip kasabada neler olup bittiğini dinlemeyi tercih ederim."

Böylece Laura hiçbir zaman gerçekten bir parçası olmadığı yüksek sosyete dedikoduları hakkında durmaksızın konuşmaya başladı. Kız kardeşlerimi genellikle Lord Fenwood'la gece sohbetlerimiz için kullandığımız çalışma odasına götürürken de durmadı. İçeri üçüncü bir koltuk ve Oren'den yardım alarak birlikte içebileceğimiz bir şişe bal likörü getirmiştım.

"Bu da ne?" diye sordu Helen ben içkisini doldururken.

"Bal likörü." Kadehi ona uzattım. "Buraya gelmeden önce hiç tadına bakmamıştım. Kocam bunu çok uzaklardan getirtiliyor." Dürüst olmam gerekirse, bal likörünün nadir bulunup bulunmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ancak Helen hiç istemese de etkilenmiş benziyordu ve yalnızca bu bile şişeyi açmaya değerdi. Laura bal renkli sıvıya büyük bir heyecanla bakıyordu. Kadehimi öne uzattım. "Mantıklı, tesadüfî birlikteliklere."

Kadehlerimizi birbirlerine tokuşturduk ve koltuklara yerleştik.

"Birliktelik demişken, kocan nasıl?" diye sordu Laura sesini alçaltıp fısıldayarak. Sanki Lord Fenwood her an içeri girebilirmiş gibi bakışlarını kapıya çevirdi. "Korktuğumuz kadar korkunç biri değil, değil mi?"

"Hiç değil, tam aksine harika biri," dedim içten bir gülümsemeyle. Helen daima içten içe küplere binerken yaptığı gibi dudaklarını büktü. Bu hareketi beni devam etmeye teşvik etti. "Geldiğimden beri bana karşı cömert, nazik ve anlayışlı davrandı. Hatta lavta çalmama bile bayılıyor. Ben ormanda çalarken bana eşlik ediyor." Geçtiğimiz haftalar içinde bunu gerçekten de birkaç kez yapmıştı. Son çalışmada, ona gizli gizli bakmaya çalışmayacağımı bilecek kadar bana güvenip arkamdaki kütüğün üzerine oturmuştu. Sırtlarımız neredeyse birbirine değiyordu... bu da o gece rüyamda benimkine değen tenini görmeme neden olmuştu.

Helen alaycı bir tavırla güldü. "Gerçekçi ol. Hiçbir gerçek erkek oturup senin lavta çalmanın keyfini çıkarmaz. Onu yatakta yeterince tatmin edemedin de mi böyle saçma zahmetlere girip seni etkilemeye çalışma ihtiyacı hissediyor?"

Sözlerine nasıl karşılık versem bilemiyordum. Lavta çalmamı gerçekten sevdiği konusunda ısrar etmek istiyordum. Ama savunmaya geçmem Helen'in daha çok üzerime gelmesiyle sonuçlanırdı. Daha da kötüsü, bu birkaç sözcükle kendi içgüdülerimden şüphe duymama neden olmuştu. Hem de Lord Fenwood'un sözlerinden hiç is kokusu almamış olmama rağmen. Yeni evimde yeni hayatımı yaşıyor olsam bile... eski beni, onun yanıdayken üstümden bir türlü atamadığım ezik yanlarımı ortaya çıkarıyordu.

"Bu konuya dair hiçbir talepte bulunmadı."

Kardeşlerim birbirlerine baktı. Laura bana doğru eğildi. "Ama bir eş olarak vazifelerini yerine getirdin, değil mi?"

Dudaklarımı büktüm.

"Bu hayır demek." Helen bu keşfiyle zevkten dört köşe olmuş gibiydi. "Yani gerçekten de beklediğimiz gibi yüzüne bakılamayacak kadar çirkin. Cesaretini bile toplayamamışsın."

"Ö-öyle değil."

"O hâlde neden bizi karşılamadı? Malikânenin lordunun misafirlerini karşılamaması biraz garip değil mi?"

"Gün içinde meşgul oluyor. Hem sizler sıradan misafirler değilsiniz, ailemsiniz. Formaliteleri benim halledebileceğimi biliyordum." Bu ziyaret konusunda ne düşündüğünü merak ediyordum. Benin Lord Fenwood'um beklenmedik misafirlerden hoşlanacak birine benzemiyordu.

"Senin kadar vasat görünüşlü bile olsa, akli ve bedeni sağlam bir adamın yeni gelinini yatağa götürmemesi için hiçbir sebep olmaz," dedi Helen, sanki bu herkesçe bilinen bir geçmiş de bunun farkına kendi başıma varamadığım için aptalmışım gibi.

"Belki de önceliği böyle şeyler değildir." Yerimde kıvıldanıp oturuşumu biraz daha dikleştirdim. Ben de beni ne zaman yatağa götüreceğini ya da böyle bir niyeti olup olmadığını merak etmeye başlamış olabilirdim... ancak bu düşüncelerin gündüz saatlerinde aklımın bir köşesine gömdüğüm sandıklardan çıkmasına nadiren müsaade ederdim. Bunlar yalnızca gecenin sessiz saatlerinde kafamı dağıtmak içindi.

"Önceliği ne o hâlde?" diye sordu Laura.

"İşi."

"Ah? Biraz bahsetsene." Laura konuyu ustaca değiştirip bana büyük bir iyilik yaparken gülümsedi. Hâlâ benim küçük müttefikimdi.

"O bir avcı." Kocamın gerçek işine dair bildikleri tek şey bu olacaktı.

Helen bir kez daha alaycı bir tavırla güldü. "Hiçbir avcı böyle bir toprak parçasını almaya yetecek kadar hayvan avlayamaz. Eminim avlanmak geceleri gizlice başka bir kadına kaçmak için kullandığı bir bahaneden ibarettir. Servetini çoktan kazanmış, şimdiyse gönül eğlendiriyor."

Evin daha önce hiç keşfetmediğim, hatta sorgulamadığım gizemli kulesiyle diğer kanadını, duyduğum sesleri ve kurallarını

düşündüm. Ya orada başka bir kadın varsa? Gündüzleri bir kadın, geceleri başka bir tane mi? Dudağımı ısırđım.

Helen öne uzanıp hafifçe dizime vurdu. Neredeyse burnunun ortasına bir tekme indirecektim. "Ne var bunda, birçok kadın sadakatsiz adamlarla evli. Eğer seni bir köşeye atmasını istemiyorsan ona bir an önce servetini devralacak bir vâris vermelisin. Yoksa hiç düşünmeden seni kapının önüne koyuverir."

"Çirkin olduğunu düşünmüyor muydun sen? Kendine bir eş bulmak için pazarlık edecek kadar korkunç görünüyorsa o zaman nasıl bir sevgili bulabilmiş olabilir ki?" Beni incitmeye çalışıyordu. Benimle alay ediyor, beni paramparça etmeye çalıyordu. Ona müsaade etmek istemiyordum ama sinir bozucu olan şey şuydu ki Helen bu yeteneğini bilemek için yıllar harcamıştı – Joyce onu bunun için hazırlamıştı hiç şüphesiz. Beni yaralayacak sözleri ve basacağı bam tellerini çok iyi biliyordu.

"Evi ormana çok yakın. Gerçekten de avcı olmalı," diye araya girdi Laura. "Hem böylesine sık ve yaşlı bir ormanda ender av hayvanları olmalı." Bana doğru eğilirken gözleri parlıyordu. "Belki de peri avlıyordur."

Neredeyse bal likörümü kadehime tükürecektim. Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. "Peri avcısı mı? Saçmalıyorsun."

"Tepeden tırnağa av kıyafetleri içinde oldukça çekici göründüğünü hayal edebiliyorum." Laura elinin arkasını alına yasladı ve bayılıyormuş gibi yaptı. Bal liköründen bir yudum daha alıp ağzını meşgul ettim.

Helen başını yana eğdi. Beni inceliyordu. Bunu yapmasından nefret ederdim. Başka kimsenin aklına gelmeyecek parçaları bir araya getirmeyi hep başarırdı.

"Yakışıklı olduğunu söylüyorsun... ama bundan pek de emin değilmiş gibisin. Ne kadar hoş olduğuna dair hiçbir kanıt, ayrıntılı bir açıklama sunmuyorsun, onun en sevdiğin özelliğinden bile bahsetmiyorsun..." Bir şeyler mırıldandı. "Onu henüz görmedin, değil mi?"

Ağzımı açıp tek kelime bile edemeden geri kapadım, dudaklarımı birbirine bastırıp somurttum. Bu yeteneği yıllardır en büyük düşmanım olmuştu.

Laura sessiz kalmam karşısında şaşkınlık dolu bir nefes verdi. "Söylediğinde haklı mı? En azından kocanla tanıştın mı?"

"Tanıştım." Tam da bu yüzden buraya gelmelerini istememiştin. Yeni hayatıma dair garip gerçekleri keşfedeceklerini biliyordum. Lâkı içinde yaşayan ben olsam da bunu aleyhime kullanacaklarını biliyordum. İstedikleri kocaya sahiptim. Güvendeydim, korunuyordum ve özgürdüm. Ne var ki Joyce'un hayaleti bana onlar aracılığıyla mesajlar almaya devam ediyor ve hiçbir şeyim olmadığını söylüyordu.

"O zaman nasıl olur da bilmezsin..." Laura'nın kafası gerçekten karışmış gibiydi.

"Tüm konuşmalarımızı ben onu göremiyorken yaptık."

Helen iç çekip üzüntüyle başını iki yana salladı. "Zayıflıkların ve kıt zekânın böyle suistimal edildiğini görmek utanç verici. İşte bu yüzden seni korumak ve evden uzaklaşmana engel olmak zorundaydık, Katria. Özgürce çıkıp gitmene izin verirsek bunun olacağını biliyorduk."

Kanım öfkeyle kaynıyordu. Beni aşağılamalarına alışkındım. Ancak şimdi hayatımı kurtaran adamı hedef alıyorlardı. Beni, bana hiç zarar vermemiş tek insana düşman etmeye çalışıyorlardı.

"Suistimal ediliğim yok. Bunu nasıl düşünebilirsin aklım almıyor." Elimle çevremi işaret ettim. "Hiçbir arzum karşılıksız kalmıyor. Ne istersem isteyeyim, tek yapmam gereken bunu dile getirmek. Kocam kıbat, saygılı ve nazik bir adam. Onun gibi bir adamı ancak rüyalarında görürsün." Çünkü böyle bir adamı asla hak etmiyorsun, diye devam edebilmeyi diledim.

"Ne var ki, ilk tanıştığınızda gözlerinin içine bakma nezaketini bile göstermeyi reddetti," dedi Helen.

"Katria, tüm bunları son derece romantik bulmayı istediğimi sen de biliyorsun.. ama bir masalda yaşamıyoruz." Laura ellerimi tuttu. "Ona bakmana izin vermemesi garip bir şey."

“O kötü biri değil.”

“Dahası, bu değirmenin suyu nereden geliyor bilmiyorsun.” Helen iç çekti. “Bunu mantıklı bir şekilde düşün, yalnızca sana yardım etmeye çalışıyoruz. Tüm bunları yalnızca avlanarak karşılıyor olamaz. Çeyizin olarak yalnızca bir kitap talep etti. Ya garip, yasadışı işlerle, karaborsayla falan uğraşıyorsa?”

Bana yardım etmeye çalışmadığını adım gibi biliyordum. Ancak... her ne kadar bundan nefret etsem de Helen de Laura da haklıydı. Eğer kocam şüphelendiğim gibi bir peri avcısıysa, avlarını kime satıyordu? Öldürdüğü periler için ona kim para ödüyordu? Ve bunu sırf iyilik uğruna, bu dünyayı o canavarlardan kurtarmak için yapıyorsa parasını nasıl kazanmıştı ya da kazanmaya devam ediyordu?

Tüm bunlar cevabını bilmediğim sorulardan ibaretti. Keşke yanıtlarını bilseydim. Çünkü hiçbir açıklamam olmadığından, içimde kök salan kuşkuya engel olamıyordum.

“Senin için endişeleniyorum,” dedi Helen.

“Benim için hiç endişelenmedin sen,” diye patladım bir anda. “Hayatım boyunca beni ezdin.” Helen sanki gücenmişçesine söylediklerime şaşırmaya kalkıştı. “Beni bir hizmetçiye çevirdin.”

“Seni dünyadan korumak için. Seni güçlendirip hayata hazırlamak için. Ayrıca konuyu saptırıyorsun.” Helen sözlerini tam olarak nereye saptırması gerektiğini bildiği hançerler gibi kullanıyordu. “Konu artık bizimle alakalı değil. Eğer sana bu kadar kötü davrandıysak, tebrikler, bizden kurtuldun.” Yüzünde kendini beğenmiş, küçük bir gülümseme vardı. Ne kadar kötü olduğunu biliyordu ve böyle diyerek bunu kabul etmiş olmuştum. Ancak aynı zamanda haklıydı, bana nasıl davrandıkları artık önemli değildi, onlardan kurtulmuştum. Laura’nın ellerini biraz daha sıkı kavradım ve bu acı gerçeklerin onu kapsamadığını bildiğimi umdum. “Eğer bizden kurtulmuş olarak kalmak istiyorsan yeni evindeki yerini sağlamlaştırsan iyi edersin.”

“Bu bir tehdit mi?” diye sordum.

Helen güldü. "Senin, evliliğinin veya yeni evinin üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Tek söylemek istediğim, eğer kocan yasadışı işlerle uğraşıyorsa ve parmaklıklar ardına atılırsa yoksullukla karşı karşıya kalabilir veya suç ortağı olarak onun kaderini paylaşmak zorunda kalabilirsin. Kocan servetini boşa harcayıp parasını çar çur ederse kendini eskisine benzer bir durumda bulabilirsin... Peki bu durumda ne olacağını biliyor musun?"

Midem çalkalandı. Nereye varmak istediğini biliyordum ancak söylemekten geri durmadı.

"Sürünerek bize dönmek zorunda kalacaksın," diye açıkladı Helen ayağa kalkıp Joyce etrafta olmadığı zamanlarda yerini doldurmak için yaptığı gibi bana tepeden bakarak. Annesinin tıpatıp aynısıydı. "Yani bunların olmasını istemiyorsan, uyarılarıma kulak versen iyi edersin. Kocanın işine yara. Kendini içinde bulduğun durumları iyi öğren. Kurnaz ol. Sorunun da hep buydu zaten; iki adım ilerisini asla düşünmüyorsun, bu da seni kullanılması kolay biri yapıyor." Helen, Laura'ya döndü. "Hadi, gidiyoruz artık."

"Ama henüz yeni geldik." Laura bana yapıştı. "En azından geceyi geçiremez miyiz?"

"Bu garip yerde, şunun garip kocasıyla bir dakika daha *geçirme*yeceğim."

"Belki Oren seni yarın tekrar getirebilir?" diye önerdim Laura'ya, Oren'e sormadan ortaya böyle bir fikir attığım için aniden duyduğun suçluluğu görmezden gelerek. Gerçi ona mümkün olduğunca az yük olmak için elimden gelenin en iyisini yapmıştım. Ve bu isteğimi yerine getirdiği için teşekkür maiyetine bir ay boyunca tüm yemekleri ben yapabilirdim. Laura'yla biraz yalnız zaman geçirmeye —Joyce ve Helen onu mahvetmeden önce onu o evden daha hızlı çıkarmak için beyin fırtınası yapmaya— hayır demezdim.

"İnsanlara yük olma," diye azarladı onu Helen.

"Yük olmaz," diye ısrar ettim.

"Annem buna asla izin vermez."

Ah, annem... elindeki en büyük koz. Asla tartışmaya açık olma-

yan o neden. Laura gönülsüzce ayağa kalktı. Parmaklarımız hâlâ birbirine kenetliydi.

"Yakında bizi ziyarete gel, olur mu?" Gözleri daha cansız, daha donuktu. Kalbimin bir parçasının onun acısıyla çatırdadığını duya-biliyordum. *Güçlü ol, demek istedim. Biraz daha dişini sık, öyle ya da böyle o evden kurtulacaksın.*

"Senin için gelirim," dedim. Kardeşim için o eve dönecektim. Hem belki bir dahaki gidişimde onu da yanımda buraya getirirdim.

"Güzel," Laura kollarını boynuma doladı ve bana sıkıca sarıldı. Helen malikânenen süzülürük çıkarken bir kez bile arkasına bakmadı. Şüphesiz, duyduklarını Joyce'a rapor etmek için yanıp tutuşuyordu.

"Kardeşlerinin onca yoldan gelip bir anda geri dönmeye karar vermesi garip," dedi Oren akşam yemeğini servis ederken.

"Gittiklerine sevindim. En azından birinin," diye mırıldandım kasvetle. "Bir daha geleceklelerini haber verirlerse yalnızca Laura'nın gelebileceğini söyle. Bir daha asla Joyce ya da Helen'e kapısı açma. Buraya adım atmalarını istemiyorum."

Oren iki eliyle tuttuğu sürahiyle hareketsiz kaldı, kadehim hâlâ boştu. "Bu koridorlara kimin girip kimin giremeyeceğine artık sen karar vereceksin."

"Ne?" Garip cümlesi dikkatimi kafamı meşgul eden öfkemden uzaklaştırdı.

"Bir şey yok." Oren başını iki yana sallayıp kadehimi şarapla doldurdu. "Ah, malikânenin lordu bu akşam seninle görüşemeyeceğini bildirmemi istedi." Sözlerini bitirdiğinde mutfağın yolunu tuttu. Lord Fenwood geçtiğimiz bir haftadır akşam içkilerimizi bir kere bile kaçırmamıştı. Aldığım haber yalnızca içimdeki huzursuzluğun büyümesine neden oldu.

"Oren." Yaşlı adamı durdurdum. Bana acıyan gözlerle bakıyordu. Benim için üzülüyordu. *Nedeni neydi ki?* Birkaç tahminim var-

di ama bu bakışının ailemle hiçbir ilgisi olmadığına dair rahatsız edici bir his vardı içimde. "Ortada bir sorun olsa bana söylerdin, değil mi?"

"Tabii ki. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, her şey planladığımız gibi." Kâhya gözden kayboldu.

Akşam yemeği boyunca Oren'in tuhaf sözlerini ve tavırlarını zihnimde yeniden canlandırıp durdum. Bir sorun olmalıydı. Belki de yanılıyordum ve kız kardeşlerim kanıma girmeyi başarmıştı. Ortada hiçbir şey yokken sorun bulmak için bahaneler üretiyordum.

Yatmak için hazırlandım ve yorganın altına girdim. Ancak gözüm uykuya girmiyordu. Kardeşlerimin sözlerini zihnimde tekrarlayıp duruyordum. Helen'inkilerin acımasız olduğu su götürmezdi. Ve tek amacının beni incitmek olduğundan da adım gibi emindim. Ancak bu, söylediklerinde *haksız* olduğu anlamına gelmiyordu. Laura bile benim için endişelenmişti.

Ben de içinde bulunduğum durum konusunda daha endişeli mi olmalıydım? Ya Helen haklıysa ve bana bahşedilmiş bu özgürlük ve rahatlık her an elimden alınıp parçalanabilecek kadar kırılgansa? Yorganı sıkıca kavradım. O kadar yumuşaktı ki... şimdiye dek sahip olduğum hiçbir şey bunun yanından bile geçemezdi. Buradaki özgürlüğümünden vazgeçemezdim. *Bu hayattan vazgeçmeyecektim.*

Yataktan çıktım. Geceliğimin üzerine bir sabahlık geçirip odamdan çıktım. Bu gece dolunay vardı ve koridor yeterince aydınlıktı. Buraya gelişimin üzerinden neredeyse bir ay geçtiğini fark ettiğimde bir anlığına duraksadım.

Kapıya giden yolu yarladığımda şüpheye düştüm. Lord Fenwood onu görmemi ya da hakkındaki gerçeği bilmemi istemiyorsa bu onun kararıydı. Ona saygı duymalıydım. Ana salondan geçip merdivenlerden inen ve malikânenin diğer kanadından yankılanan birkaç ayak sesi duyduğumda arkamı dönüp yatağa gitmek üzereydim.

Tam da o sırada, öndeki salonun kapısının altından içeri atılmış mektubu fark ettim.

Zarfı elime alırken içim kan dondurucu bir mide bulantısıyla

doldu. Üzerine Lord Fenwood'un el yazısıyla adım yazılmıştı. Arkasını çevirip mührü parçaladım. Mektup en kötü kâbusumun cisim bulmuş hâli gibiydi:

Karım Katria'ya,

İlgilenmem gereken tehlikeli işlerim var. Bu malikâneye bir daha dönmemem hâlinde her şeyimi sana bırakıyorum: ev, içindeki her şey ve dairemin hemen yanındaki dolabın döşemelerinin altına gizlenmiş yüklü meblağ. Kalan ömrünü refah içinde sürdürmene yetecektir. Her şeyi sana bırakıyorum, karıcığım.

Bir daha geri dönmemem seni özgür bir kadın yapar ve hayatını buna göre yaşayıp tadını çıkarmalısın.

*Saygılarımla,
Lord Fenwood*

Mektubun yazılma şekli... geri dönmeye niyeti yokmuş gibiydi. Bu acı gerçek gün gibi ortadaydı.

Kardeşlerim haklıydı demek. Mektubu elimde buruştururken buz kesmiş bedenim aniden alev almıştı. Kâğıdı yere fırlattım, kapı kolunu kavrayıp çevirdim. Kuralların cehennemin dibine kadar yolu vardı. Gerçekleri öğrenecektim.

sekiz

Orta avlu boştu. Ancak tam karşımda duran kapı aralıktı. Daha önce açık olduğunu hiç görmemiştim. Gözlerim kapıyla kulenin üst katlarına çıkan merdiven arasında gidip geldi.

Önce merdiveni ikişer ikişer tırmandım. Duyduğum seslere bakılırsa Lord Fenwood ya malikânenen bir grup insanla ayrılmıştı ya da o bir grup insan bana söyleyecek kadar önemli olduğunu hiç düşünmediği korkunç bir eylemi yüzünden onu öldürmek için buradaydı.

Çatı katına ulaştığımda lordu ya da Oren'i içeride kanlar içinde yatarken bulmaya kendimi hazırlamıştım. Ancak oda bomboştu – kimse yoktu, ne ölü ne de diri. Ancak içerisi yağmalanmış gibi görünüyordu. Dolap kapakları açık bırakılmıştı. Kutular yere atılmış, içindekiler etrafa saçılmıştı. Burası bir tür atölyeydi. Kavanozların içinde boyalar vardı ve yere de sıçramış boyalar olduğunu görebiliyordum. Tepemdeyse kurutulmaya bırakılmış otlar asılıydı. İçeri yaydıkları aroma, odun talaşı ve nereden geldiğini bulamadığım metalik, keskin bir kan kokusuna karışıyordu. Lord Fenwood'un bu kişisel alanını ağır ağır incelemek için saatlerimi harcamak istiyordum ancak böyle bir lüksüm yoktu.

Yeniden aşağı dönüp sağ kanada açılan kapıya doğru ilerledim. Malikânenenin bana ait kısmının bir yansıması gibiydi. Tek farkı, ça-

İşma odasının yerinde başka bir atölyenin olmasıydı. Bir avcının ihtiyaç duyacağı çeşitli aletleri hiçbir yerde göremedim. Aslına bakılırsa, gördüğüm silahlar kabzası mücevherle işlenmiş birkaç hançerden ibaretti. Yan yana dizildikleri kancalardan biri boştu.

Bana peri avladığını söylemişti. Yoksa bu, ağzından çıkanları sorgulamayacağını bildiği saf bir kadına söylediği zekice bir yalan mıydı? Tezgâhlardan birinin üzerine sertçe vurup sessiz bir küfür savururken kapılarla kavanozlar birbirine çarptı. Peri avcısı demek? Böyle bir şeyin gerçek olmayacağını bilmem gerekirdi.

Her ne kadar bundan nefret etsem de kardeşlerim haklıydı. Bu adama dair *hiçbir şey* bilmiyordum. *Ancak gün doğana dek her şeyi öğreneceğim*, diye söz verdim kendime.

Benim kanadımın aksine buradaki koridorun sonunda başka bir kapı daha vardı. Karanlığa doğru kıvrılarak inen bir dizi taş basamağa açılıyordu. Önümdeki gizemli boşluktan gelen serin hava bana üzerimde hâlâ geceliğim ve sabahlığım olduğunu hatırlattı. İçimdeki huzursuzlukla ağırlığımı bir ayağımdan ötekine geçirip bir sonraki hamlemin ne olacağını kafamda tarttum. Lord Fenwood nereye gittiyse, kiminle gittiyse, onu kim götürdüyse, fazla uzaklaşmış olamazdı. Ancak sayısız odaya girip çıkarak yeterince zaman kaybetmiştim. Odama dönüp üzerimi değiştirmeye kalkarsam izlerini kesinlikle kaybederdim.

Bir dizi küfür daha savurup çalışma odalarından birine aceleyle dönerek bir fener aldım ve yakınlardaki çarılardan biriyle yaktım. Üzerimdeki sabahlığa daha sıkı sarınarak bir kez daha merdivenlerin başına döndüm. İçimdeki her bir cesaret kırıntısını toplamak için ağır ağır ona kadar saydım aşağı inmeye koyuldum.

Sarmal merdiven kendi etrafında iki, dört, on iki kez kıvrılıyordu. Zeminine ulaştığımda önümde uzanan uzun, soğuk ve nemli bir tünel buldum. Elimdeki fenerin ışığı yalnızca birkaç adım ötemi aydınlatıyordu. Çevremi saran karanlık sanki bilinmeyenden gelen tehditleri kulağıma fısıldayan kanlı canlı bir canavar gibiydi. Ha-

Rifçe titreyen ellerim fenerin sallanmasına ve yanan ateşin titremesine neden oluyordu. Titrememi durdurmak için boştaki elimle bileğimi tuttum. Şu an isteyeceğim son şey ateşin sönmesiydi.

Etrafımdaki taşlara ve sıvaya bakılırsa tünel malikânenin en eski bölümlerinden biriydi ama ilerlemeye devam ederken güvenliğimden bir an bile endişe duymadım. Tavana monte edilmiş yeni destek kirişleri vardı. Birileri bu eski geçidi ayakta tutmaya çalışıyordu ama asıl soru *neden* olduğuydu.

Uzaktaki gümüş renkli kemer ay ışığıyla aydınlanıyordu — çıkış yolu karşımdaydı. Kemere yaklaştıkça ormanda yankılanan sesleri duymaya başladım. Adımlarımı yavaşlatıp fenerimi alçalttım. Zeminin hafifçe yukarı doğru meyketmesiyle ayağımın altındaki su birikintileri artık kaybolmuştu. Gözüme birkaç ayak izi çarptı. Benden önce kaç kişinin buradan geçtiğini söylemek çok zordu çünkü geçitte ilerlemenin tek yolu tek sıra hâlinde yürümekti.

Ancak ayak izlerinin sayısı beni endişelendirmeye yeterliydi, kesin olan bir şey varsa o da sayılarının beni aştığıydı.

Geri dönmeliydim. Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum. Ama merak bütün bedenimi ele geçirmişti ve bana ilerlemeye devam etmekten başka seçenek bırakmıyordu. Buraya gerçekleri gün yüzüne çıkarmak için gelmiştim. Cevaplarımı alana kadar da hiçbir yere gitmiyordum.

Tünel beni ormanın içine çıkardı. Ürperdim ama bunun nedeni soğuk hava mı yoksa açığa çıkmanın beraberinde getirdiği o his miydi emin değildim. Gölgelerle sarmalanmış her ağaç beklentiyle bana bakıyor, solgun ay ışığı tepedeki gür yaprakların arasından bin gözlü bir canavarmış gibi bana göz kırpyordu.

Duyduğum sesler tünele saklanıp malikânenin güvenliğine koymama engel oldu. Ağaçların arasında kıvrılıp orman çalılıklarına kafa tutan bir taş yol vardı. Sesler yolun uzandığı yerden geliyordu. Yolun kenarından ilerlemeye başladım ve çok geçmeden gözüme turuncu, titreyen bir ışık çarptı. Yere eğilerek elimden geldiğince görünmeden ilerledim, söyledikleri her kelimeyi duyabilecek kadar

yakınlaşmış olsam da hiçbir şey anlayamıyordum. Aşına olmadığım garip bir dilde konuşuyorlardı.

Lord Fenwood'u kaçıranlar bunlar mıydı? Yoksa onun suç ortakları mıydılar? Mektubunu bu gece ölmesine neden olacak bir şey yaptığını biliyormuş gibi yazmıştı. Beni ilerlemeye iten de tam olarak buydu ya. Bu adamdan bir kez olsun gerçeği duymam gerekiyordu.

Önüme bir ağaç çıkınca sırtımı gövdesine yasladım. İnsanlar artık şarkı söylemeye başlamıştı. Ateşin çevresinde dans eden silüetlerini görebiliyordum. Ormanın zeminini kaplayan çam iğneleri örtüsüne çöktüm ve elimden geldiğince ağır ağır sürünerek küçük bir yükseltinin tepesine tırmandım.

Tünelden uzanan patika ormanın içinden kıvrılarak bir açıklığa çıkıyordu. Dairesel alanın çevresindeki her yükselti ağaçlarla kaplıydı. Küçük vadinin içinde dört insan vardı.

Hayır, insan değil, *canavar*.

Bir adamın kafasından geyikleri andıran boynuzlar uzanıyordu. Mucizevi bir biçimde, parmaklarını hiç yanmadan ateşin içinde gezdirirken alçak ve kalın bir sesle şarkı söylüyordu. Etrafında dans eden bir adam ve bir kadın daha vardı. İkisi de iç çamaşırlarına kadar soyunmuştu ve tepeden turnağa parlak mor renkle boyanmış tenlerindeki sarmallar, noktalar ve çizgilerden oluşan desenler her hareketleriyle neredeyse hipnotize edici bir etkiyle parlıyordu.

Kadının koyu kırmızı saçları, koyu kahverengi teni ve kelebekleri anımsatan kanatları; adamınsa solgun bir teni, yüzünün iki yanında kıvrılmış koç boynuzları ve kemikli pençelerle sona eren güçlü kolları vardı. Karşımdaki manzara şiddetle ürpermeme neden oldu. Gökyüzündeki ayın altında şarkı söyleyip tiz sesle bir şeyler haykırırlarken, bunu yalnızca karanlık bir tür ritüel olarak tanımlayabilirdim.

Bu yaratıklar birer peri. Lord Fenwood'un bu gece öleceğini düşünmesine şaşmamak gerekirdi. Güvende olmadığım aşıkardım. Onlar beni fark etmeden kaçmalıydım. Ancak buraya kök salmama neden olan asıl şey dördüncü kişiydi.

Şarkı söyleyip ateşle oynayan perinin tam karşısında siyah boncuk gözlü, gri saçları geriye taranmış yaşlı bir adam duruyordu. Oren yarı çıplaktı ve onun da göğsü boyanmıştı. Sırtındaysa yusuflucu andıran solgun, zar gibi iki kanat açılmıştı. Boğazım kuruyup düğümlendi. Sırtındaki hafif kambur... *Bir perinin yatak odama girmesine izin vermiştim.*

Lord Fenwood evine bir perinin girmesine izin vermişti. Oren'in gerçek kimliğini öğrenmiş ve onunla bu gece yüzleşmeyi planlamış olmalıydı. Hayal kırıklığıyla çığlık atmamak için parmaklarımı çamura ve çam iğnelerine geçirdim.

Oren'le yüzleşip bir peri olduğunu ortaya çıkarmak intihardan farksız olurdu ve bunu Lord Fenwood da biliyor olmalıydı. Mektubu da bunu kanıtlar nitelikteydi. Beni koruyan güçlü kollarını düşündüm. Ya bunu beni güvende tutmak için yapıyorsa? Yalnızca Oren'i göndermesi yeterli olurdu.

Ben aptalca bir şey yapmaya kalkışmadan dördü de kollarını havaya kaldırıp yüzlerini göğe döndü ve başladığı gibi biten ani bir ilkel çığlık koyuverdi. Büyük bir saygıyla ağır ağır patikanın karşısındaki tepeye döndüler. Kayanın üzerinde durup gruba tepeden bakan adamın onların lideri olduğunu tahmin ettim.

Üzerinde çok sayıda kır çiçeğiyle süslenmiş bir pelerin vardı. Geniş göğsü çıplaktı. Beline sarılmış peştamaldan hallice bez parçası bacaklarındaki şişkin kasları gizlemek namına hiçbir şey yapmıyordu. Onun da vücudunda ısıldayan boyayla çizgi ve semboller çizilmişti. Sırtından dökülen ve yürürken arkasında sürüklenen yırtık pırtık, kıpkırmızı kanatları vardı.

Bedeninden güç ve otorite yayılıyordu. Korktuğum kadar büyümüştim de. Dünyanın en lezzetli şeyi olmayı vadeden zehirli bir içki gibiydi... yalnızca bir yudum tatmak için ölümü göze alacağınız türden bir içki.

Lider açıklığın ortasında yanan ateşe doğru ilerlerken küçük bir nesneyi iki eliyle havaya kaldırdı. Ateş ışıltısıyla aydınlanana kadar ne

taşıdığını seçemedim. Kalbim göğsümden fırlayıp adamın ayaklarının dibine yuvarlandı. Lord Fenwood ölmüş olmalıydı.

Çünkü bu yaratığın elinde tuttuğu şey annemin kitabıydı.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken olan biteni daha iyi görebilmek için dizlerimi kırdım. *Hayır, olamaz, lütfen o olmasın da ne olursa olsun.* Ancak kitabın ön yüzü ve sırtındaki tanıdık işaretler bana yanılmadığımı söylüyordu.

Diğer dört peri şarkı söyleyip bir şeyler fısıldayarak, adama dokumak için ateşin etrafından ona doğru ilerledi. Adamı sevgili gibi, dalkavuklar gibi, onu tanrı olarak gören fanatikler gibi okşadılar. Lider durdu ve kitabı açtı. Ağız kıpırdıyordu ama söylediği hiçbir şeyi duyamıyordum. Diğer yandan periler yeniden dans etmeye başlamıştı. Soluk tenli sarışın adam koç boynuzunun arkasından bir örgüsünü kopardı ve ateşe attı. Geyik boynuzlu adam giysisinden bir parça yırtıp hiç vakit kaybetmeden aynısını yaptı. Oren mücevherlerle bezenmiş bir hançerle avucunu kesip kanın içine akması için ateşin üzerinde tuttu. Ateş normal turuncu renginden parlak beyaza, ardından koyu kırmızıya, en son ise mor ve beyaz çizgili doğal olmayan bir siyaha dönerek renk değiştirdi.

Daha sonra lider kitabı kapatıp başının üzerine kaldırdı. Onu ateşin içine atacağını fark ettim. O yıpranmış kitabı korumak için aptal içgüdülerim devreye girdi. Ayağa kalktım.

"Hayır," diye fısıldadım. "Lütfen yapma." Beni seven anneme dair elimdeki tek kanıt o kitaptı. Babamın bana son armağanı olması gereken şeydi. Perilerin hiçbiri tepenin üzerinde durduğumu fark etmemişti. Tüm dikkatleri adamın ve kitabın üzerindeydi.

Lider kollarını hareket ettirmeye başladı, artık kontrol yerçekimindeydi.

"Hayır!" diye bağırıp öne atıldım.

Periler bana döndü. Yükseltinin bana kazandırdığı ivme olmasa korkudan donakalırdım. Kollarım fırıldak gibi dönerken koştum, dengemi kaybetmiştim. Aramızdaki mesafeyi kaparken adam elin-

deki kitabı ateşe bıraktı. Kitap havada süzülürken her şey olağandı-
şı bir yavaşlıkta gerçekleşiyordu.

Kelebek kanatlı peri bana doğru atıldı ama diğerleri şaşkınlık-
tan ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi. Kadından sıyrılıp henüz
alevlere karışmadan kitaba doğru fırladım ama ayağım bir köke ta-
kıldı. Bileğim burkuldu ve bedenim yana savruldu. İş işten geçmiş-
ti, dengem fazlasıyla bozulmuştu. Aramızdaki bunca mesafeyi nasıl
böylesine hızlı katetmişim? Hâlâ nefes alıyorken bir periye nasıl
bu kadar yaklaşmışım?

Bunların ne önemi var ki, zaten düşünüyordum...

Adamın parlak zümrüt yeşili –baharın, sanki yeniden doğan
dünyanın rengindeki– gözleri kocaman açıldı; doğaüstü ve büyü-
leyiciydi. Gözlerimiz buluştuğunda nefesim kesildi. Alevlerin içine
düşüp dünya beyaz bir ısıya boğulmadan önce gördüğüm son şey
onun korkunç güzelliği oldu.

dokuz

Dürüst olmam gerekirse ölüm insanın canını sandığımdan çok daha az yaklıyordu.

Alevler beni bir battaniye gibi saran güneş ışıklarına dönüştü. Canım hiç yanmıyordu. Aslına bakılırsa tam tersiydi. Belki de Puslu'nun ayağıma basıp birkaç kemiği kırdığı zamanki gibi olacaktı. Aradan birkaç saat geçene kadar durumumun ne kadar kötü olduğunu anlamamıştım. Cordella, Joyce görüp kendimi incittiğim için beni azarlamasın diye ahırda ayağımı sararken bana vücudun nasıl şoka girebileceğini anlatmıştı.

Kırık bir ayak yüzünden şoka girdiysem, kızgın alevlerin içine düşmek beraberinde bambaşka bir uyşukluk getiriyor olmalıydı.

Ancak hâlâ kendimdeydim. Uzaklardan bağırış sesleri geliyor-du; karman çorman kelimeler kısa bir anlığına netlik kazanıp hemen ardından duyamayacağım kadar uzaklaştı. Soluk bir denizde sürükleniyor, teslim olmaktan başka hiçbir seçeneğim olmayan kadm Ötediyar'a ilerliyordum. Bir şeyler tekrarlayıp şarkı söyleyen yeni sesler duydum. Bu seferki, perilerin ateşin etrafında söylediğı hararetili sözler gibi değildi. Bu şarkı canlı ve neşeliydi. Binlerce lavtanın sesini duydum ve bir şekilde hepsinin benim için çaldığını biliyordum.

Koronun içinde annemin sesini duyduğumu sandım. Benim

için, eve dönmem için şarkı söylüyordu. Ona dönmem için şarkı söylüyordu. *Nihayet, nihayet*, diye fısıldadı koro kalbime, *nihayet yeniden kavuştuk*.

Sessizlik.

Hemen ardından bir kadının sesini işittim. "Onunla ne yapacağız?"

"Vena'ya götüreceğiz," diye yanıtladı aşına olduğum otoriter bir ses. *Bu sesi tanıyordum. Bu sesi nereden tanıyordum?*

"Delirdin mi sen?" diye sordu bir adam. "Onu Vena'ya götüremeyiz. Burada o kadar uzun süre hayatta kalsa bile —ki kalamaz— bir insanı Düşşarkısı'na götüremeyiz."

"Büyümün ondan nasıl çıkarılacağını bilecek biri varsa o da Vena'dır," dedi ikinci ses. Ufukta yankılanan gök gürültüsüyle uyum içinde çalan bir lirin en kalın notası gibi kalın bir sestir bu. Başka bir şeyle karıştırmak imkânsızdı. Bilincimin yerine dönmesi için mücadele ettim.

"Hol hakkı," dedi başka bir adam. "Böyle bir şeye kalkışsak bile Düşşarkısı'na varamadan ölür."

"O hâlde acele etmeliyiz, değil mi?" dedi o kalın ses.

"Ya da onu Tabii Dünya'da bırakır Düşşarkısı'na bız gideriz ve Vena'ya ne yapmamız gerektiğini sorup büyüü olması gereken yere geri döndürecek ritüeli gerçekleştirmek için geri döneriz," dedi kadın.

"Onu bir sandalyeye bağlamak gibi bir niyetin yoksa yerinde duracağını sanmıyorum. Bunu acı yoldan öğrendim." O kalın ses yeniden konuşmuştu. Beni tanıyormuş gibi görünüyordu.

Ben onu tanıyor muyum? Kafam karmakarışık ve gülle gibiydi. Gözlerimi araladım.

"Uyanıyor," dedi Oren.

Öğle vaktiydi ve güneş gözlerimi kör ediyordu. Dünya netleşirken gözlerimi yavaşça kırıştırdım. Oren üzerime eğilmişti, bu

sefer üzerinde bir gömlek vardı. Ancak sırtının iki yanından uzanan yusufçuk kanatlarının açıkta durmasına bakılırsa, üzerindeki arka kısmına iki kesik açmış olmalıydı.

Oren'den ve arkasında duran diğer dört kişiden uzaklaşmak için hızla geri çekildim.

"Bir şey yok, sana zarar vermeyeceğiz," dedi Oren.

"Sana inanmayacak," dedi kelebek kanatlı kadın. Hepsini ateşin etrafından tanıyordum.

"Bırakın canı çıkıncaya kadar insanı şımartmaya devam etsin, daha sonra onu istediğimizi yapmaya zorlarız." Koç boynuzlu adam kollarını göğsünde kavuşturduğunda şişen pazılarındaki parıltılı işaretler göze çarptı. "Damarlarında Aviness krallarının büyü-sünün akması umurumda değil. Nasıl kullanılacağından bihaber. Onu yenebiliriz."

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlayamazsınız," diye bağırdım. Muhtemelen yapılacak en iyi şey sayılmazdı. Ama başım çatlayacak gibiydi, çevrem perilerle sarılıydı ve sanki burada değilmişim gibi konuşulmasından bıkip usanmıştım – Joyce da aynı böyle yapardı.

Beşi de yüzlerinde değişen seviyede çok ifadeleriyle bana baktı. Kadının ağzı kocaman açılmıştı. Geyik boynuzlu adam önce Koç Boynuzlu'ya temkinli bir bakış atıp sonra bana döndü. Liderlerinin kaşları hafifçe çatılmıştı, koyu kahverengi saçları esen rüzgârla yüzüne döküldü.

"Ortak lisansı bilmiyorsun sanıyordum," dedi geyik boynuzlu adam koç boynuzluya.

"Bilmiyorum zaten," diye yanıtladı koç boynuzlu gözlerini bir an bile benden ayırmadan. "Ve adım gibi eminim ki kadın da peri lisansı konuşmuyor... konuşmuyordu... konuşmamalı."

"Büyü yüzünden mi?" Oren liderlerine döndü.

"Muhtemelen," diye mırıldandı adam o kalın sesiyle, bakışları yeniden bana dönmüştü. Gözleri etrafımızdaki gün ışığıyla aydınlanan ormandan bile daha yeşildi. Gerçek olamayacak kadar yeşildi. Öylesine benzersiz bir tondaki ki bu tıpkı şeye benziyordu...

"Misket limonu," diye fısıldayıp keskin bir nefes aldım. "Hayır, hayır, hayır, hayır." Aynı kelimeyi tekrarlayıp durdum. Olamazdı. Mümkün değildi.

Adam diz çöktü. Arkasındaki parçalanmış kanatlar hafifçe titreşti. Tırnaklarının altında hâlâ mor boya kalıntıları vardı.

"Tüm kuralları iğnedin, Katria." Sözleri hayal kırıklığıyla doluydu.

"Sensin," diye fısıldadım. "Lord Fenwood."

"Artık gerçek benliğimi gördüğüne göre gerçek adımı da bilmelisin. Davien." Arkasındaki perileri işaret etti. "Geyik boynuzlu beyefendi Hol. Diğer boynuzlu dostumsa Giles."

"Boynuzlandığıma dair şaka yapmaya bile kalkışmayacak mısın? Hayal kırıklığına uğradım," diye mırıldandı Giles pişmiş kelle gibi sıtırken.

Lord Fenwood –Davien– onu duymazdan geldi. "Hanımefendiye Shaye. Oren'i tanıyorsun zaten."

Bu yaratıklarla aramdaki mesafeyi mümkün olduğunca açmak için yerde sürünerek bir ağaca yaslandım. Sırtım ağacın gövdesine değdiğinde gözlerimi perilerden ayırmak neredeyse imkânsız olsa da çevremi daha iyi algılamaya başladım. Beni henüz öldürmemiş olsalar bile boğazıma atlamalarının an meselesi olduğunu düşünüyordum.

Artık am ormanının derinliklerinde değildik. Yaşlı meşe ağaçlarının dalları gün işığını ve serin öğleden sonra esintilerini yakalamak için zerimizi bir örümcek ağı gibi sarmıştı. Dallarından yosunlar sallanıyordu. Küçük ışık zerrecikleri, gündüz gözüyle görülebilecek kadar parlak ateşböcekleri bir gökkuşağı gibi etrafımızı sarıyordu. Yosunlarsa tıpkı Davien'in lpkırmızı kanatlarını andıran yanardöner renklerle parıldıyordu.

Her renk daha önce hiç görmediğim kadar canlıydı. Her koku daha keskindi. Havanın kendisi bir şekilde canlı, güçlü ve karanlık ormaninkinden çok farklı bir şekilde korkutucu geliyordu. Burada

kendimi tehlikede hissetmiyordum. Ancak bir yandan da aklımın bile almayacağı tehlikelerle doluymuş gibi geliyordu burası.

"Neredeyiz?" diye sordum.

"Kanayan Orman'dayız, Arduvaz Dağları olarak bildiğin tepelerin kuzeydoğusunda."

"Kuzeydoğu..." Aldığım cevabı mantık çerçevesine sığdırmakta zorlanıyordum. "Arduvaz Dağları'nın kuzeydoğusunda hiçbir şey yok. Tepeleri aşmak imkânsızdır. Dünya orada son bulur." Tepeleri aşmaya çalışan hiçbir aptal asla geri dönememişti.

"*Senin türün için aşılamaz.*" Hol bana yan yan bana bakıp çevremizi saran ormanı taramaya geri döndü. Bedenindeki her bir kas gerilmişti. Sanki her an savaşmaya... ya da kaçmaya hazır gibiydi. "En azından bizim yardımımız olmadan."

"Arduvaz Dağları dünyalar arasındaki sınırdır," dedi Davien zoraki olduğu her hâlden belli bir sakinlikle. Gözlerinin ardı gerginlikle yanıyordu. Bana öfkeliydi. Öyle olsun. İstedığı kadar öfkeli olabilirdi. Tüm bunları bir sır olarak saklayıp bir de beni her şeyin ortasına sürükleyen oydu. "Tepelerin diğer tarafında eski Aviness Krallığı yer alıyor – bulunduğumuz yer de orası."

"Çoğu insan bu günlerde buraya peri ormanı diyor," dedi Giles bir yandan ormanı taramaya devam ederken, rüzgâr sarı saçlarının boynuzlarının etrafında dalgalanmasına neden oluyordu.

"Beni neden öldürmedin? Beni neden buraya getirdin? *Benden ne istiyorsun?*" Sorularım giderek aceleci ve endişeli bir hâl aldı.

"Çaldığın büyüüyü istiyorum." Davien'in sesi homurtuya benzer bir hâle geldi. "O büyü benim doğum hakkımdı."

"Ben büyü falan çalmadım." Başımı iki yana salladım.

Geniş elleriyle omuzlarımı kavradı ve bedenimi sarstı. "Vadiye geldin, ayını bozdun ve ateşin içine girdin."

Sanırım tüm bunları gerçekten de yapmıştım. "Niyetim... Pekâlâ, ne olduğunu bile bilmediğim bu büyüüyü istiyorsan al gitsin. Neden bahsettiğine dair gerçekten hiçbir fikrim yok ve ne olduğunu bilsem dahi büyüünü istemezdim."

"Keşke bu kadar basit olsaydı." İfadesi kasvetle gölgelendi. "Bütün ömrümü, neredeyse yirmi dört yılımı o ritüeli tamamlamak için gereken malzemeleri aramakla geçirdim. Yalnızca yıldızların hizalanması için beş yıl bekledim. Ve sırf böyle diyerek büyümü bana verebileceğini mi sanıyorsun?"

"Yeter." Oren parmaklarını hafifçe Davien'in kollarına geçirip adamın söylenmesini böldü. "Böyle yaparak hiçbir yere varmayacaksın."

"Belki varır," dedi Shaye şeytani bir sırışıla. "Daha önce hiç peri büyüsü çalmış bir insan görmemiştik. Belki onu yeterince sarsarsa büyü birden dışarı fırlar. Ya da kafası falan patlar."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Hiçbirimiz ona dokunmayacağız." Kendi sözleriyle çeliştiğini fark etmiş olacak ki, Davien hüsrana dolu bir iç çekişle beni serbest bıraktı.

"Yanılmıyorsam az önce ona dokun—"

"Kes sesini, Giles." Davien burun kemerini sıktı. Bana bakışlarının aldığı hâl, Joyce ve Helen'in küçümsemelerini, hatta daha fazlasını anımsamama neden oluyordu.

"Niyetim..." diye söze başladım. Yalnızca bir bakışı bile karşımdakini memnun etme içgüdümü ortaya çıkarmaya yetmişti.

Davien sözümü kesti. "O kadarı aşikâr. Yine de her şeyi mahvetme riskini göze aldın." Ormanın içine doğru yürümeye başladı. "Onu Vena'ya götürüyoruz."

"Ayağa kalk bakalım," dedi Oren beni kaldırırken nazikçe.

"Kanayan Orman'ı aşip ta Düşşarkısı'na kadar gideceğiz, hem de yanımızda bir insanla." Shaye bana bir bakış atıp Hol'e döndü. "Ona üç gün veriyorum."

"İyimsersin," dedi Hol. "İkinci günü görürse şaşarım."

"Ne güzel, şimdi ya bir —ki kulağa çok kısa geliyor— ya da dört demek zorundayım, ki bunun da çok cömert bir süre olduğu konusunda hemfikir olabiliriz," diye mırıldandı Giles. "Mecbur kalırsam dördü seçeceğim. Duydun mu, insan? Senin için iyimser oluyorum."

Ne kadar süre hayatta kalacağımın bahsettiklerini anladım. Başımı yavaşça iki yana salladım; bu hareketimle omurgamdan aşağı inen ürperti yerini hızla bir titremeye bıraktı. Kemiklerim böylesine şiddetle titrerken kılımı bile kıpırdatamazdım. Sırtım ağaca çarptı ve bir kez daha gövdesine sürtünüp aşağı kaydım, dertop olup başımı kavradım.

"Harekete geçmemiz gerek." Oren dirseklerimden tutup beni kaldırmaya çalıştı. "Burada kalmamız güvenli değil."

"Tabii ki değil! Hiçbirinizle güvende değilim."

"Hiçbirimiz sana zarar vermeyeceğiz."

"En azından Davien'in büyüğü içinde olduğu sürece," dedi Gilles neşeli bir sesle. Yürürken altındaki etek bacaklarının etrafında hafifçe dalgalanıyordu.

Bedenimden yükselen sızlanış dudaklarımdan kısık, anlaşılmaz bir ses olarak kaçırıldı. "Eve dönmek istiyorum."

"Dönemezsin," dedi Oren.

"Beni geri götürün," diye emrettim. "Beni hemen geri götürün," diye tekrarlardım daha yüksek bir sesle. Davien'in dikkatini çekmeye yetecek kadar bağırış olmalıydım. Ben kendi çabamla doğrulmaya çalışırken duraksadı ve yavaşça bana doğru döndü. "B-benimle evlenirken bir anlaşma yaptın. Hiçbir arzusun karşılıksız kalmayacağına yemin ettin. Ve arzum eve dönmek."

Davien ağır adımlarla bana yaklaştı, kasları istese beni şu anda parçalarıma ayırabileceğini vadeden bir güçle kasılıyordu. Peri büyüğü bir aura gibiydi. Yaz güneşi altında kalmış taşlar gibi çevresindeki havayı dalgalandırmadığına şaşırmıştım.

"Ev demek," diye mırıldandı. "Her şeyden önce, ev derken nereyi kastediyorsun ki? Ailenin yaşadığını söylediğin o 'harabe malikâneyi' mi? 'Ev' olarak gördüğün yer orası mı yoksa benim malikâne mi kendi evin hâline mi getirdin?"

"Mektubunda malikânemi bana bıraktığını söyledin." Korkmak için bütün gücümle mücadele ediyordum ama bana yaklaştık-

ça bunu başarmak giderek zorlaşıyordu. "Beni oraya geri götürmeni istiyorum."

"Şu kelimeyi kullanıp duruyorsun – *istemek*. Ancak üzerimde sandığın gibi bir etkisi olmayacak."

"Ama..."

"Evet, sana cömert bir yemin ettim ki şunu açıklığa kavuşturayım, böyle bir şey yapmak zorunda değildim. Ve buna uygun davranmam gerektiği konusunda haklısın. Ancak bu yeminin önemli bir kısmını atlıyorsun." Önüme geldiğinde durup burun kemerinin üzerinden bana baktı. "Yeminim sen ya da ben şu ölümlü dünyadan göçene kadar geçerliydi. Ve Karaltı'yı geçip Ortadiyar topraklarına ayak bastığımızı göre... artık o ölümlü dünyada değiliz. Bu da demek oluyor ki, yeminimin gereğini yaptım ve artık hiçbir geçerliliği kalmadı."

Küçük bir adım atıp bana yaklaştı. Sırtım yeniden ağaca çarparak daha uzağa kaçmama engel oldu. O kadar yakınımıdaydı ki soğuk kış havasına tezat oluşturan nefesini hissedebiliyordum.

"Burada olduğumuz sürece benden hiçbir şey talep edemezsin."

"Sadece eve dönmek istiyorum," diye fısıldadım.

"İçindeki büyüü alır almaz seni o acınası dünyaya geri götüreceğim." Çenemi kavrayıp gözlerinin içine bakmam için başımı yukarı kaldırdı. "O zamana kadar benim emirlerime uyacaksın. Kim bilir, belki sözümü dinlersen seni buradan canlı çıkarabilirim."

Şimdiye dek perilere dair öğrendiğim her şeyi düşündüm. Canavarlar mıydı? İlk elden onaylamıştım. Yalan söyleyemiyorlar mıydı? Hiçbirinden yalan kokusu almadığıma bakılırsa bunun doğru olduğuna emin gibiydim. Yeminlerini tutmak zorundalar mıydı? Görünüşe göre öyleydi çünkü benimle evlenirken ettiği yeminden paçayı kurtarmak konusunda çok hevesliydi. Bunlardan herhangi birini hayatta kalmak için kullanabilir miydim? *Düşün, Katria, düşün!*

"Eğer sizinle şu Vena dediğiniz kişiye gelirim ve içimdeki büyü her neyse onu sana veririm beni malikâneye geri götüreceksin?"

“Yemin ederim.”

Sertçe yutkundum. Bu, kulağa söz gibi geliyordu ve is kokusu almıyordum. “Öyle olsun. O hâlde yolu göster.”

Beni bırakıp hızla arkasını döndü. Arkadaşlarının yanından geçerken Shaye adlı kadının ona bir şeyler mırıldandığını gördüm. Söylediği şeyi zar zor duydum: “Bir bakmışsın hâlâ karın olduğu konusunda ısrar ediyor. Sanki insan yasaları burada geçerli de.” Sahte bir gülümsemeyle bakışlarıma karşılık verdi. Onu duyabildiğimin farkındaydı. İçimden bir ses zaten istediğinin de bu olduğunu söylüyordu.

Kızıl saçları ve kelebek kanatlarıyla, Helen ve Joyce’la hiçbir alakası olmasa da her geçen dakika bana onları daha çok anımsatıyordu.

Çamura bulanmış kirli sabahlığımla düzeltip şu an hiç de sahip olmadığımı adım gibi bildiğim haysiyetimle, çıplak ayaklarımı güçbela sürükleyerek ormana doğru yürümeye başladım. Bir önceki gece ayağımın kesilmemesi bir mucizeydi – en azından buradaki ormanın zemini yumuşak ve ayağımın altında rahat bir his bırakan yosunla kaplıydı. Bu düşünceyle duraksadım. Bakışlarımı ayaklarıma çevirip ayak parmaklarımı kıpırdattım.

“Sorun ne?” diye sordu Oren.

“Ona acele etmesini söyle,” diye bağırdı Hol. “Burada hayatta kalması için ona en fazla dört gün verdik. Boşa harcanacak vakit yok.”

“Bir şey yok.” Başımı iki yana sallayıp Oren’i ve yalnızca onu görmemle bile içimi dolduran çirkin ihanet duygusunu arkamda bırakarak ilerlemeye devam ettim.

Dün gece bir köke takılıp kötü bir şekilde bileğimi burkmuştum. Kemiklerimin çatırtısı ve tendonlarımın kopma sesi kulağıma gelmişti. Şu an yürüyemiyor olmam gerekirdi. Ancak eklemimde bir sorun yokmuş gibi görünüyordu. Hatta şimdi ilk şaşkınlığımı atlattığımdan, dans edebileceğimi, koşup zıplayabileceğimi ve şarkı söyleyebileceğimi hissediyordum.

Tabii tüm bunları yapmak için bir nedenim olsaydı. Önümde uzanan tek şey düşman topraklarında uzun bir yürüyüştü.

Ancak bileğimin bu sessiz teminatı bir şeyin kanıtıydı — belki büyü gerçekten de benim içimdeydi. Aksi hâlde şu an nasıl yürüyor olabilirdim?

on

Buraya neden Kanayan Orman dediklerinden pek emin değildim. Evdeki ormanla kıyaslandığında burası —*bunu gerçekten düşünüyor olamazdım*— neşeli sayılırdı. Yol arkadaşlarım içinse aynısını söylemek mümkün değildi.

Günün geri kalanında kendi aralarında konuşup beni çoğunlukla görmezden geldiler. Davien'in ağzını bıçak açmıyordu; grubuma liderlik edip fazlasıyla abartılı bir tavırla kara kara düşünüyordu. Oren de arkada oyalanarak yakınlarımda kalıyor, diğerlerinin muhabbetine ortak olmuyordu. Şüphesiz, bunu kaçmadığımdan emin olmak için yapıyordu. Onunla bile arama yeterince mesafe koyduğumdan emin oluyordum. Ona duyduğum bütün güveni yerle bir etmişti.

Eninde sonunda, sohbetlerinin konusu ve gözleri dönüp dolaşıp beni buldu. Nasıl olduğumu sordular. Yorulmuş olmam gerektiğini söylediler. Zayıf, kırılgan insan vücudumun pes etmek üzere olması gerektiğini.

Her seferinde, devam edebilecek güçte olduğuma dair onları temin ettim. Biraz daha yürüyebilirdim.

Dördüncü kez aynı şeyi yaptıklarında nihayet bitap düşmüştüm. Güneş, tepemizde yükselen dağların diğer tarafında —*yanlış* tarafta— batıyordu ve bu benim için garip bir olay olduğu kadar evden

çok uzakta olduğumun da başka bir kanıtıydı. Dağların arasından batması gerekirken güneş... oradan doğuyordu. Aniden durdum ve kollarımı göğsümde kavuşturup onlara ters ters baktım.

"Önümüzdeki üç gün içerisinde tam olarak *neden* ölmem gerektiğini bana açıklayacak mısınız?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu Hol.

"Ah, ben anlatabilir miyim?" Giles fazlasıyla hevesli görünüyordu. Sırtıttığında, dişlerinin normal bir insaninkilerden biraz daha keskin olduğunu fark ettim.

"Sanırım beni bu zevkten mahrum etmene izin vereceğim," dedi Shaye.

"Ona ne istiyorsanız anlatın," diye bağırdı Davien. "Yürümeyi bırakmayın yeter."

Yürümeye kaldığımız yerden devam ettik. Giles bir yandan da soruma cevap veriyordu. "İnsan olduğundan, yaşadığın dünyaya dair neredeyse hiçbir şey bilmediğini varsayacağım." Gözlerimi devirdim. O ise hareketimi görmezden geldi. "Bilmen gerekenler şunlar. Toplam üç dünya var: Ötediyar – öldüğünde gittiğin yer; Ortadiyar – şu an içinde bulunduğun ve büyüslü olan canlıların yaşamlarını sürdürdüğü yer ve son olarak Tabii Dünya – kadim savaşlar sonrası insanlara bahşedilen dünya, senin geldiğin yer.

"Bu üç dünya da birbirinden bariyerlerle ayrılr. Ortadiyar ve Ötediyar arasındaki bariyere Perde deniyor. Ortadiyar ve Tabii Dünya arasındakiineyse Karaltı."

"Pekâlâ." Söyledikleri gerçek olmayacak kadar inanılmaz olsa da anladığımı sanıyordum. "Buraya gelmek için Karaltı'dan mı geçtik?"

"Evet," dedi.

"Yani dağları aşmaya çalışan insanlar aslında Karaltı'yı aşıyor ve kendilerini burada buluyor? Ortadiyar'da?"

"Pek sayılmaz."

"Buraya gelmediklerine şükretsinsinler." Shaye başını geriye attı ve kahkahalara boğuldu. "Bir insan için ölüm yanlışlıkla peri ormanlarına düşmekten daha merhametli bir sondur."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak bedenimden yükselen ürper-
tiyle mücadele ettim. Üzerimde hâlâ geceliğim ve sabahlığım vardı.
Bir pantolon ya da düzgün bir elbise için neler vermezdim.

"İnsanlar ve Ortadiyar'ın sıradan yaratıkları normal şartlarda
Karaltı'dan geçemez. Yalnızca bir avuç elf bunu yapabiliyor; dün-
yalar arasındaki bariyeri kontrol eden Elf Kralı. Halkın büyük bir
kısımının iki dünya arasında gidip gelmesini engelleyerek gücünü
koruyor."

"*Elf Kralı mı?*" diye sözlerini tekrarlardım. "Burada perilerden
fazlası mı var?"

"Elfler, denizinsanları, kurtadamlar, bizler... Uzun zaman önce
orman perileri de vardı ancak insanları yarattıktan sonra soyları
tükendi. Bir de vampirler var ama yüzyıllardır onları gören olma-
dı. Yanılmıyorsam onlardan en son Karaltı oluşturulduktan birkaç
yüzyıl sonra haber alınmıştı. Sonları orman perilerinin sonuna
benzemiş olabilir."

İnsanları yaratan orman perileri... Eski halk hikâyelerindeki tüm
yaratıkların gerçek olması... Başım dönmeye başladığında bir ağaca
yaslanmak ve soluklanmak için duraksadım. "Bu imkânsız."

"Ne oldu?" diye bana seslendi Giles.

"Dur ben tahmin edeyim, sonunda pes mi ediyor?" diye sordu
Shaye.

"Bu gerçek olamaz. Rüya görüyor olmalıyım." Gülerek başımı
iki yana salladım. "Büyülü yaratıklar? Kadim savaşlar? Dünyalar
arasındaki bariyerler? Hayır. Hayır, bu gerçek değil."

"Ne yazık ki hepsi oldukça gerçek." Giles ellerini bol eteğinin
pileleri arasında saklı ceplerine soktu. "Henüz seni öldürecek kasma
gelmedik bile."

"Ah. Ne güzel. Küçük bir kızken bana anlatılan tüm hikâyelerin
kötü karakterlerinin yanı sıra beni öldürebilecek daha da çok şey
var." Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Yürümeye devam edin," diye bağırdı Davien. Kaşlarımı daha da
çatıp yaslandığım ağaçtan doğruldum. Henüz yorulmamış olsam da

fazlasıyla tempolu bu yürüyüş, ormanda sıradan bir gezintiden çok daha fazlasıydı. Arkama bir bakiş attım. Sanki bir şeyden kaçıyor gibiydik. Bu perilerin yüreğine korku salan şey her neyse onunla tanışmak istemediğime emindim. Aklıma ormanda bana saldıran kadın geldi. Belki bu ormanda onun gibi başka periler de vardı.

"İnsanlar bu dünyaya göre değildir," dedi Giles. "Bu topraklarda yalnızca tek bir insan yaşayabilir, o da İnsan Kraliçe."

"O nerede yaşıyor?" Eğer bir İnsan Kraliçe varsa belki ona giden yolu bulabilirdim. Eminim hâlimden anlardı, değil mi? İçimden bir küfür savurdum. Ne düşünüyordum böyle? İnsan Kraliçe'ye ulaşmak mı? Giles onu nasıl bulacağımı bana söylese bile bir şehirden diğerine yolumu bulmamım imkânı yoktu. Bu dünyaya dair hiçbir şey bilmiyordum. Mide bulandırıcı çaresizlik hissi omuzlarıma öktüğünde avazım çıktığı kadar bağırarak istedim.

"Gitmek isteyeceğin bir yerde değil. Kraliçe, Elf Kralı'yla evli ve güneydeki toprakların en ucunda yaşıyor."

"Ardına saklandığı duvarlarının arasında diğer elflerle çürüyüp gitsin," diye mırıldandı Hol alçak sesle.

"Şunu açıklığa kavuşturalım, insanların burada hayatta kalamayacağını söylüyorsun. Yani tüm insanlar uzun zaman önce..." Duraksayıp benim dünyama ne dediklerini anımsamaya çalıştım "... Tabii Dünya'ya gönderildi."

"Şuna bak, bir şey öğrenebiliyorsun demek. Kendimi gururlu bir baba gibi hissediyorum." Giles dramatik bir tavırla burnunu çekip gözlerinden hayali yaşları sildi.

Söylediklerini duymazdan geldim. Ağzından duyup duyabileceğim tek iyi sözün bu olacağına karar vererek konuşmaya devam ettim. "Ve insanlar burada hayatta kalamıyorsa... ölecek miyim?"

"Aşağı yukarı." Giles omuzlarını silkti. "Tam olarak deneyip gördüğümüzü söyleyemem. Shaye bir keresinde Ortadiya'ya sürüklenen bir insan görmüştün, değil mi?"

Shaye onu sohbetimize dahil ettiği için Giles'a dik dik baksa da sorusunu yanıtladı. "Evet. Korkunç şeyler yapmış korkunç birinin

korkunç bir fıkrıydı.” Konuşurken gözleri mesafeliydi. Tam olarak bir şeye bakmıyordu. “Sorun yemek ve su. İnsanlar Ortadiya’da olması gerektiği gibi beslenemiyor. Endişe verici bir hızla solup ölüyorlar.”

Sertçe yutkunup arkamdaki dağlara bir bakış attım. “Birisı Karaltı’yı nasıl geçer?” diye sordum elimden geldiğince umursamaz bir tavırla.

“Böyle bir şeye kalkışmayı aklından bile geçirme.” Hol niyetimi şıp diye anlamıştı. Koyu kestane rengi saçlarını boynuzlarının etrafından toplayıp ensesinde bağlamıştı. Boynuzları kemikten ziyade sedef gibi görünüyordu. “Karaltı bizim için bile tehlikeli bir yerdir. Unutma, kimsenin geçidi kullanmaması gerek. Yalnızca büyümüz ve bozulmuş geçitlerle yolumuzu bulabiliyoruz, her deneyişimiz de büyük bir risk taşıyor. Eğer kendi başına içeri girmeye kalkarsan kendini ölmüş sayabilirsin.”

Kulağa her şekilde ölecekmişim gibi geliyor, diye düşündüm ama bunu dile getirmedim. Bana bir süre ağzımı oyalamaya yetecek kadar yiyecek vermişlerdi. Arada bir bakışlarımı onlara çeviriyordum. Üçlü kendi arasında konuşuyordu. Shaye’in parlak kelebek kanatlarının ara sıra seğirmesi gerçek olduklarını kanıtı gibiydi.

Ya da gelmiş geçmiş en korkunç, en gerçekçi rüyayı görüyordum.

Kolumu öne uzatıp sertçe çimdikledim. Canım yandı. Hayır, bu bir rüya değildi.

İç çekip elimi saçlarıma geçirdim. Parmaklarım bir dizi düğüme takıldı. Saçlarımı çekiştirip düğümleri çözmeye başladım. Bir yandan düşünürken bir yandan da ellerimi oyalıyordum. Sanki saçımı açmak, içinde bulunduğum karmaşadan kurtulmama yardım edecekmiş gibi.

Aramızda birkaç adım kalan dek grubun durduğunu bile fark etmemiştim. Düşüncelerimden sıyrılıp etrafa bakındım. Uzun zaman önce unutulmuş eski evlerin harabeleri, bir çocuğun atılmış oyuncakları gibi ağaçların arasına saçılmıştı. Evlerden birinin ka-

İntılarından, gövdesi yıkık duvarla çevrelenmiş büyük bir meşe ağacı yükseliyordu.

"Geceyi orada geçireceğiz." Davien az önce baktığım evi işaret etti.

"Mecbur muyuz?" Giles ürperip kollarını vücuduna doladı. "Bu bölge lanetli."

"Yalnızca buna izin verirsen lanetlidir," dedi Hol kararlı bir sesle ancak geri kalanımızı mı yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığının emin olamadım.

Oren yanıma gelip durdu. Ona bir bakış atıp fısıldadım, "Lanetler böyle mi işliyor?"

"Hayır, lanetler..." diye açıklamaya başlamıştı ki Davien sözünü kesti.

"Bu yer gerçekten lanetli değil." Kısık sesi bedenimde gümbürdedi. Geçen ay boyunca tüm o akşamları konuşarak geçirdiğim sesin aynısı olmasından nefret ediyordum. Geceleri geç vakitlere kadar gözümde uyku girmemesine neden olan, hafifçe iç çekerek alt olduğu kişinin yüzünü bir anlığına bile olsa görmek için can attığım o ses. Bu dünyaya ayak bastığımızda farklı bir tona bürünseydi çok daha iyi olurdu. Hayallerimdeki yakışıklı, kibar ve *güvenilir* Lord Fenwood'la karşımda duran güçlü, ölümcül peri arasındaki farkı nasıl ayırt edeceğimi hâlâ bilmiyordum. "Yalnızca vahşet ve büyük bir travmanın yaşandığı bir yer."

"Ağaçların bile unutmadığı bir travmanın." Shaye başını kaldırıp sanki onlarla iletişimi kurmaya çalışıyormuş gibi üzerimizde yükselen dallara baktı.

Paramparça olmuş bir kemerin altından geçerek harabelere girdik ve molozlarla enkazları aşıp ortadaki meşe ağacının etrafından dolanarak arka köşeye doğru ilerledik.

Giles yerden bir dal parçası alıp çevresine bir daire çizdi. Oren diğerleriyle birlikte geride durmam için bana işaret etti. Çizdiği dairenin üzerine dört çizgi çekerken onu büyülenmiş gibi izliyordum – her bir çizgi dört ana yönden birini temsil ediyordu. İşaretleri

çizerken bir yandan da mırıldanıyordu, "Kuzey, Güney, Doğu ve Batı, beni bu dünyaya bağlayın." Dal parçasını ayaklarının hemen dibindeki toprağa sapladı. "Bedenimi büyüyle doldurun; kayaların ve ağaçların yapraklarının bütün gücünü kullanmama izin verin."

Dal parçasını kaldırıp taş duvarların ortasındaki ağaca doğrulttu. Ucu, ağacın gövdesine zar zor değiyordu. "Yapraklarının arasında bizi güvende tut; kabuğun kalkanımız dalların duvarlarımız olsun."

Normalde ela renkli gözlerinin kenarları belli belirsiz zümrüt ışıltılarla parıltıyordu ve ağaç çıtırdayıp gıcırdayan ahşaptan bir senfoniyle hayat buldu.

Geriye sendeledim. Oren tek eliyle beni destekleyip dik durmama yardımcı oldu. Kabuğun ağaçtan sıyrılıp üzerimizde kavislenmesini izledim. Filizlenen taze dallar yeni duvarlar oluşturmak için iç içe geçerek etrafımızdaki taş kalıntılarıyla birleşti. Yapraklar büyüüp üzerimizde bir çatı oluşturdu. Günün ışıkları giderek azalırken karşımızda bizi bekleyen bir barınak oluşmuştu.

"Nasıl..." dedim şaşkınlıkla. Doğru düzgün bir cümle bile kuramıyordum. Korkmam gerekiyordu. Karşımdaki manzaradan koşarak uzaklaşmayı istemem gerekiyordu. Ne var ki... bu *nefes kesici* bir şeydi. Büyü şimdiye dek gördüğüm en güzel şeylerden biriydi. Havaya yayılan güç hissi. Ağacın hayat bulup dallarıyla etrafımızı sararkenki acelesi. Hareket ediş şekli...

"Buna ritümansiz deniyor," diye yanıtladı Oren yarım bıraktığım sorumu. "Bu dünyadaki her türün benzersiz, kendilerine has bir büyüğü vardır. Perilerinki ritümansidir – yani güçlerimizi toplamak ve kullanmak için ritüeller yapmak zorundayız. Gücümüzü doldurmak ve/veya depolamak için bir dizi adımı tamamlamadan basit bir cazibe büyüğü ya da fiziksel hünerlerimizi kullanmaktan öte büyüler yapamayız."

Giles sanki bu ânı bekliyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. Parmaklarını kasarak pençelerini ortaya çıkardı. Bunlar, dün gece ateşin etrafında dans ederken gördüğüm pençelerin aynısıydı. Ellerini serbest bıraktığında parmakları eski hâline döndü.

Lord Fenwood'un —Davien diye düzelttim kendimi sertçe; Lord Fenwood diye birisi hiç var olmamıştı— o gece yemek masasında bana söylediklerini düşündüm. Peri büyüüne dair bu kadar çok şey bilmesine şaşmamalıydı. Bense orada oturmuş aslında onlardan biriyken, onun bir avcı olduğunu sanmıştım.

Herkes geceyi geçirmek için yerleşmeye koyuldu. Hol ateşi yakarken Shaye ve Davien da akşam yemeği için ava çıktı. Geri döndüklerinde yanlarında aceleyle yüzülmüş ve kızarmış bir tavşan vardı.

Hol bana bir parça uzatırken, "Belki hiçbir tat almayacaksın ya da karnın doymayacak ama bir şeyler yemekten zarar gelmez," dedi.

Midem guruldadı, Giles'in attığı alaycı kahkahaya bakılırsa diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesliydi. İçimden peri yemeklerini yemek gelmiyordu ama denemek ve gücümü muhafaza etmek zorundaydım. Hiç değilse, tadı saman gibi olsa ve beni beslemek namına hiçbir şey yapmasa bile karnımın doyacağını umdum. Hem bu kadarı bile guruldamasını kesmeye yeterdi.

"Teşekkürler," diye mırıldanıp bana uzattığı budu aldım.

Gün içinde hiçbir şey yemediğimden tavşanın kokusu bile leziz geliyordu. Ağzım sulandı, kendimi cayır cayır yanan bir ağza hazırlayıp buttan bir ısırık aldım. Fakat... şimdiye dek böylesine lezzetli bir şey tatmamıştım. Bu andan önce gerçekten yemek yemiş miydim? Çenemden akan yağ elimin tersiyle silip büyük bir ısırık daha aldım.

"En azından yemek için çaba harcıyorsun," dedi Oren gülümseyerek.

"Bir zararını görmez," diye tekrarladı Hol. Yemeğin tadını alabildiğimi bilmelerini istemiyordum. Belki diğer insanlar perilere yalan söylemişti. Ne de olsa, biz yalan söyleyebilirken onlar söyleyemiyordu. Belki de yemeğin ve suyun ihtiyaçlarımızı karşılamadığını söylemek buradan kaçıp eve dönmemiz için kullandığımız bir taktikti. Belki de Karaltı'yı geçmeme olanak sağlayacak şey bu yemektir.

Akşam yemeği bittiğinde herkes yatmaya hazırlandı. İlk nöbeti Hol, ikinciye Giles,  c nc y  ise Oren  stlendi. Kaçmak için en iyi  ansım Oren'in n betiydi. Eğer böyle bir şeye kalkı acaksam, o zaman harekete geçecektim.

Orman zemini beklediğimden daha rahattı. Kalın yosun örtüsü vücudumu sarmaladı ve  a ırtıcı derecede derin bir uykuya daldım. Yanımda yatan Oren kıpırdandığında uyandım. Ona ben hissetmeden hareket edemeyeceği kadar sokulmu tum. Hâlâ uyuyormu um gibi numara yaparak hafifçe i  çekip yan döndüm. Ellerimle yüzümün yarisini kapatıp bir gözümü açarak parmaklarımmın arasından onlara baktım.

Oren ve Giles kendi aralarında bir şeyler fısılda tı. Konuşmaları kısa sürdü ve Giles yerde uyuyan grubun arasındaki yerini aldı. Derin nefesleri yerini hafif horultulara bırakana kadar bekledim.

Ağır ağır yüzükoyun döndüm ve ellerimi omuzlarımmın altına yerle tirdim. Dört ayak üstünde doğrulup kamp ateşinin için için yanan korlarının sağladığı ışığı kullanarak grubu taradım. Gözlerim Davien'a takıldı. Bal rengi teni bu lo  ı ıkta bile parlıyordu. Ate in turuncu ışıkları kaslarını, sert çenesini ve uykusunda gev emi  kaşlarını vurguluyordu.

Sadece yüzüne bakacak olursam, hafif kirli sakalına kadar hayal ettiğim adamdan pek de farklı sayılmazdı. Ancak daha sonra sırtından uzanan kıpkırmızı, g kku ağının renkleriyle parıldayan kanatları gözüme çarptı. *Hayır*, benim tanıdığım Lord Fenwood bir kandırmacadan ibaretti. Bu peri ba ından beri beni manipüle ediyordu. Ailemin evinden ayrılırken bir daha hiç kimsenin beni kullanmasına izin vermeyeceğime dair yemin etmiştim.

Sırf onların dünyasına geçtim diye kendime verdiğim bu sözü bir kenara atmayacaktım.

Yava ca a ağa kalkıp parmak u larımda ilerleyerek dal ve a a  kabuklarından oluşan kemerden  ıktım. Oren harabelerdeki açıklığa yaslanıyordu. Dikkatli bakışları üzerimde durdu.

"Uyuyor olman gerekiyordu," diye fısıldadı.

"Tuvalete girmem gerekiyor," dedim ağızımdaki metal tadını umursamadan uykulu bir sesle. "İşimi herkesin uyuduğu yerde görmemeliyim diye düşündüm."

"Şuraya gidebilirsin." Barınağın hemen yanındaki ağaçların arkasını işaret etti. "Ben kafamı çeviririm."

"Yapamam... orası çok..." Hüsrarla iç çektim. "Orası diğerlerine çok yakın."

"Hepsi uyuyor."

"Yine de bu kadar yakınımдалarken yapamam." İhtiyacım çok acılmış gibi ağırlığımı bir ayağımdan ötekine geçirdim. "Hemen şu ağacın arkasına gideceğim. Yeterince uzakta." Başka bir harabenin yakınındaki büyük meşe ağacını gösterdim.

Oren dudaklarını büktü. "Pekâlâ ama elini çabuk tut."

"Elimden geleni yaparım." Ellerimi karnıma bastırdım. "Şu yemek midemi altüst etti."

Bana acıyan gözlerle baktı, neredeyse yalan söyleyip kaçtığım için kendimi kötü hissedecektim. Ancak bana yalan söyleyen ilk o olmuştu. Beni umursuyor olsaydı gerçek kimliğini bana söyler ya da beni buraya getirmelerini engellerdi.

Ağaca doğru ilerleyip arkasına geçtim. Aradan bir saniye geçtikten sonra arkama baktım. Gözlerim Oren'in kilerle buluştu. Dudaklarını oynatarak ona, *Bakma*, dedim.

Yaşlı adam gözlerini devirip bakışlarını çevirdi. Aradığım fırsat buydu. Ağacın arkasından fırlayıp uzun zaman önce yıkılmış başka bir evin parçalanmış duvarının arkasına saklandım ve peşimden geliyor mu diye seslere kulak verdim. Ormandan çıt çıkmıyordu. Beni gördüğünü sanmıyordum.

Bir nefes alıp cesaretimi topladım ve kaçtım.

on bir

Duvardan uzaklaşıp meşe ağaçlarının arasından son sürat geri koşarken kendime ne kadar zaman kazandırdığımı merak ettim. Oren eninde sonunda bana bakmaya gelecekti. Beni bulamadığında da eminim diğerlerini uyandıracaktı. İz sürmekte iyi olduklarını düşünüyordum. Elimde bu varsayımı destekleyecek hiçbir şey yoktu ama hem kendimi en kötü ihtimale hazırlamayı hem de en iyisini ummayı tercih ederdim. Geçtiğimiz gün içindeki şansım göz önüne alındığında, sıradağlar boyunca bir böceğin bile izini sürebileceklerinden adım gibi emindim.

Görüş alanından çıktığıma emin olacak kadar uzaklaştığımda sola dönüp geldiğimiz yöne doğru ilerledim. Yakınlarda bir dere vardı. Köpekler tarafından kovalanırken su kütlelerinden geçen insanların hikâyelerini duymuştum. Bıraktığın kokunun izini yok etmekle ilgili bir şeyler. Periler de yarı hayvanmış gibi görünüyordu, yani bu onlar için de geçerli olabilirdi. Denemekten zarar gelmezdi.

Gündüz vakti ormanı aydınlatan küçük ışık zerrecikleri karanlık yosun tabakasının üzerinde uykuya dalmış, zemini ben koşarken dalgalanan bir yıldız denizine dönüştürmüştü. Ağaçlar su gibi ışıldıyordu — gördüklerimi yalnızca gövdelerinden yapraklarına dolup dünyaya taştan büyüünün oluşturduğu gözalıcı bir sis olarak tanım-

layabilirdim. Buradaki her şey canlı, *tetikte* gibiydi, sanki her adımım kadim varlıklar tarafından izleniyordu.

Elimi yan tarafıma bastırdım. Canım acıyor, ciğerlerim yanıyordu. Yalnızca bir saniye duraksayıp nefesimi topladım ve koşmaya devam ettim. Eğer dereye ulaşabilirsem belki onları atlatabilirdim. Gün içinde izlediğimiz yolu dikkatle takip etmiştim. Dönüş yolunu bulup dağlara doğru ilerleyecek ve Karaltı'yı geçecektim. Onlar bunu başarabiliyorsa ben de pekâlâ başarabilirdim. Ne de olsa damarlarımda kralların büyüğü ya da yaptıkları ritüellerin yaratması gereken şey her neyse o akıyordu. Bunu yapabilirdim, bundan emindim.

Dere görüş alanıma girdi.

Alçak bir tepeden aşağı atlayıp suya girdim ve öne atıldım. Ayaklarım karşı kıyıya değdiğinde gözümün ucuyla belli belirsiz bir hareket fark ettim. İçgüdüsel olarak hareketin kaynağına döndüm.

Üzerime bir adam atladı. Gökyüzünden gelmişti – kan kırmızısı bir parlaklık ve yıldız ışığından oluşmuş bir bulanıklık gibiydi. Birlikte yere düştük. İçgüdüsel olarak dizimi kaldırıp bacaklarının arasındaki onu savunmasız bırakacak zayıf noktayı aradım ama bunun yerine kendimizi bulduğumuz garip pozisyon yüzünden darbem kaburgalarına indi. Vücudunun yarısı üzerimdeydi, ben kendimi kurtarmak için mücadele ederken doğrulup bileğimi yakalamaya çalıştım.

“Çek ellerini üze–” Büyük bir el ağzımın üzerine kapandı.

Davien'in parlak yeşil gözleri benimkileri buldu. Burnunu benimkine değmekten alıkoyan tek şey eliydi. Omuzlarından aşağı dökülen saçları yanağımı gıcıklıyordu.

“Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun sen?” diye homurdandı.

Ağzımın üzerindeki eline rağmen konuşmaya çalıştım, çıkardığım boğuk sesler parmaklarını kaldırıncaya kadar anlaşılmazdı. “Arkadaşların bütün gün bana nasıl olsa öleceğimi söyleyip durdu. Neden süreci hızlandırmayayım ki diye düşündüm.”

“Ve biz de seni hâlâ hayatta tutmaya çalışıyoruz.” Hâlâ geri çekilmemişti. Bedenim dere yatağıyla onun bedeni arasına sıkışmıştı.

Yan taraflarıma çarpan soğuk su sert kaslarımdan yayılan sıcaklığa tezat oluştuyordu.

"Başka kim beni hayatta tutmaya çalıştı, biliyor musun? Annesi ve kız kardeşlerim. Peki bunu nasıl yaptılar onu biliyor musun? Beni odalara kilitleyip, arkadaş edinmeme engel olup bana bir nebze dahi mutluluk veren her şeyi elimden alarak. Bana bir insan değil de bir *eşyaymışım* gibi davrandılar." Bakışlarımı ona çevirdim, gözlerim yanıyordu.

Sözcükler dudaklarımdan kontrolsüzce dökülüyordu. Bunları ona burada şu an söylemek istemiyordum. Ancak şu an hiçbir şey aramızda saklı kalamazmış gibi geliyordu. Sırlarımı saklayıp tozlanmaya bırakabileceğim tüm alanları ele geçirmişti. Yalnızca o vardı ve haftalardır olduğu gibi duyularıma saldıırıyordu. Tek fark artık ona bakabiliyor olmamdı. Bana kendimi çınlıçıplak hissettiren o parlak yeşil gözlerle bakabiliyordum artık. Artık hafif dokunuşlardan daha fazlası vardı ve ağırlığı inşa ettiğim duvarlarımı paramparça ederken vücudunu üzerimde hissedebiliyordum.

"Yaşamayı her şeyden çok istiyorum ve tam da bu yüzden ömrümü birinin kuklası olarak geçirmeyi reddediyorum. Kendi hayatımı yaşayacağım, yaşamak istediğim şekilde ya da bu uğurda ölerек. Yani ya bunu yaşamama yardım et ya da beni öldürmeye hazırlan," diye sözlerimi bitirdim titrek sesimle.

Davien bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıp geri kapadı. Ne diyeceğine hâlâ karar vermemişti, ağırlığını üzerimden çekip bir elini zeminde başımın yanına koyarak destek aldı. Aramızdaki mesafe bir kez daha açıldığında yeniden nefes alabildiğimi hissettim. Kendimi hiç böylesine çıplak hissetmemiştim.

"Ayağa kalk," dedi homurdanarak. "Suyun içinde yatmaya devam edersen üşüteceksin."

Ayağa kalkmam için geriye çekildi. Yırtık pırtık sabahlığımdaki toprağı ve taşları silkeledim. Geceliğimin suyla ıslanmış tarafı tehlikeli derecede içimi gösteriyordu. Sabahlığımı vücuduma daha sıkı sardım. Davien geceliğimi fark ettiyse bile bakmamaya özen gösterdi.

"Hayatı istediğin gibi yaşamak..." Sözlerimi tekrar edip hafifçe güldü ve başını iki yana salladı. "Ne bencil bir amaç."

"Affedersin?" Aramızdaki mesafeyi kapama sırası bu sefer ben-deydi. Gözlerinin içine bakmak için parmak uçlarıma yükseldim ama yine de ondan kısa kaldım. "Ne dedin sen?"

"Herkesi ve her şeyi tamamen göz ardı ederek yaşamak istiyorsun. Bu bencil bir arzu."

"Ben yapacağım fedakârlıkları yaptım. Bunu hak ettim." Başımı iki yana sallayıp geri çekildim. "Kendimi ne sana ne de başkasına savunmak zorunda değilim."

"Haklısın, böyle bir zorunluluğun yok çünkü apaçık görülüyor ki diğerlerini umursamıyorsun." Omuzlarını silkti. "Zaten böyle bir şeye kalkışsan bile hayatını bu şekilde yaşamayı seçen birini anlayamam."

"Ah? Sen hayatını nasıl yaşıyorsun peki? İnsan dünyasında bir malikânede saklanarak mı? Aileleri gece ritüellerin için ihtiyaç duyduğun eşyalara sahip gelinleri arayarak mı? Benden önce başka gelinler de oldu mu?" İlk olduğumu söylemesini ne kadar istediğime hayret ettim. Bir sürü gelinden yalnızca biri olsam kalbim nasıl da kırılırdı.

"Hayır olmadı." Bana öyle soğuk bir bakış attı ki bedenim ürperdi. "Ve gelinim olarak seni mecburiyetten kabul ettim. Başka bir çarem olsa böyle bir şeye kalkışmazdım. Seni bunlara bulaştırmayı hiç istemedim. Yıllar önce ilk istediğimde baban o lanet kitabı bana vermiş olsaydı bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Bekleyip ailenin reddedemeyeceğini bildiğim bir teklif sunmak zorundaydım."

"Babamın ölümü..."

"Benimle hiçbir ilgisi yok," dedi sertçe sözümü keserek ama yine de bu hassas konu üzerindeki nezaketini korudu. "Bundan mutluluk da duymuyorum. Oren'i gönderirken babanla pazarlık yapacağımı sanıyordum, Joyce'la değil. Kadim Ötediyar'a geçtiğinden haberim bile yoktu, yalnızca uzakta olduğuna ve ailenin zor zamanlardan geçtiğine dair söylentileri duymuştum."

Rahatlaşmanın etkisiyle bir nefes verdim.

Konuşmaya devam etti, "Ama dün gece... sonunda, *en sonunda* ihtiyacım olan her şeyi elime geçirmişken, çok daha büyük bir amaç—aklının bile alamayacağı kadar büyük bir amaç— uğruna yıllarımı harcadığım çalışmalarım meyvelerini vermeye başlamışken... b-ben..."

"Sen?" diye fısıldadım, aramızdaki sessizlik o kadar uzamıştı ki cümlesine devam etmeyeceğinden endişelendim.

"*Yine de seni düşündüm.* O toprak, o ev üzerinde hakkın olmadığını iddia eden olursa işini kolaylaştırsın diye sana o mektubu bıraktım. Fani ömrünün geri kalanı boyunca huzur içinde yaşayacaktın ve yapman gereken tek şey kendi iyiliğin için koyduğum kurallara uymak ve malikânenen ayrılmamaktı."

Midem çalkalandı ve bunun nedeni peri dünyasının yemekleri değildi. Bunun nedeni is kokusu almamam ve perilerin yalan söyleyememesiydi. Davien gerçeği söylüyordu.

Tek yapmam gereken malikânenen ayrılmamaktı. Kurallara bir gece daha uysaydım ömrüm boyunca arzuladığım sınırsız özgürlük benim olacaktı. Davien hayatımdan çıkıp gidecekti ve Tabii Dünya'daki zenginlikleri benim avuçlarımda olacaktı.

"Gel gör ki yine aynı yerdeyiz." Başını iki yana salladı. "Söylenenin aksini yapıp yerinde durmayarak *her şeyi* riske attığın bir gece daha."

"Eğer söylediklerini yapmamı istiyorsan bana olan biten her şeyi anlatmaya başlaman gerek. Bana denginmişim gibi davran. Yapmam gerektiğini biliyorum ama kurallara körü körüne uyamam." Joyce beni henüz daha yeni yeni anlamaya başladığım şekilde öyle derinden yaralamıştı ki bir şeyleri sorgulamadan kabul edemezdim.

"Bunu hak ettiğini düşünüyor musun?" Kaşlarını havaya kaldırdı.

"Bana karşı ufacık bir sevgin —hayır, saygın— varsa bunu yaparsın. Ben bir sonraki ritüeline kadar rafa kaldırabileceğin bir eşya değilim. Kanlı canlı bir insanım. Bana buna göre davran, seçtiğim yerde olacağım için gitme nedenim olmasın."

Davien derin bir iç çekip elini saçlarına geçirdi. Derenin suyu yüzünden ıslanmış saçlarının yarısı geriye yapıştı. Diğer yarısıysa yüzüne düyüyordu. "Yapmam gereken tek şeyin bu olduğuna söz veriyor musun?"

"Yemin ederim."

"Sözünde duracağını düşünmem için bana bir neden söyler misin? Kapıyı kilitlemezsem açmayacağına da yemin etmiştin. Yalan söyledin." Yüzünde incinmiş bir ifade vardı. Belki de bu yüzden ona bakmamı hiç istememişti. Hissettiği her duygu bu adamın yüzünden okunuyordu. Kendini dış dünyadan o kadar uzun süre saklamıştı ki kendini nasıl koruyacağını öğrenmeye hiç ihtiyaç duymamıştı.

Oysa ben? Joyce ve Helen sayesinde bu yeteneği şıp diye öğrenmiştim.

Başımı ağır ağır iki yana salladım. Aklıma ona doğruyu söylediğimi kanıtlayabilecek hiçbir şey gelmiyordu. Yalan söylediğimde metal tadı aldığımı ona anlatabilirdim ama yine de elinde ne tadı aldığımı kanıtlayabilecek hiçbir şeyi olmazdı. Laura birkaç kez ağzımı kokladığında nefesimde hiç metal kokusu almadığını söylemişti.

"Sanırım hiçbir nedenin yok." Omuzlarımı silktim. "Sanırım bunu kanıtlamak için yapabileceğim en iyi şey, benim de iyi niyetimi sana göstermem. Hemen şimdi kampa döneceğim."

Duyguları değışti. Kaşı hafifçe gevşeyip yukarı havalandı. Yalnızca bir saniyelğine ve belli belirsiz de olsa gözleri kısıldı. Birinin zihninde dolanan düşünceleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde dışa vurmasını izlemek gibiydi.

Dereye girip suyun içinde ilerleyerek karşı kıyıya geçtim. Arkamdan gelmediğini fark ettiğimde aramıza birkaç adımlık mesafe açmışım bile. "Geliyor musun?"

"Gerçekten yürümeyi mi düşünüyorsun?" Kıkırdadı. Görkemli kanatları —dördü birden— sessiz bir komutla sırtında açıldı. Demek bana perilerin bazı hayvansı özelliklerini çağırıp geri yollayabildiklerine dair söyledikleri doğrudu. Biz suyun içinde yuvarlanırken

kaybolan kanatları şimdi eskisinden daha büyük görünüyordu. Üzerlerindeki yarı saydam çizgiler orman zeminin ışığını yansıtıyordu. Her anlamda ışık saçıyordu. Güçlü bir kanat çırpışıyla olduğu yerden zıplayıp derenin üzerinde süzülerek yanıma kondu. "Çok daha hızlı bir yol var. Hem seni dengim olarak göreceksen sen de aynısını yapmalısın." Kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çekti. Muazzam boyu bir kez daha nefesimi kesti. "Bana güveniyor musun?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Ne hâle geldik, değil mi?" diye sorarken yüzünden öyle çekici bir gülümseme vardı ki bu bir suç sayılmalıydı. "Sana güvenemiyorum ve artık senin de bana güvenmemek için bir sebebin varmış gibi görünüyor."

"Eh, sen de benim güvenime ihanet ettin," diye itiraf ettim.

Söylediklerim onu gerçekten de şaşırtmış gibiydi. "Ne? Nasıl?"

"Bana kim olduğun konusunda yalan söyledin."

Kaşları çatıldı. "Ne demeliydim?" diye sordu yumuşak bir sesle, samimiyeti karşısında serseme dönmüştüm. "Yeni kocanın, kaderi seni terk etmek olan bir peri olduğunu mu? Böylesi seni mutlu eder miydi?"

Artık gözlerine bakamıyordum. Verilecek bir cevabım yoktu. "Sanırım yalnızca her şeyin farklı olmasını dilerdim," dedim sadece. Çenemi tutup yüzümü yeniden kendininkine çevirdi. Kocaman açılmış gözleri davetkârdı.

"Bütün hayatımı her şeyin farklı olmasını dileyerek geçirdim. Ve her şey değişmek üzere. Benim için değiştiğinde senin için de aynısı olacak." Gerçek. Gerçek. Gerçek. "İçindeki güç benim olduğunda seni dünyana geri götüreceğim. O ev, ardımda bıraktığım bütün servet yine senin olacak. Hayatını dilediğin her türlü konfor ve satın alabileceğin zevkle sürdüreceksin."

"Peki ya ormandaki periler?"

"Onlar benim peşimde, senin değil. Ben orada değilken kimse gelip sana zarar vermeye kalkışmaz." Kolu bir kez daha gerildi.

"Şimdi sana bir kez daha soracağım, bir perinin bir insana sorabileceği en imkânsız soru... Bana güveniyor musun? Bana *güvenecek* misin? Sil baştan başlayabilir miyiz?"

Cevabım hayır olmalıydı. Vücudumdaki insani her içgüdü hayır diye çığlık atıyordu. Bu adama güvenemezdim. Bir peri olarak düşman olmak doğamızda vardı.

Ne var ki fısıltıyla ona cevap verdiğimde kendime bile kafa tutuyordum, "Evet."

Hareketleri yalnızca bir bulanıklıktan ibaretti. Tek bir hareketle beni göğsüne çekerken boştaki eliyle dizlerimin arkasına uzandı. Öne eğilip dizlerini kırdı ve hemen ardından güçlü bir kanat darbesiyle öne atıldı.

Göklere çıktık.

Ağaçların üst dalları hızla arkamızda kaldı. Yüzümü göğsüne bastırıp bir elimi kendime siper etmeye çalıştım. Davien de yönünü değiştiriyor, ağaç dallarının darbesinin şiddetini omzuyla boynuna yöneltiyordu. Yapraktan duvarları aşp yıldızların arasında süzülme için yavaşladığımızda orman geçmişte kalmış bir hatıra hâline geldi.

"Gözlerini aç," diye fısıldadı Davien.

Alçalmaya başladığımız sırada yüzümü göğsü ve omzundan ayırdım. Doğal olmayacak kadar yavaşça düşüyorduk. Davien bir bacağına öne uzatıp ayağını öne doğru esnetti. Botunun ucu bir meşe ağacının üst dallarından birini bulduğunda başka bir kanat çırpışıyla yeniden öne atıldı. Sırtındaki kanatlardan akkor parıltılar saçan büyüyle gökyüzüne geri döndük.

"Gördün mü, o kadar da kötü değil." Sırtarak bakışlarını bana çevirdi. Dudağımı ısırdım ve en sonunda düşmek üzere olmadığımızdan bir nebze olsun emin olduğumdan etrafımızdaki dünyayı hayranlıkla izlemeye koyuldum.

Korkmam gerektiğini bile bile. Midem bedenimi terk etmiş olsa da kalbim pır pır atıyordu.

"O kadar da kötü değilmiş..." diye tekrarladım, düşüncelerim karşımdaki görkemli manzara karşısında kayboluyordu.

Bu yükseklikten Kanayan Orman'ın tamamını görebiliyordum. Uzaktaki sıradağlara kadar uzanıyor ve daha ötedeki bir tepenin zirvesine kurulmuş canlı bir şehre yaklaştıkça seyrekleşiyordu. Bir kalenin karanlık gökyüzüne yükselen sivri uçlarını görebiliyordum. Görebildiğim tek kayda değer yaşam belirtisi buydu. Tepemizdeki gökyüzüyse hiç bu kadar parlak olmamıştı. Yıldızlar, daima onları benzettiğim küçük beneklerden ziyade bir okyanusun kumlu kıyılarına benziyordu.

"Mükemmel bir manzara," diye fısıldadım. Boynundaki ellerimden birini çekip kaleye doğru uzattım. "O ne?"

O şey her neyse, ondan hoşlanmadığı kesindi. Gerilen omuzlarına eşlik eden çatılmış kaşlarını görebiliyordum. Gözlerinin parlaklığı bile travmanın ardında bıraktığı gölgelerle sönüyor gibiydi.

"Orası Sema Sarayı. İlk kralların taç giydiği, sırça peri tacının bulunduğu ve Peri Kralı'nın hayatını sürdürüp tebaasını yönettiği tepe."

"Ve sen onu öldürmek istiyorsun." Bunu dile getirmek sandığımdan daha kolay olmuştu. Ancak bu konunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Peri krallarını ve kraliçelerini umursadığımı pek söyleyemezdim.

"Bunu nereden biliyorsun?" Parmak ucu başka bir ağacın tepesine değdiğinde bana baktı ve bizi yeniden gökyüzüne çıkardı.

"Bir keresinde bana kral olmak istediğini söylemiştin." Beni saran güvenli kolları arasında biraz daha rahatladım.

"Unutmamışsın." Hafifçe güldü. "Bunu ciddiye alacağını düşünmemiştim."

"İs kokusu gelse ciddiye almazdım."

"İs kokusu mu?" Kaşlarını çatı. Ona yeteneğimden henüz bahsetmediğimi hatırladım.

"Eh, nasıl açıklasam..." Bunu ne zaman birine açıklamaya kalksam işin sonu kötü bitiyordu. Gözlerimi ondan ayırıp bakışlarımı kaçırdım. Tam da bu sırada uzaklardaki bir hareket dikkatimi çekti. Belli belirsiz bir gölge vardı. Gözlerimi kırıştırdığımda kaybolan

siluet bir an sonra bir duman olarak daha da yakınımda belirdi. "Dikkat et!" diye bağırdım ama çok geç kalmıştım.

Davien başını kaldırdı. Benim gördüklerimi görünce gözleri kocaman açıldı. Bir adam ansızın karşımıza çıkmıştı. Omuzlarında tıpkı o gün ormandaki kadının üzerinde gördüğüme benzeyen, gölgeden bir örtü vardı. Gölgeyi yoğunlaştırdı ve bize doğru bir mızrak fırlattı. Davien karşılık vermeye yeltendi ancak o bile yeterince hızlı değildi.

Mızrak omzunu delip geçerken çılgıncı havayı doldurdu, kanı üzerime akarken kolları gevşedi ve yere düşerken ellerinden kaydım.

on iki

Sırtıma sürtünen bir ağaç dalı beni şokun neden olduğu kafa karışıklığından çıkaran ilk şey oldu. Dizlerimi hızla kendime çekip kollarımı yüzüme siper ederek dertop oldum. Kendimi olabildiğince küçültmek istiyordum. Aşağı düşerken dallara çarpmanın kaçınılmaz olduğunu biliyordum ama kendimi ne kadar küçültürsem o kadar az darbe alacağımı umuyordum.

Planım kısmen işe yaradı, en azından talihsiz bir dal beni iki büküm edene kadar. Ciğerlerimdeki hava bedenimi terk etti. Hırıltıyla soluyup daldan yuvarlandım ve düşmeye devam ederken bir başkasından kıl payı kurtuldum. Son dal parçasıysa bilerek çarptım. Bu sefer hazırlıklıydım, gücümü toplayıp iki elimle ağaca tutundum. Parmaklarım ağacın kabuğundan kaydığında derim parçalandı ancak düşüşümü yavaşlatmıştı.

Yine de yere garip bir şekilde çakılmama engel olmadı. Neyse ki zemindeki kalın yosun tabakası yumuşak bir iniş sağlamıştı. Her tarafım sızlıyor ve acıyordu. Bedenim çizikler ve morluklar içindeydi. Joyce tam da bu yüzden çatıda olanlardan sonra yükseğe çıkmamı yasaklamıştı. Ben yüksekteyken hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

Yanımdan gelen şiddetli *pat* sesi dikkatimi dağıttı. Ayağa kalkıp hızla Davien'in düştüğü yere koştum. Hiç kıpırdamıyordu. Göğsünün hareket ettiğini ancak yanına diz çöktüğümde gördüm.

"Tanrılara şükür," diye fısıldadım. Karşımdaki adamın dostum mu yoksa düşmanım mı olduğunu tam olarak bilmiyor olabilirdim. Bazı anlaşılması güç nedenlerden ötürü güvenime ihanet etmiş de olabilirdi ama yine de bu dünyada hayatta kalmak eve dönmek için elimdeki en iyi şansın o olduğunu biliyordum.

Mızrağı fırlatan adam tüm zarafetiyle tepedeki dallardan indi. Parmak uçlarıyla daldan dala zıplarken ardında yalnızca belli belirsiz bir duman bulutu bırakıyordu. Birden yere indi, benden çok da uzakta sayılmazdı.

"Hayattasın." Cık cıkladı. "Ne hayal kırıklığı ama. Bunun çok daha kolay olmasını bekliyordum. Sınırlı büyüğü olan bir periyle bir insanı öldüremediğimi düşünmek. Formumu kaybediyorum."

"Uzak dur," demeyi başardım. "Bize daha fazla yaklaşma."

"Yoksa ne olur?" Omuzlarını ve göğsünün üst kısmını kapatan gölgeden örtüyü düzeltti. Haklıydım, haftalar önce ormanda bana saldıran kadının üzerindeki aynısıydı. "Seni neden buraya sürüklediğini bilmiyorum, insan ama seni temin ederim ki boyunu aşan bir yerdesin."

Sanki ben bunu bilmiyordum. Yaklaşmaya devam ettiler. Elimi havaya kaldırıp tekrarladım, "Daha fazla yaklaşma."

"Beni nasıl durduracağını görmek için sabırsızlanıyorum." Şeytani bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

Davien'a döndüm. Elimdeki en iyi ihtimal oydu ama mızrağın delip geçtiği omzunun etrafındaki yosun tabakası şimdiden koyu kırmızıya boyanmıştı. Sağlam omzunu hafifçe dürtüp yalvardım, "Ayağa kalk, lütfen."

"Ayağa kalkmayacak. O yıllar önce bitmiş olması gereken bir iş," diye homurdandı adam. Mızrağını havaya kaldırırken beyaz saçları ay ışığının altında parlıyordu. Bir ayağını öne çıkarıp silahını fırlatmak için kendini hazırladı.

"Hayır, yapma..." diye bağırıldı Shaye uzaklardan. Aradaki mesafeyi diğerleriyle birlikte kapamaya çalıştığını görebiliyordum ama zamanında yetişemeyeceklerdi.

Adamı oyalamak zorundaydım. Bir şeyler yapmak zorundaydım. "Sakin daha fazla yaklaşma dedim!" diye bağırdım son bir kez daha. İçimdeki korku ve öfke büyüyordu. Daha fazla içimde tutamayacağım bir noktaya kadar kabardı. Duygular ve arzular içimde öyle şiddetli yanıyorlardı ki... somut bir şey hâline geldiler.

Güç avucumdan fışkırıp bir ışık duvarına dönüştü ve ölümcül bir kuvvetle saldırıma doğru fırladı. Göz açıp kapayana dek adamın etrafını sarmıştı bile. Adamın bedeni gecenin karanlığına zıt, kör edici beyazlıktaki bir örtüyle sarılırken etrafa sessizlik çöktü. Hemen ardından peri patladı.

Büyünün gücü Davien'in yanına doğru sırtüstü düşmeme neden oldu. Şok dalgası orman boyunca ağaçların ince dallarını şiddetle salladı, toprağa ve altındaki anakaya kök salmış yosunları kopardı. Patlamanın ardından orman ani bir karanlığa ve ürkütücü bir sessizliğe bürünürken kulaklarım çınlıyordu.

Düştüğüm yerden doğrulup oturduğumda vücudumdaki ağrıların bize saldıran peri gibi buhar olup uçtuğunu fark ettim. Gözlerimi kırpıştırarak patlamanın olduğu yere baktım – perinin yalnızca bir saniye önce durduğu yere. Karşımda yalnızca bir kısmı yanmış büyük bir kaya parçası vardı. Bakışlarımı elime çevirdim.

Ben... Bunu ben mi yapmıştım? Nasıl? Zihnimde çalkalanan yüzlerce soru yanımdan gelen hafif iniltiyi duyduğumda bıçak gibi kesildi.

"Davien?"

Gözleri aralandı. "Az önce ne oldu öyle?" diye mırıldandı.

"Sanırım birini öldürdüm." Gözlerimi yeniden elime çevirdim. *Az önce birini öldürdüğüm gerçeğinin kafama dank etmesini bekliyordum.*

"Beş para etmez herifin tekiydi. Ondan kurtulmakla iyi yapmışsın." Davien doğrulup yaralı omzunu döndürdü. Duraksayıp yarasına baktı. Parmağını üzerindeki gömleğin yırtık, kanlı deliğine sokup zarar görmemiş teninde gezdirdi ve iç çekti. "Görünüşe göre beni de iyileştirmişsin."

"Sen... buna pek sevinmemiş gibisin?"

"Kendimi iyileştirip koruyan ben olsam daha mutlu olurum." Kaşlarını çatarak doğruldu ve alazlanmış toprağın ortasında doğru ilerledi. Borunun ucunu adamdan geriye kalan tek şeye bastırıp üzerine tükürdü.

"Rica ederim, ne demek." Ayağa kalkıp sabahlığını iyice bedenime sardım; ellerim ıslak bir şeye değdi. Davien iyileşmiş olabiliirdi ama her yanıma bulaşmış kanı hâlâ olduğu yerde duruyordu. Kendi pisliğimden rahatsız oldum.

"Sana bir teşekkür borçlu olduğumu sanmıyorum," diye mınıdandı o mesafeli, bir yere odaklanmamış gözlerini bana çevirmeden.

"Affedersin? Hayatını kurtardım ve bu yüzden artık *bir adamı öldürdüğüm* gerçeğiyle yaşamak zorundayım. Yani belki küçük bir 'teşekkür ederim' bu süreci biraz kolaylaştırabilir?" Ellerim titriyordu. Üzerlerinde, sanırım bir hayata son verdiğimi bilmenin beraberinde getirdiği terli, hastalıklı bir his vardı.

"Sana bir teşekkür borçlu değilim çünkü bunu kendi başıma yapmam gerektirdi!" Bedeni öfkeyle dolup yaşıyordu, benim kendi başıma yaratabileceğim her şeyden çok daha büyük, ölçüsüz ve boyun eğmez bir öfkeyle. "Krallarımızın gücünü çaldın ve kendinin yaptın. Tıpkı türünün topraklarımızı, şarkılarımızı ve hikâyelerimizi çalması gibi. *Benim* olması gereken şeyi aldın." Dağılmış saçları yüzünün önüne düşüyordu. Nefesi düzensizdi.

Bu yersiz öfkesi karşısında tek yapabildiğim şaşkınlık içinde onu izlemektir. Bunların hiçbirini ben istememiştim. Bana kalsaydı şu an burada bile olmazdım. Ancak öfkesi hâlâ tadını alabildiğim güç dalgaları hâlinde bedeninden yayılıyordu.

"Davien, bu kadar yeter." Oren sessizliği bozdu. Diğerleri çoktan yanımıza gelmişti. "İlerlemeye devam etmeliyiz. Kral'ın Cellatları peşimize düşmüş bile."

"Gece boyunca yürüyeceğiz," diye duyurdu Davien nefeslenip kendini toplamak için kısa bir süre bekledikten sonra. "Kristal

Nehri'ni geçip Mürir topraklarına ulaşana kadar da durmayacağız.” Bakışlarını bana çevirdi. “Gerekirse seni ben taşıyacağım.”

“Buna ihtiyacım yok.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Oren’in bir elini sırtına koyup Davien’ı uzaklaştırmasını izledim. Aralarında sertçe bir şeyler konuştular, baskın taraf Oren’di. Giles ve Hol hemen arkalarındaydı ama Shaye benimle geride kaldı.

“Geliyor musun?” diye sordu.

“Başka bir seçeneğim var mı ki?” diye mırıldanıp isteksizce yürümeye başladım.

Shaye kolumu kavradı. Hızlıca geri çekilip ondan kurtulmaya çalıştım ama beni sınıksız tutuyordu. Ona ilk kez bu kadar yaklaşmışken, yüzünün yan tarafında kıvrılan soluk altın renkli dövmele-ri fark ettim. Kahverengi teninde neredeyse kaybolup gidiyorlardı.

“Başın dik yürü, insan.”

“Benim bir adım var.”

“Başın dik yürü, *Katria*.” Adımla hitap ederek dediğimi yapması duraksamama neden oldu. “Damarlarında kralların gücü akıyor. Bize bir iyilik yap ve onu küçümseme.”

“Bu ne anlama geliyor ki?” Bunu neden sorduğumu bile bilmiyordum, nasıl olsa cevap vermeyecekti.

Ancak sorumu yanıtlayarak tüm beklentilerimi altüst etti. “Dün gece ormanda gerçekleştirdiğimiz ritüel, kayıp kralliyet ailesi Aviness’in kadim gücünü yaşamış son vâristen çekmek içindi.”

“Kayıp mı?”

“Suikasta uğrayan demek daha doğru olur,” diye açıkladı, sesi ve ifadesi karanlık bir hâle gelmişti. “Yüzyıllarca hüküm sürdüler, ta ki Birinci Boltov, Kral Altıncı Aviness’i öldürene kadar. Daha sonra... peri toprakları içeriden parçalandı, Boltovlar genellikle zirvedeki yerlerini korudu. Ancak perilerin kontrolünü ve toprakların yönetimini ellerinde tutmayı başarmanın tek yolu, Aviness soyundan gelmesi muhtemelen olan herkesi –perileri hakkıyla yönetmek için ilk kralların gücünü geri alabilecek herhangi birini– öldürmekti.”

Davien'i işaret etti. "Halkımız için o kayıp hükümdara ve damarlarında taşıdığı güce en yakın şey, o. O ritüel Aviness'ın geriye kalan tek vârisi olarak gücü ona geri vermek içindi... Boltov'un kellesini almadığı son aile üyesinin."

"Onun doğum hakkı," diye fısıldadım.

"Evet. Ve onun yerine ateşe atlayarak onu *çaldın*. Bu yüzden o gücü zayıf insan bedeninden söküp almanın bir yolunu bulana kadar tarihimize biraz saygı göster ve en azından eski kraliyet ailesinin gücüyle yürüyormuş gibi davran." Kolumu en sonunda serbest bıraktı.

Kolumu ovalarken isteksizce başımla onayladım. Shaye gözlerini devirip ağır adımlarla yürümeye başladı. Ben de peşinden gittim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Göz ucuyla bana baktı. "Sor bakalım."

Bu çok garipti. Shaye şimdiye dek bana zerre kadar cana yakınlık göstermemişti... ama zalim biri olduğunu da düşünmüyordum. Gerçekten zalim insanların yanında yıllarımı geçirmiştım. İnsanı darmadağın etmek için mümkün olan her yolu arayanların kendilerine has bir tavırları olurdu.

Shaye kasten incitmenin yollarını arıyormuş gibi görünmüyordu. Sinirli bir yapısı var mıydı? Belki biraz. Sanırım temkinli demek daha yerinde olurdu. Ancak her ne kadar bu yanlarını saklamak gibi bir girişimde bulunmasa da benim ıstırabımdan zevk alıyormuş gibi görünmüyordu.

"Nasıl oldu da perilerin yaşayan son vârisi benim dünyama geldi?"

"Çünkü güvende olacağı tek yer orasıydı." Shaye iç çekti. "Yirmi yılı biraz aşkın bir süre önce Boltovlar ve Cellatları..."

"Cellatlar mı? Bu gece bize saldıran adam onlardan biri miydi?"

"Evet. Ya Boltovların kurduğu Kan Sarayı'nı savunmaya yemin etmiş cani periler ya da Cellatların arasına doğup hiç seçim hakkı olmamış zavallı ruhlardan oluşuyorlar. Kandan ve bunu bizzat dökmekten zevk alırlar." Yüzünü buruşturduğunda ben de aynısını

yaptım. "Baltov'un Cellatları, kralın tahttaki iddiasını tehdit edecek herkesi ortadan kaldırmayı hayatlarının gayesi hâline getirmiştir."

"Kadınlar da Cellat olabiliyor mu?"

"Neden olamasınlar?" Cevabı ihtiyatlı, ifadesi okunaksızdı.

"Ormanda bana bir peri saldırdı... ama benden ziyade Davien'in peşindeymiş gibiydi. Onun da üzerinde bu geceki adaminkiyile aynı gölgeden örtü vardı."

"Tahmininde haklısın; o kadın da bir Cellat'mış." Shaye alçak bir tepeye tırmandı ve hemen ardından beni şaşırtarak elini uzattı. "O ormanda —Karaltı'nın iki tarafında da— elimizde geldiğince devriye gezmeye çalıştık ama zaman zaman Boltov'un Cellatları gözümüzden kaçabiliyor."

Shaye'in elini tuttum ve beni kolaylıkla yanına çıkardı. Pazıları, düşerken çarptığım daldan daha genişti. İsteddiği takdirde beni muhtemelen ikiye bölebilirdi ve ağır işlerle geçen yıllarımın ardından çelimsiz olduğum da söylenemezdi.

"Yani Davien, Boltovlar ve Cellatlarından kaçmak için mi benim dünyamda saklanıyordu?"

"Ah, doğru ya, anlattıklarım yarım kaldı." Shaye iç çekti ve başını iki yana salladı. "Bu hikâyeden nefret ediyorum."

"Anlatmak zorunda değilsin." Gerçi artık her şeyi çılgınca bilmek istiyordum. Krallar, kötü şövalyeler, kaçak kraliyet ailesi; Joyce'un Helen ve Laura'ya okuduğu masal kitaplarını aratmayacak türden bir hikâyeydi. Geceleri yatağıma dönüp bir başıma uykuya dalmadan önce kulağımı kapılarına dayayıp dinlediğim o masallar gibi.

"Bilmek istiyorsun, bu yüzden anlatmaya devam edeceğim." Shaye bir nefes aldı ve hikâyeye kaldığı yerden devam etti. "Kral Altıncı Aviness'in ölümü, sonu gelmez bir güç yarışının fitilini ateşledi. Bir krala periler üzerinde kontrol sağlayan üç şey vardır: sırça taç, ilk kralların taç giydiği tepe —ki aynı zamanda sırça tacın bulunduğu yer de burasıdır— ve kadim kralların büyüü. Biri bu üçünü eline geçirirse perileri de avucunun içine alır."

"Anlıyorum. Yani sadece birine sahip olmak yeterli değil?"

"Bu üç şeyin her biri ayrı ayrı muazzam bir güce sahip olsa da hayır. Bu yüzden Aviness soyuyla ufacak bir kan bağı olan her aile perilerin meşru hükümdarı olmak için sırça taç ve kralların gücü üzerinde hak iddia etmeye çalıştı ancak her seferinde tacın yanına yaklaşmak bir yana, Sema Sarayı'nın bulunduğu tepeye bile adım atamadan Boltovlara yem oldular.

"Birçoğu kendilerini korumak için bu ormana saklandı, hatta bazıları soyunu tamamen reddetti, gerçi bunun bir fark yarattığı söylenemez. Boltovlar ağaçların kanlarıyla sulandığından emin oldu ve kralların uykudaki kadim büyüü üzerinde hak iddia edebilecek tüm Aviness varislerini büyük uğraşlarla avladılar. Davien'in da soyla uzaktan bir bağı var ama bu, onun da peşine düşmelerine engel olmadı."

"Uzaktan bir bağı mı var? Ne demek istiyorsun?"

"Annesi dul bir kadındı. Yeniden evlenmiş... zavallı kadın yeni kocasının Aviness ailesinin hayatta kalan son uzaktan akrabası olduğundan bihabermiş."

"Nasıl olur da bunu bilmez?"

"Yalnızca birkaç evlilik ve uzaktan kuzenler aracılığıyla Aviness kanı taşıyormuş, soyağacının en uç dallarından biri."

"Davien'in annesinin evlendiği adamın aileyle neredeyse hiç kan bağı yokmuş gibi görünüyor," dedim.

"Aynen öyle. Aileye birinci dereceden yakınlığı olan son gerçek Aviness yaklaşık otuz yıl önce öldürüldü."

"Eğer Davien annesi yeniden evlenmeden önce doğmuşsa aileyle hiçbir kan bağı yok demektir, yalnızca evlilik aracılığıyla aileye girmiş olur."

"Evet ancak bu bile Boltovları endişelendirmeye yetecek bir bağlantı."

Davien'in hikâyesi bazı yönleriyle ürkütücü bir şekilde benimsini andırıyordu. Dul, çocuklu, güvenlik ve gizli bir amaç umuduyla evlenen Joyce'u düşünmeden edemedim. "Hiç kardeşi var mı?"

"Hayır."

En azından kimse benim çektiğim acıları çekmemiştir. "O hâlde babasını Cellatların öldürdüğünü varsayıyorum?"

"Ve annesini, evlilik bağı ve edilmiş yeminler dışında aileyle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen." Harabeye dönmüş başka bir kasabanın içinden geçerken Shaye duraksadı. Güneş ufukta yüzünü göstermeye başlamıştı ve sabahın ilk ışıkları taşları ürkütücü bir soluk tona boyuyordu. "Kâhyaları ve doğduğu günden beri ona bakan Oren, Davien'ı aldı ve Karaltı'nın diğer tarafındaki eski bir Aviness kalesine saklandı. Eski bariyerlerin bazıları hâlâ sağlamdı. Davien'ın, Boltov ona ulaşmadan yetişkinliğe erişmesi için en iyi şans buydu — zamanı geldiğinde geri dönüp bizim için savaşacak kadar güçlenecekti."

Bu, malikânenin neden bir kaleye benzediğini açıklıyordu. "Neden Karaltı'nın insan tarafında bir peri kalesi var ki?"

"Çünkü elfler topraklarımıza el koymaktan sapkın bir zevk alıyor ve dünyalar ikiye bölündüğünde bizim olanlardan bazıları siz insanların tarafına geçmişti." Yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. Ancak karakterinin olumlu bir göstergesi olarak, bu ifadenin hedefi ben değilmişim gibi görünüyordu. Daha çok yaşananlara öfkeli gibiydi... ve geçmişteki o elflere.

"Yani Davien insanların dünyasında mı büyüdü?"

"Evet. Halkımızın ve Ortadiyar'ın büyüünden mahrum kalarak... Zorluklarla dolu yapayalnız bir hayat geçirdi. Onu ayakta tutan tek şey, bizi Boltov'un zulmünden kurtarma zorunluluğuydu. Gün geçtikçe bu topraklar üzerindeki kontrolü güçleniyor. Şayet Davien ölürse —Aviness'in gücüne sahip son kişi yok olursa— o zaman Boltov'un sırça tacın tüm gücünü nihayet ortaya çıkarmasının önünde hiçbir şey duramaz. Kralların gücü artık Aviness soyuna bağlı olmayacağından onunla istediğini yapabilir."

on üç

Bir zamanlar büyüklü bir orman gibi gelen yer artık hayaletli bir mezarlığa dönüşmüştü. Şaye anlatacaklarını bitirdikten sonra sabahın büyük bir kısmını sessizce yürüyerek geçirdik. Unutulmuş, yıkılmaya ve çürümeye bırakılmış her ev artık gözümde bir mezar taşından farksızdı. Her ağaç, şu Boltov ailesi sorgusuz sualsiz hüküm sürebilsin diye uykularında öldürüp canına kıyılmış perilerin birer kanıtıydı.

İçimde anlamlandıramadığım derin bir sızı vardı. İnsan. Peri. Acı evrenseldi. Bu çorak manzaraya bakıp da yapılan katliama üzülmemek imkânsız olurdu.

Belki de Cellar'a yaptıklarımı en azından farklı bir gözle görme-yardımcı olan bu hikâyeler ve taşıdıkları rahatsız edici gerçeklerdi. Niyetim onu öldürmek değildi. Büyü kendi kendine harekete geçmişti. Dahası, onun canını alan ben olmasaydım beni öldürecek-ği kesindi. Hem... gaddarlıktan uzak birisi gibi de görünmüyordu. Belki onu öldürerek başka birinin hayatını kurtarmıştım? Bu tehlikeli bir mantıktı. Ancak şu anda bir şekilde akıl sağlığımı korumam gerekiyordu.

Gün içinde duygusal bir çöküntü yaşamaya ayıracak vaktim yoktu. Hayatta kalmaya çalışmak tüm zamanımı alıyordu.

Şafak sökerken küçük ışık zerrecikleri yosunlardan yükseldi ve bir kez daha ağaçların arasında dans etmeye başladı. Havayı aydınlattı-

yor, artık bildiğim gerçeklerle gölgelenen bir mutlulukla etrafımda vızıldıyorlardı. Onların aslında öldürülmüş perilerin ruhları olup olmadıklarını merak ettim. Ancak bu merakımı beslemeyecektim.

Gün boyunca hiçbir olay yaşamadan ilerledik. Herkes tetikteydi ve ufuk çizgisini dört bir yandan tarıyordu. Giles ve Shaye, görüş alanımızdan çıkmadan ama uzaktaki ağaçların çevresini ve geri kalanlarımız için çok yüksek olabilecek tepeleri görebilecek kadar uzaklaşarak ormanda geniş bir tur atıyorlardı.

Hol, Oren, Davien ve ben bir arada duruyorduk. Oren ve Davien önde, Hol ve bense arkada. Gerçi çok fazla konuştuğumuz söylenemezdi.

Tipkı Davien'in söylediği gibi, bütün gün ormanda yürüdük. Akşam çöktüğünde karnım neredeyse kükrüyor ve ayaklarım ağrıyordu. Yosun ne kadar yumuşak olursa olsun, bir çift ayakkabının bana sağlayacağı destek zonklayan ayaklarım için büyük bir fark yaratırdı.

"Akşam yemeği için mola vermeliyiz," dedi Hol, Davien ve Oren'in dikkatini çekecek kadar yüksek sesle.

"Yürümeye devam etmeliyiz." Davien sözlerine tezat olacak şekilde durdu. "Mürit topraklarına ulaşana kadar dinlenemeyiz."

"Dinlenelim demiyorum. Yemek yemek için duralım diyorum." Hol gözleri bana çevirdi ve hemen ardından manidar bakışlarla Davien'a döndü. "Yalnızca kısa bir mola."

Davien'in bakışları benim üzerimde durdu. Beni tepeden tırnağa süzdüğünü hissedebildiğimden dudaklarımı büzdüm. Shaye'in anlattıkları aklımdan çıkmıyordu ve şu anki hâlimle ancak pejmürde bir rakun kadar haysiyetli olduğumu bilmeme rağmen başımı dik tutmaya çalıştım.

"Molaya ihtiyacın var mı?" diye sordu bana.

"Devam edebilirim," demeye zorladım kendimi. Oysa tek yapmak istediğim, *Beş dakika lütfen!* diye bağırmaktı. Onları yavaşlatmayacaktım. Hem bu büyüyü içimden çıkarmalarına ne kadar hızlı yardım edersem o kadar hızlı eve dönebilir ve asla içine düşmeye niyetlenmediğim bu ölüm kalım meselesinden kurtulabilirdim.

"Güzel, devam edelim o hâlde."

"Davien..."

"Gerçek kralınız kararını verdi." Davien sert bir bakışla Hofün sözünü kesti. "Yürümeye devam edersek gün doğana kadar Kristal Nehri'ni aşmış oluruz."

"Öyle olsun." Hol kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Majesteleri, gerçek kral, özgürce konuşma iznim var mı?" Shaye yanından geçtiğimiz bir kayanın tepesine tünedi. Bütün konuşmaya kulak misafiri olacak kadar yakınımızdaydı.

"Bahşedildi," diye homurdandı Davien.

"Görün teki gibi davranıyorsun." Shaye sırttı. "Hepsi bu kadardı."

Davien oflayıp sırtını bize döndü ve bir hışımla uzaklaştı. Sanırım Oren'in belli belirsiz kıkırdadığını gördüm. Shaye'in yorumu is kokusu almama neden olmamıştı... yani Davien'in götün teki gibi davrandığı konusunda doğruyu söylüyordu – en azından kendi bakış açısı doğrultusunda. Kıs kıs gülme isteğimi bastırdım.

Ancak aradan geçen birkaç saatin ardından küçük muziplikler için bile enerjim kalmamıştı. Sağ ayak. Sol ayak. Gücüm yalnızca buna yetiyordu.

Sağ ayak, sol ayak, diye tekrarladım zihnimde yürümeye devam ederken. Ayaklarıma beni dik tutmaları için yalvarırken bacaklarıma ilerlemelerini söylüyordum. Gücümün son damlalarını, mecbur bırakıldığında başarabileceğim şeyleri bildiğimi sanıyordum. Ancak bu, bildiğimi sandığım her şeyi yerle bir ediyor ve beni daha fazlasıyla sınırıyordu.

Bir anda ağaçlar sona erdi ve akan suyun sesi kulaklarıma hücum etti. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen nehrin kıyısında dururken gözlerimi kırıştırdım. Zemin kum ya da taşlarla değil, *kristallerle* kaplıydı. Sayısı yüz binleri aşan parçacıklar ay ışığını bir ayna gibi yansıtıyordu. Büyü suyun altında girdap gibi dönüyor, kristallere yansıyor kınarak göz kamaştıran şekiller oluşturunuyordu.

"Kristal Nehri burası olmalı," diye mırıldandım rahatlayarak.

“Öyle,” diye onayladı Shaye.

Hiçbir uyarı olmaksızın beni güçlü kollarına aldı. Tıpkı Davien’a yaptığım gibi kollarımı boynuna sardım. Kollarımda bile derman kalmamıştı. Gerçi bunun nedenini bilmiyordum... kollarımı gün içinde hiç kullanmamıştım.

Shaye kelebek kanatlarını arkasında çırparak gökyüzüne zıpladı. Hol hemen yanımda yarasalarınkini andıran bir çift beyaz kanadını çırpıyordu, karşı kıyıya ulaştığıdaysa yalnızca düşünceyle onları yok etti. Shaye’in uçuşu Davien’inkinden daha güçlü ve sağlamdı. Davien’ın bu dünyanın büyüünden koparıldığı için zayıf düştüğünden bahsetmişti. Belki de kanatlarının yırtık pırtık gibi görünmesinin nedeni buydu.

Davien kollarına Giles’ı alarak nehri aştı. Tahmin ettiğim gibi, tam anlamıyla uçan Shaye’in aksine sıçrayıp süzülüyordu. Ancak kollarında olmanın –yıldızlı gökyüzünde kendimi tüy kadar hafif hissettiğim ilk seferin– anısıyla yanaklarım yine de kızarmaktan geri durmadı. Göz açıp kapayana kadar süren o kısa an boyunca, aramızdaki her şey yeniden başlıyormuş gibi görünmüştü.

İkinci uçuş deneyimim sırasında inişim ilkinden çok daha zarif oldu. Karşı kıyıya ayak basmıştık. Ayaklarımız nemli toprağa değer değmez bedenimden bir ürperti geçti. Shaye omuzlarımı kavradı.

“Biraz sabret, geçecek.”

“Ne...” Dişlerim öyle şiddetle takırdıyordu ki sorumu bile bitiremedim. Neyse ki Shaye ne soracağımı biliyormuş gibiydi.

“Kristal Nehri, Mürit topraklarının sınırlarından biridir. Kan Sarayı’nın kontrolünden çıktın ve topraklarımızı onlara karşı sıkı bir şekilde koruyoruz. Büyü seni kontrol ediyor... düşman olmadığından emin oluyor.”

Gerçekten de Shaye konuşurken vücudumun her yerine sürtünen ellerin hissi hafifledi ve geriye diken diken olmuş tüylerim kaldı. Bu histen kurtulmak için kendimi sarstım.

“Ya bir düşman olsaydım, o zaman ne olurdu?”

“Her şeyi merak ediyorsun, değil mi?” Shaye sırtıttı ve ben daha

fazla ısrar etme fırsatı bulamadan Davien'a döndü. "Yakınlarda bir karakol var. Orada kamp..."

"Düşşarkısı'na ilerlemeye devam edeceğiz," dedi Davien yarımdan hızlıca geçerken.

"Oraya ulaşmak için yarım gün daha yürümemiz gerek." Shaye omuzundaki ellerini çekti ve hızla Davien'ın yanına gitti. "Durmak zorundasın. O durmak zorunda."

Davien daha önce de takındığı aynı sıkıntılı ifadeyle bana baktı. "Kendini iyileştirebiliyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum..." diye mırıldandım. "Daha önce yaptım... Ama nasıl olduğun..."

"Güzel. Kralın büyüyle kaslarını güçlendir ve bizimle yürümeye devam et."

"Lordum, bana kalırsa Shaye..." demeye yeltendi Oren.

"Söyleyeceğimi söyledim!" Davien'ın omuzları gerildi ve sesi ağaçların arasında yankılandı.

"Katria..." diye söze başladı Oren yumuşak bir sesle.

"Ben iyiyim." Kâhyanın sözünü kesme sırası bu sefer bendeydi. "Benim için endişelenme. Devam edebilirim."

Oren bana şüpheli bir bakış attı ancak bir şey söylemedi. Pes etmeyecektim. Her an devrilmemi bekledikleri o zayıf insan olmayacaktım. Yürümeye devam edebilirdim.

Keşke güçlerimi emrim doğrultusunda kullanabilseydim ancak... gözlerimi şişmiş ayaklarıma çevirdim. Kısa bir süre önce, yürüdüğüm yosunların üzerinde küçük kan lekeleri bırakmaya başladıklarını fark etmiştim. Zeminin ne kadar yumuşak olduğu önemli değildi... ayaklarımla artık patlamaya başlayan koca bir su toplamasından ibaretti.

Perilerin etrafımda konuştuğunu duyabiliyordum ama ağızlarından çıkan sözlerle dikkat edemeyecek kadar ayaklarıma odaklanmıştım. *İyileş*, diye düşündüm, *İyileş!* Ama büyü kılını dahi kıpırdatmadı. Bugüne kadar büyü'nün gerçek olduğunu dahi aklımın ucundan geçirmemişim, neden bir anda ona hükmedebileceğimi

düşünüyordum ki? *Dün müydü yoksa?* Bakışlarımı şafağa çevirdim. Hangi gündeysdik?

O kadar uzun süredir yürüyordum ki...

Bedenim sallanmaya başladığında dünya da ona ayak uydurdu. Her adımım bir öncekinden daha sarsaktı. Dizlerim beni kaskatı kesilip pes etmekle tehdit ediyordu.

Sağ ayak.

Sol ayak.

Shaye bana bir şeyler söyledi ama sesi boğuk geliyordu. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. Ağaçlar bulanıklaşıyordu. Gözlerim ve kulaklarımda bir sorun vardı.

"Nerdeyse geldik," diyordu sanırım.

Neredeyse... yeterince yakın değildi.

Sağ ayak.

Sol ayak.

Şafak sökmüştü ve orman bir kez daha hayata dönmüştü. Ancak hiçbirinin tadını çıkaramıyordum. Hiçbir şey düşünmüyor, yalnızca adım atıyordum. Bunu kendime ve ara sıra hâlâ ayakta olduğumdan emin olmak için arkasına bakan parlak yeşil gözlü adama kanıtlamak için hareket ediyordum.

"Bak," dedi Giles uzaklarda bir yerden. "Düşşarkısı'na geldik."

Ağaçların seyrekleştiği bir yükseltinin tepesinde duruyorduk. Aşağımızda bir şehir yer alıyordu. Daha önce hiç bu kadar göze alıcı bir şey görmemiştim. Dünya yana yatarken gözlerim sulandı. Bulanıklaşan şehir eğilip benimle beraber döndü.

Her şey karanlığa gömüldü.

Hafifçe inleyip kuş tüyü döşegimin üzerinde döndüm. Üzerimdeki yorganın ağırlığını hissedebiliyordum. Her zamanki gibi yumuşaktı ve kulaklarıma kadar çekili olduğundan sabahın geç vakitlerinin ışığını engelliyordu.

Esnerken aklım yavaş yavaş başıma geldi. Gelmiş geçmiş en ga-

rip rüyayı görmüştüm. Oldukça uzundu da. Öylesine gerçekçiydi ki... Ormandaki bir ritüelin ardından periler diyarına çekildiğimi görmüştüm.

Kendime hafifçe gülüp üzerimdeki yorganı ittirdiğimde karşımda Lord Fenwood'un malikânesindeki odamı bulmayı bekliyordum. Keskin bir nefesle donakaldım. Bu, o oda *değildi*.

Tül perdeler ikinci vaktinin esintisiyle dalgalanıyor ve ikinci kattaki kemerli pencerenin altında uzanan şehrin manzarasını bir gösterip bir örterek benimle alay ediyordu. Basit bir platformun tepesindeki yatak rahat olsa da biraz bile aşına olduğum her şeyden çok uzakta olduğumun acımasız bir hatırlatıcısıydı. Ellerimi çarşafın üzerinde gezdirdim. Davien'in malikânesindekilerle neredeyse aynıydı.

Çarşaflarını Ortadiyar'dan getirtip getirtmediğini merak ettim. Öyle olmalıydı. Hiç böylesine yumuşak bir kumaşa dokunmadığımı fark ettim. Tabii ki büyüyle yapılmıştı.

Odam bomboştu. Kireç beyazına boyanmış duvarlar, yüksek tavanı destekleyen koyu renkli kirişlere tezat oluşturunuyordu. Yatağın sağındaki şifoniyerin üzerine asılmış bir ayna ve geniş açıklığa yerleştirilmiş bir sandalye vardı.

Ancak... hepsi bu kadardı.

Yorganı üzerimden ittim ve ayaklarıma masaj yapmak için bağdaş kurup oturdum. Tıpkı gözlerimi burada açtığım ilk zamanki gibi iyileşmiştim. Ayak tabanlarımin su topladığına ya da zedelenmediğine dair hiçbir iz yoktu.

Demek ki büyü içimdeydi ve onu kullanabiliyordum. Yalnızca bilinçli değildi. "Güzel, tek kelimeyle *harika*."

Ayağa kalktığımda geceliğimin ve sabahlığımın gözden kaybolduğunu fark ettim. Üzerimde sade, ipek bir elbise vardı. Boyun kısmı zarif işlemlerle bezenmişti – Shaye ve Giles'in vücutlarındaki desenleri andırıyordu. O kirlî kıyafetlerden kurtulduğuma öyle minnettardım ki baygınken birinin beni soyduğu fikriyle dehşete bile kapılmadım.

Aynanın karşısında bir sağa bir sola dönüp kendimi inceledim. Dalma solgun olan tenim çok daha canlı görünüyordu. Saçlarımın kahverengisi çok daha koyu ve parlaktı. Bu, Lord Fenwood'un malikânesindeki iyi beslenmenin ve kolay yaşamın beraberinde getirdiği değişiklikten daha fazlasıydı. Işık saçıyor gibiydim. Yasak kadim büyüleri daha sık çalmalıydim.

Arkamı döndüğümde, üzerimdeki elbisenin sırt dekoltesinin kürek kemiklerimin arasında uzanan yara izlerinin üst kısımlarını açıkta bıraktığını fark ettim. *Üzerimi değiştiren her kimse bunu görmüş olmalıydı.* Midem bulandı ve saçımın eski yaranın üzerini kapamaya çalıştım. Yalnızca düşünmek bile yaranın acımasına neden oluyordu, bu yüzden de onu aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Odanın kapısını açıp kafamı koridora uzattım. Görünürde kimse yoktu. Koridorun bir ucundaki merdivene doğru ilerlemeye başladım. Yan yana sıralanmış diğer kapıların hepsi kapalıydı – daha fazla yatak odası, diye varsaydım.

Merdivenlerin sonundan sesler geliyordu. Duyduklarım kısık sesli mırıltılardan ibaretti ama içlerinden biri daha belirgindi.

"Pekâlâ, Shaye'in yeterince açık konuştuğunu sanıyorum. Ama sırf iyice anla diye tekrar edeceğim – götün teki gibi davranıyordun. Bir eşek gibi. Ama daha... inatçı ve sınırlı bozucu olanından." *Giles.* Ve içimden bir ses kiminle konuştuğunu adım gibi bildiğimi söylüyordu.

Niyetim konuşmalarını gizlice dinlemek değildi, yalnızca durum bu şekilde gelişmişti. Adımlarım kimsenin beni fark etmeyeceği kadar sessizdi. Ve büyük salondaki masanın, aşağı indiğimde kimsenin beni net göremeyeceği şekilde yerleştirilmiş olması benim suçum değildi.

"Hepimizi güvende tutmaya çalışıyordum," dedi Davien ısrarla.

"Onu yorgunluktan bitap düşürmeye çalışıyordun," dedi Shaye ağzına bir lokma tıkıp. "Ya büyüünün onda olmasından duyduğun rahatsızlıktan... ya da sırf görebilmek için onu büyüüyü tekrar kulanma noktasına getirmeye çalıştığından. Ne olursa olsun, yine de

götsün ve kendine gelmen gerekiyor. Bu, krala yakışacak bir hareket değil.”

Davien ona kötü kötü baktı. “Cellatlar peşimizdeydi.”

“Tek bir Cellat vardı, onu da öldürdük. Eh, o öldürdü. Harika bir numaraydı, özellikle de bunu gücünü toplamak için bir ritüel sergilemeden yapması. Büyü senin damarlarında akmaya başladığında bunu nasıl yapacağını ondan öğrenmelisin.” Giles ekmekten bir parça koparıp büyük bir ısırtık aldı ve ağzı doluyken konuşmaya devam etti. “Çoğu konuda kasabanın baş belaları olsak da en azından kimsenin ne kadar berbat olduğumuzu anlatacak kadar uzun süre yaşamadığından emin olabiliriz.”

“Tıpkı ormandaki o kadın gibi,” diye mırıldandı Hol kadehinin üzerinden.

“Tam olarak ormandaki o Cellat gibi,” diye katıldı Giles.

Bana saldıran kadından bahsettiklerini fark ettim. Shaye de buna dair bir şeyler söylemişti, Karaltı’nın iki tarafındaki ormanlarda devriye gezdiklerine dair bir şeyler. Hayatımı borçlu olduğum tek kişi Davien olmayabilirdi.

“O adamı havaya uçurdu. Böyle bir büyü patlamasının hem yakın hem de uzaktaki perilerin dikkatini çekmesi işten bile sayılmaz,” diye ısrar etti Davien.

“Ormanda kimsenin yaşamıyor olması ne güzel, ha?” deyip sırtı Giles.

“Kral Wotor’un hissettiğinden eminim.” Davien masaya yaslandı. Sesi ağırlaşmıştı. Şamata buraya kadardı. “Bu da peşime düşeceği anlamına geliyor – ve onun da. Kadim büyüünün bu topraklara döndüğünün farkında.”

“Kral Wotor da kim?” diye sordum dikkatlerini üzerime çekerek. “Evet, merhaba, az önce uyandım. Boltovların başı o mu?”

“Öyle. Kral Wotor Boltov... kaçınıcıya geldik? Bu onuncu muydu?” Giles sandalyesinde arkasına yaslanırken tuhaf bir biçimde kendini beğenmiş görünüyor. “Sadece ‘Boltov’ de, böylesi daha kolay. Her neyse, eline geçen ilk fırsatta seni öldürmeye çalışacak.”

"Harika. Peri dünyasındaki her şeyin beni er ya da geç öldürme eğilimi epey dikkat çekici."

"Evim ölümcül evim," dedi Giles, Hol'e. Hol ise karşılık olarak gözlerini devirdi.

"Peki bunu nasıl engelleyeceğiz? Çünkü nefes almayı oldukça seviyorum."

"Artık uyandığına göre ilk işimiz Vena'yla konuşmak olacak." Davien ayağa kalktı. "Eğer ne yapılacağını bilen birisi varsa... odur."

on dört

Merdivenlerin beni getirdiği geniş toplanma alanı iki büyük kapıyla Vena'nın kabul salonuna açılan bir bekleme odasına bağlıydı. Altından bir tahta oturmuş kadının çevresi dikenli güller ve sinekkuşlarıyla sarılıydı. Koyu teni, üzerindeki denizköpüğü elbisesi ve sırtından çıkan parlak yeşil yarasa kanatlarına tezat oluşturunuyordu. Koyu renkli saçlarını başının tepesinde toplanmış, altına batırılmış çiçeklerle sabitlemişti.

İçeri girdiğimizde üç kişiyle konuşuyordu. Fakat gözleri Davien'la beni bulduğunda elinin bir hareketiyle adamları *kışkıkladı*.

"Davien." Adını büyük bir saygıyla söylemişti. "Kralımız en nihayetinde dönmüş." Vena ayağa kalktı ve bize yaklaşırken kollarını iki yana açtı. "Özür dilerim, geldiğinde seni adabınca karşılamak üzere orada değildim."

"Batı cephemizi güçlendirmekle meşguldün. Özür dylenecek bir şey yok." Davien kollarını onunkilere geçirdi, elleri neredeyse dirseklerini tutacaktı. Öne doğru eğildiler ve ben tam öpüşmek üzere olduklarını düşündüğümde başlarını zıt yönlere yatırıp yanaklarına birer öpücük kondurdular.

"Çok zarıfsın." Davien'ı bırakmadan önce küçük bir reverans yapıp başını eğdi. Hemen ardından da bana döndü. Beni tepeden tırnağa süzerken takındığı soğuk tavrı hissedebiliyordum. "O sen-

sin." Bu bir soru değildi, bu yüzden ne Davien ne de ben bir cevap verdik. Vena bana yaklaşırken altın renkli gözlerini kıstı. Yanaklarını avucunun içine aldı ve yüzümü bir sağı bir sola çekiştirdi. "İçindeki gücü görebiliyorum... İnsan bedeninin zaptetmekte zorlandığı o kudretli gücü."

"Benim hakkım olan gücü." Vena beni serbest bırakırken Davien kadına doğru ilerledi. Çoğu kişiye kralmış gibi davransa da Vena'nın huzurunda daha çok onun müridiymiş gibi görünüyordu. "Kralların büyüünü ondan nasıl alabilirim?"

Vena bana bakmaya devam ederken dudaklarını büzdü. "Güç onun bedenine işlemiş. Damarlarında aktığını görebiliyorum. Her hareketini takip ediyor."

"Öyle mi?" Bir kolumu kaldırdım, Davien'in uçarken ya da Giles'in kamp yaratma ritüeli sırasında yaydığı büyüü parıltıları görmeyi umuyordum. Hiçbir şey olmadığında biraz hayal kırıklığına uğramadığımı söylesem yalan olurdu. Büyü yüzünden peşime düşülecekse, bu büyüye sahip olmanın avantajlarından faydalanmak istiyordum. Kendimi diğerlerinin beni gördüğü kadar güçlü hissetmek istiyordum. Kendim gibi olmak... daima olduğum aynı Katia olmak istemiyordum.

"Büyüyü çıkarmak mümkün, değil mi?" diye sordu Davien.

"Umalım ki öyle olsun." Vena'nın dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Bu durum, yapılacak en iyi şeye karar vermeden önce araştırma ve çalıştırma gerektirecek."

"Vaktimiz yo—"

"Sınırlarımız güvende," deyip gülümseyerek Davien'in sözünü kesti, bir elini omzuna koymuştu. "Hayatını zayıflayan bariyerler ve zaman içinde kaybolmuş eski ritüeller hakkında endişelenerek geçirdiğini biliyorum. Fakat burası Tabii Dünya'daki atalarından kalma evin değil. Ortadiyar'dayken güçlüyüz. Bizler senin savaşçıların, perilerin müstakbel kralı. Gücünü geri kazanmanın son aşamasıyla meşgulken seni güvende tutacağımız konusunda bize güvenebilirsin. Bunca zamandır bu ânı bekledik, dişimizi biraz daha sıkabiliriz."

"Sınırlar güvende olsa bile... yalnızca Ortadiyar'da olmak bile beni öldürmeyecek mi?" diye sordum. Bu dünyaya ilk adım attığımda Davien'in arkadaşları bana ölümümün ne denli kaçınılmaz olduğunu anlatmak için saatlerini harcamıştı.

Vena bir kez daha beni tepeden tırnağa süzdü. "Ölüyormuş gibi hissediyor musun?"

"Eh, hayır.." cümlemi yarım bıraktım.

"Buraya gelmiş diğer insanlar gibi görünmediğin kesin. Solup gitmiyorsun." Bana yaklaşıp parmak uçlarını çenemin altına yasladı ve başımı bir sağa bir sola eğdi. "Aslına bakılırsa parıldıyorsun. Yemeklerimizden hiç yedin mi?"

"Evet, ormandayken."

"Peki tadı nasıldı?"

"Normaldi," dedim. Ne kadar lezzetli olduğunu vurgulamak gereksiz görünmüştü.

"Normal miydi?" diye tekrarladı Davien. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

Omuzlarımı silktim. "Açlıktan ölüyordum. Halüsinasyon görüyor olabileceğimi düşündüm." Yalanın ağızımda bıraktığı tat, yeni cilalanmış çatal bıçak takımını yalamak gibiydi. O da yalan söylediğimden şüpheleniyordu. Gözleri kuşkucu bir tavırla kısılmıştı.

"Bir şeyler daha ye," diye talimat verdi Vena. "Ve lezzet ya da besleyicilik açısından değişen bir şey olup olmadığını Davien'a veya bana bildir. Gerçi değişmeyeceğine dair şüphelerim var."

"Neden? Karaltı oluşturulduğundan beri bu dünyada hayatta kalabilen tek bir insan dahi —İnsan Kraliçe haricinde— olmadı." Davien kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Damarlarında akan büyüden şüpheleniyorum. Yaralarını iyileştiriyor, değil mi? Belki insan olmasına rağmen yemeklerimizi onu besleyecek hâle de getiriyordur. Veya belki de içindeki büyü bu dünyanın bir parçası olduğu içindir. Olanların eşi benzeri yok, bu yüzden herhangi bir açıklama geçerli olabilir." Vena omuz silkti. "Hâlâ hayatta, önemli olan tek şey de bu değil mi zaten?"

"Hayatta olmayı kesinlikle tercih ederim," diye bariz gerçeği dile getirerek araya girdim. "Ama bu, büyüü benden aldığınızda... solup gitmeye başlayacağım anlamına mı geliyor?" "Ölmek" diyecek gücü kendimde bulamamıştım.

"Eğer tahminlerimde haklıysam, evet." Vena başıyla onayladı. "Bu yüzden büyüü senden geri aldığımızda kısa süre içinde seni dünyana döndürebileceğimizden emin olacağız."

"Büyü onu hayatta tutarken bitip tükenebilir mi? Burası onun dünyası değil. Onunla olan bağlantısı büyüü güçlendiremez." Davien'in yüzünden endişe dolu bir ifade geçti. Ne var ki benim için değil büyüü için endişeleniyordu. Dudaklarım acı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Kralın büyüünün bir insan tarafından öylesi bir hızla tüketilebileceğini sanmıyorum." Vena'nın sözleri dikkatlice seçilmişti. Bu ihtimali açık açık reddetmiyordu. Öyle sandığını söylüyordu, kesin bir evet ya da hayır demiyordu. Perilerin konuşmalarına dikkat etmeliydim. Yalan söylemiyorlardı... ama bu daima gerçekleri söyledikleri anlamına da gelmiyordu. Babamın pazarlığın püf noktalarını vurguladığı onca zamanı düşündüm – bu yetenekler burada çok işime yarayacaktı.

"Haklı olabilirsiniz." Davien dudaklarını büktü. Onun da benimle aynı şeyi fark ettiğine emindim. Her birtmiz bu alışlagelmişin dışındaki durumun esiriydik. "Sana yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

"Paylaşmaya değer bir şey bulur bulmaz sana haber veririm. Tüm dikkatimi araştırmalara yoğunlaştıracam. Bu sırada sen de bu topraklarla olan bağını tazele. Kralların gücünü devralmadan önce kendi doğuştan gelen büyüü güçlendir." Vena sevecen ve neredeyse anaç sayılabilecek bir şekilde gülümsedi. "Hakkın olan tahtı savaş ve katliamla almadan önce buradaki güvenliğimizin ve rahatın tadını çıkar."

Davien derin bir iç çekti. Bir anlığına buna itiraz edeceğini sandım. Bunu yapmak istediğini ifadesinde görebiliyordum. Fakat beni şaşırtarak böyle bir şeye kalkışmadı.

"Pekâlâ. Bu konuyu şimdilik sana bırakıyorum, Vena."

Vena bana döndü. "Sana gelirsek, Düşsarkısı'nın sana sunabileceği her şeyin keyfini çıkar. Vahşi peri ormanlarında burası gibi huzurlu ve güvenli yerler zor bulunur. Bunu insan gözleriyle görmekse daha da zordur. Buranın tadını doya doya çıkar."

"Öyle yapacağım, teşekkür ederim." Dışarı çıkarken Vena'ya küçük bir reverans yaptım. Gözlerinde bir pınlı vardı ve bana cevap olarak başını salladı. Ona saygılarımı sunup sunmamam gerektiğinden emin değildim ama doğru gelmişti.

Birkaç hızlı adımla Davien'a yetiştim. Bana göz ucuyla baktı. Aramızdaki sessizlik ağırdı ve hiç olmadığı kadar garipti.

Sessizliği bozmak için boğazımı temizledim ve konuşmaya başladım, "Ne kadar önemsersin bilmiyorum ama burada biraz vakit geçirmeye hayır demem. Son birkaç gündür dinlemeye hiç fırsatım olmadı. Biraz güvende hissetmekten zarar gelmez."

"Perilerin arasında kendini güvende hissedebilir misin?" diye sordu.

Vena'nın kabul salonuyla oturma alanı arasındaki küçük holde duraksadık. Dudağımı ısırıp bir elimi saçlarımdan geçirdim.

"Adil yaklaşmam gerekirse, yanındayken kendimi hep güvende hissettim," diye itiraf ettim. *Bunu istemediğim zamanlarda bile.*

"Peri olduğumu öğrenene kadar." Yürümeye yeltendi.

Elini tuttum. Malikânedeki o geceki gibi sıcak ve yumuşaktı – gözbağını taktığım ilk geceki gibi. "Öğrendikten sonra bile... bana zarar vereceğini hiç aklımdan geçirmedim."

"Yine de sana ettiğim yemine bakmaksızın eline geçen ilk fırsatta kaçmaya yeltenmekten geri durmadın." Geri çekilmemişti, en azından fiziksel anlamda. Fakat onu yaraladığımı görebiliyordum. Onun avucundan benimkine akan derin acı donuk bir şekilde içimde yankılanıyordu.

"Sana güvenilebilirim ama diğerleri için aynı şeyi söyleyemem," diye açıkladım. "Buradaki ilk günü nasıl öleceğim hakkında konuşarak geçirdiler."

"Sana ihanet etmemiş miydım ben?" Bana doğru bir adım attığında kanatları hareketinin etkisiyle titreşti. "Sakladığım gerçekle seni yaraladığımı söyleyen sen değil miydin? Sana ihanet eden bürüne güvenebilir misin?"

"Ben..."

Davien bir nefes ötemde durdu. Uzun, ince bedeninin her zerresini hissedebiliyordum. Daha önce kimsede görmediğim bir yoğunlukla bana bakıyordu. Cevabımı bekliyordu, ellerimiz hâlâ kenetliydi.

"Hem öyle hem böyle olmaz, Katria. Bana bir şey söylüyorsun. Ama farklı bir şey yapıyorsun. Canın istediğinde bana güveniyorsun. İçinde bulunduğum çıkmazı anlamaya çalışıyorsun ama olanları öğrendiğinde pek bir şey yapmıyorsun. Aslında istediğin ne?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, bunu hem kendime hem de ona itiraf ediyordum. Muhtemelen tüm sorunlarımızın altında yatan sebep de buydu. "Sana karşı ne hissettiğimi bilmiyorum. Şu an karşımda duran adamla malikânede tanıdığım Lord Fenwood'u aynı kefeye nasıl koyacağımı bilmiyorum. Çünkü o adam... O adam..." *O adama karşı bir şeyler hissetmeye başlıyordum.* İtirafım zihnimden geçirdiğim sessiz, isteksiz bir fısıltıdan ibaretti. Ve içimden geçeni idrak ettiğimde şimdiye dek inşa ettiğim tüm duvarlar bir kat daha güçlendi.

Kendime âşık olma iznini asla vermeyecektim.

Âşık olmak acı çekmek demekti. Yalnızca bir şeyler hissetmeye başlamak bile bu acıyı tatmama yetmişti. Kafamı karıştırmıştı. Bir-biriyle çelişen istekler arasında paramparça olmuşum. Babam da böyle mi hissetmişti? Joyce'un ona iyi gelmeyeceğini bilse bile bir şey... *bir şey* çekip gitmesine engel mi olmuştu? Onun kötü olduğunu bildiği hâlde ona ışıgım demişti.

Şimdi ben de aynı tuzağa çekiliyordum. Bu adam hissetmeyi hiç istemediğim duyguların fitilini ateşlemişti ve onları hemen durdurmam gerekiyordu, aksi hâlde beni bulduğu ilk fırsatta öldürmekle tehdit eden bu dünyada onun peşinde ölüme kadar gidebilirdim.

Bedeli ne olursa olsun, kalbimin derinliklerinde kıvılcımlanan bu duyguları küle çevirmek zorundaydım.

"Ben o adamım," dedi.

"Lord Fenwood bir yalandı sadece."

"Ben bir periyim, ne kadar istersem isteyeyim yalan söyleyemem. Sana söylediğim her şey —o zamanlar olduğum her şey— şu an olduğum adamın aynısı. Yalnızca hoşuna giden kısımlarımı alıp geri kalana sırtını dönemezsin." Elimi bıraktı. "Ben hem harika bir sohbeti olan o kadınla geceleri bir şeyler içmeyi seven Lord Fenwood hem de Davien Aviness'im —peri ve Aviness Krallığı'nın meşru hükümdarıyım ve topraklarımı geri almak için gereken her şeyi yapmaya niyetliyim. Ya bana olduğum adamken güven, beni olduğum kişi için iste ya da ikisini de yapma."

Kelimelerimle mücadele ederken onun arkasını dönüp gitmesini izledim. Zaten bir önemi yoktu, değil mi? İçimdeki büyüsünü geri aldığı anda işimiz bitecekti. Kendi dünyama geri dönüp bana miras bıraktığı malikânede, kimsenin bana zarar veremeyeceği kadar uzakta yapayalnız yaşayacaktım. O ise burada kalıp tüm perilerin hükümdarı olacak, varlığını bile unutacaktı.

Bir kez bile arkasına bakmadı.

Olduğum yerde dolanıp durdum, ana salona geri dönmeye henüz hazır değildim. Alçak sesle bir şeyler konuştuklarını duyabiliyordum. Ne söylediklerini merak etsem de dinlemeye çalışmaktan vazgeçmek en iyisiydi. Konuşmalarını duymak istemiyordum... hem de hiç. Benden bahsediyorlardı. Hayır, *Davien'in içimdeki büyüsünden* ve onu nasıl geri alacaklarından bahsediyorlardı. Ben yalnızca istenmeyen bir araçtım. Herkesin nefret ettiği fazladan bir aşama. Yalnızca bir yüküm, bir kez daha.

Başımı eğip acı kahkahamı bastırdım.

Koridorun karşısında açılan kapı ırkılmeme neden oldu. Dışarı küçük bir çocuk çıktı. Şakaklarının hemen üstünden iki küçük boy-nuz çıkıyordu. Vana'nın kabul salonuna ilerlerken arkasındaki küçük, ince kuyruğu seğirdi. Omzunda şişkin bir postacı çantası asılıydı.

"Affedersin?" dedim yumuşak bir sesle. Yerinde sıçrayıp koruyucu bir tavırla çantasını kavradı. Göğsü şaşkınlığın beraberinde getirdiği panikle inip kalkıyordu. "Özür dilerim, niyetim seni korkutmak değildi." Kapıyı işaret ettim. "Şu kapı nereye açılıyor?"

"Cevabımın karşılığı ne olacak?"

"Basit bir soruyu cevaplaman için sana bir şey mi vermeliyim?"

Çocuk göğsünü şişirdi ve başparmağıyla burnunu sildi. Kendi kafasında fazlasıyla haşın göründüğünü sandığından emindim. "Her şeyin bir bedeli vardır."

"O hâlde kapıdan geçip kendim öğrenirim." Duvardan uzaklaştım.

"Ah, hiç eğlenceli değilsin, hanımefendi," diye homurdandı. "Öyle olsun, yalnızca şehre açılan bir yan kapı. Bir şeye mi ihtiyacın var? Senin için gidip getirebilirim."

"Bir bedel karşılığında, değil mi?"

"Görüyorum ki hızlı öğreniyorsun." Çocuğun çarpık dişli bir gülümsemesi ve mor renkli gözleri vardı. "Küçücüğüm, yani her yere gizlice girebilirim ve... Bir saniye... sen *osun*. O insan. Değil mi?"

Nereden bildiğini merak ettim. Kanatlarını görmeden geçirdiğim onca hafta boyunca Oren'in bir peri olduğunu anlamamıştım. İnsan dışı özelliklerini çağırmadan, perilerin benden farklı olduğunu söylemek imkânsızdı.

"Seninle iş yapmak gibi bir niyetim yok." İnsan olduğumu ıp diye anlaması beni sinir etmişti.

"Hey, hey, surat asmana hiç gerek yok, hanımefendi. Sana zarar vermeyeceğim." Güldü. "Daha önce kanlı canlı, nefes alan bir *insanla* hiç tanışmamıştım."

Kollarımı kendimi korurcasına göğsümde kavuştururken bir sonraki adımımı yeniden düşündüm. On yaşından büyükmüş gibi görünmüyordu. Ancak belki de görünüşü yalnızca kullandığı cazibenin sonucuydu. Belki de kılık değiştirmiş başka bir yaratıktı.

"Üzgünüm, gitmem gerek."

"Bekle, bir şeye ihtiyacın yok muydu?" Koşarak önüme geçti. "Sana yardımcı olabilirim. Gerçekten. Çok bir şey istemem de."

Dudaklarımı ısırıp yeniden kapıya baktım. "Müzik olan bir yere gitmek istiyorum. Bu bana kaç patlar?"

Bir an düşündü ve bunu yaparken yanaklarını şişirdi. "Daha iyisini yapalım. Sana bir pelerin getireyim, böylece kimse pençelerin, kuyrukların, boynuzların veya kanatların olmadan ne kadar komik görüldüğünü fark etmez" —Ah, komik görünen ben miyim?— "daha sonra da seni müzik olan bir yere götüreyim. Ve karşılığında da..."

Kendimi söyleyeceklerine hazırladım.

"Bir dans istiyorum."

"Yalnızca bir dans mı? Hepsi bu mu?"

"Az önce söylediğim her şeyin karşılığında bir dans."

Perler yalan söyleyemezdi. Bu da pazarlıktan cayamayacağı anlamına geliyordu. Yeterince masumane bir istekmiş gibi görünüyordu... "Pekâlâ."

"Gerçekten mi?" Gözlerini kırıştırdı ve gülümsemesi genişledi. Durmak bilmez bir heyecanla bir ayağından diğerine zıpladı. "*Harika*. Az önce kendine Düşşarkısı'ndaki en iyi rehberi tuttun. Çevik Raph'ın giremeyeceği hiçbir yer yoktur."

Coşkusu öyle bulaşıcıydı ki dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrılmasına engel olmadım. Kapı açılıp güneş ışığı yüzüme vurduğunda iyice genişleyen bir gülümseme.

on beş

Hava harikaydı ve özgürlük gibi kokuyordu. Başımı göğe kaldırıp sıcak güneş ışığının keyfini çıkardım. Gerçek yüzüme bir tokat gibi çarptığında bakışlarımı önüme indirdim, nabzım hızlanmaya başlamıştı.

Perilerin ve büyü'nün dünyasındaydım.

Kadınlar ve erkekler sanki doğal olmayan özellikleri hiç dikkat çekici değilmiş gibi kendi işlerine bakıp sokakta dolaşıyordu. Gözüme gülüşüp kollarını birbirine geçirerek köşeyi dönen bir çift takıldı. Bugünün alışverişini yapmakla görevlendirilmiş bir baba ve çocukları vardı. İki kişinin kovaladığı bir kız tepemizde uçuyordu, aralarındaki bağrıışma vızıldayan kanatların ve büyü'nün sesi arasında kaybolmuştu.

Hepsinin kendine has bir özelliği vardı – boynuzlar, toynaklar, kuyruklar ve kanatlar. Pespembe saçlar ve kedilerinkini andıran gözler gördüm. Korkudan ölmem gerekirdi. *Korksan iyi edersin!* diye bağırdı hâlâ bir nebze mantıklı düşünebilen yanım zihnimin gerilerinden, *Onlar senin can düşmanın.*

Ne var ki korkmuyordum. Nabzım onların adımlarına ayak uyduracak bir hızla atıyordu. Gözlerim çevremdeki perilere dair her şeyi görmek istiyordu. Ayaklarımsa tarif etmesi imkânsız bir şeye doğru koşmak istiyordu – kim ya da ne olduğuna veya nerede ola-

bileceğine dair hiçbir fikrimin olmadığı bir şeye. Etrafımdaki her şeyi görmek ve her şeye dokunmak istiyordum. Sıkıcı dünyam en sonunda renklenmişti ve bunun bana ait olmasını istiyordum.

"Bön bön bakmaya devam edersen seni fark edecekler." Raph elimi çekti ve başıyla sağ tarafı işaret etti. Ne demek istediğini anlayıp ilerlemeye başladım.

Düşşarkısı'ndaki her bina bir öncekinden daha büyüleyiciydi. Ahşap ve taştan, demir ve camdan yapılmışlardı. Sokağın karşısındaki iplere kuruması için asılmış ipek çarşaflar havayı lavanta ve sabun kokusuyla dolduruyordu. Özellikle gözalcı bir kapının önünde durup parmak uçlarını demir işçiliğinde gezdirdim. Üzerine binlerce küçük delik açılmış ince metal levha zarif bir dantel gibi görünüyordu. Üzerine boylu boyunca bağlanmış kurdele ve fiyonklar o kadar gerçekçi görünüyordu ki rüzgârda uçup gitmelerine şaşırdım.

"Hadi ama." Raph elimi tutup çekti. "Müzik dinlemek istediğini sanıyordum, bunu değil.. Az önce yaptığın şey neyin nesiydi? İnsan büyü mü?"

"Hayır, insanlar büyü değildir." Hafifçe kıkırdadım. Çocuk kolumu çekerken bile gözlerimi kapıdan alamıyordum. "Yalnızca güzelliğine hayran kaldım. Harika bir işçilik, hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Bana oldukça sıradan görünüyor." Omuzlarını silkti. Ah, tüm bunların sıradan olduğu bir dünyada büyümek. "Bu taraftan." Dantelli kapının olduğu binanın etrafından dolaştık ve arka kapıdan süzülerek arazinin sol arka köşesindeki küçük bir avluya girdik.

"Pekâlâ." Raph mutfak kapısına koşup kapıyı birkaç kez çalar-ken yan kapının üzerindeki tentenin gölgesinde bekledim. Kapı açıldı ve kıpkırmızı suratlı bir kadın hizmetçi kafasını dışarı uzattı.

"Evin hanımı bu kez kesin derini yüzecek. Böyle gelip duramazsın."

"Burada olduğumdan haberi bile yok. Ralsha'yı çağırır mısın?" Raph ellerini birleştirip yalvarmış gibi yukarı kaldırdı. Kadın el-

lerini kalçalarına koydu ve kaşlarını kaldırdı. "Tamam, ne zaman istersen sana teslimat yapacağım. Ama benden daha fazlasını ko-paramazsın."

"Uslu çocuk. Biraz bekle."

Burada her şeyin bir bedeli var, diye hatırlattım kendime konuşmalarını izlerken. Bunu aklımdan çıkarmamalı ve diğerlerinin kullandığı her bir sözcüğe dikkat etmeliydim. Neyse ki, bu konuda babamdan tecrübeliydim. *İnsanların ne söylediği değil, nasıl söylediği önemlidir*, derdi bana. *Her şeye dikkat et*. Joyce hayatımıza girmeden önce bazı toplantılarına bile katılmama müsaade eder, daha sonrasında benden akıl isterdi. Bu, yalanlarla ilgili duyularımı kendim dışında birine yardımcı olmak için kullanabileceğimi hissettigim birkaç seferden biriydi.

Ralsha genç bir kızdı, Raph'ten büyük değildi. Ancak Raph'ın kısa, kızıl kahverengi saçları varken, Ralsha'nınkiler uzun, koyu mor ve kıvrıktı. Kız, Raph'i karşısında görünce ciyaklayıp kollarını çocuğun boynuna doladı. İkisi arasında filizlenen bir şeyler olduğu ortadaydı ve onları uyarmamak için kendimi zor tuttum. Belki de perilerin, biz insanların çekmek zorunda olduğu aşk tuzaklarına karşı bağışıklığı vardı. Hem ne olursa olsun, onların hatalarına karışmak bana düşmezdi.

Raph'ın gözlerini süzmesiyle Ralsha içeri dönüp bir pelerinle geri geldi. Raph kızın yanağına bir öpücük kondurup göz kırptı ve yanıma döndü. Kapı eşiğindeki Ralsha âdeta erimişti... ki kapıyı açan hizmetçi onu geri çağırdı.

"Al bakalım. Hem de oldukça kaliteli bir pelerin. Ralsha'nın anesi Düşşarkısı'ndaki en iyi terzidir. Ralsha görünmez ipliği kumaşa çevirebilen büyümlü bir dokuma tezgâhı olduğunu bile söylüyor."

"İp görünmezse orada olduğundan nasıl emin olabiliyorsun ki?" Sırttım.

Raph buna uzunca bir süre kafa yordu. Bana dilini çıkarması yalnızca gülümsememin daha da genişlemesine neden olmuştu. "Orada olduğunu söylüyorsa öyle olmalı." *Ah, doğru ya. Yalan söy-*

leyemiyorlar. "Şimdi arkası dön de şunu üzerine geçireyim." Pelerini öne uzattı.

"Kusursuz bir hizmet." Hafifçe gülüp arkamı döndüm.

"Söyledim ya, Düşsarkısı'ndaki en iyi rehber..." Cümlesi uzunca bir süre havada kaldı. Aniden irkildim. Ne gördüğünü biliyordum. Şu aptal ipek elbise ve aptal ipek elbise ve önüyle arkasındaki aptal dekolte. Omurgamın kürek kemiklerimin arasında kalan kısmına küçük bir parmağın bastırıldığını hissettim. "Bu nasıl oldu?"

Raph yalnızca bir çocuktuk. Yol yordam bilmiyordu. İnsanların en çirkin yaralarını böyle alenen sormanın kabalık olduğunu bilmiyordu.

"Hatırlamıyorum," diye mırıldandım. Yalan dudaklarımdan dökülür dökülmez ağızım metal tadiyla doldu. Fakat tek nedeni yalan söylüyor olmam değildi. O gün de kanın tadını almıştım. Çılgınlardan ve dövülmekten dilimi ısırmıştım. Yanan etin leş kokusu hafızamda canlanıp burnumu doldurdu. "Çok uzun zamandır orada. Küçük olduğumdan beri. Üç aşağı beş yukarı senin kadar olduğum zamanlardan. Kendimi bildim bileli oradaydım."

Kıs kıs güldü. "Korkunç görünüyor. Böyle bir şeye katlanıp hâlâ iyi olduğuna göre güçlü bir insan olmalısın."

Pelerini omuzlarıma attığımda kendimi çok daha az çıplak hissediyordum. En çirkin sırtlarım bir kez daha kumaştan bir zırhın ardına saklanmıştı. "Öyle düşünmek istiyorum."

"Güzel, perilerden kurtulmak için güçlü olmalısın." Yeniden sırtı ve caddeye geri döndük.

Birkaç dakikalık yürüyüşün ardından bir tavernaya geldik. Ustaca çalınan bir kemanın kavurucu tellerini duydum. Hemen altındaysa diğer müzisyenler için canlı bir tempo tutan hararetili bir davul sesi kulaklarımı dolduruyordu. Hepsini bastıran bir pan flüt, bütün bu ses karmaşasını nefes kesici bir şarkıya dönüştüren bir melodiyle her şeyi birbirine bağlıyordu.

"Burası neresi?" diye fısıldadım.

"Cırtlak Keçi." Raph sıttı. "Müzik istemiştin. Peri ormanlarının-

da buradan daha iyisini bulmanın imkânı yok. Hadi, ne bekliyorsun. İçeri gir.” Beni ittirdiğinde kemerli girişe doğru sendeledim.

Cırtlak Keçi’nin kapısı ya da penceresi yoktu. Yalnızca ön cepheyi oluşturan, içeriyi güneş ışığıyla doldurup sesin dışarı çıkmasını sağlayan sütunlar ve kemerlerden ibaretti. Ayrıca sandalye de yoktu – içeride perilerin ayakta durup ayaklarıyla müziğe ritim tuttuğu ve yeri köpüklü birallarıyla ıslattıkları yüksek masalar vardı.

Gözüm grubun çaldığı, girişin karşısındaki alçak sahneye takıldı. Kadın erkek tüm periler sahnenin hemen önündeki pistte dans ediyordu.

“Tanrım, biraz daha dikkat çeksene.” Raph beni kemerli geçitlerden birinin yanındaki boş bir masaya götürdü. Yarım duvara tırmanıp sanki buranın sahibiymiş gibi ayakta dikeldi. Kadın bir barmen masaya yaklaşıp önüme bir masrapa bıraktı. “Hey, benimki nerede?” diye sızlandı Raph.

“Belki biraz daha büyüdüğünde.” Kadın bize göz kırıp uzaklaştı.

“Ne kabalık ama.” Raph gözlerini devirdi.

Müzik dikkatimi öyle çekmişti ki neredeyse tüm konuşmayı kaçıracaktım. Dört dörtlük ölçüyle çalınan canlı bir şarkıydı. Pan flütü çalan adam sahne boyunca zıpladı ve dans eden perileri kendi süslü ayak hareketleriyle coşturdu. Daha önce yalnızca bir gösteri izlemiştim... Benim yalvarıp yakarmamla babam Applegate Ticaret Şirketi için verdiği son partilerden birine şehir şehir gezen bir müzik grubu getirmişti. Parti tam da doğum günümde olduğundan, annemin ölümünün ardından “çok acı verici” olduğu gerekçesiyle müziği yasaklamasına rağmen isteğimi geri çevirememişti.

O gecenin müziklerini Joyce seçmişti. Dolayısıyla hepsi babamın yaşının iki katındaki adamlar tarafından çalınmış sıkıcı enstrümantal şarkılardan ibaretti. Bu partilerden birinde gerçekten de eğlensek dünya başımıza yıkılırdı zaten. Eğer öyle olsaydı, malikânemiz de tıpkı böyle görünür, içinde böyle sesler yankılardı. Olacakları kafamda canlandırmaya çalıştığımda, Joyce’un akılalmaz derecede

pahalı halılannın üzerinde tepinen insanları görmesiyle neredeyse aklını kaybetmesine dair komik bir görüntü belirdi zihnimde.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ayağımla ritme eşlik ediyordum. Pan flütlü adam etrafında döndüğünde gözlerim ona kaydı. O sırada sahnenin sağ kısmında duran bir yığın enstrüman gözüme çarptı. Aralarında diğer müzik aletlerine yaslanmış bir lavta da vardı. Olduğum yerden bile anneminki kadar zarif olmadığını görebiliyordum. Ancak telleri düzgün görünüyordu ve akordunun yapıldığına emindim.

"Bunlar nedir?" diye sordum Raph'e enstrüman yığınına işaret ederken.

"Müzisyenlerin enstrümanları." Omuzlarını silkti. "Bara ne zaman sessizlik çöксе diğerlerinin onları aldığını görüyorum. Sessiz bir taverna üzgün bir tavernadır," dedi sanki başka birinin sözlerini tekrar ediyormuş gibi.

Sözlerini yanlış anladığıma emindim. "Yani isteyen herkes onları çalabiliyor mu?"

"Sanırım." Bir kez daha omuzlarını silkti. Keşke doğruyu mu söylüyor yoksa bildiği kadarını mı söylüyor ayırt edebilseydim. "Enstrümanlardan birini alıp çaldı diye başı derde giren birini hiç görmedim. Ah, bir dakika, çalmak mı istiyorsun?"

"Hayır, hayır... pek iyi sayılmam." Ne var ki bunu söylerken bile yumruklarımı sıkıyordum. Lavta tellerine hapsoldüğünü bildiğim melodileri pan flüte eşlik ederek çalmak için can atıyordum.

"Eh, muhtemelen öyledir."

"Ne?" Ona döndüm, sözlerine aniden Joyce ve Helen'in yankıları karışmıştı.

Sesini alçalttı. "Sen bir insansın. Bir perlye ayak uyduracak kadar iyi çalmanın imkânı yok. Yalnızca ozanlarımızın yeteneğinin aklını başından aldığına eminim."

Haklıydı. Ama bu onlara ayak uyduramayacağım anlamına gelmiyordu. Bunu başarabileceğimi sanıyordum...

Şu sesi kes artık!

Anne, yine aynı şeyi yapıyor. O şeyi çalıyor!

Bir daha o lavtayı eline alırsan ya senin kemiklerini ya da onu kırarım.

Helen ve Joyce'un sözleri kasvetli bir an boyunca müziğin sesini bastırdı. Beni doldurdıkları tüm kelimelerin ağırlığı altında sessiz enstrümanları izledim. Joyce ve Helen'in üzerimdeki baskısı o kadar büyüktü ki altlarında eziliyormuşum gibi hissediyordum. Kendimde onlara karşı duracak gücü asla bulamamıştım. Asla...

Laura başını dizime yaslamış, yüzünü bana çevirmişti. *Yatmadan önce bir şarkı daha, diye ağzını oynattı.*

"Hayır," diye fısıldadım.

"Neye hayır?" dedi Raph kafası karışmış bir vaziyette.

Tabii ki karışmıştı. Bir servet uğruna evlilik adı altında satıldığım güne şahit olmamıştı. Ne onların ne de bir başkasının özgürlüğümü elimden almasına, bana kendimi küçücük hissettirmesine, insan değil de bir eşyadan ibaretmişim gibi davranmasına asla izin vermeyeceğime dair kendime yemin ettiğim güne şahit olmamıştı.

"Yanılıyorsun. Onlara ayak uydurabilirim." Gözlerimi ona diktim. "Ve bunu sana ispatlayacağım."

"Ne... bekle!"

Çoktan dans pistinde ilerliyordum bile. Sahneye yaklaştığımda pan flütü çalan keçi boynuzlu perinin beni başıyla selamlamasına bakılırsa niyetim yüzümden okunuyor olmalıydı. Hareketine aynı şekilde karşılık verdiğimde kenara çekildi. Âdeta bana izin vermiş gibi.

Dansçıların ayak sesleri arkamda gürliyordu. Davulsa içimde gumbürdüüyordu. Sahneye çıkıp enstrümanlara yönelerek lavtanın kayışını boynuma geçirirken Joyce ve Helen'in tüm sözleri muhteşem bir anlığına müziğin içinde kayboldu.

"Merhaba dostum," diye fısıldadım telleri yavaşça çalıp yalnızca benim duyabileceğim kadar alçak bir ses çıkarırken. Tahmin ettiğim gibi akordu yapılmıştı. "Başlayalım mı?"

Etrafımda dönüp bir adım ilerledim ve kendimi melodiye bıraktım. Parmaklarım içgüdüsel olarak hareket etmeye başladığında

ayağım yerde ritim tutuyordu. Diğer müzisyenler bana heyecanlı bakışlar ve cesaret verici gülümsemelerle bakıyordu. Başlarıyla bana selam verdiklerinde onlara karşılık verdim.

Şimdiki dörtlüğün melodisi çok daha zengin ve derindi. Gözlerim kemancınıninkilerle buluştu, kadının saçları Shaye ve Giles'inkilere benzer dövmelemlerini sergileyecek şekilde kazınmıştı. Sırtarak bakıp başını onaylar gibi sallayarak beni cesaretlendirdi. Aynı şekilde karşılık verdim.

Kelimeler, düşünceler, hatta hareketler bile olmadan iletişim kuruyorduk. Kulaklarımızı dolduran müzik bize tüm talimatları veriyordu. *Ben bunu çalarsam sen şunu çal*, diyen sinyaller her yerdeydi. Birlikte hepimiz kendi müziğimizi yapıyorduk, yalnızca bu anın içinde duyulup bir daha tekrarlanmayacaktı.

Duygularımızı notalara aktarıyorduk.

Melodi değişirken boynumdan aşağı ter aktı. Kemancı geri kalanımızdan ayrılmış bir kreşendoyla tüm dikkatleri üzerine çekti. Bizlerse yeni bir melodiyle bize tekrar katılana dek geride kaldık.

Bu şarkıyı biliyorum, diye düşündüm.

"Bir kız vardı bir zamanlar, saçları harika,

Dans edişini görünce taptım ona.

Böylece gövürdüm onu denizinsanları diyarının kıyısına,

Jilly evlen benimle dedim sonra."

Bütün taverna tam zamanında, *Hey*, diye bağırırdı. Nakarata gelirken herkes hep bir ağızdan şarkıya eşlik ediyordu.

"Düğünümüz olacak yakında

Bir yemin, bir öpücük, düzgün bir yatak.

Genç Jilly gelecek yakında,

Denizinsanları diyarının kıyısına."

Ellerim lavtanın üzerinde kendinden geçmişçesine hareket ediyordu. Nakarat ve diğer dörtlükler arasında kısa esler vardı. Yalnızca birkaç notalık. Bu yüzden bu şarkıyı hep çok sevmiştim. Çalması zor, söylemesiye daha zordu.

*"Şimdi Jilly ve ben olduk üç kişi,
Denizinsanları diyarı evimiz.
Jilly bir gün kıyıya indi,
Gözlerini denizinsanlarına dikti."*

İkinci nakarattan önce kalabalık bir kez daha, *Hey*, diye bağırdı.

*"Olamaz, tatlı kız Jilly,
Okyanusta çok derinlere açıldın,
Alıp götürdüler Jilly'yi,
Ödetmek üzere dileklerinin bedelini."*

Ellerim telleri hızla çalıyordu. Şarkının bildiğim kısmının tamamını çalmıştım. Davulcuya bir bakış attım. O da bana baktı. Diğer adam ve kadın da öyle. Bakışları beklenti doluydu.

Parmaklarım yavaşlayıp durdu.

O ses... şarkıyı söyleyenlere öncülük eden o ses... Hastalıklı, yakıcı bir korku üzerime akın etti. *O bendim*. Şarkıyı söyleyen bendim. Bir köşeye kıvrılıp aniden kesilen şarkıdan bile hızlı bir şekilde ölmeyi diliyordum.

Bir anda, apansızın, şarkıyı söyleyen kalın, erkeksi bir ses taverneyi doldurdu.

*"Ancak Jilly geri dönecek bana,
Dalacağım suya okyanus karardığında.
Koparacağım soğuk, karanlık denizle bağını.
Çünkü benim denizinsanlarının şahı."*

Kalabalık son bir kez daha, *Hey*, diye bağırırken sesin kaynağına baktım. Artık yaptığım şeyin dehşetinin etkisinden çıktığım için parmaklarım içgüdüsel olarak tellerin üzerinde gezinmeye devam ediyordu.

Gözlerim Davien'in kilitlendi. Diğer perilerle şarkıyı söyleyip son nakarata ulaşırken herkese öncülük ediyordu.

"Yakında duracağız bir kıyıda üç kişi.

Tatlı Jilly, ben ve aşkımızın meyvesi.

Yakında mutluluk bize dönecek,

Yaşımız yüz onları görecek."

Ben gruptan uzaklaşıp yan tarafa dönerek lavtayı bulduğum yere geri götürürken müzisyenler çalmaya devam ediyordu. Yüzüm kıpkırmızıydı ve sahneden inerken yükselen küçük alkışlarla daha da kızardığımı hissedebiliyordum. Başımı utanç içimde eğmeye çalıştım... ama seyircilerin cesaret verici gülümsemeleri ve hafifçe omzuma vurmalarıyla... Davien'in yanına ulaşana dek dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılmıştı bile.

"Feci derecede kendini beğenmiş görünüyorsun." Sesi kızgın çıksa da yüzündeki neredeyse etkilenmiş sırıtış tam aksini söylüyordu.

"Kendini beğenmiş doğru tabir mi emin değilim." Grubun çalmaya, perilerinse dans etmeye devam ettiği sahneye döndüm. Performansımı az önce bırakmış olmama rağmen şimdiden geri dönmek istiyordum. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve bu kadar iyi gelmesine çok şaşırdım," diye hem kendime hem de ona itiraf ettim.

Davien itirafım karşısında şaşırmış gibiydi ve hiç vakit kaybetmeden konuyu değiştirdi. "Bir başına ortalıkta dolaşmamalısın."

"Düşşarkısı'nın güvenli olduğunu sanıyordum?"

"Öyle."

"Hem Vena çıkıp şehrin tadını çıkarmamı söylemişti. Ben de

öyle yaptım." Omuzlarımı silktilim. "Ayrıca yalnız değildim. Yanımda bütün Düşşarkısı'nın en iyi rehberi vardı."

"Ah, o konu..." Davien'in sesi rahatsızlıkla doldu ve bakışlarını Raph'le durduğumuz masaya çevirdi. Artık Hol de oradaydı. Uzun siyah saçlı ve kıvrık koç boynuzlu bir kadının yanında duruyor, birlikte Raph'i bir güzel azarlıyorlardı.

"Hey..." Davien'ı iterek geçtim. "Ona kaba davranmayın, yalnızca bana yardımcı oluyordu. Benim isteğim üzerine."

Hol bana çok ama çok yorgun bir bakış attı. Raph'le konuşmaya başlamalarının üzerinden en fazla birkaç dakika geçmiş olsa bile sanki saatlerdir bunu yapıyormuş gibi görünüyordu. "Kaba olmak ve gerekli disiplini vermek arasında fark var."

Ürperdim. Tıpkı Joyce gibi konuşuyordu.

"Nelere yol açabileceğinin farkında mısınız?" diye azarladı kadın Raph'i.

"Ona zarar vermeyecektim!" diye ısrar etti Raph. "Sadece ne kadar dans edebileceğini görmek istedim."

Kadın çocuğun kulağını tutup hafifçe çekerek tısladı, "O bir insan. Bizler kadar dayanıklı değil."

"Şartlarını kendi rızamla kabul ettim," dedim. Raph'in benim yüzümden bu muameleyi görmesine dayanamıyordum. Ona ne yapacaklarını merak ettim. Perilerin cezalarının Joyce'unakilere kıyasla daha da kötü olacağını hayal edebiliyordum. "Bir dans benim için sorun değil."

Omzumda bir elin ağırlığını hissettim ve başımı kaldırdığımda Davien'i gördüm. "Burada yaptığın anlaşmalar konusunda daha dikkatli olmalısın," dedi ciddiyetle. "Hiçbir koşul veya sınırlama koymadan dans teklifini kabul ettin. Raph sen yorgunluktan ölene dek seninle dans edebilirdi. Seni nehrin içine kadar dans ettirebilirdi."

"Ama..." Sesim belli belirsiz titriyordu. Tam da güvende olduğumu sanmışken. "Bana zarar vermeyeceğini söylemişti."

"Kasti olarak vermezdi. Ama Felde haklı, seni nasıl etkileyeceğini detaylıca düşünmemiştii. O genç ve akılsız."

"Şimdi," dedi Hol katı bir sesle. "Onu sentinle yaptığı tüm anlaşmalardan muaf tutacaksın."

"Mecbur muyum?" diye mızızlandı Raph.

"Evet, hemen."

Raph bana döndü. Hâlâ üzerinde durduğu duvarı tekmeleyerek toz toprak döktü. Ellerini arkasında birleştirip suçlu gözlerle bana bakarak devam etti, "Tüm borçların ödendi, hepsi tahsil edildi, hiçbir alacak kalmadı, artık birbirimize dengiz."

Sözleri kulağa büyük kelimelermiş gibi geliyordu, dolayısıyla vücudumdan bir kanıncalanma geçmesini bekliyordum ama hiçbir şey olmadı. Onunla anlaşma yaparken hissettiğimden farklı hiçbir şey yoktu. Fakat Davien sözlerinde haklıysa, bu küçük çocuğa farkında olmadan üzerimde muazzam bir güç vermiştim.

"Özür de dile," dedi adının Felda olduğunu öğrendiğim kadın.

"Özür dilerim," dedi çocuk söz dinleyerek, gözlerimin içine zar zor bakıyordu.

"Sorun değil," dedim. "Borçlarınızı sildiğin için ben de sana teşekkür ederim."

"Sana gerçekten zarar vermeyecektim," diye ısrar etti Raph alçak sesle.

"Bugünlük bu kadar yeter." Hol çocuğu aldı ve yere indirdi. "Yanılmıyorsam Vena'yla işin hâlâ bitmedi. Gidip istediği şeyi getirsen ve onu bekletmesen iyi olur. Onun sayesinde başımızı sokacak bir yerimiz var. Bu yüzden Düşşarkısı uğruna yaptığın görevleri daha ciddiye al."

"Tamam, tamam."

"Daha sonra evde görüşürüz," dedi Felda, sesi bir nebze de olsa yumuşamıştı. Raph'e uzandı. Çocuğu daha fazla sarsmak ve azarlamak için iki eliyle tutacağını hayal ettim. Fakat bunun yerine onu kendine çekip sıkıca sarıldı. "Seni seviyoruz, Raphy."

"İyy, anne, çevremizde başkaları var, off, ben de seni seviyorum," diye mırıldandı Raph ve kadından uzaklaştı. Ancak annesi alnına bir öpücük kondurmayı başarmıştı bile.

"Yaptıkları için ne kadar özür dilersek az." Felda doğrulup başının arkasını kaşıdı, oğlu adına bana suçlulukla bakıyordu. "Bazen ele avuca sığmıyor."

"Kızgın değilim," dedim bir kez daha. Az önce tanıştığım şey konusunda kafam hâlâ karışık. Kadın göz açıp kapayana kadar kendi oğluna, Joyce'un kendi kanı canından kızlarına gösterdiğinden daha fazla şefkat göstermişti.

"Yine de oğlumuz adına özür dileriz, size masamızda birer tabak teklif etmek ve ikinize de misafirperverliğimizi göstermek istiyoruz," dedi Hol.

"Sizlerle aynı sofraya oturmak bizim için bir onurdur." Felda, Davien'a başını eğerek selam verdi.

"Bizler için de öyle. Önden buyurun." Davien kaprı işaret etti ve çift, perilerle yiyeceğim ilk yemeğime giden yolu gösterdi.

on altı

Davien, Felda ve Hol'ün hemen arkasından ilerliyordu, onunla yürümediğimi fark ettiğinde durdu. "Geliyor musun?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup yanına ilerledim. "Benim adıma konuşmazsan sevinirim."

"Tekliflerini geri mi çevirecektin?"

"Bilmiyorum." Bu perilerin onları sevmemi sağlayacak bir şey yaptığı söylenemezdi. Masalarına oturup yemeklerini yemek isteyip istemediğinden emin değildim.

Davien kıkırdayıp başını iki yana salladı. Fısıldadığı kelimeler kulağıma ulaştı, "Gerçekten de bir insansın."

"Bu da ne demek oluyor?" Yürümeye koyulduk.

"Masalarına oturup Ferda ve Hol'ü müttefik olarak edinme fırsatını tepeceğin yetmezmiş gibi bir de çocuklarının yaptığı şeyi telafi etmeye çabalarlarken onları gücendirecektin." Davien güldü. "Kelimelerin aleyhine nasıl çarpıtılabileceğini hiç anlamıyorsun. Ne anlaşmaları, ne ritüelleri ne de misafirperverlik kurallarını."

"Benimle dalga geçme." Ona kötü kötü baktım. Ne var ki, sanki beni ne kadar sinirlendirebileceğine dair kendiyle bir yarıştırmışçasına sınıttı. Yeşil gözleri gün ışığında parıltıyordu.

"Seninle dalga geçmiyorum; aksine çok daha basit bir hayat yaşamış olmanın sevimli olduğunu düşünüyorum."

"Bundan şüphelerim var. Hem haklı olsan bile, hayatımın daha basit olması iyi olduğu anlamına gelmez." Ona bakmaktan kaçındım ve gözlerimi çatılardan birindeki kaynak yerine çevirdim.

"O şarkıyı nereden biliyordun?" diye sordu bir anda. Sözlerinden rahatsız olduğumu anladı da daha zararsız bir konu açmaya mı çalışıyor diye merak ettim.

Bakışlarımı ona çevirdim. Rahatsız olduğumu anlayabiliyor muydu?

"Bir dakika, sakın bana yine kasabada duyduğün eski şarkılardan biri olduğu söyleme."

"Öyle," diye yalan söyledim ve yutkunarak ağzımdaki metal tadından kurtulmaya çalıştım. Sanki onun yanında ne kadar çok yalan söylersem, bunu yapmak o kadar zorlaşıyor ve boğazımın arkasında bıraktığı metalik tat o kadar uzun sürüyordu. Bildiğim şarkıların neredeyse tamamını annemden öğrenmiştim.

"Böylesine büyük bir parçamızı o dünyada bırakmamız inanılmaz..." Sesi giderek alçalırken ileriye bakan gözleri özlem doluydu. Davien çoğu periden bir kafa boyu daha uzundu, bu yüzden de caddenin tamamını kolayca görebiliyordu. Ancak belli bir şeyi baktığını sanmıyordum. Neyi, nereyi... ya da ne zamanı görmeye çalıştığı merak ettim.

"Bir zamanlar gerçekten tüm dünyalar bir miydi? Kadim büyü savaşlarına dair eski mitleri duymuştum. Elf Kralı'nın dünyaları bölmesi hakkında bana söylenenleri de anımsıyorum. Ama sanmıştım ki..." Etrafıma bakındım. "Sanırım gerçek olduğuna inanmaktan başka seçeneğim yok, özellikle burayı, seni gördükten sonra." Bakışlarım yanından geçtiğimiz bir binanın ikinci katını süsleyen ince işçilikli vitraylara takıldı. "Cam sanatı da perilerden mi kalmış?"

"Evet." Davien gülümsedi. "Periler, orman perisi ırkından gelir. Büyü savaşları henüz halkların dudaklarında bir fısıltı bile değiken çok öncesinde ormanın eski bekçileriydiler. Zamanın ve büyü'nün doğal bir evrimi olan perilerin aksine orman perileri insanları bizzat kendi elleriyle yarattı. Başlarda periler ilk insanlara kol kanat

geriyor, onlara doğayla birlikte çalışmak için büyülerini nasıl kullanacaklarını öğretiyordu.”

“İnsanların büyülerini mi vardı?” Böyle bir dünyayı zihnimde canlandırmaya çalıştım ancak başaramadım.

“Uzun zaman önce, Karaltı’dan önce. Belki de bu yüzden kadim kralların büyüünü bedeninde taşıyabiliyorsun.”

Parmaklarımı büküp açarak Vena’nın bile içimde görebildiğini söylediği büyüyü hissetmeye çabaladım. Ancak hiçbir şey yoktu. Büyünün gerçek olduğunu biliyordum, gözlerimle görmüştüm. O gece bedenimden taşmıştı. Ne var ki çabalasam da onu hizmetime çağıramıyordum.

Kil çatılı, taştan bir eve ulaştık. Hol ve Feda bizi içeri aldı ve koridoru aşip evin arka kısmının yarısını kaplayan mutfığa geldik. Evsahipleri mutfakta koştururken Davien ve ben masaya oturduk. Arka kapının yanındaki askılar dikkatimi çekti — Raph’inkine çok benzer bir postacı çantası asılı duruyordu.

“Onu cezalandırma lütfen...” Kelimeler tam da Felda üzerinde ekşi maya ekmeği ve bir bıçak olan tahtayı masaya bırakırken istemsizce dudaklarımdan döküldü.

“Ne?” Kadın gözlerini kırptırıp başını yana yatırarak bana baktı.

“Raph’i diyorum. Lütfen eve döndüğünde onu cezalandırma. Benim yüzümden incinmesini istemiyorum.”

“İncinmesini mi?” Başını iki yana sallarken söylediğim şeye şaşırılmış görünüyordu. Sanki endişem bir nedenden ötürü onu gücendirmişçesine hafifçe kaşları çatıldı. “Oğlumuzu asla incitmeyiz.”

“Ama tavernada... çok öfkeli görünüyordun.”

“Öfkeliydim.” Felda ellerini beline götürdü. “Nasıl oldu da tüm Düşsarkısı’ndaki en büyümüş de küçülmüş çocuğu doğurdum bilmiyorum ama sanırım bu benim için hem bir onur hem de omuzlarıma yüklenmiş bir sorumluluk.” Sanki bir parçası Raph’in tuhafılarıyla ilişkilendirilmenin gerçekten de onur olduğunu düşünüyormuş gibi sırttı. “Ama zaten onu yeterince azarladık. Gün

inde çizgiyi bir kez daha aşmazsa —ki konu o çocuk olduğunda bu çok olası— eve döndüğünde yaşananların konusunu tekrar açmayacağız.”

“Ah, güzel...” Gözlerimi Felda’nın kesmeye başladığı ekmeğe diktim. Gerçekten bu kadar basit miydi? Bir çocuğun hata yaptığında bu kadar kolay affedildiğini hiç şahit olmamıştım. Helen ve Laura hiç hata yapmamıştı. Ancak konu ben olduğumda, hatalarımın bedelini genellikle günlerce öderdim. Üzerimde başka bir çift gözün ağırlığını hissettiğimde bakışlarım masanın karşısına, Davien’in oturduğu yere kaydı. Beni inceliyormuş ya da sözlerim üzerine düşünüyormuş gibi hafifçe kaşlarını çatmış beni izliyordu.

“Dilediğiniz kadar likör ve ekmeğin alın lütfen,” dedi Hol büyük bir resmiyetle, kadehlerimizi bal likörüyle doldururken.

Bu bahaneyi bakışlarımı Davien’dan uzaklaştırmak için seve seve kullandım. Bakışları içime işliyordu. Gözlerine çok uzun süre bakarsam göreceklelerinden endişeleniyordum. Günün birinde gözbağımı özleyeceğim aklımın ucundan bile geçmemişti.

“Düşşarkısı’nı nasıl buldun?” diye sordu Felda.

Konunun değişmesi yüzümü gülümsetti. “Tam anlamıyla büyüleyici bir yer. Periler şimdiye dek gördüm en iyi zanaatkarlar.”

“Ailelerinden ve loncalardan süregelen eski zanaatkarlık ritüellerini devam ettiren çok sayıda peri var.”

“Ritüeller derken... o gece ormanda gördüğümle aynı şeyi mi kastediyorsun?” Bakışlarımı Davien’a çevirdim.

“O bir ritüeldi, evet ve Giles’in Kanayan Orman’da kamp kurmak için yaptığı da öyle,” dedi.

Ağzıma attığım ekmeği bir süre çiğnerken periler ve büyü hakkında şimdiye dek öğrendiğim her şeyi aklımdan geçirdim. Ekmekten keskin bir ekşilik geliyordu ve içi tam da çıtır kabuğunu mükemmel derecede tamamlayacak şekilde yumuşaktı. “Yani her şey bir ritüel olabilir mi? Herhangi bir şeyi yaratabilir mi?”

“Birkaç sınırlama var,” dedi Hol. “Örneğin, ölüleri hayata döndüremez ya da birinin gönlünü değiştiremeyiz.”

"Yani görebileceğin gibi yeteneklerimiz pek de sınırlı sayılmaz." Davien sınıttı.

"Bir ritüel nasıl yapılıyor?" Vena'nın içimdeki büyüü çıkarmanın bir yolunu bulmakla ilgili sözlerini düşündüm. O da bir ritüel mi yapacaktı?

"Yeni ritüeller yaratacak kadar kendi büyüleri ve dünyamızın doğal yasalarıyla uyum içinde olan birkaç peri var. Ancak çoğu ritüel sözlü olarak veya ailelerin ve saraylıların yazılı olarak sakladığı ciltler aracılığıyla aktarılır," diye açıkladı Hol.

"İşte bu yüzden perilerin belini büken ve yüzyıllardır zayıf düşüren şey Aviness soyunun neredeyse tamamen yok edilmesi. Sırça taç uzun zaman önce gerçekleştirilmiş, etkisi hâlâ süren bir ritüelin gücünü taşıyor ve tüm perilerden sadakat talep ediyor... Ancak taç yalnızca Aviness'in meşru vârisi tarafından takılabilir. Yaşayan bir Aviness vârisi olduğu müddetçe başka kimseyi efendisi olarak kabul etmeyecek. Ve tam gücünü ortaya çıkarmak için kayıp kralların gücüne ihtiyaç var." Davien öfkeyle pencereden dışarı baktı, hedefi masanın çok ötesindeki biri ya da bir şeydi.

"Yani periler yalnızca düşünerek büyü yapamıyor mu?" Orman-da yaptıklarını düşündüm. Yalnızca bilinçaltımdaki hayatta kalma içgüdüsüne kulak verdiğimde büyü'nün nasıl davetsizce geldiğini.

"Birkaç istisna var, mesela kanatları ya da pençeleri çıkarmak gibi," dedi Hol. "Ya da cazibemizi kullanmak."

"Ama hepsi bu kadar," diye ekledi Felda. "Bununla birlikte, belli bir süre boyunca bize güç üzerinde değişken kontroller sağlayan bazı ritüeller var – sırça taçtaki büyü gibi. O süre içinde ne yapabil-diğimiziz ve sürenin ne kadar olacağı, bunların hepsi ritüele bağlı."

"Ormanda buna örnek bir ritüel gördün." Davien'in dikkati yeniden içinde olduğumuz âna döndü ve bana yoğunlaştı. "Cellatların hareket ediş şekli sıkı korunan bir ritüeldir ve rütbeden rütbeye aktarılır; büyüü üzerlerindeki pelerinle yaparlar. Adına 'gölge sıçrayış' dediklerini duymuştum; karanlıktan karanlığa atlayabiliyor-

lar. Bu sayede özellikle de geceleri ölümcül oluyorlar. Ancak ritüel hızlı tükeniyor. Depoladıkları büyü tükenmeden yapabilecekleri sıçramaların bir sınırı var.”

Peri büyüsunü mantığına yatacak –aşına olduğum– şeylerle özdeşleştirmeye başlıyordum. Malikânemizin duvarlarındaki sıvayı onardığım zamanı düşündüm. “Ritüel” malzemeleri bir araya getirip bir kovada karıştırma işlemi gibiydi. Sanırım kova –ya da büyüün taşıyıcısı– ritüeli gerçekleştiren perinin yerine geçiyordu, gerçi büyüün taşıyıcısı aynı zamanda sırça taç ya da Cellatların pelerinleri gibi bir nesne de olabiliyordu. Daha sonra sıvayı –büyüyü– bitene ya da işe yaramaz hâle gelene –kuruyana– dek kullanabiliyorlardı.

Kafamda yarattığım benzetmeden aldığım belli belirsiz güvenle, “Sanırım anlıyorum,” dedim.

“Gerçekten mi?” Davien kaşlarını kaldırdı, etkilenmiş görünüyordu. Ona muzip bir gülümseme gönderdim.

“Öyle sanıyorum. Bakalım doğru anlamış mıyım...” Kurduğum analogiyi onlara da açıkladım. “Hepsi bu kadar mı?”

Hol sandalyesinde arkasına yaslanıp kıkırdadı. “Geçmişte insanlara bir şeyler öğretebilmemize şaşmamak gerek. Bir gecede büyüsunü kaybetmiş bir halk için eskiye dair kavrayışın kalıntıları kesinlikle mevcut.”

Hol sözlerinde haklıysa belki içimdeki büyüüyü nasıl kullanacağımı bile öğrenebilirdim. Davien’in dikkatli bakışlarından kaçmak için bir dilim ekmeği yağa ve baharatlara batırıp ağzıma attım. San-ki aklımdan geçenleri sezebiliyordu. Malikânede gözlerim bağlı, her şeyden bihaber geçirdiğim gecelerin birinde o gözleriyle zihnimde bir delik açıp açmadığını merak ettim. Bu sayede artık ne zaman isterse en derin düşüncelerime ulaşabileceği bir kapısı vardı.

Dudağımı ısırdım. Bu konuda yanıldığımı umdum... çünkü zihnim kimsenin çok fazla zaman harcamaması gereken bir yerd. İçinde yaşamama rağmen benim için bile fazlasıyla tehlikeliydi.

Yemeğin geri kalanı sorunsuz geçti. Hol ve Felda bize kapıya kadar eşlik ederken bu gece gerçekten eğlendiğimi söyleyebilirdim. Hatta Felda biz kapıdan çıkmadan bana hafifçe sarıldı.

"Tanıştığımıza gerçekten çok sevindim," dedi. "İtiraf etmeliyim, Hol başınıza gelen bazı şeylere dair bana olması gerekenden fazlasını anlattı." Dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. Raph'in gülümsemesini kimden aldığını görebiliyordum. "Buraya gelmenin aklının ucundan dahi geçmediğini biliyorum... ama Davien'in yanında olduğun için mutluyum."

Davien ve Hol'un hararetili ve sessiz bir sohbete giriştikleri yere döndüm. Felda'nın usulca dillendirdiği sözcükleri duyduklarını sanmıyordum.

"Hayır, ben... Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama..."

"Açıklamak zorunda değilsin," dedi aceleyle. Sanki utanan benmişim de bana bir iyilik yapıyormuş gibiydi. "Yalnızca, yanında birini görmek çok hoş. Hol ve diğer şövalyeler şüphesiz ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Ancak burada ilgilenmeleri gereken kendi sorumlulukları da var, Düşşarkısı'nı güvende tutmak gibi. Onun yanında uzun süre kalamıyorlardı çünkü Davien'dan da görebileceğin gibi biz periler sizin dünyanızda yaşamak için yaratılmamışız. Yanında yalnızca Oren'le kendini ne denli yalnız hissettiğini tahmin edebiliyorum. Yanlış anlama, Oren iyi bir adam ama muhabbeti için aynı şeyi söyleyemem." Felda güldüğünde ben de sıttım. "Oren'in dediklerine bakılırsa ikiniz iyi anlaşıyor gibisiniz."

Hol ve Davien ben Felda'nın söylediklerine karşılık verme fırsatı bulamadan yanımıza geldi.

"Ana salona geri dönmeliyiz," dedi Davien. "İstedüğümüz son şey. Vena bize ihtiyaç duyduğunda ortada olmamak."

"Tabii ki." Başımila onayladım. Hol ve Felda'ya son vedalarımızı edip Düşşarkısı sokaklarına döndük.

"İyi olmalarına çok sevindim," dedi Davien evden uzaklaştığımızda.

"İyi değiller miydi ki?" Bana imrenilecek derecede normal bir

aile gibi görünmüşlerdi. Onlarla vakit geçirmeden önce mümkün olacağını düşünmediğim kadar normal bir aile.

"Atalarından kalan evleri artık Kanayan Orman olarak bilinen yerde. Bağlı oldukları Yaprak Sarayı, Aviness kanı taşıyan son kişilerden biri tarafından yönetiliyordu," dedi sesinde hüzünlü bir tınıyla. Ellerini sıkıştırdı ve çenesindeki kasların gerildiğini görebiliyordum. "Cellatlar, Raph doğmadan çok önce onları evlerinden kovdu."

Davien yavaşladı ve ellerini bol pantolonunun ceplerine soktu. Üzerinde göğsüne kadar açık bir tunik vardı. Geniş göğsünü bir dizi kolyenin altında sergiliyordu. Bu topraklara kolayca uyum sağlıyordu. Çevresine yaydığı enerji sanki tam da... buraya ait gibiydi.

Sanırım beni şaşırtan bu değildi. Şaşkınlığımın asıl nedeni, bu havasını kıskanmamdı. Derdim perilerin bir parçası olmak değildi. İsteğim yalnızca *ait olmaktır*. Bazı insanların, bazı yerlerin, bazı zamanların *benim* olmasını istiyordum. Asla bir yerimin olmayacağı masaların altındaki zeminde unutulmuş kırntılar için mücadele eden bir hiç olmak istemiyordum.

Bir aile, masada bir yer istiyordum.

"Eğer kral olursan evlerine geri dönecekler mi?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Yaprak Sarayı'nı yeniden inşa edecekler mi?"

Gözleri benimkileri bulduğunda acısının kasvetli derinlikleri açığa çıktı. Bu adama dair pek çok şey hâlâ gizemini koruyordu. Ancak bu beni korkutmaktan ziyade... kendimi ona dair sonsuz olasılıklara giderek artan bir merak duyarken bulmama neden oluyordu. Ona bir sürü şey sormak, ona dair bir sürü şey bilmek istiyordum. Birlikte vakit geçirdiğimiz her seferinde bana yaptığı gibi, ona dair gizem perdelerini tek tek aralamak istiyordum.

Derdim neydi benim?

Aramızdaki bu sonu gelmez gelgitler beni paramparça etmekle tehdit ediyordu.

"Eğer kral olursam... Hayır, kral *olduğumda* bu topraklar bir kez daha onları inşa edenlerin olacak. İster atalarının topraklarına geri

dönerler ister yenisini inşa ederler, artık dönüştükleri kişiye hangisi daha çok hitap ederse.

"Perilerin bir kez daha kudretine kavuştuğuna şahit olacağım. Ortadılar'ın Krallar Konseyi'ndeki masada bir yerimiz olduğuna. Elf Kralı'nın bizden çaldığı toprakları geri talep edecek ve perilerin hak ettiği saygınlığı geri kazanması için savaşacağım. Sema Sarayı'nı kontrol altında tutmak için krallığa bağlı her hükümdarlığın yeniden inşa edildiğinden emin olacağım, böylece hiçbir kral kendini kimseye hesap vermeden hareket edecek kadar güçlü hissedemeyecek. Nefes aldığım sürece nasıl olursa olsun halkıma yardım etmek için sırça tacın içine ve Sema Sarayı'nın tepesine hapsolmuş gücü kullanacağım."

Ona şaşkınlıkla bakıyordum. İnançla dolup taşan konuşması-na... Bu şaşkınlığımın nedeni, sırf potansiyel taliplerini etkileme şanslarını artırmak için babamın partilerinden önce Laura ya da Helen'in yaptığı gibi bu sözleri ezberlemiş olması değildi. Bildiği ve kalbine kazıyıp her şeyden üstün tuttuğu doğruları söylüyordu.

Ona dokunma isteğim giderek dayanılmaz hâle geliyordu. Asil bir amaç uğruna yaşayan bir adam sandığımdan daha çekiciydi. Elini tutmak ve avuç içlerindeki yumuşak deriyi okşamak istiyordum. Parmaklarını göğsünün güçlü kaslarına bastırmak ve... ve... Kafam yerinde değildi.

Yanaklarımı kızartıp karnımda rahatsız edici bir şekilde biriken sıcaklık bedenimi ele geçirirken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine geçirmeme neden oldu. Bu adam tehlikeli şeyler arzulamama neden oluyordu. Daha önce kesinlikle *ihtiyacım olduğunu* düşünmek bir yana, istediğimi aklımın ucundan bile geçirmediğim şeyler.

"Vena'nın yanına dönmeliyiz," dedim, sesim her zamanki gibi güçlü çıkmıyordu.

"Öyle yapmalıyız." Ne var ki gözleri benimkilerden ayrılmıyordu, başı hafifçe eğilmişti. Bu dünyaya adım attığımdan beridir ilk kez malikânede tanıdığım Lord Fenwood gibi görünüyor, onun gibi konuşuyordu.

Yürüyüşümüzün geri kalan kısmı garip, gergin bir sessizlikle geçti. Omuzlarımız yedi kez birbirine değdi. Gerçi kim sayıyordu ki?

Fakat iklimiz de aramızdaki tehlikeli boşluğu kapamaya direndik. Çünkü o boşluğu aşmak geri dönülmez bir yola girmek demektir. Gelin görün ki bir şekilde, güpegündüz yoğun bir caddenin ortasında bunu yapmanın sınırlarında gezindik.

on yedi

O geceki akşam yemeğinde yalnızca Giles, Shaye ve ben vardık. Odamdan çıkıp masaya geldiğimde çoktan yemeklerini yanılamış olduklarını gördüm. Hollerin evinden döndükten sonra zihnimi boşaltmak için öğle uykusuna yatmış olsam da uyandığımda aklım her zamanki gibi bulanıktı. Tüm düşüncelerim ve rüyalarım Davien'in ve bu yeni garip dünyanın etrafında dönüyordu... ben istemesem bile.

"Oren nerede?" diye sordum bacaklarımı toplantı salonundaki masalardan birinin yanındaki banka atarken.

"Evinde ilgilenmesi gereken birkaç şey vardı," dedi Shaye.

"Ah, demek öyle." *Davien'i sorma. Davien'i sorma. Davien'i sorma.* diye zihnimde tekrarlayıp durdum. Ne var ki, "Peki ya Davien?" diye sormaktan kendimi alıkoyamadım. *Kahretsin, Katria.*

"Onu Vena çağırdı. Muhtemelen içindeki büyüü çıkarmak için yapılacak ritüelle ilgili bir şey için." Giles ne olduğunu çıkaramadığım büyük, kızartılmış kuştan bir but kopardı ve keskin dişleriyle vahşice çiğnemeye başladı. "O ikisini tanıyorsam, sabaha kadar bir şeyler bulmuş olacaktıdır. İkisi de çok akıllı."

"Seninle kıyaslandığında herkes akıllı sayılır, Giles." Shaye sırttı.

"Eksik olduğum alanları telafi etmen için seni etrafımda tutmam iyi bir şey o zaman." Giles kıkırdadı.

Shaye yerinde huzursuzca kıpırdanarak dikkatini hızla bana çevirdi. "Bugün şehirde bir maceraya atıldığını duydum."

"Hol mü söyledi?" Kuştan kendime bir parça göğüs eti kesip tabağımı bir dilim ekmek ve bir kaşık sebzeyle doldurdum.

"İçlerinden biri oydu."

"Başkaları da mı var?"

"Herkes Cırtlak Keçi'de sahneye çıkan yeni şarkıcı ve lavtacidan bahsediyor." Sırtarak ekmekten kızarmış kuşa kafa tutacak büyüklükte bir parça koparıp ağzına attı. "Sandığımdan daha heyecan verici birlymişsin. Gizlice sıvışıp böyle asiliklere kalkışacak biri olduğunu düşünmemiştim."

Omuz silktim. "Müziği severim ve biraz dinlemek istedim."

"Serseri bir yanının olması güzel bir şey." Giles kıkırdadı. "Bu şehir ağzına kadar serserilerle, haydutlarla, bir baltaya sap olamamış perilerle dolu. Hiçbir yere uyum sağlayamayan ve fırsatını bulsa şu anki kralımızın boynunu uçuracak hergelelerin hepsi burada."

"Herkes bana sevecen görünmüştü," diye itiraz ettim yemeğime yumulurken.

"Herkes mi? Ormanda sinir krizi geçiren sevgili müstakbel kralımız bile mi?"

"Eh..." Öfkesinin hedefinin ben olmadığımı başından beri biliyordum. Ama kibarca söylemek gerekirse, yaptığını rahatsız edici bulmuştum.

"Sırf kendini eğlendirmek için seni bir kukla gibi dans ettirecek olan on yaşındaki şu veled ne dersin?" Shaye kaşlarını havaya kaldırdı.

"Bana zarar vermeyecekti." Bir kez daha Raph'i savunuyordum. Sonu kötü bitebilecek olsa bile bitmemişti ve niyetinin bana zarar vermek olmadığına canıgönülden inanıyordum.

"Yine de o şekilde sonuçlanabilirdi."

"Kötü bir şey yapacağını düşünmüyorum."

"Başkalarını yerli yersiz savunma. Birisi sana kötü davranıyorsa bunu açık açık yüzlerine vur." Shaye başını iki yana sallayıp yan

gözlerle bana baktı. "Bir insanın bir peri'yi savunacağına hayatta inanmazdım... ya da 'fena olmadıklarını' söyleyeceğine. Dünyanın çıvısı çıkmış."

Birinin bana kötü davrandığını açık açık söylemek garip bir fikirdi. Bunu zihnimde kayıyabileceğim bir yer bulmaya çalışıyordum. Bu fikir, denemeye çalışacağım kadar hoşuma gitmişti. "Belki de sizin bildiğiniz insanlardan değildir?"

"Kralın büyü'sü damarlarında akmaya devam ettiği müddetçe değilsin," diye hak verdi Shaye.

"Umarım Davien çok geçmeden büyü'yü devralıp bu çılgın dünyaya bir düzen getirir..." diye mırıldandı Giles.

Davien'in bugün sokakta Hol hakkında söylediklerini anımsadım. "İkiniz de bir zamanlar Kanayan Orman'da mı yaşıyordunuz?"

Birbirlerine o kadar uzun süre baktılar ki aralarında koca bir diyalog bile geçmiş olabilirdi. Başını iki yana sallayıp konuşmaya başlayan ilk kişi Giles oldu. "Önceden Sütun Sarayı'nda yaşıyordum."

"Sütun Sarayı mı?"

"Boltovlar çıkıp baltalarımızı ve ritüellerimizi istedi. Savaşçılar açısından pek de güçlü değildik ve onlara karşı koyamadık. Yine de elimizden geleni yaptık. Elimizdeki tek şey o eski zanaat araç gereçleriydi..." Gözleri uzaklara bakıyor, sesi sanki burada değilmiş gibi çıkıyordu. Shaye masanın karşısından ona uzanıp elini Giles'in kınının üzerine koydu. Gözleri birbirlerine kilitlendi, aralarında beni dışarıda bırakan bir sempati vardı. Bu iki peri arasındaki bağ ilk başta sandığımdan çok daha derindi.

Shaye konuştu. İçimde bunu Giles'ı bu yükten kurtarmak için yaptığına dair bir his vardı. "Aslında Sema Sarayı'nda yaşıyordum."

"Sema Sarayı mı?" diye tekrarladım alçak sesle. "Şu şatonun olduğu yerde mi? Hani..."

"Boltovların yaşadığı yerde, evet." Shaye ellerini kucağına koydu ve bakışlarını tabağına çevirip bal liköründen uzun bir yudum aldı. "Orada doğdum... ilk nefesimi orada aldım ve sanırım verdiğim ilk nefeste orada ölmeyeceğime dair kendime yemin ettim."

"Shaye..." dedi Giles şefkatle.

Gözlerini bana çevirdiğinde bakışları öylesine yoğundu ki beni esir almıştı. "Doğumumun ardından Boltovlar beni bir sınava tabi tuttu ve layık olduğumda karar kıldı. Bir Cellat olmak için eğitimi-me başladım."

Ormanda Davien'ı öldürmeyi kafasına koymuş adamı düşün-düm. Doğduğu andan beri ömrünü kan ve savaşıyla geçirdiğini hayal ettim. Aklımın alabileceğinden çok, çok daha kötü bir şekilde kibar-lığın kırıntısını dahi bilmediğini. "Kaçmayı nasıl başardın?"

"Beni bir silaha çevirdiler," dedi Shaye dalgın dalgın kadehinin üzerinden. "Boltovlar yarattıkları silahların körü körüne onlara sa-dık olmadığını anlamıyor. Bir kılıç kimseyi efendisi olarak görmez, yalnızca onu tutan ele hizmet eder."

"Yani sen daha iyi bir efendi mi buldun?"

"Fikirlerimi, kendi düşüncelerimi buldum ve kendi efendim ol-dum," dedi Shaye kendinden emin bir sesle. "Başkaları tarafından kullanılacak bir eşya olmadığımı fark ettim. Ama bir asker... bir şö-valye, herhangi bir kralın sahip olmak isteyeceği bir kişi olduğumu. İlk kralımın bana öğrettiği gibi vazgeçilir olmadığımı. Böylece ken-di yoluma çıktım ve bu sayede daha iyi bir kralla karşılaştım."

Yemeğimle oynayıp daha rahat oturmak için yerimde kıpırdan-dım. Aniden vücudum hiçbir pozisyonda rahat edememeye başla-mıştı. Söylediği bir şey beni tamamen sarsmış, dünyamı eski hâline dönemeyecek şekilde altüst etmişti.

"Fikirlerini nasıl buldun? Kendi değerini sadece senin belirledi-gine dair o düşünceleri yani?" diye sordum alçak sesle. Cesaretimi toplayıp bakışlarımı ona çevirdim, beni azarlayacağından ya da be-nimle dalga geçeceğinden endişeleniyordum. Ancak beni şaşırtarak bunların hiçbirini yapmadı. Bana kararlı ve beklenti dolu gözlerle bakıyordu. "Seni kontrol eden kraldan nasıl kurtulabildin? Kendi-ne onun artık senin için bir değer taşımadığını nasıl söyleyebildin – hatta ona kin bile gütmeyi?"

"Her şey tek bir düşünceyle başladı," dedi yumuşak bir sesle.

Shaye konuşurken en derine gömdüğüm güvensizliklerim, onları boğmaya çalıştığım karanlık derinliklerden su yüzüne çıktı. "Belki de onun hiç olamayacağı kadar iyi olduğum için önümü kestiğine dair bir düşünce. Benden korkuyordu – beni kontrolü altında tutmazsa dönüşebileceğim şeyden korkuyordu. Bu yüzden de bütün gücünü bana kendimi eksik, değersiz hissettirmeye harcıyordu. O olmadan bir hiç olacağımı sanmamı istiyordu."

Sefil kız, söylediklerimi yaparsan kim bilir belki günün birinde seni sevecek birini bulursun, Joyce'un sesi bastırmaya çalıştığım hatıralarımdan sıyrılıp zihnimde yankılandı.

"Ona kendini güçlü hissettiren asıl bendim. Bana patronluk taslamak, ne yapacağımı söylemek, aldığım her nefesin ona bağlı olduğunu sanmak... ona elindeki gücü veren bunlardı. Yani gücü elinde tutan aslında bendim. Bana ihtiyacı vardı. Ve ben de bunu elinden almak istedim. Yaptığım şey de tam olarak buydu. Kendi aklımı buldum ve ona dört elle sarıldım. Kaçma fırsatı elime geçene kadar da onu gizledim. Ve daha sonra da kralı yok etmek için elimden ne geliyorsa yapacağıma dair yemin ettim." Shaye bıçağı hemen yanı başındaki masaya sapladı. "Tüm bunlar bittiğinde onun boğazını kesen ben olursam huzur içinde öleceğim. Ama bu onur benim olmasa bile ona son darbeyi indiren kişiye yardım ettiğimi bilmek hayatımda en büyük başarısı olacak."

Karşımdaki kadını hayranlıkla izledim. Sanırım ondan korkmam gerekiyordu. Fakat... Fakat ona her bir zerremle hayranlık duyuyordum. Olmayı dilediğim her şeyin vücut bulmuş hâliydi. Hâlâ olmayı umduğum her şeyin. Ancak benim hikâyemin kötü karakterleri krallar ve ona sadık tebaası değildi... Benimkiler ipek kumaşlar kuşanıyordu. Pudraladıkları burunlarını bana kıvrınırlardı. Perilerle aynı sofrada oturup yemek yiyebiliyordum ama annemin düşüncesi bile beni hâlâ korkutmaya yetiyordu.

"Sanırım korkudan dili tutuldu." Giles konuşurken hafifçe beni dürtüklü. "Zavallı insana bu kadar yüklenme. Kötülüklerimize alışkın değil."

"Anlattıklarını benim yüzümden yumuşatma." Çatalımı ve bıçağımı alıp etimi parçaladım. "Buradaki her şeyin konforlu olduğunu düşünüyorum. Yani olduğunuz gibi davranın."

Giles kıkırdarken Shaye kaşlarını kaldırıp ona baktı. Vena'nın salonunun kapıları açıldığında ikisi de sus pus oldu. Davien ve Düşşarkısı'nın hükümdarı dışarı çıktı, hâlâ hararetili bir tartışma içindelerdi – ta ki Davien'in gözleri bana takılana dek.

"Güzel, bir şeyler yiyorsun," dedi.

"Başka ne yapacaktım ki?"

"Hiçbir şey. Sadece buna sevindim... çünkü yarın sabahki ritüel için bütün gücüne ihtiyacın olacak."

O gece gözüme bir damla bile uyku girmedi. Bütün geceyi bir o yana bir yana dönerek geçirdim. Ritüelin beraberinde getirebileceği riskler kafamı kurcaladığından değildi, Davien'in ağız kulaklarına varan gülümsemesiyle o parlak yeşil gözlerini bana diktiği görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu. Hatta bir noktada yataktan kalkıp ne olacağını öğrenmek için onu bulmaya bile kalkışmışım ancak kaprya giden yolu yarladığımda mantığım ağır basmıştı. Birkaç saat içinde onu yine göreceğimi kendime hatırlattım. Odası nerede olursa olsun, gecenin bir yarısı gizlice ona gitmenin gereği yoktu.

Şafak söker sökmez yataktan çıktım ve ana salona giden merdivenlerden indim. Masalar hâlâ kurulurken içerisi ince mumlar ve büyüyle aydınlanıyordu. Tanıdık bir ses beni çağırdı.

"Hey, insan hanımı!" Raph hızla yanıma geldi. Elinde taşıdığı neredeyse bedeninin yarısı kadar büyük sepet taze somun ekmeklerle doluydu. "Bugün gitmek istediğin bir yer var mı?" Çarpık dişli gülümsemesiyle bana baktı.

"Hayır... Ama bir konuda yardımını isteyebilirim." Gözlerim sepetindeki ekmeğe kilitlenmişken yere çömeldim. Önce yeni –daha temkinli– bir anlaşmayla Raph'ın küçük, çevik parmaklarından istifade edecek, sonra da kendime çabucak bir ekmek kapacaktım.

"Neye ihtiyacın varsa getirebileceğimi biliyorsun. Senin için ne yapabilirim?"

"Bir lavtaya ihtiyacım var. Nasıl olduğunun hiç önemi yok. Güzel bile olmak zorunda değil." Zaman geçirmek için oynayacak bir şeyim olsaydı dün gece çok daha katlanılabilir olurdu. "Bu bana neye patlar?"

Söylediklerimi düşünürken yanaklarını şişirdi. "Tabii Dünya'yı görmek istiyorum."

Raph'i, Karaltı'nın insan tarafında hayal ettiğimde alayla homurdanmadan yapamadım. Belki de içimdeki büyüü çıkardıklarında onu malikânede işe alabilirdim. Raph'in kontrolden çıkmış bahçeye çekidüzen vermeme yardım ettiğini hayal etmek neredeyse kahkaha atmama neden olacaktı. Karşımdaki manzara çok da kötü sayılmazdı. Bana bir nevi çırak olurdu. Belki de ben onun çırağı olurdum. Karaltı'ya bu kadar yakın yaşarken... belki de eski insan büyüünün kalıntıları hâlâ içimde bir yerlerdeydi. Hiç değilse Laura, Raph'i eğlenceli bulurdu. Hayalimde o da benimle yaşıyordu. O aradığı büyüü bulacaktı ve ben de Joyce'un onu kendine benzetmediğinden emin olacaktım.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Başka bir şey iste." Sepeteki sıcak ekmeklerden birini gözüme kestirdim. Küçük peri minidandı. Bir anda gözlerini benden kaçırdığını fark ettim. Yanakları belli belirsiz kızarmıştı. "Aklında bir şey mi var?"

"Düşünüyorum."

"Bekliyorum." O, kafasındaki şeyi istemek için cesaretini toplarken ekmek parçalarını koparıp ağzıma atıyordum.

"Yeniden şarkı söylediğini duymak istiyorum."

"Affedersin, anlayamadım?"

"Yeniden şarkı söylediğini duymak istiyorum."

Ona doğru eğildim. "Tekrar eder misin?"

"Yeniden şarkı söylediğini duymak istiyorum." Sonunda her kelime doğru düzgün telaffuz etti, utancından ölecekmiş gibi görünürken çok sevimliydi. "Sana getireceğim lavtayla bana bir şarkı çal."

Tam teklifini kabul etmek üzereyken Davien'in söylediklerini hatırladım. "Hangi şarkı?"

"Hangi şarkıyı istersen."

"Ne zaman?"

"Ne zaman istersen."

"Ne kadar çalacağım?"

"Herhangi bir zamanda, herhangi bir tarzda, herhangi bir şarkı. Anlaşmanın şartlarını nasıl karşılamak istediğine karar vermekte özgürsün."

Mırıldanıp gözlerimi kıstım. "Annenle babanı tanıdığımı biliyorsun, değil mi? Umarım aklınca bir yaramazlığa kalkışmıyorsundur."

İnce kuyruğu sinirle seğirdi. "Bana istediğin zaman, istediğin şekilde bir şarkı çalarsan sana bir lavta getiririm. Ama çalmaya başladığında en önde oturup dinlemem gerekiyor. Yalnızca bunu istiyorum. Aldatmaca yok. Üçkâğıtçılık yok."

"Anlaştık." Doğrulup saçlarını karıştırdım. Gerçekten de lavtayı getirip getirmeyeceğini kim bilebilirdi zaten? "Bir çocuk için pek de fena sayılmazsın."

"Sen de bir insan için çok kötü değilsin." Dilini çıkardı.

"Raph." Davien'in sesi bir uyarıdan farksızdı.

Dilimi çıkarıp küçük periye aynı şekilde karşılık verirken karşılıklı şakalaştığımızı anlaması için Davien'in da hareketimi gördüğünden emin oldum. Hafif bir gülümsemeyle ona döndüm. "Ben başlattım."

"Hiç şüphem yok." Elini beklentiyle bana uzattı.

Ekmeğimden bir parça istediğini anlamam vakit aldı. Ona gidip kendine bir tane bulmasını söylemek yerine ekmeğimden bir parça vermeme bakılırsa, belki de bu adamdan sandığımdan daha çok hoşlanıyordum.

"Bir lordun kızından beklediğimin aksine uysal bir eş değilsin. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar, seni olmaman gereken yerlerde yapmaman gereken şeyleri yaparken bulmamdan ibaretmiş gibi hissediyorum."

"Bu da benim lanetim," diye mınıldandım çocukluğumu düşünerek. Hep bir şekilde yollarına çıkmış ya da Joyce'un girmemi istemediği bir yer bulmuştum. Gardiobunun arkasına açılan, Helen'in stüdyosundaki kapı gibi.

Ya da çatı katı...

"Aksine bunu etkileyici buluyorum. Tabii Dünya'nın kayıtlarında biriyle evli görüneceksem şansına daha kötülerini de düşünebilirdi." Sırtıtmamak için büyük bir mücadele verse de başarısız oluyordu.

"Sendeki bu sevimlilikle benden önce bir eş bulamamış olmana şaşıyorum." Ağzıma bir parça ekmek tıktım.

"Bu tavırlarınla benden önce bir koca bulmamış olmana şaşıyorum ben de."

Gözlerimi devirsem de gülümsedim. Söyledikleri kafama dank ederken gülüşüm solup gitti. "Tabii Dünya'da evli derken..."

"Endişelenme, burada hiçbir şekilde evli değiliz." Vena'nın kabul salonuna doğru ilerlemeye başladı. "Perilerin yasalarını ya da aldatmacalarını hiç kullanmadım. Perilerin kadınlarla zorla evlendiğine dair söylentiler fazlasıyla abartılı."

"Tabii ki." Yanaklarımda duyduğum batma hissi göğsümden aşığı mideme doğru ilerlerken yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. İçime büyük bir hayal kırıklığı oturmuştu. Neden şaşırmıştım ki? Malikaneyi bana bırakacağını söylemişti. Perilerin dünyasına gidecek ve asla geri dönmeyecekti. Bense bir dul olarak hayatıma devam edecektim. Kendi dünyamda bir başıma yaşayacaktım.

Yalnız olursam kimse beni incitemez...

Yalnız... yapayalnız...

"Oren'in aramızdaki anlaşmayı ben Tabii Dünya'yı terk ettiğimden geçersiz hâle gelecek şekilde hazırlamasını sağladım." İlk kez içimdeki fırtınadan habersizdi. Bana bakmıyordu bile. "Kiminle arzu edersen onunla evlenmekte özgürsün, Katria. Ben de krallığının geleceğini güvence altına almak için mantıklı bir evlilik yapmakta özgürüm."

"Her şeyi düşündün, değil mi?"

Adımlarını yavaşlatıp nihayet bana döndü. Dünya durmuş gibiydi. Nefesim kesildi. İfadesinde ilk defa anlamlandıramadığım bir derinlik vardı. Bu keder miydi yoksa endişe mi? Emin olamıyordum. Havaya kaldırdığı kolları alının ortasının hafifçe kırılgasına neden olmuştu ve elini tutma dürtüsüyle mücadele ediyordum. Ona dokunmak istiyordum. Ona... Zihnim bir kez daha etrafıma ördüğüm duvarlara tosladı. Bir adım ötesini dahi düşünmeme müsaade etmiyordu.

"Elimden geldiğince," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bazen kralar bile gafil avlanır."

Sözlerindeki duygu düşen bir tüy kadar naifti ve dünyadan umutsuzca saklamaya çalıştığım soğuk, karanlık yanıma konmuştu. Kalbim, sanki ruhumun o kullanılmayan köşesine kanı ve sıcaklığı geri pompalamaya çalışıyormuş gibi ona yanıt verircesine attı. Bana bakışları artık... *pişmanlık* doluydu. Bundan emindim.

"Bu yüzden mi ormana ilk geldiğimde bana bu kadar sert davrandın?" diye sordum dün gece Shaye'den ilham alıp kendime verdiğim sözü onurlandırmaya çalışarak. Ona yanlış yapan insanlara hesap sormakta benden çok daha iyi olduğuna emindim ama benim elimden gelen bu kadardı. "Çünkü o zamanki davranışların... öfkenin bana olmadığını biliyordum ama yine de..."

"Adil değildi," dedi cümlemi tamamlayarak. Davien gözlerimin içine bakmak için başını eğdi. Bunun aramızdaki boşluğun büyük bir kısmını nasıl da kapadığının farkındaydım. Gözleri vicdan azabı olduğunu sandığım bir duyguyla doluydu. Bakışları ellerime kaydı ve düşünceli bir tavırla kendininkilerin arasına aldı. Parmak eklemlerimde gezinen başparmakları az önce tartıştığımız her şeyi neredeyse unutmama neden olacaktı. "Biliyorum. Senden daha önce özür dilemeliydim. Shaye haklıydı ve huysuz bir çocuk gibi davranıyordum, yaşananlardan bıkmış durumdaydım. Sen de haklısın, onların seninle hiçbir ilgisi yoktu. Fakat bu bir bahane değil. Özür dilerim, Katria. Aynı şeyin bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Beni affedecek misin?"

"Davien, ben..." Hiç böylesine nazik, böylesine içten bir özür almış mıydım? Kalbime acı veren varlığının yanı başımdaki sıcaklığı duvarlarımı paramparça ediyordu.

"Ah, güzel, çoktan gelmişsiniz." Vena yanımdan geçip gitti. Davien ellerimi bırakıp bir adım geri çekildi, yanakları az önce olduğundan daha kırmızıydı. "Kahvaltınızı bitirin ve işe koyulalım. Boşa harcayacak vaktimiz yok."

Vena kabul salonunun kapıları açtı. Ancak içerisi boş değildi. Salonun ortasında, aşına olduğum siyah renkli örtüye sarılı bir kadın duruyordu. O gece Kanayan Orman'da ve malikânedeki o gün gördüğüm örtünün aynısıydı. Nefesim kesildi. Ancak dudaklarından dökülen hırıltıya bakılırsa Davien benim kadar hazırlıksız yalanlamamıştı.

"Bolto'v'un Celladı," diye hırladı ve hücuma geçti.

on sekiz

Davien hızlı olsa da Cellat'a kafa tutamıyordu. Kadın, Davien'in hançerini engellemek için kısa kılıcını savurup hızla hareket eden bir bulanıklıktan ibaretti. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki gözle-
rim Davien'in hançeri nereden çıktığını bile takip edemedi.

"Davien!" diye bağırdı Vena. Davien çoktan yeniden harekete geçmiş, geri çekilip başka bir hançer tutan diğer eliyle öne atılmıştı. Cellat saldırıyı ikinci kez engelledi. "Kesin şunu." Vena hızla yan-
larına koştu. "Bu kadının adı Allor ve Müritlerin müttefiklerin-
den biri."

"Bana bir Cellat'mış gibi görünüyor." Davien, Allor'un kılıcına baskı yapmaya devam etti. Kadının yüzünde tembel bir sırıtış vardı. Davien'i parçalarına ayırmamak için kendini tuttuğunu görebili-
yordum âdeta.

"Ve sen de bana şımarık bir prensmiş gibi görünüyorsun, bana kalırsa birbirimize isimler takmayı bir kenara bırakalım, ne dersin?" dedi Allor. Sesi gölge pelerini kadar yumuşaktı.

"Yeter." Vena ikisini de omuzlarından tutup birbirlerinden ayır-
maya yeltendi. İki dağ yerinden oynatmaya çalışsa ancak bu kadar başarılı olurdu. "Allor'un gelmesini ben istedim. Güçlerini geri al-
man için gereken ritüeli anlamamızda bize yardım edecek."

"Bir Cellat'a mı güveniyorsun?" Davien, Vena'ya döndü.

"Sen bir Cellat'a güvendin."

"Shaye bize katılmadan çok önce Cellatları terk etmişti. Bu canavar..."

"İsim takmaya yine mi başlıyoruz?" Allor gözlerini devirdi.

"İkiniz de silahlarınızı indirir misiniz?" Vena iki çocukla konuşuyormuş gibi davranıyordu.

"Önce o indirsin," dedi Allor alaycı bir tavırla.

"Neden sen?..."

"Üç dediğimde." Vena iç çekti. "Bir. İki. Üç."

İkili ağır ağır birbirinden uzaklaştı. Davien hançerlerini belindeki geniş kemerde gizli kınlarına geri soktu. Allor'sa kılıcı belindeki kınına yerleştirdi ancak elleri hâlâ kabzanın üzerindeydi. Bakışlarını bana çevirdiğinde bu hareketi çok daha göz korkutucu bir hâl aldı.

"Söylentiler doğruymuş demek. Aranızda gerçekten de bir insan varmış."

"Adım Katria." Benden bahsederlerken "insan" demek yerine adımı kullanmaları çok daha iyi geliyordu.

Kadının sırtışı genişledi ve başını salladı. "Allor. Ama bunu çoktan çözmüşsündür."

Saç çizgisinden başlayıp kafa ve sağ şakağına uzanan uzun beyaz tutam ensesinde topladığı kısa, ince telli siyah saçlarına tezat oluştuyordu. Aşağı yukarı benim boylarımda olsa da benden iki kat daha kaslıydı... ki kendimi hiç çelimsiz biri olarak görmediğimden bu etkileyiciydi.

"Kendini açıklamak ister misin?" diye sordu Davien, Vena'ya.

"Allor, Sema Saray'ının iç işleyişine dair kilit bilgi kaynaklarımızdan biri. O olmasa, Boltovların ne yaptığına dair neredeyse hiçbir fikrimiz olmazdı. Kralın büyüsunu sahibine döndürmek için gerekli bilgileri edinmemize yardım eden oydu – ritüeli tamamlamak için ihtiyaç duyduğumuz, Tabii Dünya'da bulunan yadigân söyleyen," dedi Vena.

Davien bakışları Vena ve Allor arasında gidip gelirken öğrendik-

lerini tartıyordu. Hâlâ şüpheleri olduğu apaçık ortadaydı. Yüzünü göremesem de bunun bedeninden yayıldığını hissedebiliyordum.

"Bu doğru mu?" Davlen, Allor'a döndü.

"İstese bile yalan söylemesi mümkün mü? Asıl soru neden ondan şüphelendiğin." Allor kılıcının kabzasını inceledi ve üzerindeki hayali tozları silkeledi.

Davien'in yanaklarındaki kaslar seğirse de konuşmaya devam ettiğinde sesini düz tutmayı başardı, "O hâlde sana borçluyum demektir. Tahta çıktığımda..."

"İstemez." Allor bir elini havaya kaldırdı. "İşime geldiği için sana yardım ediyorum. Mümkünse bunu fazla büyütmemelim. Gerçi senin gibi kral olmaya meraklı tipler için bunun ne denli zor olduğunu biliyorum." Sanki bütün dünya büyük bir şakadan ibaretmiş de gülen yalnızca oymuş gibi yüzünde hâlâ belli belirsiz bir gülümseme vardı. Benim henüz haberim yokken başımın belada olduğunu önceden bilen Helen de böyle görünürdü.

Bu görünüşe güvenmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Tüm bu cömertliğinin bir karşılığı olmalı, değil mi?" diye sordum.

"Karşılığında halkıma yardım ettiğimi bilerek geceleri mışıl mışıl uyuyorum." Sözleri kulağa önceden çalışılmış gibi geliyordu ve şüphelerimi gidermek namına hiçbir işe yaramamıştı.

"Peki gerçek çıkarına gelecek olursak?"

Yüzündeki gülümseme hafif kötücül bir hâle büründü. Hâlâ kardeşimi andırıyordu. Nefret ettiğim ve temkinli olmam gerektiğini bildiğim her şeydi hâlâ.

Kadın Vena'ya döndü. "Bu insan neden siyasetimizle bu kadar ilgileniyor?"

"Hâlâ bir cevap alamadım," dedim. Kaçak dövüşüyordu.

"Bu anlamadan ne kazandığım beni ilgilendirir." Allor kollarını göğsünde kavuşturdu.

"İtiraf etmeliyim, benim de merakım kabardı," dedi Davlen gelişigüzel bir tavırla. "Vena sana neyin sözünü verdi?"

"Düşarkısı'nda güvende olacağımın... ve bir sonraki kralın suçlarını bağışlayacağını."

Davien, Vena'ya kızgın bir bakış attı. Görünüşe göre ifadesini okumayı bilen tek kişi ben değildim çünkü Vena, "Herkesin bir ihtiyacı var, Davien. Onun gibileri daha çok göreceksin, kendilerini geçmiş hayatlarından kurtarmak isteyenleri," dedi.

"Bunu daha sonra konuşacağız," dedi Davien krallara yakışır bir tavırla. Sinirlendiğini hissedebiliyordum. Ben olsaydım, benim adıma konuştuğu için Vena'yı azarlıyor olurdum. Ancak bir yandan da bunu yapmasının nedenini anlayabiliyordum. Şükürler olsun ki toprakların başındaki kişi ben değildim. Böyle kararları verebilir miydim bilmiyordum.

"Sanırım bu en iyisi olur," dedi Allor. "Uzun süre ortalıkta görünmezsem nerede olduğumu merak edeceklerdir."

"Burada ne yapıyoruz peki?" diye sordum. Yapacağımız şey her neyse, bunu ne kadar hızlı halledersek Allor'un o kadar çabuk gideceğini umuyordum. Sinirlerim hiç de hoş olmayan bir şekilde gerilmeye devam ediyordu.

"Allor'dan büyü aktarımına dair Sema Sarayı'nda saklanan eski kayıtları incelemesini istedim. Kadim kralların büyüsunu çağırma bulan o olduğuna göre, bu karmaşadan çıkış yolunu bulacak kişinin de o olabileceğini düşündüm," dedi Vena.

"Buldun mu peki?" Davien kaşlarını kaldırdı.

"Kim bilir..." Allor saçını düzeltti, bu gizli bilgiye sahip olmaktan fazlasıyla keyif aldığı ve paylaşmaya hiç niyeti olmadığı gün gibi ortadaydı.

"Allor," dedi Vena kadını uyarırcasına.

"Tamam, evet, belki. Ama emin değilim."

"Çok yardımcı oldun," dedi Davien dümdüz bir sesle.

"Bulduklarımı anlatmama müsaade etsen mi diyorum?" Allor ters ters bakıp konuşmaya devam etti. "Karşıma 'feragat' üzerine eski metinler çıktı. Kadim krallar tarihi boyunca yalnızca iki kez yaşanmış ama yine de olmuş. Bu sayede bir kral gücünü diğerine dev-

rediyormuş. Önceki kral bütün büyüünü sırça taca doldurmuş. Daha sonra yeni kral taç giydiğinde, önceki hükümdarın kararıyla güç taçtan ona geçermiş.

"Elbette, bu diğer kişi sırça tacı hâlâ *takamazmış* – yaşayan bir vâris oldukça taç yalnızca bir Aviness tarafından kullanılabilir. Bu, vârisin tahta geçmek için çok genç olduğu durumlarda büyüü korumak için başvurulmuş bir durum gibi görünüyor daha çok. Birisi vekâleten hükümdar olup daha sonra tahttan *feragat edermiş*." Allor omuzlarını silkti. "Pek çok eski ritüel ve etkilerinde olduğu gibi bunun da detayları biraz belirsiz."

Davien elini saçlarından geçirdi. Alçak sesle bir küfür savurduğunu duydum. "Hepsi *bu* mu? Zamanımızı boşa harcamayı bitirdin mi?" diye sordu en sonunda.

"Hiç de 'zamanını boşa harcamadım.'" Allor gözlerini devirdi. "Büyüyü insandan çıkarıp sana aktarmanın *mümkün olduğunu* anlatıyorum burada. Ayaklarıma kapanıp bana teşekkür etmen gerekiyor."

"Halkımızın en kutsal yadigârı olan sırça taca sahip, güçlerinin zirvesindeki kudretli kadim krallar için mümkün bu söylediklerin. Bize nasıl bir faydası dokunacağını hâlâ anlayamıyorum."

Şu "sırça tacın" yapabileceği şeyleri iyice araştırmam gerektiğini fark etmeye başlamıştım. Şaye onun tüm perilere sadakat emrettiğini söylemişti. Ancak içimden bir ses bunun yalnızca buzdağının görünen kısmı olduğunu söylüyordu.

"Bu, gücü aktarmak için yaratılmış bir ritüel olduğu anlamına geliyor," dedi Vena. "Ve gücü içinde barındıracak şeyin illa sırça taç mı olması gerek yoksa başka bir şey de kullanabilir miyiz bilmiyoruz."

"Elbette sırça taç olması gerek. Büyüyü barındıracak kadar güçlü başka ne olabilir?"

Vena beni işaret etti. "O sırça taç değil ve gücü içinde tutmakta bir sıkıntı yaşıyormuş gibi görünmüyor."

Davien bana döndüğünde yüzü aydınlandı. Kalbim tekledi.

Daha önce hiç kimse bana böyle –sanki dünyadaki en önemli şey benimişim gibi– bakmamıştı. Ancak çok geçmeden kalbim atmayı bıraktı ve karnıma bir yumruk yemişim gibi hissettim; baktığı şey ben değildim.. içimdeki büyüydü.

Onun umurunda bile değilsin, diye fısıldadı içimdeki çirkin ses, *hem de hiç. Sana baktığında gördüğü tek şey büyü. Söylediklerinin doğru olmamasını dileyerek dudağını ısırırsam da gerçeğin bu olduğunu biliyordum.* Davien'in kaşları hafifçe çatıldı ve tıpkı benim onu okuyabildiğim gibi onun da beni okuyup okuyamadığını merak ettim. Bu düşünce âdeta dikenli çalıların arasında sürünmek gibiydi. Tüylerimin diken diken olduğunu, omurgamdan aşağı bir ürperti indiğini hissedebiliyordum. Aramızda oluşan bu bağ her neyse onu koparmak için bakışlarımı çevirdim.

"Şansımızı denemeliyiz," dedim. "İçimdeki büyüü ne kadar çabuk çıkarırsanız o kadar çabuk eve dönebilirim." Bakışlarım yeneden Davien'i bulduğunda yüzünde hafif kafası karışmış ve incinmiş bir ifade olduğunu fark ettim. Bir şey söylememek için kendimi zor tuttum. İstedığı tek şey içimdeki bu güçken bana nasıl böyle bakabilirdi? Ben işi yokuşa sürmüş bir araçtan başka bir şey değilken?

Yardıma koşan Vena oldu. "Katılıyorum." Bana yaklaştı ve ellerini omuzlarıma koydu. Bir anda bütün dünyanın yükünü omuzlarıma bırakmış gibi hissettim. "Bir insan olarak bunların hiçbirini anlamadığımı biliyorum. Ancak senden tek istediğim, zihnini ve kalbini buna açık tutmaya devam etmen. Çok uzun zaman önce ataların Karaltı'nın öteki tarafına bırakıldıklarında ellerinden alınana dek büyüye sahipti. Belki artık burada olduğuna göre, o unutulmuş güçleri yeniden uyandırabilir ve sana bir kez daha hizmet etmelerine izin verebilirsin."

"Elimden geleni yapacağım." Yapabileceğim tek şey buydu. Bakışlarım Allor'a kaydı. "Ben ne yapacağım?"

"Öncelikle büyüü depolayabileceğin bir şeye ihtiyacın olacak. Bunu önceden düşünüp hazırlıklı geldim." Allor gümüş bir zincire geçirilmiş cam uçlu bir kolye çıkardı. Cam kolye ucu tepedeki avi-

zelerden gelen en ufak ışık zerreciklerini bile yakalayıp gökkuşağına dönüştürecek şekilde kesilmişti. "Rica ederim."

"Başka bir yadigar mı?" diye sordu Davien. Artık o bile kadına şüpheyi yaklaşıyormuş gibi konuşuyordu. Bu bana kendimi bir nebze de olsa iyi hissettirmişti. Onda apaçık bir tuhaflık olduğu hissini üzerimden atamıyordum.

"Öyle. Kraliyet mücevherlerinin arasındaydı... Boltov'un Aviness hazinelerini sakladığı kasanın derinliklerinde. Hangi kral ya da kraliçeye ait olduğunu hiç sormayın, en ufak bir fikrim dahi yok."

"Bunu alarak çok pervasız davrandın." Vena ihtiyatlı sözlerini dile getirse de kolyeye doğru ilerledi.

"Biliyorum. Ama bunu yaptığıma çok sevindin." Allor sırtıp kadına kolyeyi uzattı.

Vena kolyeyi iki eliyle tutup nazikçe avucuna aldı. "Evet, eski-lerin elinden çıkmış," diye fısıldadı ve bana döndü. "Al bakalım."

Kolyeyi aldım. Bir sürü köşesi göz önünde bulundurulduğunda carının keskin olmasını bekliyordum ama sanki parmaklarım kadifeye değmişti – sıcak, yumuşak ve neredeyse canlı bir şeye. İçime aniden akın eden hisle hafif bir nefes aldım.

"Ne hissettin?" Vena'nın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

"Bu... bu tanıdık bir his," diye itiraf ettim. "Sanki bunu... bunu daha önce hissetmiş gibiyim."

"İçindeki güç bunun tanıdık olduğunu fark ediyor ve tepki veriyor." Vena yeniden Allor'a döndü. "Güçten feragat etmek için atacağı bir sonraki adım ne?"

"Okuduğum kadarıyla, tahttan feragat eden kral sırça tacı tutup halefinin gözlerinin içine bakıyor. Büyüden ve tahttan vazgeçtiğini söylüyor. Daha sonra da tacı teslim ediyor ve yeni kral başa geçiyor."

"Çok zor görünmüyor." Davien kararlılıkla bana yaklaşıp önümde durdu. Ona baktım, yakınlığı yüzünden kalbim yeniden hızlanmıştı. "Güzel. Gözlerimin içine bak, Katria."

Kelimeler dudaklarından kolayca dökülmüştü ve neredeyse...

şehvet doluydu. Dudağımı ısırımdı. Bu adamın iradem dışında bana yaptıklarından nefret ediyorum. Sadece onu görmemle bile içimdeki her şeyin alev almasını istemiyordum. Fakat sanki bu dünyaya ait değilmiş gibi yakışıklı görünürken ona karşı koymak imkânsızdı.

"Sonra?" diye fısıldadım. Ritüelin devamı için ne yapmam gerektiğini az önce anlatmış olsalar da aklım başımdan gitmişti bile.

"Bekle, öncelikle..." dedi Vena. Yanımda bir şeyler mırıldanıyor-du. Yaptığı şey her neyse farkında bile değildim.

Tek odaklanabildiğim Davien'in gözleriydi. Belki de ritüel çoktan başlamıştı bile. Hiç bu kadar parladıklarına —beni böylesine tükettiklerine— şahit olmamıştım. Bakışlarını yüzünde gezindirdi, burnun kemerinden aşağı inerek öpülmek için yalvaran koyu pembe dudaklarını buldu. Kız kardeşlerimin onu hiç görmemiş olması çok iyi olmuştu. Davien bir peri olsa bile akıllarını başlarından alırdı. Belki peri olması onu daha da çok arzulamalarına neden olurdu. O tehlikeli biriydi... yasaktı.

Benim ne umudum var sanki? Sertçe yutkundum. Bu soruya verecek bir cevabım yoktu.

"İki ayrı. Bir bütün," diye mırıldandı Vena. Davien'in yanağına uzandığında parmakları görüş alanıma girdi. Kurudukça yavaş yavaş rengi solan mor bir mürekkeple, önce sağ sonra sol yanağına helezonlar ve noktalar çizdi. Hemen ardından parmağını kendi yanağımda hissettim. "İki ayrı. Bir bütün."

"İki ayrı," büyülenmiş gibi sözleri tekrarladım. Mürekkep tıpkı kelimeler gibi beni ele geçiriyordu.

"Bir bütün," diye tamamladı Davien bedenimden aşağı bir şok dalgası göndererek.

Vena arkama geçti, Davien'la onun arasında kapana kısılmıştım. Zaten bir kaçış yolum olduğundan değil, başından beri olmamıştı. Joyce beni evlendirdiğinden beri kaderim bu adamla birlikte olmaktı... söz konusu evlilik artık geçerli olmasa bile.

"Şimdi başlayabilirsin," diye fısıldadı Vena kulağıma, gözlerim hâlâ Davien'inkilerden ayrılmamıştı. "Onunla nefes al." Davien ne-

fes aldığında, tıpkı yanaklarımızdaki çizimlerin birbirini yansıtması gibi, ben de aynısını yaptım. "Nefes al. Nefes ver. Nefes al."

Aldığımız nefesler öyle ağır, öyle derindi ki başım döndü. Ona yaklaştığımda onun da aynısını yaptığını gördüğümü sandım. Yumuşak parmakları cam kolyeyi aramızda tutan ellerimi kavrarken nasırlarına değdi.

"Kralların gücünü topla – sana ait olmayan o gücü. O yabancı büyüü al ve esas sahibine geri ver," diye talimat verdi Vena.

Davien nefes verdiğinde nefes aldım. Bir anlığına aramızdaki ritmi kaybetmiştik. Vakit kaybetmeden ona yeniden ayak uydurdum. Yaptığımız ritüelin başarılı olması bana bağlıydı ve ne yaptığımıza dair hiçbir fikrim yoktu. Saklamak için ne kadar uğraşırsam bu vaziyet o kadar sinir bozucu bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Ama denemek zorundaydım.

Dikkatimi bedenimin her bir zerresine çevirdim. Bedenimin geriye kalan her kısmı kaçmaya çalışıyormuş gibi hissederken, yere sağlam basarak beni sabit tutan ayaklarımdaki kaslara odaklandım. Davien'in üzerimden ayırmadığı gözleriyle hâlâ taklalar atan mide-me odaklandım. Kaybolup gidene kadar fiziksel bedenime odaklandım. Sanki zihnim bir kez anladıktan sonra üzerine düşünmesine gerek kalmayacakmış gibi.

Daha sonra... geriye yalnızca bir şarkı kaldı. Ateşe düşerken duyduğum o gümbürtülü ritim. Annemin sesinin öne çıktığı bir koroda hep bir ağızdan şarkı söyleyen eskilerin müziği.

Büyü bu olmalıydı. Mutluluk, sıcaklık ve aşinalık. Ne de olsa saf güç insana kendini iyi hissettirmeliydi.

Bunu bırakmak zorundaydım. Büyünün sahibi ben değildim. Ne var ki çoktan damarlarıma karışmış gibi geliyordu. Sanki onu oradan çekip almanın hiçbir yolu yokmuş gibi.

Yine de denemek zorundaydım.

Kolyeyi daha sıkı kavrarken gücün kaçmaya çalıştığım ilk gece ağaçların arasında aktığını gördüğüm büyü gibi kollarımdan aşağı aktığını hayal ettim. Davien'in yüzü aydınlandı. Bakışlarını onun-

kilerden ayırmaya cesaret edemesem de ritüelin işe yaradığını tahmin ediyordum.

"Şimdi sözcükleri söyle," diye emretti Vena yumuşak bir sesle.

"Bu büyüü sana veriyorum. Bunu al..." Cümlem yarım kaldı.

Büyü gürültülü bir çar sesiyle etrafımda patladı. Bedenim geriye savruldu ve beceriksizce Vena'nın üzerine düştüm. Davien ise sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Allor bile yerdeydi. Kolye havaya fırladı ve zeminde sekerek bir mucize eseri kırılmadan hepimizden uzağa düştü.

Davien bir küfür savurdu. "Neden işe yaramadı?" Suçlayıcı bakışları Vena ve Allor arasında gidip geliyordu. Bir şekilde suçlaması ve öfkesinden sıyrılmıştım.

"İlk denememizdi." Vena nazik bir gülümsemeyle yerden kalkmama yardım etti. En azından üzerine düşmeme kızmamıştı. "Ritüeller, özellikle de yapıldığı sırada düzenlenip uyarlananlar, ilk seferinde nadiren sorunsuz işler."

"O güce ihtiyacım var," diye homurdandı Davien.

"Alacaksın da. Bunu başaracak vaktimiz var." Vena ayağa kalktı ve uçuş uçuş giysisindeki görünmez tozu ve kiri silkeledi. "Büyü içinde olduğu müddetçe burada güvende olacak. Sınırlarımız güvende." Vena, Allor'a döndü. "Kral Boltov'un burada neler olup bittiğine dair herhangi bir fikri var mı?"

"Şu anda Düşşarkısı'nda neler döndüğüne dair hiçbir fikri yok," dedi Allor, sözcükler dudaklarından biraz hızlı dökülürken gereğinden fazla gülümseyerek.

"O hâlde vaktimiz var demektir." Vena elini bana uzattı. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim." Elini tutup hafifçe sallanarak ayağa kaldımtım. "Yalnızca biraz yorgunum sanırım."

"Bütün gücünü tükettiğini tahmin ediyorum," dedi Vena düşünceli bir tavırla. "Bugünlük bu kadar yeterli."

"Ama..."

"Onu yormanın ritüele faydası dokunmayacak," dedi Vena, Da-

vien'in itirazını yarıda keserek. "Yarın tekrar deneyeceğiz. Ve Allor, faydası dokunacak bir şey bulursan ya da duyarsan bize bildir."

"Tabii ki. Artık Cellat arkadaşlarımdan herhangi biri nereye kaybolduğumu merak etmeden geri dönmeliyim." Bize el sallayıp Vena'nın tahtının gölgesine adım attı ve ardında küçük bir duman bulutuyla kayboldu. Odanın etrafına bakıp nerede belirebileceğini araştırdım.

"Onu boşuna arama; muhtemelen çoktan şehirden çıkmıştır. Gölge sıçrayışıyla uzun mesafeler katetmek gibi eşsiz bir yeteneği var, bu da onu bizim için çok faydalı bir müttefik yapıyor," dedi Vena.

"Cellatlar," diye mırıldandı Davien.

"Ona güvenebileceğimizden emin misin?" diye sordum cesaretimi toplayıp. Vena kaşlarını kaldırdı. "Onlara ne veriyor?"

"Hiçbir şey. Bizim için çalıştığını bilmiyorlar." Vena bu işbirliği konusunda onu kötü niyetli olmakla itham edebileceğine kızmış görünüyordu. Sanırım onu suçlayamazdım. Ben bir yabancıydım. Ancak şu hissi bir türlü üzerimden atamıyordum...

"Sema Sarayı'ndan çok uzun süre uzak kaldı. Hem verdiği cevaplar... açık açık konuşmaktan nasıl kaçındığını duymadın mı?" diye sordum.

"Düşsarkısı ve Müritlerin idaresini bana bırak. Sen yalnızca gücünü yeniden toplamaya odaklan ki ritüeli yarın yeniden deneyelim."

"İdareyi bana bırak derken beni kastediyorsun, değil mi?" diye sordu Davien gözlerini Vena'ya dikip.

"Tabii ki, Majesteleri. Yalnızca dilim sürçtü. Burada olmana alışkın değilim."

"Bir daha yaşanmadığından emin ol."

"Allor'la işbirliğimizi kesmek ister misin?" diye sordu Vena kollarını göğsünde kavuşturarak, alacağı cevaptan çoktan emin olduğu açıktı.

"Hayır, işe yarar olduğunu kanıtladı. Eğer sınırını aşar ya da

işe yaramaz hâle gelirse... o zaman icabına bakarız." Davien kapıya ilerledi. Duraksayıp bana döndü. "Benimle gel."

"Ne?"

"Seninle konuşmak istiyorum."

Bakışlarımı Vena'ya çevirdim ancak cevabı yalnızca omuz silk-mek oldu. Kabul odasından çıkarken kafam karmakarışık bir şekilde Davien'i takip ettim. Toplantı salonuna geri döndük, içeride yalnızca görevliler ve bir köşede birkaç tanıdık yüz kalmıştı.

Davien kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Etrafa saçılan ışıldılarla kanatlarını özgür bıraktı.

"Ne..." Sözümü bitirmeme fırsat vermedi.

"Aksini söylemezsen uçacağım." Gözleri bir kez daha benimkilerle kilitlendi, birbirine değen vücutlarımız alev almış gibiydi.

"Götür beni," diye fısıldadım. Beni kollarına aldı ve bekleme salonunun tepesindeki açık kemere doğru sıçradı. Göz açıp kapayana kadar, içimdeki büyüü çıkarma konusundaki başarısızlığımızla ruhumu boğan o kasvetli binadan açık havaya çıktık.

on dokuz

Davien'in kanat çırpışıyla yerçekiminin zincirlerinden kurtulup Düşşarkısı'nın göğünde süzıldük. Yüreğim bir kez daha ağzımda, midem yerinden çıkacakmış gibiydi. Ancak bu sefer nedeni dehşet değildi.

Kollarında kendimi güvende hissettiğimi fark ettim. Beni hiç zorlanmadan güvende tutuyordu. Sanki geniş omuzların ve güçlü ellerime rağmen onun için sorun değilmişim gibiydi.

Parmaklarım ensesindeki saçları hafifçe okşadı. Uzun tutamlar rüzgârın etkisiyle uçuşuyor, keskin yüz hatlarını açığa çıkarıyordu. Rüzgâr yön değiştirdi ve bakışlarını ufuktan ayırarak ayağıyla destek alacağı bir sonraki yere çevirdi. Onu hayran hayran izlediğimi fark ettiğinde göğsüm ve yüzüm kızardı.

Davien kıkırdadı ama bakışlarına dair bir şey söylemedi. İğnenin üzerinde dengede duran bir tüy gibi, ayağı bir binanın sivri kulesine değer değmez yeniden ileri atıldı. Mavi gökyüzünde bizim kadar zahmetsizce süzülen pamuk bulutlara doğru yükselmeye başladı.

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Sanırım az önce sordun."

Davien kıkırdarken ona gözlerimi devirdim.

"Tabii, Katrla, ne sormak istersin?"

"Diğer kanatlı perilere kıyasla senin uçuşun neden daha çok

zıplamaya benziyor?" Etrafımıza bakındım. Davien diğer birçok periden daha yüksekte süzülüyordu. Ancak yalnızca çizdiği kavsin zirvesindeyken. Daha sonra diğerleri aynı yükseklikte uçmaya devam ederken o inişe geçiyordu.

"Ah," dedi hafifçe iç çekerek. "Bu..."

"Kanatların yüzünden mi?" diye sordum.

"Soruna vereceğim cevabı duymak istiyor musun yoksa tahmin yürütmeye devam mı edeceksin?" Davien güldüğünde dudaklarını muzip bir gülümsemeyle kıvrıdı. Bu sefer bir balkonun korkuluğuna iniş yaptık ve yeniden yukarı sıçradık. Düşşarkısı'nın çatılan güneş ışığının altında parlıyordu. Yıldızlı oluklar ve cam kiremitler şafağın ilk ışıklarını yakalıyordu. "Evet, kanatlarım yüzünden. Sür-günde büyümek zorunda kaldığım için zayıflar. Bu topraklardan – yuvamdan – ve sahip olduğu büyüden çok uzaktaydım. Güçlerimizi kas gibi düşün. Kullanılmadığında zayıf düşüyorlar. Ve Tabli Dünya'dayken elimde yalnızca kendimi eğitmek için kullanabileceğim değerli, küçük büyüm vardı."

"Yani kanatların kullanılmadığı için mi parçalanmış gibi görünüyor?" Omzunun üzerinden çırpıtığı kanatlarına baktım. Kenarlardan incelik yıpranmış ve okçular tarafından vurulmuş da delik deşik olmuş gibi görünseler de her bir kanat darbesi güçlü ve kudretliydi. İlk uçuşumuzdan daha kuvvetli görünüyorlardı. Belki de bu dünyada giderek daha çok ısıldayan tek kişi ben değildim.

"Büyümde başka kusurlar da var," diye itiraf etti. Bunu yapmak ona acı veriyormuş gibiydi. Bu da anlatmaya devam etmesini çok daha değerli kılıyordu. "Beni görmene izin veremememin nedeni de buydu." Bedenimdeki tutuşu sıkılaştı. "İlk tanıştığımızda cazibeyi kullanmak bir yana arzu ettiğimde kanatlarımı dahi gizleyemiyordum. Beni görür görmez ne olduğumu anlardın. Acınası, zayıf bir varlıktan ibarettim."

"Bu doğru değil."

"Öyle."

"Beni kurtarmak için bir Cella'ı defettin."

Bakışlarını bana çevirdi, dudakları hafifçe aralanmıştı. Bir adamın dudaklarına hiç böylesine dikkat etmemiştim. Ve o da benimkilere karşı aynı merakı besliyormuş gibi görünüyordu. Gözlerim bağlı konuştuğum zamanlarda da dudaklarıma baktığını hayal ettim. Yalnızca bu düşünce bile neredeyse kollarında kıvranmama neden olacaktı.

"Aslında bunu yapan Oren'di. Ben yalnızca kaçtım."

"Araya girip beni kurtardın."

Ona iltifat etmeye çalışmam Davien'i rahatsız edip utandırmıyormuş gibiydi. Bu hissi iyi bilirdim. "Elimden daha fazlası gelmeliydi..."

"Kadim kralların gücünü istemenin nedenlerinden biri de bu, değil mi? Ortadiyar'da büyüseydin olacağın periye dönüşmek için?"

"Evet." Bana bakan gözleri özlem doluydu. Bir kez daha bana değil de çok daha derinlerime bakıyordu. Kendisine ait güce bakıyordu.

"Senin olması için elimden geleni yapacağım," dedim alçak sesle. "Söz veriyorum."

"Biliyorum."

İkimiz de başka bir şey söyleme fırsatı bulamadan alçalmaya başladık. Bu seferki hareketlerinden yeniden havalanmayacağımızı anladım ve boynuna biraz daha sıkı sarılarak yere inişimiz için kendimi ona yasladım. Tabii ki inişimizde de uçuşumuzun geri kalanında olduğu gibi nazikti.

Şehrin uzak ucunda, ormanın vadiye karıştığı dağların eteklerindeki boş bir araziye indik. Düşşarkısı'nın tüm evleri üst üste binmiş bir hâlde önümde uzanıyordu. Bu boş araziden görene kadar birbirlerine ne kadar yakın olduklarını fark etmemiştim. Giles ve Oren yan yana durmuş, bir kitaba dair öylesine hararetili bir tartışmaya girmişlerdi ki onlara yaklaştığımız sırada başlarını kaldırıp bize bakmadılar bile.

"Görüyorum ki yokluğumda büyük gelişmeler kaydetmişsiniz," dedi Davien tartışmayı kesip tüm bakışların —benimkiler de dahil— ona dönmesine neden olan derin sesiyle.

"Gün daha yeni başladı," dedi Giles dramatik bir iç çekişle. "Ve-
na'nın verdiği talimatları çözmeye çalışıyoruz."

"Bir göz atabilir miyim? Yardımcı olabileceğimden eminim."
Davien onlara ilerledi.

Oren kitabı çevirip Davien'in sayfaları karıştırabilmesi için öne
uzattı. Yanına geçip kitabı inceledim. Sol sayfada evlerin ve çeşitli
kısımlarının resimleri, sağ taraftaysa talimatlar yer alıyordu. Resim-
leri çizen her kimse detaylara çok dikkat etmişti. Her kirtiş ve ek yeri
titizlikle etiketlenmiş ve işaretlenmişti. Talimatlar malzemelerden
zamanlamaya, söylenmesi gereken kelimelerden yapılması gereken
eyamlere kadar her şeyi detaylıca açıklıyordu.

"Bu bir büyü kitabı mı?" diye sordum.

"Evet, ritüel kayıtları." Davien ipek ayrıcalarla işaretlenmiş sayfa-
ları çevirmeye devam etti.

"Kendi hanemden bana kaldı," dedi Giles özlemle. "Sütun Ha-
nesi'nin, Aviness'in en iyi inşaatçıları olduğu farklı bir çağdan kal-
ma ritüeller."

"Yani eğer böyle yaparsam..." Parmağımla sağ sayfadaki talimat-
lardan rasgele bir tanesini gösterdim, "Bunu mu elde ediyorum?"
Parmağımı üzerinde güneşlik olan bir kapının detaylıca resmedil-
diği sol sayfaya kaydardım.

"Evet, en basit hâliyle öyle." Başıyla onayladı.

"Gerçi sen muhtemelen hiçbir şey yapmayacaksın. Bunlar peri-
ler için." Giles kırdı.

"Bilmediğim şeyler hakkında çok çabuk yorum yapıyorsun, Gi-
les. Bu hep büyük bir kusurun oldu," dedi Davien düz bir sesle.

"Affedersin?"

"Katria'yı işimize yarayabileceğini düşündüğüm için buraya ge-
tirdim."

"Bir ritüel için ondan yardım mı alacaksın?" diye sordu Giles
şaşkınlıkla.

"Ritüeli ona yaptıracağım. Tabii onun da bir itirazı yoksa."

"Affedersin?" Davien'a şaşkınlık içinde bakma sırası artık ben-

deydi. "Ben hiç... bilemiyorum... Son girişimimin nasıl sonuçlandığını gördün."

"Tam da o yüzden seni buraya getirdim." Davien bana baktı. "Kapalı alanlarla aran iyi değil. Talimatlara ve kurallara uymakta zorluk çekiyorsun." Sanırım sözlerinde *tamamen* haksız olduğunu söyleyemezdim. "Ve Allor'un yanında huzursuz olduğun çok açıktı." Bu konuda kesinlikle haklıydı. "Bunların hiçbiri büyüü kullanman için elverişli bir ortam oluşturmuyor. Bunun heyecan duyabileceğin bir proje olabileceğini düşündüm – ellerini kullanarak çalışmayı seviyorsun. Bir şeyler inşa etmeyi de öyle. Ve net bir hedefin beraberinde getirdiği bir amacın olmasını yeğlersin. Düşarkısı'nın tamamı için önemli bir şey üzerinde çalışıyoruz."

Benim ve kişiliğim hakkında ne kadar ayrıntıya dikkat ettiğini görmezden gelmeye zorladım kendimi ve "Nasıl bir şey yapıyoruz?" diye sordum.

"Dağın içinden geçen bir tünel," dedi Giles hevesle. Oren onu sert bir şekilde dürttü. "Ne var?"

"Bunun bir sır olması gerekiyordu."

"Kime anlatacak ki?" Giles ellerini havaya kaldırdı. "Teknik olarak buradaki tek arkadaşları biziz!" Göğsüm daralırken gözlerimi kırptırdım. Yüzümün aldığı ifadeyi görmüş olacak ki aceleyle konuşmaya devam etti, "Özür dilerim, biliyorum, kulağa biraz kaba gel–"

"Arkadaş olduğumuzu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadım.

Üçü de bana tuhaf, anlaşılmaz gözlerle bakıyorlardı.

"Eh... evet. Tabii bu seni rahatsız etmiyorsa?"

Başımı hızla iki yana salladım. "Hiç etmiyor. Arkadaşım olmasına alışkın değildim. Çok fazla insanla tanıştığım söylenemez. Ailem dışarı çıkmama izin vermezdi. Hem de hiç." Aramıza çöken garipliği yumuşatmaya çalışarak kendimi gülmeye zorladım ama hiç şüphesiz, durumu daha da kötüleştirmiştım.

Davien elini nazikçe omzuma koydu ve hafifçe sıktı. "Burada arkadaşların var, Katrla."

"En sonunda arkadaş ediniyorum ama aramızda koca bir dün-

ya var." Gülmeye devam ettim. Peki neden canım yanıyordu? Davien'in gözlerinde bir acı belirdi, sanki benim değil de onun göğsü sıkışyordu.

"Yalnızca Karaltı'nın ötesindeyiz," diye hatırlattı Oren. "Geçidi aşmak konusunda da oldukça bilgiliyiz."

"Haklısın. Pekâlâ, şu proje dağa tünel açmakla ilgili demek?" dedim konuyu kendimden uzaklaştırmaya çalışarak.

"Evet, olur da Boltovlar saldırıya geçerse diye. En azından Düşşarkısı'ndaki perilerin bir kısmının kaçacak bir yeri olacak," dedi Giles ciddiyetle.

"Ne kadannın?" diye sormadan edemedim.

"Yeterli kadannın değil. Ancak elimizden geleni yapacağız."

"İkiniz neden işe koyulmuyorsunuz?" diye sordu Davien. "Fikir edinebilmesi için Katria ve ben biraz sizi izleriz." Davien arsanın önünde uzanan aşınmış patıkaya ilerlerken onu takip etmemi işaret etti.

Yeniden Düşşarkısı'na baktım. Bu noktadan Vena'nın ana salonun etrafından aşağı uzanan bütün şehri görebiliyordum. Yerlerinden edilmiş yüzlerce peri ve ailesi tehlikedeydi... bir daha asla göremeyecekleri, görebilseler bile asla eskisi gibi olmayacak bir vatanı geri almak için mücadele ediyorlardı.

Bu hisse o kadar yabancıydım ki anlamak için mücadele etmem gerekiyordu. Daha önce hiçbir yere böylesine çekildiğimi hissetmemiştim. Geri dönmek için ne pahasına olursa olsun savaşıacağım bir yerim hiç olmamıştı.

Davien'in malikânesi? Sayılır mıydı? Oraya dönmek için mücadele ediyordum. Ama o... yalnızca bir evden ibaretti. Yuvam değildi. Belki günün birinde orayı yuvam yapabilirdim. Fakat şimdilik yalnızca başımı sokabileceğim bir yerdi. Geri dönmek için mücadele ettiğim şey bu muydu? Hayattan tek beklentim *bundan* mı ibaretti?

"Düşüncelerinin altında eziliyorsun." Davien beni daldığım düşüncelerden çıkardı.

"Ne?"

"Üzücü bir şey düşündüğünde omuzların hafifçe çöküyor." Parmağını omzumdan boynuma doğru gezdirdi ve eli havada asılı kaldı.

"Gerçekten Boltov'u yenebileceğimizi düşünüyor musun?" diye sordum alçak sesle, kafamı gerçekten kurcalayan şeyi yok sayıyordum.

"Evet. Yenmek zorundayız. Başka bir seçeneği değerlendirmeyi reddediyorum." Davien da bakışlarını kararlılıkla Düşşarkısı'na çevirdi. "Hem biliyor musun?"

"Neyi?"

"Yaşadıklarımızın hiçbiri planladığım gibi gitmese de bunu yaparken burada, benimle olman gerektiği hissini üzerimden atamıyorum." Şehre göz atması bittikten sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Sana köstek oluyorum."

"Öğrenmeme yardımcı oluyorsun. Güçlerimi tam anlamıyla kullanmadan önce beni Ortadiyar'a alışmaya zorluyorsun. Bana sakın ve sabırlı olmayı öğretiyorsun – hücumla geçip Boltov'u bir gecede alaşağı edemeyeceğimi. Burada olup beni yavaşlatmak zorunda kalmasaydın neler olabileceğini düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor."

Dudakları küçük bir sırtıyla kıvrıldı. O kadar kasıtsız bir şekilde çekici görünüyordu ki bu onu daha da karşı konulmaz hâle getiriyordu. Davien'in ne denli çekici olduğunu farkında olmadığını fark ettim. Çekiciliği de tıpkı büyüğü gibiydi. İnsanların dünyasında kullanılmamıştı. O kadar uzun süredir kullanılmamış bir kasti ki sahip olduğu gücün farkında bile değildi. Çok geçmeden bunun da farkına varacak ve kadınlar peşinden ayrılmayacaktı. Tahttaki hakkını almak için sürgünden dönmüş yakışıklı bir prens... Onunla birlikte olmak için tıpkı Laura gibi her şeyden vazgeçecek yüzlerce peri olduğuna bahse girerdim.

Peki ya bana ne olacaktı?

Tabii Dünya'ya dönüp unutulacaktım.

Başından beri burada bir yerin yoktu ki, diye fısıldadı aklımın

köşesindeki kötü ses. Başından beri burada olmaman gerekiyordu. Onunla birlikte.

"Tüm bunları ben mi yapıyorum?" Kaşlarımı şüpheyile havaya kaldırarak çekincelerimi kendime sakladım.

"Bunları ve çok daha fazlasını." Davlen elime doğru uzandı ve hemen ardından, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi geri çekildi. "Ah, bak, başlamak üzereler."

Dikkatinin dağılmasından dolayı rahatlayarak Oren ve Giles'a döndüm.

İlerledikleri tarafta kenara istiflenmiş —bir şeyler inşa etmek için görmeyi beklediğim ve hiç beklemediğim şeylerden oluşan— küçük bir malzeme yığını vardı. Keresteden taşlara ve yumurta gibi çatlayarak gün ışığının altında parıltıyan kristal aklarını gözler önüne seren jeotlara kadar her şey vardı. Giles'ın aldığı boya kovaları ve fırçalar da hemen yanı başlarındaydı.

Zemine boyayı sürerken bir yandan da mırıldanıyordu. Bu sırada Oren daha küçük dal parçalarından birkaçını alıp Giles'ın çizdiği şeklin dört köşesine yerleştirdi. Dalların her birinin tepesine bir kristal yerleştirdiğinde budaklar büyülü bir şekilde kristalin etrafına dolandı ve taşı bir asanın tepesine kakılmış bir mücevher gibi sardı.

Giles dağın eteklerine geri döndü ve oradaki taşlardan birinin üzerine helezonlar, noktalar ve çizgiler çizdi. Aynılarını yan tarafında kalan orman için de yaptı. Oren ve Giles çizdikleri şeklin zıt uçlarında karşı karşıya durdular. İkisi de çömeldi ve sert topraktaki oyuklarda eşit olmayan şekilde biriken ıslak boyaya parmaklarını bastırdı.

Gözümün ucuyla Davlen'in hareket ettiğini gördüm. Dudakları hafifçe kulağıma değerken fısıldadı, "Gözlerini dört aç. Büyülerini hisset. Dünyayla —çevremizdeki her şeyle— olan ve olabilecek bağlarını hisset."

Söylediklerini yapmak istiyordum ama böyle konuştuğunda nasıl acı verici bir şekilde dikkat dağıtıcı olduğunu fark ettiğini sanmıyordum.

Giles ve Oren'in şarkıları hızlandı ve sesleri alçaldı. Etrafların-

daki havada gitgide artan bir sıklıkla küçük ışık kıvılcımları patlıyordu. Yanımda bir gürültü duydum. Devasa ağaç gözle görülmeyen bir baskıyla çıtırdıyordu. Havada yankılanan çatırtıyla ağaç ikiye bölündü. O esnada dağın etekleri âdeta uyuyan bir dev gözlerini açmışçasına hayat buldu. Gileş'in büyük kayaya çizdiği işaret parlarken arkasındaki taşlar havaya yükselmeye başladı.

Parıldayan büyü, taş ve ahşaptan oluşan bir girdaptı bu. Görünmez işçiler tahtaları kesti, çekiçleri indirdi ve çivileri çaktı. Destekleri dağ yamacına açılan deliğe büyük bir titizlikle yerleştirdiler. Büyü birkaç ustalık işi tek başına, göz açıp kapayıncaya kadar yapıyordu. Ben henüz ne olduğunu bile anlamadan tünel oluşmaya başlamıştı bile. Yerden sızan kil akıp patıkaya karıştı. Destek kirişleriye tünelin tepesini ayakta tutuyordu.

Olan biten her şeyi hayranlık ve... öfkeyle izliyordum. "Neyin var?" diye sordu Davien, görünüşe göre yüzümden ikincisi okunuyordu.

"Bu, çok... çok kolay oldu."

"Seni temin ederim ki yalnızca dışarıdan bakıldığında kolay görünüyor. Gerçekte, böyle bir büyüü yapmak hem ritüelleri hem de taşıdığın gücü anlamak için yıllarca pratik yapmayı gerektirir."

Elimi tünelin girişine doğrulttum. "İki adam yalnızca birkaç dakika içinde sadece *düşünceleriyle* bir dağın yamacını deldi. Yıllar sürecektir bir işi bitirdiler. Elimde böyle bir güç olsa —yalnızca bir zerresi dahi olsa— ailemin evi çok daha farklı olurdu. Çok daha fazlasını yapardım. Kendime bakabildiğim için onlardan çok daha uzun zaman önce kurtulurdum."

Gözlerim benden izinsiz yanmaya başlamıştı. Bu, neden beni bu kadar öfkeliyordu? Neden böylesine incinmiş hissediyordum? Davien yalnızca ruhuma işleyen o bakışlarıyla beni inceliyor, daha önce kimsenin ya da hiçbir şeyin yapmadığı kadar savunmasız hissetmememe neden oluyordu. Bakışlarımı uzağa çevirip başımı iki yana salladım. Ellini omzuma koyduğunu hissettiğimde her şeyin yolunda olduğunu söyleyip hislerimi bastırmak üzereydim.

"Bunu yapmayı bu kadar çok istiyorsan neyi bekliyorsun?" diye sordu yumuşak bir tonla. Sözleri dikkatimi doğrucu ona çekti ve zümrüt rengi gözlerine baktım. "Bu güç ve çok daha fazlası artık avuçlarının içinde. Kralların gücünün yalnızca bir kısmını bile kullanıydın bu tüneli ve ana koridorunu göz açıp kapayıncaya dek bitirirdin."

"Ama ben..." Vena'yla olan başarısız girişimimi düşünüp başımı iki yana salladım. Sıvaları ya da çatıyı onarmayı bir gecede öğrenmediğim gibi büyüü kullanmayı da bir gecede öğrenmeyecektim. Alıştırma yapmam gerekiyordu. "Ne yapmam gerek?"

Davien'in dudakları kocaman, aydınlık, içten bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bütün yüzü heyecanla aydınlanmış gibiydi. "Küçük şeylerle başlayacaksın. Birkaç fenere ne dersin?"

"Pekâlâ." Onu tünelin önüne kadar takip ettim. Oren ve Giles taşlara yaslanmış nefesleniyorlardı.

"İyi iş çıkardınız," dedi Davien kitabı yerden alırken.

"Bugünlük işimiz bu kadardı, değil mi?" dedi Giles nefes nefese. Bütün gün bir taş ocağında çalışmış gibi görünüyordu. Karşımdaki hâli bir şeyler inşa etmelerinin "kolaylığına" duyduğum öfkemi bastırıyordu.

"Biraz daha kaldı." Davien kitabı bana uzattı. "Bunu birlikte yapacağız, sen ve ben."

"Tek başına şıp diye halledebilirsin," dedi Giles, Davien'a.

"Konu ben değilim," dedi Davien sertçe.

"Kayıp prensimizin her şeyin onunla ilgili olmadığını kabul etmesi pek nadirdir." Giles sırttı. Davien ise onu duymazdan geldi.

"Benimle gel, Katria," dedi. Ritüelin ardından gözle görünür derecede azalmış odun yığınına kadar onu takip ettim. Davien kitabı yere yerleştirdi. "Ritüeller hakkında aklından çıkarmaman gereken ilk şey, hepsinin temel bileşenler gerektirdiğidir. Bu bir zaman diliminden mekâna, fiziksel nesnelerden yapacağın eylemlere kadar her şey olabilir. Bu bileşenler yok edilebilir —o gece ormanda yaktığım kitap gibi— ya da şu kristaller gibi yeniden kullanılabilir."

Giles'in yere çizdiği ritüel alanında hâlâ dalların üzerinde duran taşları işaret etti.

"Anladım," demeye zorladım kendimi annemin kitabının yok oluşunun hatırasını görmezden gelerek. Ancak pek başarılı olduğum söylenemezdi. "Ann—" Neredeyse onun *annemin* olduğunu söyleyecektim ancak kitabın sahibini asla söylemeyeceğime dair babama verdiğim söz hâlâ aklımdaydı. Kimsenin o kitap hakkında konuşmasını istememişti. O yalnızca ikimizindi. Onu Davien'a veremeyi reddetmesi birçok açıdan mantıklıydı. "Ailemin kitabı... hani şu ormanda kullandığın... ona ne için ihtiyacın vardı?"

Davien rahatsız olmuş, hatta suçluluk duyuyormuş gibi görünüyordu. Keşke bu onu yok ettiği için kendimi daha iyi hissetmemi sağlasaydı. Fakat duyduğu suçluluk kaybettiğim şeyi geri getirmeyecekti. "Cildi özel bir büyüyle dokunmuştu. Bir ritüel için gereken bileşenler bazen garip ve mantıksız olabilir. Ancak bir araya geldiklerinde büyü serbest kalır ve önemli olan da budur. Kitabı yok etmekten başka bir çarem olsaydı öyle yapardım."

"Anlıyorum." Anılarımı bir kenara iterken aramıza sessizlik çöktü. Kitaba daha fazla kafa yormak istemiyordum. Çoktan gitmişti. Üzerine düşünüp durmanın ne faydası dokunurdu ki? Hem o kitabı yakmak bütün bir halkı kurtarabilecek olsaydı, annemin bunu seve seve yapacağını düşünmek istiyordum. Davien ağzımdan çıkacak bir sonraki kelimeyi bekliyordu. Kararlı bir şekilde sayfanın üst kısmını işaret ederek bizi esas konumuza döndürdüm. "Bu mu?"

"Evet, bunlar ritüelin bileşenleri." Davien bir yemek tarifinin malzeme listesini andıran şeyi işaret etti. "Sırada hazırlık var. Bazen, ritüele başlamadan önce kendine veya bileşenlere bir şeyler yapman gerekebilir. Bu kısım boş bırakılmış çünkü yapacağımız nispeten kolay bir ritüel."

Başımıyla onayladığımda devam etti.

"Sonra ritüelin nasıl gerçekleştirileceğine dair talimat gelir. Ve hepsi bu kadar. Oldukça basit."

"Teoride öyle sanırım," dedim, tüm bunların ne kadar başarılı olacağından hâlâ pek emin değildim.

"Pratikte de öyle. Öncelikle, kullanmak istediğin taşlara bu işaretleri çizmen gerek."

"Bu işaretler ne işe yarıyor?" diye sordum bana uzattığı boyayı alıp kitaptaki işaretleri kopyalamaya başlarken.

"Büyünü manipüle etmeye çalıştığın şeyle uyumluyor. Bir kişiyi veya bir şeyi kontrol etmene —ya da onunla bağ kurmana— yardımcı oluyor."

"Bu, canlılar için de mi geçerli?" Vena'nın yüzümüze çizdiği çizgileri ve o anda kendimi Davien'a ne kadar bağlı hissettiğimi düşündüm.

"Evet. Bir sonraki adım yaratacağın şeyi gözünde canlandırmak. Bu yüzden ritüelin yanında resimler var." Kitaptaki feneri işaret etti. "Nesneyi gözünün önünde canlandırırken buradaki sözleri söyleyeceksin ve daha sonra hazır olduğunda büyünü özgür bırakacaksın."

Resme bakıp feneri nasıl yapardım diye düşündüm... Nefes aldım ve gözlerimi kapadım. *Özgür kal.* İçimdeki büyüye emir verdiğimi sanıyordum. *Feneri yap.* Kaşlarım çatıldı. Hiçbir şey olmuyordu ve kendimde hiçbir fark hissetmiyordum. "Hadi ama," diye mırıldandım.

"Sözleri söyle," diye fısıldadı Davien yanı başımdan.

Gözlerimi hızla açtım. *Ah, doğru ya, sözcükler.* Bakışlarımı sayfaya çevirdim.

"Kırık küçük parçalar. Yeniden bir araya geldi. Zamana ve havaya dayanabilen yeni bir şey oluverdi," dedim. Ancak hâlâ hiçbir şey olmuyordu. "Sanırım..."

Davien hareket etti ve arkamda diz çöktü. Ellerini omuzlarıma yerleştirip kollarından aşağı indirirken ödünç aldığım gömleğimin ince kumaşını istemeden de olsa baştan çıkarıcı bir şekilde çekirtmiş oldu. Elleri benimkilerin üzerinde durdu ve parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi.

"Zorlamaya çalışmayı bırak. Nefes al. Bırak kendiliğinden olsun," dedi o boğuk sesle. İçimde bir şeylerin kıpırdandığını his-

sediyordum ancak bunun tamamen büyüyle ilgili olduğunu söyleyemezdım. "İçimdeki büyüü hisset. Serbestçe akmasına izin verdiğimi hisset. Nefeslerimi ve dünyadan çektiğim gücü hisset. Büyünü bir dans gibi düşün. Kendi iradesi olan bir partnere rehberlik ediyorsun."

Bir dans gibi... Büyüyü zorlayarak değil, ona uyum sağlayarak atmam gereken adımlar.

Bir kez daha gözlerimi kapayıp fenerleri hayal ettim. Söylemem gereken sözler zihnimde canlandı. Davien'in benimkinin üzerinde duran kollarının kaslarından dalgalanan gücü hissedebiliyordum.

"Kırık küçük parçalar," diye başladım yumuşak bir sesle. Kendimi sözlerle bırakmaya çabalıyordum. Çok arzuladığım kontrolü, daha önce hiç orada olmamış bir parçama bıraktım. "Yeniden bir araya geldi. Zamana ve havaya dayanabilen yeni bir şey oluverdi."

Taşlardan yükselen çatırtı gözlerimi hızla açmama neden oldu. Parçaların havada dans ettiğini gördüm. Karşımdaki manzaradan duyduğum şok malzemelerin sendelemesine, titreşmesine ve neredeyse yere düşmesine neden oldu.

Hayır, diye düşündüm sakince. Devam edin, dansımız hâlâ devam ediyor.

Davien'in büyüü benimkine karıştı. Bana yardım ediyordu ama işin büyük kısmını ben yapıyordum. Onun gücü daha çok benimkinin yanında akıyor, onu sarıp yönlendiriyordu. Sanki görünmez, hafif dokunuşlarla bana rehberlik ediyormuş gibiydi.

Bir anda karşımda bir fener belirmişti. Nefesim kesilmişti ve bayılacak gibiydim. Davien bir eliyle beni omuzlarımdan yakaladı. Beni kendine çektiğinde destek için ona yaslandım.

"İlk seferinden sonra kendini yorgun hissetmen çok doğal," dedi yumuşak bir tonla.

"Yorgun mu? Sanki... sanki..." Hayranlıkla fenere baktım. "Hayatta dönmüşüm gibi hissediyorum."

yirmi

Akşamüzerinin geri kalanını tünel üzerine çalışarak geçirdik. Hâlâ en basit ritüellerin bile altından kendi başıma zor kalkıyordum ancak günün sonunda bir fenerin tamamını neredeyse tek başıma yapmıştım. Diğerleriyle tünelin tamamını ve kaçış salonu olacak çukurun kabasını oydu.

İşimiz bittiğinde Oren, Giles, Davien ve ben tünelden zaferle ayrıldık. Giles uçamadığından şehre yürüyerek geri dönmemiz bana Düşşarkısı'nın manzarasının ve seslerinin keyfini daha çok çıkarma fırsatını verdi.

"Gerçekten de büyüleyici," dedim düşünceli bir şekilde. Burada yalnızca birkaç gün geçirmiş olsam da sanki burayı yüzyıllardır tanıyormuş gibi hissediyordum. Zaman Ortadılar'da daha farklı, daha yavaş akıyormuş gibiydi. Sanırım böyle hissetmemin nedeni her günün her saati hayatımın değişiyor olmasıydı.

"Büyüleyici olan neymiş?" diye sordu Davien. Oren ve Giles arkamızdan geliyor, ritüel kitabında yazanları ve yarın kitabı ödünç aldıkları zanaatkâra geri vermeden önce mutlaka tamamlamaları gerekenleri konuşuyorlardı.

"Bu dünyaya ait her şey. Her evin, içinde yaşayanların elleriyle kişiye özel ve benzersiz bir şekilde yapılması. Peri yemeklerinin kokusu, burnumu baharat ve narenciye aromalarıyla hafifçe yakması.

Günbatımları bile sanki daha gözalıcı... güneş dağın arkasında kaybolana dek tabii."

Davien kıkırdadı. "Evet... sonunda eve dönmek çok güzel." Bir anlığına yüzüm asıldığında Davien ifademi yanlış yorumladı. "Sen de yakında evine döneceksin. Özellikle de kralın büyüsunü giderek artan bir başarıyla kontrol etmen düşünöldüğünde. Yakında onu bana sorunsuzca devredebileceksin."

"Kastettiğim aslında..." İtirazımı hızla bir kenara bıraktım. Onu kıskanmıyordum. Davien burada kalırken benim Karaltı'nın diğier tarafındaki o soğuk ve acı verecek kadar normal dünyaya geri dönmek zorunda kalacağım fikri beni üzüyordu sadece. Bunu kendime itiraf etmekte bile bu kadar zorlanırken nasıl onu karşıma alıp sıkıntımı anlatabilirdim ki? "Evet. Bu en iyisi olacak. Ve zamanı geldiğinde insanların dünyasına geri dönüp malikânede yaşayacağım, bir başıma."

Aramızdaki sessizlik ağır ve şaşırtıcı bir şekilde garipti. "Bir başına olmak zorunda değölsin," dedi en sonunda, sesi o kadar nazikti ki neredeyse dağılacaktım. Bakışlarımı ona çevirdim, kalbim dudaklarından dököleceğini umduğum sözlerle hızlanmıştı: *Seninle gelebilirim*, zihnim diyeceklerini onun yerine tamamladı. Ancak bunun yerine, "Yasalarınıza göre dul sayılacaksın. Neler olup bittiğini kimse bilmeyecek. Ormanda kaybolduğumu söylersin, mektubumu her hikâyeye uyacak kadar belirsiz hazırladım. Kendine günlerini birlikte geçirebileceğin uygun bir insan yoldaş bulabilirsin ve kimse de hiçbir şeyi sorgulamaz," diye tamamladı sözlerini.

"İnsanların büyük bir kısmına katlanamadığımı fark ettim," diye mırıldandım.

Söylediklerimi duyup güldü. "Periler daha mı iyi peki?"

"Şaşıracaksın ama evet. Perilerle çok daha iyi anlaşıyormuşum gibi görünüyor." Daha önce arkadaş olmakla ilgili konuşmamızı anımsadım.

"Bizimle olmaya mecbur olduğun için böyle düşünüyorsun." Sırıttı.

"Hayır. Seninle olmak zorundayken de senden pekâlâ nefret edebilirim. Aslına bakarsan, biriyle olmaya zorlanmam genelde o kişiden daha fazla nefret etmeme neden olur." Aklım Joyce ve Helen'e kaydı. İkisi de ailemin bir parçası olsa da bu onları hapishanemin gardiyanı olmaktan alıkoymamıştı. Laura'yı severken onlardan nefret etme konusunda hiçbir sorunun olmamıştı. "Beni evlilik için satın aldığımda kendimi senden nefret etmeye hazırlamıştım."

Davien güldü. "Bunun olmasından korktuğumu itiraf etmeliyim. Kendime bunun hiçbir önemi olmadığını, senin yalnızca zafere giden yolda bir araç olduğunu söyledim... ama benden nefret etmemen beni çok sevindirmişti. Seni bu duruma sokmayı asla istemedim, bundan hiçbir zaman zevk almadım."

İs kokusu almyordum. Her zamanki gibi doğruyu söylüyordu. Temiz havayı ciğerlerime doldurup hem Tabii Dünya'daki hem de Ortadiyar'daki zorlu başlangıçlarımızdan kalan tüm kötü duyguları içimden atarak nefes verdim. Çeyizim karşılığında bana çok şey sunmuş ve hatta beni arkasında bırakarak gideceğini sanırken bile bana elinden geldiğince göz kulak olmaya çalışmıştı.

"Benden nefret etmediğin fikri beni de heyecanlandırmıştı. Gerçi bir insanın düşüncesi ne denli umurunda olur bilemem ama."

"Bir insanın düşüncesi mi? Pek umurumda olmaz," dedi umursamazca. Daha sonra bakışlarını bana çevirdi ve tam da o an, tüm bunlar sona ermeden kalbimi kıracağından emin oldum. Kırılabilcek bir parçası kaldıysa tabii. "Ama *senin* fikrin, Katria... söylediğin her şeyin geçen her dakikayla benim için daha da değer kazandığını fark ediyorum. Güneydoğudaki vampirlerin tüm kayıp büyülerinden, kuzeydeki denizinsanlarının sularında saklı tüm kadim güçlerden daha değerli olduğunu."

Bana mı öyle geliyordu yoksa adımlarımız giderek yavaşlıyor muydu? Birbirimize biraz daha yakın mı yürüyorduk? Omuzlarımız artık birbirine sürtünmeye mi başlamıştı? Sertçe yutkundum. Dilimin ucunda binlerce soru vardı.

Aslında sormak istediğim soru, *Diğerleri gibi beni incitecek mi-*

sin? olsa da dudaklarımdan dökülen, "O malikâneyi neden bana miras bıraktın? Oren ve diğerleri oranın ailenin kayıp mülkü olduğunu söylemişti. Neden kendine saklamıyorsun?" Sandığım kadar iyi niyetli olup olmadığını öğrenmek zorundaydım.

"Sema Sarayı'ndaki büyük şato ve bütün peri diyarı benim olacak. Doğum hakkımı geri almama yardım eden kadın için en azından bunu yapabilirim." Bakışlarını bana çevirdi. "Gerçi buna sen ritüeli mahvetmeden önce karar vermiştim."

"Sanırım ellerinle yazdığın o mektup malikânede olduğu için şanslıyım," diye dalga geçtim onu hafifçe omzumla dürterek. Davien bana doğru eğilip yeniden kışkırdı. "Beni ziyarete gelecek misin?" Sözcükler dudaklarımdan bir fısıltı hâlinde döküldü. Sanırım beni duymamıştı ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya hazırdım. Böyle bir şey sormamalıydım. Aptalca bir hareketi. Konuyu değiştirmek için konuşmaya başlayacağım sırada beni şaşırtıp sorumu yanıtladı.

"Fırsatını bulursam."

Periler yalan söyleyemezdi. Gerçekten de beni ziyarete gelecekti. Peri Kralı olduktan sonra bile. Gerçi bu... açık açık bir evet değildi. Sözleri perilerin şu yarım gerçeklerinden biri miydi?

Sohbetimiz müzik ve şarkı söyleyen perilerin sesleriyle yarıda kesildi. Arnavut kaldırımlı yolun ilerisine baktım. "Bu da ne?"

"Ah, sanırım bu gece başlıyormuş," diye mırıldandı Davien küçük bir gülümsemeyle.

"Ne başlıyormuş?"

"Sonbaharın bitişini ve kışın gelişini kutlayan ilk festival. Herhangi bir peri bayramına şahit olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki."

"Sonbahar festivali mi?" diye sordum.

"Evet, özellikle İnsan Kraliçe'nin yokluğunda geçen uzun kışlardan sonra dünyamızdaki tüm değişiklikleri heyecanla karşılıyoruz. Benimle gel, Katria, sana dünyanın daha fazlasını göstereyim." Elini beklentiyle bana uzattı. Bir anlık tereddüdün ardından elini tuttum. Sıcak parmaklarını benimkilere geçirdi ve bakışlarını kolunu takip

ederek geniş omzunda ve ardından da keskin çenesinde, dudaklarının leziz kıvrımlarında gezindi. Onları öpmek nasıl bir hısti acaba?

Hayırlı Koruyucu yanımdan itiraz sesleri yükseldi. Böyle şeyler düşünemezdim. İnsanın canı tam da böyle yanardı. Tam da böyle âşık olurdu. Kendi dünyası tam da bu şekilde başkasına esir olurdu.

Ne var ki bu ses şu an pek de güçlü değildi. Belki buna kendimi temkinli bir şekilde bırakabilirdim. Belki bunun yalnızca sıradan bir hayranlıktan ibaret olduğunu kabul edersem aklımı ve kalbimi koruyabilirdim. Zarar görmezdim.

Bu düşünce bir yalandan ibaret gibi geldi. Elleri öylesine yumuşak, gülümsemesi öylesine bulaşıcıydı ki. Bana sanki dünyadaki tek kadın benmişim gibi bakması içimi şimdiye dek hiç hissetmediğim bir heyecanla doldururken ele ele tutuşmuş Düşşarkısı'nın ana salonunun önündeki büyük meydana doğru koşuyorduk.

Tüccarlar tezgâhlarını pazardaki her zamanki yerlerinden kaldırıp meydana çevreleyecek şekilde sıralamıştı. Her biri sayısız yiyecek ve içeceklerle doluydu. Bazılarının üzerinde hâlâ mallar duruyordu ama herhangi bir para alışverişi göremiyordum.

Meydanın ortasında bir müzik grubunun çaldığı bir platform yer alıyordu. Uçuş uçuş ipek kıyafetler giymiş dansçılar davulun gümbürtüsüyle kendilerinden geçmiş, rüzgâr gibi hareket ediyordu. Periler sohbet ediyor, gülüşüp şarkılar söylüyor ve dans ediyordu. Bazıları üzerimizde dans ediyor, yerçekimine meydan okuyan hareketler yaparken kanatlarından saçılan parıltılı büyü, sönmek üzere olan havalı fişeklerin son kalıntıları gibi yeryüzüne yağıyordu.

"Bu taraftan." Davien beni bir yığın perinin arasından ilerletti.

"Davien, neden sana yol vermiyorlar?" Fısıldamak için ona doğru bir adım attım.

"Yol vermiyorlar mı?"

"Halkın bir krala daha fazla hürmet göstereceğini sanmıştım."

Sözlerimi anladığında ifadesi değişti. "Evet, genellikle öyle... ama o kadar uzun zamandır Tabii Dünya'daydım ki yalnızca Vena'nın en sadık yardımcılarından birkaçı kim olduğumu biliyor. Kimliğim

güvende olmamız için bir sır olarak saklandı – özellikle de büyüm olmadan daha savunmasız durumda olduğum göz önünde bulundurulduğunda.”

Olmanız demişti, “olmam” değil. Göğsüm daraldı. İçimi kemiren şüpheler, bu büyülü yerde kendimi kaptırdığım bu çılgın fantezi karşısında her geçen saniye daha da zayıflıyordu.

“Bundan rahatsız oluyor musun?” diye sordum.

“Olmalı mıyım?”

“Bu bir cevap sayılmaz,” diye belirttim.

“Perilerin belirsiz cümlelerine bu kadar hızlı alışman hiç hoşuma gitmiyor,” deyip kıkırdadı.

“Çok yazık.” Sırıttım. “Kral olmayı her şeyden çok istiyor gibisin. Bu yüzden de sana gereken saygıyı göstermemelerinin seni üzeceğini düşünüyorum.”

Yüzündeki düşünceli ifade yerini rahatlamaya bıraktı. Dudakların hafif bir iç çekişle aralanıp küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bir elini saçlarından geçirdi. Her ipeksi saç telinin yerine dönmelerini, aradaki birkaç örgüsünün hafifçe parmaklarına takılmasını izledim.

“Sanırım kral olmanın beraberinde getirdiği formalitelerin tadını çıkarmama yıllar var. Şimdilik bu dünyayı sıradan bir adam olarak –artık ne kadar sıradan olabilirsem– görmek, halkımın sıkıntılarını anlamak istiyorum. Aralarında yaşarken ihtiyaçlarını idrak etmek istiyorum. Hatta kral olduğumda, tebaamın beni kral olarak gördüğü kadar onlardan biri olarak da göreceğini umuyorum. Kendi umutları, hayalleri ve arzuları olan biri olarak.” Hafifçe kaşlarını çatıp duraksadı. “Ne oldu?”

Durduğumuzun farkında bile değildim. Meydan buhar olup uçmuş gibiydi. Tiz sesli kahkahalar? Eser kalmamıştı. Geriye yalnızca Davlen ve kusursuz senfoninin sesi kalmıştı.

“Bana kalırsa harika bir kral olacaksın.” Bunu tüm içtenliğimle söylemiştim. O hâlde neden göğsümde bir sızı vardı? Neden bütün gücümle kaçmaya çalıştığım kalp kırıklığının kıyısında olduğumu hissediyordum?

Davien'in kaldırdığı eli şakaklarının üzerine gelip havada asılı kaldı. Tereddüt ediyordu. Bana dokunmasını isteyip istemediğimden emin değildim. Bildiğimi sandığım şeyler, yalnızca Ortadiyar'a gelmemin çok ötesinde değişmişti. İnsanların dünyasına geri dönebilsem bile artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. O ateşe düştüğüm an dünyam kalıcı olarak değişmişti.

Bir tutam saç kulağımın arkasına nazikçe sıkıştırıp fısıldadı, "Buna neden bu kadar üzölmüş görünüyorsun?"

"Çünkü..." *Kral olman seni bir daha göremeyeceğim anlamına geliyor. Burada... hemen yanı başımda olmayacağını anlamına geliyor.*

"Çünkü?" Bana biraz daha yaklaştı. Bütün dikkati benim üzerimdeydi. İkimiz dışında her şeyin kaybolduğu küçük baloncukta bana katılmıştı. Bir kez olsun içimdeki büyüye değil, bana baktığının farkındaydım. Nefesimi tutsam zaman durur muydu? İçimdeki büyüü etrafımıza diğer her şeyi dışarıda tutacak duvarlar örmek için kullanabilir miydim?

Giles ve Shaye yaşadığımız ânı bölüp beraberlerinde dışarının güröültölü gerçekliğini getirdiğinde cevabımı almış oldum.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordu Giles. Shaye ise kollarını kaldırmış kuşkucu bakışlarını ikimizin üzerinde gezdiriyordu. Giles'in alnındaki sırça taç dikkatimi dağıttı.

"Katria'yla kendime birer taç almak üzereydim," dedi Davien elini indirip başta yöneldiğimiz tezgâha ilerleyerek. Shaye mırıldanıp hafifçe gözlerini kıstı. Pembe güllerden yapılmış alnındaki taç her zamanki tehditkâr havasını bir nebze azaltmıştı.

Davien hızla yanıma döndü ve bana da benzer bir taç uzattı. Ancak taç güllerden değil ne olduğunu bilmediğim bir çiçekten yapılmıştı.

"Bunlar da ne?" Pembe ve mor renkli çiçeklerin düzinelerce ince, uzun yaprağı vardı.

"Yıldızçiçeği," diye yanıtladı Davien tacı başımın üzerine kaldırırken. "Takabilir miyim?"

"Tabii." Sesimin umursamaz çıkması için her şeyi yapsam da bo-

ğazım öylesine düğümlenmişti ki bu basit kelimeyi söylerken bile neredeyse boğulacaktım.

"Kadınlar kıştan önce son kez açan çiçeklerden yapılmış taçlar takarken, erkekler yaklaşan kışa dayanmak için gereken gücü ve liderliği simgeleyen sırça tacın kopyalarını takar," dedi düşünceli bir şekilde, parmak uçlarını tacın çiçeklerinin üzerinde hafifçe gezdiriyordu. Daha önce bir çiçeği kışkandığım olmamıştı... bu âna dek.

"Çiçek ve renk seçimin çok ilginç." Shaye hâlâ beni incelemeye devam ediyordu. Sanki bir elbise için ölçülerimi alıyormuş gibi. Durum bu olsa, beni enine boyuna tartmasını açıklardı.

"Davien'in öylesine eline ilk geçen tacı aldığına eminim." Giles, Shaye'in kolunu kavradı.

"Tezgâhta bir sürü taç var." Shaye'in konuyu kapamaya niyeti yoktu ve Giles onu uzaklaştırmaya çalışırken yerinden kımıldamayı reddediyordu. "Öylesine yapılmış bir seçim miydi yoksa ardında başka bir anlam mı var?"

Shaye'e yan gözlerle bakarken Davien'in kaşları hafifçe çatıldı. Çalkantılı duyguları yüzünden okunuyordu.

"Yıldızçiçeği ne anlama geliyor ki?" diye sordum. Yenilebilen çiçeklere dair temel bilgileri saymazsak çiçekler hakkında pek bir şey bildiğim söylenemezdi. Çiçeklerin dilini kız kardeşlerim öğrenirdi. Dersleri sırasında masada asla benim için fazladan bir sandalye olmazdı.

"Anlamı..." Davien bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerinden bir panik geçti. Ne söyleyeceğine karar verirken uzun süre duraksadı. Bir peri için yalan söylemeye çalışmanın nasıl bir his olduğunu ilk kez merak ettim. Canlarını mı yakıyordu? Eski hikâyelerdeki gibi ağızlarından taşlar mı dökülüyordu? Yoksa... onlar da metal tadı mı alıyordu?

"Ahl Burada karşıma çıktığına inanmıyorum, hanımefendil" Raph birdenbire ortaya çıktı ve Davien'la aramıza girdi. O âna dek birbirimize bu kadar yakın durduğumuzu fark etmemiştim. On-
dan bir adım uzaklaştığımda dünya eski netliğini kazandı. Gürültü,

perler ve devam eden kutlamalar Davien ve benim için silinmişti. Raph elime bir lavta tutuşturduğunda başındaki minik sırça taç hareketinin etkisiyle altına düştü. "Bulacağımı söylememiş miydim? Kendimi övmek istemem ama oldukça güzel bir lavta."

Bana uzattığı lavtayı sanki bir bebek tutuyormuş gibi aldım. Sapından hafifçe kavrarken ona hak ettiği özeni gösteriyordum. Annemin lavtasının yanına bile yaklaşamasa da yeterince iyiydi.

"Bunun için ona ne verdin?" Davien, Raph'ın tepesinde uğursuzca dikiliyordu.

"Yalnızca bir şarkı ve geri kalan tüm şartları onun belirlemesine izin verdim!" Raph ellerini kaldırıp geri geri bana doğru yürüdü. Bir elimi koruyucu bir tavırla çocuğun omzuna yaslayıp Davien'a baktım.

"Verdiğim söze dikkat ettiğimden emin oldum."

"Peki onu haklı yollarla mı buldun?" diye sordu Shaye.

"Yoksa Giles amcanın seni beladan kurtarmak zorunda kalacağı türden yollarla mı?" Giles bu olasılık karşısında biraz fazla heyecanlı görünüyordu.

"Gerektiği gibi buldum," dedi Raph savunmacı bir tavırla. Net bir cevap vermemesi karşısında sııttım. Elimdeki lavtanın çalıntı olmadığını umuyordum. Ama biraz olsun çalmadan geri verecek kadar umurumda olduğu da söylenemezdi. Kayışı çoktan omzuma geçirmiştim ve ben akortu ayarlarken parmaklarım tellerde gezinmeye başlamıştı bile. "Şimdi çalacak mısın?"

Omzumun üzerinden müzisyenlerin olduğu platforma baktım. "Bitirmelerine izin vereceğim."

"Burası da taverna gibi," dedi Raph. "İsteyen herkes çıkıp bir şeyler çalabilir."

"Sahne oldukça kalabalık görünüyor..." Bir yanımda bunca eğlence düşkününün önünde çalmaktan çekiniyor, diğer yanımda elimde enstrümanımla bir kez daha sahnede olmayı arzuluyordu.

"Bana kahrısa çıkmalsın." Davien'in pes sesi itirazlarımı kolay-

lıkla silip attı. "Yalnızca kafanın arkasına değil, yüzüne de bakarken çaldığını duymayı çok isterim."

Bunları duyduktan sonra ona nasıl hayır diyebilirdim ki? "Ormanda beni kaç kez dinledin?"

Bana dünyadaki en nazik gülümsemeyle baktı. "Şu an sahnede olan perilerin yarısından daha iyi olduğunu bilecek kadar." Davien elini lavtanın sapındaki elimin üzerine koydu. "Çık ve şarkını çal, benim için. Dünyamı şarkınla doldur."

Hafifçe başımı sallayarak karşılık verdim. Gözlerim onunkilere takılı kaldı, düşüncelerimi öyle bir ele geçirmişti ki neredeyse takılıp düşecektim. Grubun çaldığı şarkı giderek yükseliyordu. Akşamın erken saatleri müzikle ıslıl ıslıl parıldarken kendimi karşımdaki büyüleyici adamdan koparıp koşar adım sahneye ilerledim.

Platformun tepesine çıkan basamaklara geldiğimde tereddüde düştüm. Joyce ve Helen'in sesleri hâlâ kafamda fısıldamaya devam ediyordu ancak sesleri her geçen gün giderek daha uzaktan yankılanıyor gibiydi. Onlar bu dünyada değildi. Bu Katria'yı tanımıyorlardı. Cesur ve perilerle müzik çalan Katria'yı bilmiyorlardı. Merdivenleri hızla tırmanıp son iki basamağı zıplayarak aştım.

Müzik beni ele geçirdi ve ayaklarım henüz platformun gümbürdeyen tahtalarına değmeden önce ellerim hareket etmeye başlamıştı bile. Kalabalığa şarkımızı söyleyerek dans edip salınırken diğer müzisyenlere ayak uydurdum. Çaldıkları şarkının sözleri yoktu, melodisini daha önce duymamıştım bile. Ancak yine de kulağa öyle tatlı geliyordu ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Parmaklarım tellerin üzerinde hızla gezinirken kahkahalarla etrafımda döndüm; nabzım da bana ayak uydurmaya çalışırcasına hızlanmıştı.

Etrafımdaki müzisyenleri Cırtlak Keçi'den tanıyordum ve birbirimize gülümsediğimizde onların da beni hatırladığını anladım. Grubun solistiymiş gibi görünen adam başını onaylar gibi salladığında kuzguni saçları kaşındaki ışıltılı dövmelemin üzerine düştü.

Davien'la göz göze geldiğim an sahnedeki hareketlerim aniden durdu. Sahnenin hemen önünde, Raph'i omuzlarına almış

duruyordu. İkisi de beni izliyordu ancak benim gözlerim yalnızca Davien'in üzerindeydi. Sonunda tacına kavuşmuştu ve diğer tüm erkeklerinkiyle aynı olsa da... onun başının üzerinde daha farklı duruyor gibiydi. Davien onların prensiydi ve gözlerinin önünde içlerine saklanmıştı. O taç —gerçek sırca taç— onun için yapılmıştı. Karşımdaki manzara onunla ne kadar az zamanımın kaldığını hatırlamama neden oldu.

Sesimi duy, dedi bu dünyadaki vaktimin ne kadar geçici olduğunu fark ederek içimde hayat bulan yeni bir ses. *Şarkımı duy, bu söyleyeceğim sadece ama sadece senin için. İyice kulak ver çünkü bir daha asla aynımsı çalacak cesareti bulamayabilirim.* Göğsümde atan kimin kalbiydi bilmiyordum ancak hayatım boyunca hissetmediğim kadar güçlü attığı kesindi. Kendine has istekleri ve ihtiyaçları olan bu kalp görmezden gelinmeyeceğine dair her atışıyla bana güvence veriyor gibiydi.

Görmezden gelinmeyeceğim.

Davien'in dudakları hafifçe aralandı. İfadesi yumuşadı. Dudakları huzurlu, ondan daha önce hiç görmediğim kadar tatlı ve içten bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu gülümseme bütün yüzünü, yusufluk ve güvercin tüylü kanatlarla tepemizde parıltıyan peri büyüsünden daha parlak aydınlatıyordu.

Şarkı sona erene dek çalmaya devam ettim — beklediğimden çok daha uzun sürdü. Sessizlik çöktüğünde platformdan sıvıştım. Aşağısı daha karanlıktı. Müzisyenleri büyülmüş bir şekilde aydınlatan çan çikçiklerinin altında gecenin ne denli çöktüğünü fark etmemiştim.

"Harikaydın!" Davien onu yere indirirken Raph ellerini çırpıyordu. İkili yanıma geldi. "Dinlememe izin verdiğin için teşekkürler."

"Ne demek."

"Harikaydın." Davien'in sözleri içimde çok daha farklı biçimde, nabzımın hızlanmasına neden olacak şekilde yankılandı.

"Ama... ııı, şey onu geri almalıyım, hanımefendi." Raph lavtanın altına vurdu. "Anlarsın ya, onu bir nevi ödünç aldım. Sende kalması gerektiğini belirtmemiştin. Bir de... özür dilerim."

Zayıflayıp yumuşayan sesinin sebebi şüphesiz yüzümdeki ifa-
deydi. Özlemimi ve üzüntümü gizleyemiyordum. Parmaklarımı
müzik aletinin etrafında kıvrıp açarak kendimi onu bırakabilece-
ğime ikna etmeye çalıştım. Tıpkı bu dünya gibi, o da sona erene
kadar eğlenceliydi.

"Hayır," dedi Davien. "Raph, lavtayı kimden aldıysan ona bizzat
yeni bir enstrüman bulacağımı söyle."

"Ha? Gerçekten mi? Bunu yapabilir misin?"

"Yapabilirim."

"Sorun değil." Lavtayı Raph'e geri uzattım. Enstrümanın geç-
mişinden bihaberdim. Annemin lavtası benim için ne kadar değer-
liyse, bu da başka biri için o kadar değerli olabilirdi. Bunun gibi
güzel bir enstrüman aile ve arkadaşlar arasında nesilden nesile ak-
tarılmak içindi. "Yalnızca bir kez çalmak bile yeterliydi. Teşekkür
ederim."

Raph lavtayı aldı ve hızla uzaklaştı. Gittiğini görmek yüreğimi
burktu. Ama zaten insanların dünyasında bir lavtam vardı. Burada
bulabileceğimden çok daha güzel ve çok daha anlamlı bir tane
hem de.

"Sanırım en iyisi bu." Davien bana yaklaştı. Bir elini kalçamdan
belime doğru kaydırdı. Diğer eliyle de parmaklarımızı birbirlerine
geçirdi. "Elinde lavta olsaydı seninle dans edemezdim."

"İyi bir dansçı olduğum söylenemez."

Başını yana yatırıp şüpheyile gözlerini küstü. "Bana kalırsa öyle-
sin."

"Yanlış düşünüyorsun."

Davien bana doğru eğilip dudaklarını kulağıma yasladı. "Aylar-
dır bedeninin nasıl hareket ettiğini izliyorum." Elini aşağı kaydırıp
tenimi kavradı. "İçinde müzik ve bir dansçının zarafeti var."

"Pek san—" İtiraz etme fırsatı bulamadım. Ayaklarımı yerden
kestiğinde dudaklarımdan hafif bir şaşkınlık çığlığı döküldü. Ayak
parmakları topuğumun altında çıtırdadı. "Söylemiştim, iyi bir
dansçı değilsindir."

"Bu kadar endişelenme. Yalnızca kendini bırak, Katria. Kendini bana bırak."

Sesi, o tonu... bir kemanın en tiz notasına gerilmiş teli kadar görkemli ve yavaştı. Talebi, meydanı döven ayaklar gibi içimde yankılandı. Kalçalarımı onunkilere bastırdım. Ağırlığını her değiştirmesinde kalçalarını benimkine doğru hareket ettiriyordu. Bir aptal gibi görünmeyi umursamayarak içgüdülerime teslim oldum çünkü —bakışlarımız buluştuğunda— gözlerim yalnızca onu görüyordu.

Göğsüm onunkine değiyordu. Kolu belime dolanmıştı. Derin yakalı tuniği ormanda ay ışığının altında gördüğüm güçlü, geniş göğsünü gözler önüne seriyordu. Tacı, benim insan ellerime ne kadar yasak olması gerektiğinin parlıtlı bir hatırlatıcısıydı. Nefesim kesilmişti ve tek nedeni dansımız değildi. Derin bir nefes aldım, daha fazlası uğruna yalvarmamak için kendimi zor tutuyordum —kendimi daima alıkoyduğum her şeyi istiyordum.

Cesaret etmek istiyordum. Dans etmek istiyordum. Yalnızca bir geceliğine bile olsa daha önce hiç olmadığım birisi olmak istiyordum.

Müzik durdu ve tezahüratlar yükseldi. Müzisyenler mola verirken kalabalık meydanı boşalttı. Ancak Davien'in gözleri üzerimden bir an bile ayrılmıyor, derin nefesler alıp veriyordu.

"Benimle gelmen gerek."

"Nereye istersen," dedim nefeslerimin arasında.

Davien beni Düşşarkısı'nın ana salonuna çekerken her şey arka kade kaldı. Etrafta dolanan birkaç kişi vardı. Kutlama bütün şehre yayılmış, şarkı ve neşeyle şehri sonbaharın kızılı ve kışın grisine boyamıştı. Beni üst kata çıkıp koridorun sonundaki kapıya götürdü.

Kendi odasına.

Sayvanlı yatak kutu gibi basıttı, bir kraldan bekleyeceğim türden süslü mobilyayla alakası yoktu. Koyu renkli bir ahşaptan yapılmıştı ve damarları ay ışığının altında bir nehirdeki akıntılar gibi parlıyordu. Lacivert, kadife perdeler beklediğimden daha fazla yastığı ortaya çıkarıyordu. Bir dolabı, masası ve tüm Düşşarkısı'na bakan küçük bir balkona açılan bir oturma alanı vardı.

Davien beni manzaranın önünde yerleştirilmiş koltuğa yönlendirdi. Yanıma oturdu, bacaklarımız birbirine değiyordu. Eli hâlâ benimkini bırakmamıştı.

"Bana yeniden şarkı söyle," diye fısıldadı.

"Ne söylememi istersin?" dedim kısık sesle. İstesem bile şu an şarkı söyleyemezdim. Boğazım tıkanmış, zihnimse bomboştı.

"Ne olursa." Elini kaldırıp yüzümü avucunun içine aldı ve başparmağını yavaşça alt dudağımda gezdirdi. "Yeter ki dudaklarını izleyeyim."

"Aklıma tek bir şarkı bile gelmiyor." Yanaklarım yanıyordu.

"Tam da bu yüzden beni görmeni hiç istemedim," dedi yavaşça, dudakları tehlikeli bir sırtışıla kıvrılıyordu. Sanki beni yalayıp yutmak istiyormuş gibi bakıyordu. "Çünkü dilini yutacağını biliyordum. Ve seni suspus olmuş görmeyi hiç istemedim."

Güldüm, söylediklerine inanıyordum. Daha önce kimse beni duymak istediğini söylememişti. Duyulduğunu ve görüldüğünü hissetmek fazla kaçırılmış peri liköründen bile daha sarhoş ediciydi. "Sana bakarsam beni asla bırakmayacağın için sanıyordum?"

Gülme sırası ondaydı. "Hatırlıyorsun demek."

"Birlikte geçirdiğimiz her geceyi en ince detayına kadar hatırlıyorum." Yerimde kıpırdandığımda bacaklarımız birbirine sürtündü, daha çok yaklaşmışlardı.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Tıpkı benim gibi."

"Davien..." Hem ona hem de kendime sormadan öğrenemeyeceğimi bildiğim bir cevabı gözlerinde arıyordum. "Burada ne yapıyorum? Şu an burada ne yapıyoruz?"

Davien çenemi kavrayıp başımı yukarı kaldırdı. Biraz daha yakınımaya eğildi. "Bilmiyorum... ama sanırım bundan hoşlanıyorum. Ya sen?"

"B-ben incinmek istemiyorum." Fısıldamak dışındaki her şey çığlık atmaya eşdeğer geliyordu. O kadar yakınımdaydı ki. Aramız-

da yalnızca bir nefes vardı. Sadece ufak bir kıpırtı bile dudaklarımı onunkilerle buluşturmaya yeterdi. Omurgamdan aşağı inen ürperti bu teoriyi test etmem için beni kışkırtıyordu.

"Seni asla incitmem."

Gerçeği söylüyor. Gözlerim battı. Bir şey aynı anda nasıl hem gerçek hem de yalan olabilirdi? Her bir kelimesinde ciddi olmasına rağmen bunun doğru olmadığını nasıl bilebiliyordum? "Tüm bunlar beni incitecek."

"Bunlar?"

"Tüm bu *duygular*. Bunların nasıl sona erdiğini bilirim." Buz gibi bir ev ve tek taraflı bir evlilikle sona ererdi. Herhangi çelikten daha keskin kelimelerle yapılan bir duygusal savaşla sona ererdi.

"O hâlde onları kafamıza takmayalım," diye önerdi umursamazca.

Söylemesini umduğum her şey buydu. "Gerçekten bu kadar kolay olabilir mi?"

"Seninle evlendiğimde kendime bir insana âşık olmanın mümkün olmayacağını söylemiştim."

"Sana âşık olmamanın imkânı yok." Ya da başka birine.

"Güzel, o hâlde ikimiz de aynı fikirdeyiz." O öne eğilmeye bense geri çekilmeye devam ettim. Çok geçmeden kolçağa ve kanepeye yapışmış olacaktım. Çok geçmeden üzerimde olacaktı. Bedenime alevler akın etti.

"Duygu yok mu?" Gözkapaklarım gülle gibiydi. Her göz kırpsım bir öncekinden daha çok vakit alıyordu. Dudakları bir tırpan gibi kıvrıldı ve ben hasat için hazırdım.

"Âşk yok." Kulağa bir söz gibi geliyordu. "Gerçi bana izin verisen, *hissetmeni* sağlayabilirim."

"Neyi hissetmemi?" Sesim titriyordu.

"Her şeyi." İtirazımı beklerken sözleri aramızda asılı kaldı. Gelişini günler öncesinden gördüğüm dönüşü olmayan nokta tam da burasıydı. Ona dair her şey bana yasaktı, her şey kalp kırıklığı diye

çığlık atıyordu. Ancak ben babamın kızı olmayacaktım. Âşık olmadan ve bu süreçte olduğum her şeyden ödün vermeden fiziksel ihtiyaçlarımı karşılayabilirdim.

Değil mi?

Düşüncelerimi yeniden gözden geçirme fırsatı bulamadan dudakları benimkileri buldu.

yirmi bir

Dudaklarının tadı baharatlı bal gibiydi. Teni günün erken saatlerindeki çalışmalarımızdan kalma talaş ve aşağıımızdaki meydana aydınlatan ateşlerden yayılan is gibi kokuyordu. Bir perde gibi yüzlerimizi örten saçları suratımı ve yanaklarımı gıdıklıyor, bu âni çok yakında üzerimize çökecek zalim dünyadan koruyordu.

Parmak uçlarını vücudunun yan taraflarında gezdirip geniş göğsünü okşadım. Bugün için seçtiği gömlek neredeyse göbek deliğine kadar açıldı. Çok davetkâr bir manzaraydı ve parmaklarım sıcak tenine dokundu. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı ve sanki yalnızca varlığıyla bende uyandırdığı zevki tüketmeye çalışıyormuş gibi keskin bir nefes aldı.

Davien duruşunu değiştirdi. Bir eli başımın hemen yanında dururken diğeriyle yüzümü avucunun içine aldı. Çeneme hafifçe bastırıp dil darbeleriyle bana rehberlik ediyordu. Bu ilk öpücüğüm değildi ancak o bununla kıyaslanamazdı bile. Kâhyanın oğlu —bir zamanlar kâhya tutmaya yetecek paramız vardı— benden sadece bir yaş büyüktü ve ikimiz de meraklı ergenlerden ibarettik.

Fakat Davien beni yetişkin bir erkek gibi öpüyordu. Kafamda kurup kurabileceğim her kışkırtıcı rüyadan ve uçuk fantezinden daha iyiydi. Bir erkek ve kadının kavramsal olarak birbirine nasıl

uyduğunu biliyordum... ama hiçbir şey beni bunun gerçek hissine hazırlamazdı.

Dili benimkinin üzerinde kaydıgında yukarı doğru kıvrıldım. Dudaklarının hareket edişinden bir kez daha sıttığını anlayabiliyordum. Kaşlarım çatıldı. Aldığım zevkin onu bu kadar eğlendirmesinden nefret ediyordum. Deneyimsiz olduğumun farkındaydım ve muhtemelen bu zamana kadar onun ayaklarına kapanmış bir sürü kadın olmuştu.

Ne var ki öpücüğümüzü bozacak kadar da sinir olmamıştım. Belki de henüz bana anlatmadıkları bir peri büyüü yüzündendi. Bile isteye ona teslim olmuştum. Parmaklarını gömleğinin altına sokup köprücük kemiğini takip ettim. Ellerimi omuzlarına dolayıp nefes almak için ayrılmak zorunda kaldığımız âna dek onu kendime çektim.

Saçları bizi dünyadan saklamaya devam ediyordu. Yeşil gözleri karanlıkta bile ışıldıyordu. Gözlerimle öpücüğümün dudaklarında bıraktığı parlaklığı takip ettim.

"Özür dilerim, ben..."

"Özür dilemeni gerektirecek ne olmuş olabilir ki?" dedi sözümü keserek.

Yanaklarım kıpkırmızı olup yanmaya başladı. "Bu konularda pek tecrübeli sayılmam."

"Ne gibi konularda?" Parmaklarını yanağımda ve boynumda gezdirirken gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. Bluzumun ipek yakasıyla oynuyordu. Ne kadar kumaşın neremi gizlediğinin hiç bu kadar farkında olmamıştım.

"Gayet iyi biliyorsun," demeyi başardım zorlukla.

"Senin ağzından duymak istiyorum." Gözleri göğsümden yüzüme kaydı.

"Benim gibi bir hanımefendinin evlenene kadar keşfetmesine izin verilmeyen türden konularda."

"Evlenene kadar..." düşünceli bir şekilde sözlerimi tekrarladı. "Sana uzun zaman önce sahip olabileceksen bunu yapmamış

olmam." Davien yeniden bana doğru eğildi. Yüzümü yukarı kaldırdım ama o başını eğip dudaklarını kulağıma bastırarak boğuk sesyle fısıldadı. "Bu hoşuna gider miydi? Adını dahi bilmediğin gizemli kocanın gece yatağına gelmesi? Zifiri karanlıkta ağırlığımı üzerinde hissetmekten hoşlanır mıydın? Gözlerini nasıl gördüğüme dair herhangi bir ipucu bulmak için açık tutup silüetimde gezdirir miydın? Yoksa gözlerini yumup ellerimin ve ağzımın her okşayışına boyun mu eğerdin?"

Tüm tüylerim diken diken oldu. Bedenim, sanki yalnızca bana yapabileceklerini anlatmıyor da fiziksel olarak tenime dokunuyormuş gibi tepki veriyordu. Kadim tanrılar yardımcım olsun, bana yapmasını *istediğim* şeyler...

"O zamanlar seni düşündüğüm olmuştu," diye itiraf ettim. Bunu ona söylemeyi aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Ancak içinde bulunduğumuz anda beni ondan alıkoyan hiçbir şey yoktu, sırlarla dolu kasam bile. "Geceleri odama geldiğini hayal ederdim."

"Ya?" Boğuk bir şekilde mırıldandı. Çıkardığı ses içimde güm-bürdeyip geriye kalan her bir zerremi de alev almasına neden oldu. "Neler hayal ettiğini anlat bana."

İniltimi bastırdım. Bana bunu yapmasına neden müsaade ediyordum? Onu üzerimden itip odasından çıkmalıydim. En azından sağduyumun bana yapmamı söylediği şey buydu. Ne var ki dizginler artık sağduyumun elinde değildi. Tek düşünebildiğim her türlü talebine boyun eğmekti ve mantığımı bir kenara bırakıp içgüdülerimi takip etme fikrinde karanlık bir şehvet buluyordum.

"Kapıdan içeri girdiğini, beni uykumdan uyandırıp... geceyi yatağımda geçirip geçiremeyeceğini sorduğunu hayal ederdim."

"Peki bu hayallerinde kalmama izin veriyor muydun?"

"Her seferinde."

"Peki geceyi yatağımda geçirdiğimde ne yapıyorduk?"

Ortadılar'a geldiğimden beri bu hayallere kafa yormamıştım. Bu garip dünyaya adım atalı ne kadar olmuştu? Bir hafta mı? İki mi? Yoksa bir ay mı? Şu an dönüp baktığımda bir yıl bile olabi-

lırdı. Zaman garip ve çarpık bir hâle gelmişti. Bir perinin altında çaresizce yatıyordum ve tek dileğim beni yeniden öpmesiydi. Bunu yapması için ona en derin fantezilerimi anlatmam gerekiyorsa, ben de tam olarak öyle yapacaktım.

"Seni hissediyordum," diye fısıldadım.

"Beni *nasıl* hissediyordun?"

"Seni bedenimde hissediyordum, bana dokunduğunu. Tüm dikkatini bana verdiğini – yalnızca, sadece, tamamen bana."

"Peki hoşuna gitti mi?" Parmak uçları tembelce memelerimin kavislerini okuyordu. Keskin bir nefes aldım.

"Evet."

"Güzel." Dudaklarını yalayıp geri çekildi. Bu şimdiye dek gördüğüm en çekici şeydi. "Çünkü benim her hayalimde olağanüstü bir his bırakıyordun."

"Sen... *benimle* ilgili hayal mi kurdun?" Yatağında uyanık vaziyette beni arzuladığını, iri ellerinin artık ellerimle hissettiğim sıkı vücudunu okşadığı düşüncesi beynimi bulandırdı.

"Hem de nasıl." Kalçalarını benimkilere sürtüp dudaklarını bir kez daha benimkilerle buluşturdu. Tam beni öpmeye başladığı sırada dışarıdan müzik sesi geldi. Grup bir kez daha sahneye çıkışında iniltilerimiz aşağıdaki meydanda yükselen kreşendoyla ahenk içindeydi. Davien başımı olduğu yere kenetlemiş, parmaklarını saçlarıma dolamış, diliyle ağzımı talan ediyordu. Beni tam da olmamı istediği yere kısırmıştı ve mantık ya da sağduyudan uzağa sürük-lüyordu. Geri çekilip aramızda yalnızca konuşmaya yetecek kadar mesafe bıraktı, fısıldarken dudakları benimkilerin üzerinde hareket ediyordu, "Bir erkeğin karısına yapması gerektiği gibi seni benim yapmayı hayal ettim. Seni yatağıma götürmek ve adımı haykırmaktan boğazın kuruyana dek sana sahip olmak için can atıyordum. Bildiğin ya da arzuladığın tek şey benim bedenim olana dek."

Bu sefer dudaklarına atılan ben oldum. Sözleri beni öylesine derinden sarsmıştı ki dudaklarını bir kez daha tatmazsam param-parça olacaktım. Bedenini kavrayıp aramızdaki mesafeyi kapayarak

—içimdeki inkâr edilemez ilkel sıcaklık için soğuk gece havasından vazgeçerek— kendimi ona bastırdım.

Aklımızsı yitirecek kadar uzun süre öpüştük. Davien en nihayetinde geri çekildiğinde şişmiş dudaklarının arasından usulca nefes aldım ve gözlerimi gelmiş geçmiş en yakışıklı adama diktim. Tacı hâlâ başının üzerinde parlıyordu. Kral, hükümdar ve koruyucu, benim kralım. Davien tek kelime etmeden benden uzaklaştı. Bedenlerimiz birbirinden ayrılmış olsa da gözlerimiz hâlâ birbirine kenetliydi.

Çömelerek sanki bizi göklere uçuracaktı gibi beni kucağına aldı. Ancak bu sefer hedefinde yatak vardı. Beni çarşafların üzerine bırakırken ruhum bedenimi terk etmiş gibiydi. Döşeği benimkinden daha sertti ama yine de ağırlığı altında çöktü. Davien’in parmakları bir kez daha başımın arkasında kıvrıldı.

“Ne arzularsak onu yapacağız.” Konuşurken gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. “Daha azını ya da daha fazlasını değil. Hiçbir beklenti olmayacak.”

“Ve duygular,” diye tekrarladım daha önce verdiğimiz sözü hatırlatarak.

Başıyla onaylayıp beni yeniden öptü. Meydandaki müzik durduktan çok sonra bile ellerimiz ve parmaklarımız bedenlerimizi keşfetmeye devam ediyordu. Ne kadar çok istesem de vücudunda henüz keşfe çıkacak kadar cesur ya da cüretkâr olmadığım yerler vardı. Davien bana ayak uydurup yalnızca benim gittiğim kadar ileri gidiyormuş gibi görünüyordu. Bunun sonucunda da tutku ve anlayış arasındaki bir çekişmenin ortasında kalmış gibiydik. Şehvetle mantığın arasında yuva yapmış hüznün kapladığı o umutsuz boşluktaydık.

Nihayetinde öpüşmelerimiz sona erdi ve yatakta hiçbir şey söylemeden yan yana uzanıp sayvanlı yatağın çerçevelediği tavana baktık. Serçe yutkunup cesaretimi toplayarak ona bir bakış attım, daha ileri gitmediğimiz için keyfinin kaçıp kaçmadığını merak ediyordum. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı, gözkapakları ağırlaşmıştı.

"Gitsem iyi olacak," diye fısıldadım.

"Gitmek zorunda mısın?" Yan dönüp başını eline yasladı.

"Arzuladığımız her şeyi yaptık." Az önce yaşananlar dudaklarımın muzip bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu. Yapmayı istediğim daha çok şey olsa da... böylesi iyiydi. Bu kadarı yeterliydi. "Kalmamı gerektirecek bir sebep yok."

"Yalnız uyumak istemiyorsan tabii?"

Teklifini bir süre düşündüm. Bir başkasıyla yatmanın nasıl bir his olduğunu hiç düşünmemiştim. İki kişi olduğunda yorganın altı çok sıcak olur muydu? Uykumda onu tekmeler miydim? Yoksa vücudu benimkinin etrafıma kıvrılıp kusursuz bir şekilde uyum mu sağlardı? Kendimi korunaklı, güvende... *istenmiş* hissederdim... Başımı iki yana sallayıp doğrularak oturdum.

"Yalnız uyumayı sorun etmiyorum. Bu zamana kadar bir zararını görmedim."

"Öyle mi?" Tek kaşını havaya kaldırdı ve ona gözlerimi devirdiğimi görmemesi için ayağa kalktım.

"Ayrıca birlikte uyumak mı? Bu gerçekten evli çiftlerin yapacağı bir şey."

"Biz de gerçekten evli bir çifttik ama birlikte uyumadık." Parmaklarını birbirine geçirip başıyla yastığının arasına kustırdı ve üstüme çekidüzen verirken beni izledi. Kıyafetlerimin büyük bir kısmı hâlâ üzerimdeydi. Sadece hevesli elleri yüzünden biraz yerlerinden kaymışlardı.

"Evli bir çift sayılmazdık pek." Omuzlarımı silktim. "Benimle bir kitap için evlendin ve bunun için sana olabildiğince kırlıdım."

"Bu kırgınlık sana ne kazandırdı?"

Burnumu kırıştırdım. "Sanırım öpüşürken seni daha çok seviyordum. O zaman çenen kapalıydı."

Göz açıp kapayana dek yerinden fırladı ve yatakta önümde diz çökerek ellerimi tuttu. "Eğer kalmanı sağlayacaksa seni öpmeye devam edebilirim."

"Yorgunum." Hafifçe gülerek ellerimi ondan kurtardım.

"O hâlde yarın yeniden yanıma gel."

"Düşüneceğim." Geleceğimi sanmıyordum. Dürtüme yenik düşmüştüm. İhtiyacımı karşılamıştım. Bunu tekrarlamak için hiçbir nedenim yoktu.

"Ne zaman istersen ya da bu gece için fikrini değiştirecek olursan kapım sana daima açık."

"Bu gece için fikrim değişmeyecek ve yarını da düşüneceğim. Ne de olsa sevgilin değilim." Gözlerim çiçeklerden yapılmış taca takıldığında duraksadım. Beni koltuğa yatırdığı sırada düşmüş olmalıydı. Davien bir kral olabilirdi ama bana verip verebileceği tek taç bu olacaktı. Anlamsız. Çürümeye mahkûm. Şafak sökene kadar bir kenara atılmış.

Tacı boş verip doğruca kapıya yöneldim. Ondan çok fazla hediye kabul etmek tehlikeli olurdu. Yanlış bir fikre kapılabilirdi. Çiçek tacı yerde kalacaktı. Onunkiyse başında, yaptığımız onca şeye rağmen bir şekilde hâlâ yerindeydi.

"Sevgilim olman yalnızca bunu istemene bakar. Krallar için pek de alışılmadık bir durum değildir."

Donakaldım. Sanki böylesi bir teklifi cazip bulurmuşum gibi. "Bu istediğim son şey."

"Aşka dair her şey neden böyle şiddetle direniyorsun?"

Sorusu beni duraklattı. Odanın karanlık köşelerinden birine baktım. Joyce'a dair her anım zihnimde su yüzüne çıktı. İşkenceleri. Babam üzerinde kullandığı tatlı dili.

Babamın ardı arkası kesilmeyen aciz bahaneleri. Açıklamaları. *Katria... o beni kurtarana dek dipsiz bir boşlukta kaybolmuş gibiydim. Annenin ölümün ardında bıraktığı yarayı asla anlamayacak-sın... Ah, çok iyi anlıyordum. Joyce'un ona yalanlar sıkıştığını, bunların ise babamın gözünü onun madenlerinden satın aldığı gümüşten çok daha kamaştırdığını anlamıştım.*

Tıpkı babamın onun tarafında olmasının zamanla nasıl kolaylaştığını anladığım gibi. Yaşım büyüdükçe anneme daha çok benziyordum ve babamın etrafında olması giderek zorlaşıyordu. Tüm

bu süre boyunca evim geçip gitmiş günlerin parçalanmış bir kalıntısı hâline gelmişti. Neyin uğruna sonsuza dek kaybolmuştu?

Ah, tabii ya... *aşk*.

"Çünkü *aşk* acıdır," diye fısıldadım.

"*Aşk* hayattır."

Bakışlarımı öfkeyle ona çevirip aniden parladım, "Sen ne bilirsin ki – kuleye kapatılmış, evlendiği tek kadını da satın alan kaçak bir prensin yalnızca."

Davien'in gözleri bir an için fal taşı gibi açıldı ve kaşları öfke yerine odaklanmış gibi görünen bir ifadeyle çatıldı. Her zerresinden anlayış yayılıyordu. "Sana aşkın acı olduğunu düşündüren ne?"

Sorusuna cevap vermedim, yalnızca bu odadan çıkmaya odaklandım. Aniden çağırdığı kanatlarının bir darbesi ve parıldayan büyüsüyle önümde bitti ve tam ulaşacağım sırada elini kapıya yaslayıp kapalı kalmasını sağladı. Öfkeli bakışlarımı ona çevirdim.

"Bırak beni."

"Neden bunca şeyin içinde aşkın acı demek olduğunu düşünüyorsun?"

"İki kişi birbirine âşık olduğunda neler olduğunu kendi gözlerimle gördüm. Bir taraf diğerine teslim olur, bütün benlik, değer ve güç duygusu baskın çıkan tarafın ayakları altında ezilir." Tıpkı zihnimde güçlü ve dayanıklı bir heykel gibi gördüğüm babamın Joyce hayatımıza girer girmez toza dönüşmesi gibi. "Yere göğe sığdırılmayan *aşk* uğruna edilen acı kavgaları, iğneleyici sözleri, kusulan nefreti ve sonrasında nasıl hiçbir şey olmamış gibi devam edildiğini kendi kulaklarımla duydum."

"Bunların hiçbirisi *aşk* değil," diye fısıldadı.

Gözlerimi devirdim. "*Aşk* masallardaki gibi değil. Yalnızca bir alışverişten ibaret."

"Hayır." Davien bir adım öne çıkıp bana yaklaştı. "*Aşk*, sevgi bu dünyada anlama en yakın şeydir. Bir annenin çocuklarına duyduğu sevgi, arkadaşlar arasındaki sevgi, bir karı kocanın aşkı, olduğumuz

kişiyi ve şu an sahip olduğumuz dünyayı bize vermek için mücadele etmiş herkese duyduğumuz sevgi – sevgi yaşama nedenimiz, mücadele etme sebebimiz, işler zorlaştığında devam etme gayretimizdir... her ne kadar hep kolay olmasa da. Bizi gerçek zorluklardan kurtaran şeyin ta kendisidir sevgi, zorluğun kendisi değil.”

“Yalan söylüyorsun,” dedim öfkeyle.

“Katria...” Cümlesini yarım bıraktı, gözleri yüzümü araştırıyordu. “Evime gelmeden önce sana ne oldu?”

“Bırak geçeyim.”

“Yalnızca sana...”

“Bırak geçeyim!” Sesim biraz yükseldiğinde Davien hızla kenara çekildi.

O başka bir şey söyleme fırsatı bulamadan dışarı çıktım ve kapıyı yüzüne çarpma dürtümü zar zor bastırdım.

Ertesi sabah güneş çoktan doğmuş olmasına rağmen yataktan kalkmadım. Etrafımdaki dünya güne başlarken koridorun aşağısında ayak sesleri yankılanmaya başladı. Başka kimlerin burada kaldığını merak ettim – Shaye ve Giles buradaymış gibi görünüyordu. Muhtemelen Oren de. Hol’ün kendi evi vardı. Belki bir de Vena ve danışmanları?

Tanıdık bir yürüyüş sesi koridoru boydan boya geçerken nefesim kesildi. Adımları odanın kapısının önünde yavaşlayıp neredeyse durur gibi oldu. Nasıl oluyordu da onu yürüyüşünden tanıyabiliyordum? Buradan gerçekten onun kokusunu alabiliyor olabilir miydim? Yoksa zihnim dün gecenin anılarını su yüzüne mi çıkarıyordu? Yoksa kendi tenim mi onunki gibi kokuyordu? Böylesi daha muhtemeldi sanırım.

Davien geçip gitti.

Geçirdiğimiz geceyi zihnimde yeniden oynatıp duruyordum ama saatler geçtikçe, olanlar hiçbir anlam ifade etmemeye başlamıştı. Bir o yana bir yana döndüm. Uyumuyordum ama uyanık mı-

şım gibi de hissetmiyordum. Birlikte geçirdiğimiz o anlara kusılmış-
tım. Hiç yaşanmaması gerekirken bir şekilde gerçekleşen anlara.

Onu neden öpmüştüm ki? Neden beni öpmesine izin vermiş-
tim? Nasıl olmuştu da kendimi onun yatağında bulmuştum?

Homurdanıp yatakta dönerek kendimi örtülere doladım. Tepe-
den tırnağa bütün vücudum ağrıyordu. Onu öpmenin bedenimde-
ki gerginliği azaltacağını sanmıştım ama yalnızca daha da kötüleş-
mesine neden olmuştu.

Kafamda dört dönen düşüncelere daha fazla katlanamayacak
hâle geldiğimde nihayet yataktan çıktım. Yapabileceğim en iyi şey
Davien'la yüzleşmekti. Birbirimizi ne kadar çabuk görürsek her şey
o kadar hızlı normale dönmüş gibi hissedecektim. Dün gece yaşı-
nanların tuhaf bir şey olduğu konusunda hemfikir olup önümüze
bakabilirdik.

“Gayet normal bir şey. Bizim yaşlarımızdaki iki insanın birbi-
rinden etkilenmesi işten bile sayılmaz. Bu olağan bir şey. Olanlara
farklı bir anlam yüklemeye çalışıp her şeyi garipleştirmenin anlamı
yok. İstedğim oldu, işimiz bitti,” diye mırıldandım kendime, bir
yandan glyip bir yandan kendimi cesaretlendirmeye çalışıyordum.

Perilerin dökümlü kıyafetleri artık garip gelmiyordu. Sırtımı ka-
pamaya hâlâ dikkat etsem de omuzlarımı ve kollarımı her zaman-
kinden daha fazla göstermeye alışmıştım. Acaba kız kardeşlerim
evde giymeye asla cesaret edemediğim dökümlü kollar ve yakalarla
beni şimdi görseler ne düşünürlerdi diye merak ettim. Aynanın kar-
şısında durup kendimi inceledim. Tenim parlak ve ışıltılıydı. Yanak-
larım pembe, dudaklarımsa dolgun görünüyordu. Burada kaldıkça
daha çok bu dünyanın bir parçasıymış gibi görünüyordum.

Sonsuza dek burada kalmanın bir yolu olup olmadığını merak
ettim. Eğer kralın büyüü beni, bir insanı, burada hayatta tutabi-
liorsa belki Davien'ın elinden de fani ömrümün geri kalanını bu
dünyada geçirmemi sağlayacak bir şey gelirdi. Kendi düşünceleri-
me kaşlarımı çattım.

Ne düşünüyordum böyle? Ömrümü burada geçirmek mi? Ortadılar'da? Penler ve büyüleri arasında? Benim gibi bir insanın burada ne yeri vardı ki? Hiç.

Dahası, burada kalmak ömrümü Davien'la aynı dünyada yaşayarak geçireceğim anlamına gelirdi. Onun kral oluşunun, evlenişini ve veliahtlarına baba oluşunu uzaktan izlemek demektir. Ya da daha da kötüsü, hayatının yedek köşelerine itilmiş bir sevgilisi olarak izlemek anlamına geliyordu. Hayır... insanların dünyasında geçecek bir ömür bundan çok daha iyiydi. Aslına bakılırsa, onunla arama yalnızca bir dünya koymak bile yeterli olmayabilirdi.

Odamdan çıkıp aşağı kata indim. Hol, Shaye, Giles ve Oren'in her zamanki masalarında oturuyor olması beni şaşırttı. Aralarına dağılmış haritalar posta güvercinleriyle gönderilen notlara benzeyen küçük kâğıt parçalarıyla işaretlenmişti. Hepsi anlaşmış gibi bana döndü.

"Vena seni çağırdı," dedi Oren. "Davien çoktan yanına gitti."

Havadaki gariplik tereddüt etmeme neden oldu. "Her şey yolda mı?"

"Evet. Daha fazla oyalanma." Oren bana güven verici bir şekilde gülümsemeye çalıştı ama siyah gözlerinde çok fazla endişe vardı.

Vena'nın odasına açılan kapıya geldiğimde korku bedenimi ele geçirdi. Birkaç saniyeliğine oyalanıp içerideki konuşmaları dinlemeye çalıştım. Fakat kapılar çok kalındı. Ahşabı tıklattım.

"Gel," diye seslendi Vena.

Diğerlerinin söylediği gibi, Vena ve Davien içerideydi. Ancak yalnız değillerdi. Daha önce tanıştığımız Cellat —Allor— yanlarındaydı. Yan taraftaki duvarlardan birine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Ne oldu?" diye sordum bakışları beni bulduğunda. Gözlerim Davien'inkilere kenetlenmişti. Endişe yüzünü ele geçirmiş, kaşlarının çatılmasına neden olmuştu. İçerideki korkunç sessizlik, göğsümü öyle bir daraltıyordu ki nefes almak bile artık acı verir hâle gelmişti.

"Eh, ikinizin de anlatmaya niyeti yoksa ben..." diye söze başladı Allor.

"Kral Boltov Düşşarkısı'na bir ordu gönderiyor." Davien'in pes sesi sözlerini daha uğursuz hâle getiriyordu.

"Ne?" Keskin bir nefes aldım.

"Geri döndüğüme dair söylentiler nihayet kulağına gelmiş... senin de yanımda olduğunu biliyor."

"Büyüden haberdar mı?" diye fısıldadım.

"Her şeyi biliyor."

"Aramızda bir köstebek varmış." Vena bir küfür savurdu. "Festivalin başlangıcında haberleri iletmek için güvenliğimizi aşmış olmalı."

"Bu ne anlama geliyor?" Bütün sabahımı kendimi Davien'la yüzleşmeme hazırlanarak geçirmiştim ama bu şekilde olacağı aklımdan ucundan bile geçmemişti. Ben dün gece kendimi dansa kaptırmışken kral ölümümü planlıyordu.

"Boltov'un, tahttaki otoritesini güçlendirmek için ihtiyaç duyduğu büyüye sahip olduğunu bildiği anlamına geliyor." Konuşurken Allor'un yüzünden kötücül bir gülümseme vardı. "Bu yüzden de seni öldürüp onu almaya geliyor."

Bense her şeyden habersiz, bugünkü en büyük sorunun Davien'la yüz yüze gelmek olacağını sanıyordum.

yirmi iki

"Şimdi ne yapacağız?" Bakışlarımı üçünün arasında gezdirdim.

"Üzerinde çalıştığımız bir plan var," dedi Davien. Bu sakın hâli beklenmedik bir şekilde sinir bozucuydu.

"Umarım iyi bir plandır çünkü ölmeye hiç niyetim yok."

"Benim de öldüğünü görmeye hiç niyetim yok." Yanaklarındaki kaslar gergindi. "Hem Boltov'un umurunda olan *sen* değilsin, içindeki büyü. Seni o güçten ne kadar çabuk kurtarırsak o kadar çabuk güvende olursun."

"O hâlde bu konuda ilerleme kaydettiğimizi varsayıyorum?" Gözlerim Vena ve Allor arasında gidip geldi.

"Bir fikrimiz var."

Kulağa "bir fikirden" daha güven verici gelen bir şey duymayı tercih ederdim ama elimizdeki en iyisi şu an buyssa... "Nedir?"

"Kuzeyimizde, denizinsanlarıyla aramızdaki sınırdaki Kutsanmış Göl yer alıyor," dedi Vena. "Eski kralların hepsi taç giyme törenlerinden önce dünyanın kıyısındaki Ata Ağaç'a en yakın sularda yıkanmak için oraya gidermiş. Davien'a büyüü vermen için kralların gücüyle sağlam bir bağ kurmanı sağlayacak bir şey varsa o da bu gölün suyudur."

Ata Ağaçlar, dünyanın kıyısı. Beni hayatta tutmak için kritik

öneme sahip görünmeyen detayların üzerini kafamda çizdim. "Boltov oraya gldeceğimizi akıl etmez mi?"

"Ona burada saklandığını söylersem etmez." Allor omuz silkti.

"Kral sözünden çıkmıyor galiba." Kaşlarımı çatmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Elimden geleni yapıyorum. Bana güvenmemek için hiçbir sebebi yok."

"Ona Davien ve benim buraya yapacağı saldırıya hazırlandığımızı söyler misin?" Az önceki sözleri perilerin zekice laf dolandırıcılarından biri olabilirdi.

"Tabii ki söylerim." Yüzündeki gülümseme genişledi. "Benden kuşkulananı gerektirecek bir şey mi var?"

"Kesin şunu." Davien'in sesi sıkıntılı geliyordu.

Kızgın bakışlarımı ona çevirdim ama haklıydı. Ortada daha önemli bir problem vardı ve Allor gerçek bir müttefik olmasa bile diğerlerine bunu kanıtlamak için elimden gelen pek bir şey yoktu. Bu açık ortadaydı.

"Boltov, Göl'ü koruma altına alacak mı?" diye sordum.

"Bunun için harcaması gereken peri gücüne değmez. Göl'e giden yolu aşmak kolay değil. Hayaletli sisleri aşmak gelecek vadeden kralların tabi tutuldukları testlerin bir parçasıydı – bir geçiş ayını gibi düşünebilirsin."

"Ah, Cellatların elinde can vermezsem eğer bir de büyülü göle gitmek için aşılması gereken *hayaletli sisler* var demek. Mükemmel." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Daha iyi bir planın varsa duymayı çok isterim." Davien da kollarını kavuşturup başını yana eğerek bana baktı. Nasıl oluyordu da bu kendini beğenmişliği onu aynı anda hem daha sinir bozucu hem de daha çekici kılıyordu?

"Olmadığını gayet iyi biliyorsun."

"O hâlde karar verildi. Gidip Boltov'a ordusunun harekete geçtiğinin haberini aldığımızı ve Düşşarkısı'nın bariyerlerini güçlendirerek saldırıya burada hazırlandığımızı söyle," dedi Allor'a. Hemen

ardından Vena'ya döndü. "Yolculuk için ihtiyaç duyabileceklerimiz her şeyi hazırda, sonra da Düşşarkısı'nı Boltov'un beraberinde getirebileceği tüm tehlikelere karşı hazırlamaya odaklan."

Vena elial Davien'in koluna koydu. "Halkımızın bizi koruyacak bir krala ihtiyacı var – Aviness'in üçlü kudretini yeniden bir araya getirecek gerçek bir krala. Düşşarkısı için endişelenme, Davien, doğum hakkın olan gücü yeniden kazanmaya odaklan. Bize gerçek bir kral olarak dön."

"Şüphen olmasın." Davien'in duruşu biraz daha dikleşmişti.

"Ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordum.

"Mümkün olan en kısa sürede." Davien bana doğru ilerledi ve beni şaşkına uğratarak elimi tuttu. Beklenmedik dokunuşuyla yanaklarıma hücum eden kızarmaya engel olamadım. Bunu herkesin önünde yapması bir şekilde hareketinin daha samimi ve çaresiz gelmesine neden oldu. "Boşa harcayacak bir saniyemiz bile yok."

Bir saat içinde kapının önüne dört at koşumlanmıştı. Heybeleri biz meydana çıkarken yüklemesi yeni biten erzaklarla doluydu. Hol ve Oren geride kalıp Düşşarkısı'nı savunmaya yardım etmeyi seçmişti – Oren tahliye tüneline bitirmeye odaklanacak, Hol ise şehri savunmaya yardım edecekti. Yani yolda yalnızca Shaye, Giles, Davien ve ben olacaktık.

Akşam güneşi hiçbir şeyden haberi olmayan şehrin üzerinde neşeyle parıltıyordu. Periler hiçbir sorun yokmuş gibi günlük işlerine devam ediyor, şehir meydanı hâlâ kutlamalar için hazırlanıyor. Yaklaşan savaşa dair tek bir işaret bile yoktu.

"Vena olanları halka ne zaman açıklayacak?" diye sordum Davien'a kusa merdiveni inip atların beklediği yere ilerlerken.

"Doğru zaman geldiğinde." Davien beceriksizce bacağını eyere attı ve rahat edene kadar dört kez pozisyon değiştirmesi gerekti. Atı benekli, gri bir aygırdı. Kaslarına bakılırsa iyi bir cinsti ve daha

da iyi ellerde yetişmiş güçlü bir erkekti. Çevresine yaydığı hırçınlık olmasa bana Puslu'yu hatırlatabilirdi.

"Peki bu tam olarak ne zaman?" diye sordum, uzun zamandır görmediğim bineğimi aklımdan uzaklaştırmaya çalışarak. Kazandıkları onca paranın bir bölümünü onun bakımı için ayırdıklarını umdum. Belki geri döndüğümde, Davien'in malikânede bana bıraktığı paranın bir kısmıyla atımı onlardan satın alabilirdim.

Belki de hiç böyle şeylere kalkışmayıp Puslu'yu bir gece çalar-dım. Ahırları ve araziyi benden iyi bilen kimse yoktu. Peri orman-larında haftalarca hayatta kaldıktan sonra... ailemle yüzleşme veya burunlarının dibinden bir şeyler çalma düşüncesi aylar öncesine kıyasla çok daha az korkutucu geliyordu. Kim bilir, belki kendimde onlara Puslu'yu aldığımı açık açık söyleyip Laura'ya da, *Benimle gel*, diyecek cesareti bile bulurdum.

"Bunun kararını verecek kişi biz değiliz." Yanındaki bembeyaz kısırağı işaret etti. "Yalnızca Kutsanmış Göl'e olabildiğince çabuk git-meye odaklanmamız gerek. Oraya varmak için önümüzde iki günlük zorlu bir yolculuk var. Atına binmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Alaycı bir tavırla güldüm. Eyeri ve dizginleri kontrol etmemi ata binmeye çekindiğime mi yormuştu? Bugün onu büyük bir sürpriz beklediği açıktı. "Sanırım kendi başımın çaresine bakabilirim."

Ayağımı büyük bir özgüvenle üzengiye koydum ve bacaklarımı atın üzerine attım. Eyer eskimiş ve tam da olması gereken yerlerinden aşınmıştı ancak yine de sağlam ve kaliteliydi. Atın boynunu hafifçe okşadım ve dizginleri elime alıp gevşekçe tuttum. Altımdaki kısırağı Puslu kadar iyi tanıımıyordum. Kendime olan güvenime rağmen ted-biri elden bırakmamalıydım. İsteyeceğim son şey kızımı korkutmak ya da onu fazla zorlayıp beni üzerinden atmasına neden olmaktı.

"Hazır mıyız?" diye sordu Shaye. "Karanlığa kalacağız."

"Önden buyur," dedi Davien başını sallayarak.

Shaye dilini şaklatıp yanındaki Giles'la birlikte şehrin içine doğ-ru hızla hücum etti. Davien tereddütte düşerken ben cesurca öne atıldım. Yanından geçerken ona hafifçe sırtımdan kendimi alama-

dım. Bunu gördüğünde gözleri hafifçe açıldı ve dudaklarını büzdü. Dizginleri şaklatarak atının ürküp kişnemesine neden oldu.

Gölüp bakışlarını ileriye çevirdim. Ne yapması gerektiğini kendi çözerdi. Ne de olsa bir prensli.

Bu başıboş düşünce beni hazırlıksız yakaladı. *O bir prens*, diye tekrarladı zihnim. Bunu başından beri biliyordum ama birbirimize yakınlaştıkça bunu düşünmek her nedense o kadar zorlaşıyordu. Omzumun arkasından ona baktım. Rüzgârda dalgalanan saçları güneş ışığının altında ıslı ıslı görünüyordu. Birkaç saat önce parmaklarını o tutamların arasında gezdirdiğimi... o dudakları öptüğümü düşünmeden edemiyordum.

Midemin taklalar atıp beni huzursuz etmesine izin vermeden gözlerimi zar zor ondan ayırdım ve yeniden önüme döndüm. Sokakları turlarken ilk kez evlere ya da gözalıcı yapılara odaklanmadan Düşşarkısı'nın etrafımda bulanıklaşmasına izin verdim. "Dün gecenin hiçbir anlamı yoktu," diye tekrarladım kendime.

Duygu yoktu. Birbirimize bunun sözünü vermiştik. Dün gece, haftalardır aramızda biriken gerginliğin boşaltılmasından başka bir şey değildi. Üzerine düşünmenin, her şeyi daha da karmaşık hâle getirmenin bir anlamı yoktu. Şu an kendimi suçlu hissetmem anlamsızdı. Aramızdaki şey her neyse böyle kalabilirdi — eğlenceli bir kaçış, kendini şımartma. O kadar önemsizdi ki üzerine konuşmaya bile değmezdi.

Hissettiğim bir şey varsa, o da kendimi bu kaçışla daha fazla şımartmaya devam edemeyecek olmamdı. Eğer Vena haklı çıkarsa, içimdeki büyü çok geçmeden Davien'a geri dönecekti. Hemen ardından solup gitmeye başlamadan önce Ortadiyar'ı olabildiğince çabuk terk etmem gerekecekti.

Davien'la birlikte olmak kaderimde yoktu. O Peri Kralıydı; ben de zaten kendime âşık olma izni vermeyecektim. Onunla kısa süreli bu zevki tatmış olmam bile yeterliydi. *Yeterli*, diye tekrarladım kendime, bu sefer çok daha ısrarcı bir şekilde. Ne var ki bu düşünce zihnime bir türlü oturmuyordu. Beni kovalamaya devam edi-

yor, bense sanki ondan kaçmaya çalışıyormuşum gibi atımı gittide daha hızlı sürüyordum.

Şehri arkamızda bıraktık ve Düşsarkısı'nın yer aldığı vadini zirvesine ulaştık. Yeniden ormana dönmüştük, büyü etrafımızdaki havada dalgalanıyordu. Burada daha da hızlı gidebilirdim; bana engel olacak sokaklar ya da gezinen periler yoktu. Atıma alışmaya başladığımdan ağaçların arasında zikzaklar çiziyordum.

"Sen mi rehberlik edeceksin?" diye seslendi Giles gülerek.

"Mümkün değil ki," diye karşılık verdim.

"Buradan bakınca bizimle yarışmaya çalışıyormuşsun gibi görünüyor."

"Nereye gittiğimizi bilseydim yarışırdım." Sohbetimize devam edebilmek için atımı yavaşlattım ve hâlâ birlikte ilerleyen Shaye'le Giles'ın yanına sürdüm. Şehirden çıktığımızdan beri Davien aramızdaki mesafeyi hemen hemen kapamıştı.

"Soylu bir hanımefendiye göre atın üzerinde çok rahatsın," dedi Shaye.

"Kendime soylu der miydim emin değilim," dedim küçük bir gülümsemeyle. "Soyumuzdaki ilk lord babamdı. Bu unvanı da yalnızca ticaretteki şansıyla elde etmişti." Yüzüm düştüğünde bakışlarımı alabildiğine uzanan kırmızı ve altın sarısı ormana çevirdim. "Ve şans tükendiğinde... unvanın kendisi hariç lordluğun getirdiği her şey uçup gitti."

Shaye gözlerini uzunca bir süre üzerimden ayırmadı. Gözlerinde derin bir anlayış vardı — çoğu kişide olmayan bir sempati. Bakışları Davien'inkilerin aksine ruhuma işliyormuş gibi gelmiyordu. En derin düşüncelerimi okuyup gözlerini en saklı köşelerime dikmiyordu. Hayır... Shaye sanki acımı tanıyormuş gibiydi. Her ne kadar farklı ve benzersiz olsalar da sanki acımı görüyor ve anıyormuş gibiydi, tıpkı benim de onun acısını görüp anlayabildiğim gibi.

"Şansı tükenmeden önce binicilik dersleri mi almıştın?"

"Hayır ama hediye olarak bir at aldırma'yı başarmıştım. Babamın bana verdiği çok az şeyden biriydi. Onunla ilgilenmem, tüm ihti-

yaçlarını karşılamam gerekiyordu. Ama seyisimiz bana at sürmenin temellerini öğretecek kadar nazikti. Geri kalanını da sabahları erken saatlerde evden kaçarak kendi başıma öğrendim." Zayıfca parıldayan zerreciklerin uzaktaki ağaçları gizlemeye başladığı noktaya gözlerimi diktim. "Küçük dünyanın sınırına ulaşana kadar koşardık... Ve oraya ulaştığımdaysa daha da ilerlemeye devam etmenin hayalini kurardım hep. Onların beni bulamayacağı uzak bir yere gitmenin."

"Sanırım başardın." Giles güldü. O kaygısız bir adamdı ve Shaye'in aksine sözlerimin altında yatan acının farkında değilmiş gibiydi. "Ne de olsa artık onlardan oldukça uzakta, seni asla bulamayacakları bir yerde sürüyorsun atını."

Hafifçe güldüm. *Keşke burada kalabilsem.* Bu düşünce aklımdan o kadar olağan bir şeymiş gibi geçmişti ki idrak edip hazırlıksız yakalanmam üç saniyemi aldı. Bu, aklımdan ilk kez geçmiyordu. Dolayısıyla beni endişelendirmesi şaşırtıcı değildi. Ama bu isteğin bu kadar doğal gelmesi öyleydi.

"Yanında getirmek istediğin at o muydu?" diye sordu Davien. Bu kadar yakınlama geldiğini fark etmemiştim. Atını diğer yanımda sürüyordu ve Shaye'yle beni aralarına almışlardı. "Oren evden ayrıldığın gün bir at konusunda bir anlaşmazlık yaşandığını söylemişti."

"Adı Puslu," dedim. "Babam bana yalnızca iki şey verdi — annemin lavtası, ki bu bir hediyeden ziyade bana bıraktığı miras sayılır, bir de Puslu. Kız kardeşlerim at sürmez bile." Gerçi Laura elinden gelenin en iyisi yapacağını söylemişti. "O evde harcanacak."

"Belki döndüğünde onu geri alabilirsin."

Güldüm. "Ne tesadüf, ben de az önce aynısını düşünüyordum. İçimde kralların büyüsunü taşıyabilirdiysem, Karaltı'yı geçip perilerle yemek yiyebilirdiysem ailemden korkacak neyim var ki diye düşünüyordum." Ne var ki bunları söylerken bile içimde hâlâ dehşete düşmüş küçük bir kız gizleniyor, Joyce'un bir sonraki cezasının ne olabileceğinden korkuyordu.

"Bana kalırsa hiçbir şeyin yok," diye kıkırdadı Giles.

Davien düşünceli gözlerle bana bakmaya devam etti. Bir tara-

fımda Davien, diğer tarafımda Shaye'le düşüncelerimi veya duygularımı saklayacak hiçbir yerim yoktu.

"Belki de her şey sona erip ortalık yatıştığında Tabii Dünya'ya dönüp Puslu'yu geri almaya yardım edebilirim. Peri Kralı'nın büyüü her türlü hırsızlıkta işe yarayacaktır." Yüzünde küçük bir sırıtış belirdi. Ben de dudaklarımın yukarı kıvrılmasına engel olamadım. Benden aldıkları onca şeyin ardından, iklimizin gece vakti gizlice ailemin eski evine girip onlardan bir şey çaldığımız düşüncesi daha önce hayal edemeyeceğim kadar tatlı bir fanteziydi.

Shaye manidar bir bakış atarak, "Ya da Majesteleri, hanımefendiye yardımcı olmaları için sadık tebaasından birilerini gönderebilir," dedi büyük bir resmiyetle. "Ne de olsa tahta geçmek ve kimsenin onu sizden almaya niyeti olmadığından emin olmakla fazlasıyla meşgul olacaksınız. Bu dünyayı başıboş bırakmak mantıklı bir karar olmaz."

"Sonuçta periler başlarında uzun süreli bir hükümdar olmasına alışık değil." Giles iç çekti. "İstikrar topraklarımızı terk edeli uzun yıllar oldu."

"Tüm bunlar benimle son bulacak," diye yemin etti Davien. "Hem halkıma *hem de* Katria'ya yardım etmek için yeterli zamanım, gücüm ve enerjim olacağına inanıyorum."

Kafamda bir terazi görüntüsü belirdi. Bütün peri ırkı —bütün krallığı— bir kefedeydi, bense diğerindeydim. Ve bir şekilde, bu ke-feler beni unutulmaya sürükleyecek kadar dengesiz değişti. Davien hâlâ beni ve iyi olmamı önemsiyordu. Belki de beni ziyaret etmeye çalışacağını söylediğinde doğruyu söylüyordu. Belki diğer periler gibi kelimelerle dikkatli bir dansa giriyordu.

"Sanırım bunu zaman gösterecek." Shaye'in sözleri de eyerin üzerindeki oturuşu gibi aniden rahatsız bir hâl aldı. Sürekli olarak Davien'a yan bakışlar atıyordu. Kafasını kurcalayan bir şeyler olduğu açıktı ve ağzındaki baklayı çıkardığında burada olmaya hiç niyetim yoktu.

"Planımız nedir?" diye sordum konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Sınırlarımızın tam kuzey ucunda bir güvenli ev var — buranın ku-

zeyinde kalıyor. Bugün oraya ulaşip dinleneceğiz. Hâlâ Vahşi Orman Müritleri'nin bariyerleri içinde olacağız, dolayısıyla geceyi nispeten güvende geçirebiliriz. Ertesi sabah şafak vaktinde uyanacağız ve atlanmızı peri ormanlarının en kuzey noktasındaki Kutsanmış Göfe ulaşana dek sislerin içinden kuzey ormanlarına doğru süreceğiz."

"Anlaşıldı." Öne eğilip Shaye'in yanındaki Giles'a baktım. "O hâlde yanış yapacak vaktimiz varmış gibi görünüyor. Ne dersin?"

Giles yemi yuttu. "Bana kalırsa atım seninkinden daha büyük ve daha iyi bir cins."

"Bunların senden daha iyi bir binici olduğum gerçeğini değiştirmemesi çok yazık," diye kıskırttım. "Güvenli eve kadar yanışacağız. Oraya en son varan akşam yemeğinden sorumlu olur."

Giles yüksek sesli bir kahkaha attı. "Her şekilde sen kaybedeceksin yani, ben korkunç bir aşçıyım. Ama madem öyle istliyorsun, anlaştık. Shaye, geriye sayar mısın?"

Shaye iki çocukla uğraşıyormuş gibi iç çekti ama yine de isteğini gerçekleştirdi. "Üç. İki. Bir!"

Giles'la ileri atıldık. Shaye ve Davien'i, istemsizce ortaya çıkarıldıkları tüm rahatsız edici düşüncelerle birlikte arkamda bıraktım. Rüzgâr saçlarımla kıyafetlerimi uçuşturup gözlerimin kenarlarını yaşartırken zihnimin boşalmasına izin verdim. Giles yanılıyordu. Ne olursa olsun ben kazanacaktım. Çünkü perilerin büyüülü ormanındayken istediğim kadar hızlı gitmekte özgürdüm.

Kafamdaki tüm düşünceler beni ezmeye çalışsa bile... atımın üzerinde böyle ilerlerken kanatları olan benmişim gibi hissediyordum. Âdeta göklerde uçuyor gibiydim.

Yola ilk çıktığımızda Davien'in söylediği gibi önümüzde iki günlük bir yolculuk vardı. Yani yanışımız aslında daha çok bir dayanıklılık mücadelesiydi. İlk başladığımızdaki hızımız yerini tırıs gitmeye bıraktı ve en sonunda yan yana geldik.

"Pek de yanşıyormuş gibi görünmüyoruz," diye kıkırdadı.

"Yanışların büyük bir kısmı ya başlangıçta ya da son anda kazanılır. Arası yalnızca tempoyu sürdürmek içindir." Ona göz kırptım.

"Yarışın böyle bir şey olmadığından emin gibiyim."

Güldüm. "Muhtemelen haklısın. Daha önce hiç kimseyle yarışmadım." Bunlar gerçek arkadaşlarım olmasının heyecan verici yeni avantajlarıydı.

"Yazık olmuş, aslında oldukça iyi bir binicisin."

"Teşekkür ederim." Aldığım iltifatın tadını çıkarmak için kendime izin verip biraz gururlandım. "Sanırım üçünüz beni at binerken gören ilk kişilersiniz."

"Ailen bile görmedi mi?"

"Gündüzleri çıktığım gezintilerin sonuna doğru görmüş olabilirler ya da uzaktan... Güneş doğduğu gibi kahvaltılarını hazır etmem gerekiyordu. Yani sabahları dışarı çıkıp geri döndüğümde hâlâ uyuyor oluyorlardı."

Giles uzun bir süre sessiz kaldı. Kafasından geçen düşünceleri duyar gibiydim.

İç çektim. "Ne merak ediyorsan açık açık sorabilirsin."

"Ben öyle bir..."

"Hissedebiliyorum." Tıpkı bana işkence etmenin en iyi yolunu bulmaya çalışırken Helen'in düşüncelerini hissedebildiğim gibi.

"Davien yaşadığın koşullara dair bize pek bir şey anlatmadı. Aslına bakarsan bu dünyaya gelmeden önce sana dair çok az şey biliyorduk."

"Mantıklı." Özellikle de ilk geldiğimde bana nasıl davrandıkları düşünüldüğünde — şüpheli ve düpedüz öfkeyle. Davien ve sadık dostlarını gözlemleme fırsatı bulduktan sonra bunu daha net görebiliyordum. Ben yarım kalmış bir iş, bir yüküm. Davien'in hayatına bir anda, hiç istemediği bir şekilde dahil olmuşum ve hislerimizin karşılıklı olduğundan bihaberlerdi. Daha sonrasındaysa büyüünü "çalmıştım". Elimde onları benden hoşlanmaya teşvik edebilecek çok az şeyim vardı.

"Ama bize soylu bir hanımefendi olduğunu söylemişti." Giles hafifçe kıkırdadı. "Gelecekteki kralımızın sıradan bir kadınla evlenmesi fikri Hol'ü çok endişelendiriyordu."

Dudaklarım acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sıradan biri olarak doğdum... Hangi unvana ya da itibara sahip olursam olayım bir kralla evlenmeye layık olacak kadar yüksek konumda olmadığımı eminim. Bir önemi de yok zaten, sizin dünyanızda evli sayılmıyormuşuz." Bu gerçek açık açık yüzüme vurulmuştu.

"Evet, bu Hol'ü biraz rahatlatmış."

"Ama bana sormak istediğin şey bu değildi, değil mi?"

"Hayır." Giles dudaklarını birbirine bastırdı, kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve en sonunda ağzındaki baklayı çıkardı, "Ailenle aran pek iyi sayılmaz, değil mi?"

"Nereden anladın?" Güldü. "Borçlarını ödeyip bir kez daha partilerine para saçmak için beni satmalarından mı? Yoksa buraya adım attığımdan beri onlar hakkında söyleyecek hiç iyi bir şeyim olmamasından mı?"

"Onları her andığında gerilmenden, sesinin değişmesinden ve gözlerinin dalıp gitmesinden."

Ağzım açık kalmış bir şekilde ona baktım. Bunun bilincindeydim ama ağzımı kapatacak kadar kendimi toplamam biraz zaman aldı. "Ben de kalkmış duygularımı ve düşüncelerimi gizlemekte iyi olduğumu sanıyordum."

"Öylesin, en azından ben öyle düşünüyorum. Fark eden Shaye'di. Bir de Davien. Ama buraya gelmeden önce birlikte geçirdiğiniz zamandan ötürü seni daha iyi tanıyor gibiydi."

Görünüşe göre birlikte geçirdiğimiz o gecelerde ağızlarımızdan çıkan her sözü dikkatle dinleyen tek kişi ben değilmişim. "Ne demek istiyorsun?"

"Ailenin seni incitmesinden endişeleniyorsan, Davien nefes aldığı müddetçe kimsenin sana zarar vermeyeceğini açık açık belirtti."

"Ne?" diye fısıldadım.

"Hepimizi çoktan seni korumakla görevlendirdi."

"Çünkü büyüünü taşıyan araç benim."

"Hayır, büyü senden alındıktan sonra bile. İsteklerini *gayet* açıkça belirtti. İnsanların dünyasına geri döndüğünde düzenli aralık-

larla gelip seni kontrol edeceğiz. Ömrünün geri kalanı boyunca –ya da sen bunu istediğin sürece– onun koruması altında olacaksın.”

Eyerimde huzursuzca kıpırdandım. Kış havası binici pelerini-
min altına girmeye çalışsa da öğleden sonra bir anda çok sıcak ol-
muştu. Davlien beni korumak istiyordu – yalnızca içimdeki büyü-
yü değil. Beni korumak istiyordu. Bu hissi nasıl hazmedeceğimi bilmi-
yordum. Neden beni yalnızca bir araç olarak gördüğü düşüncesiyle
baş etmek, beni bir insan olarak görmesinden daha kolaydı?

“Ne oldu?” diye sordu Giles yumuşak bir sesle.

“Hiçbir şey.” Başımı iki yana salladım ama kafamdaki düşünce-
ler peşimi bu kadar kolay bırakmayacaktı. Onlardan kaçışım yoktu.

Gözlerime bakmak için eğildi. “Ağlıyorsun.”

Titreyen elimi yüzüme götürüp hafifçe yanağıma dokundum.
Gerçekten de nemliydi. Nefesim beni boğmakla tehdit eden duy-
gulara takılmış, titriyordu.

“Bir insandansa bir eşya gibi davranılmayı kabullenmek neden
benim için çok daha kolay? Nasıl oluyor da ilki daha çok canımı
yakıyor?” deyiverdim aniden.

Giles birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Kaşları yukarı doğru kalktı
ve ortada birleşti. Bana acımasına şimdiden katlanamıyordum.

“Çünkü artık başından beri sana böyle davranılması gerektiğini
biliyorsun. Çünkü birisi seni gördüğünde, sana hak ettiğin saygıyı
gösterdiğinde diğerlerinin de aynısını yapmaması için hiçbir maze-
ret kalmaz. Sorun *sende* değil –hiçbir zaman olmadı– sorun çev-
rendekilerin eksikleri. Sen hep değeriydın.”

“Ben...” Kelimeler boğazıma dızıldı. Başımı iki yana sallayıp ba-
kışlarımı önüme çevirdim. “Yarıştı olduğumuzu unuttuk. Sana yu-
muşak davranayım diye dikkatimi dağıtmana izin vermeyeceğim.”

“Amacım dikkatini dağıtmak değildi. Katria...”

Sözlerinin devamını duymadım. Küçük bir tekme ve ağırlığımı
değiştirmemle, her sabah evimde yaptığım gibi beni boğmakla teh-
dit eden tüm düşünceleri arkamda bırakıp ormana doğru sürdüm.

yirmi üç

Hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde güvenli eve ilk ulaşan ben oldum. En azından geldiğim yerin güvenli ev olduğunu sanıyordum. Düşsarkısı'ndan ayrıldığımızdan beri saatlerdir başka bir yapı görme-miştim.

"Ev" dedikleri yer daha çok tek odadan oluşan büyükçe bir kulübeden ibaretti. Ortada bir kum birikintisinin üzerine dizilmiş siyah kömürlerle küçük bir ocak yer alıyordu. Hemen üzerinde tavandan bir tencere sarkıyordu, birkaç başka temel pişirme gereci ve erzaklarsa etraftaki raflara kaldırılmıştı. Ranzalar sağ ve sol duvarlar boyunca sıralanmıştı.

Yatakların üzerinde şilte yoktu, yalnızca yekpare ahşap levhalardan ibaretlerdi. Söz konusu periler olunca, etrafta aşırı gösterişli şeyler görmemek garibime gitmişti. Ranzalardan birinin ayakucundaki sandıkları incelediğimde içlerinin battaniyelerle dolu olduğunu gördüm. Diğer sandıktaysa muhafaza edilmiş yiyeceklerden tıbbi malzemeler ve ritüel eşyaları olduğunu tahmin ettiğim şeylere kadar çeşitli malzemeler vardı.

Diğerlerinin gelmesini beklerken boş boş oturmanın bir anlamı olmadığına karar verdim ve içeri girerken evin arka tarafında gördüğüm kuyuya gittim. İlk kova çekip büyük, musluklu bir fıçıyı su ihtiyacımızı gidermek için doldurdum. Üçüncü kovayı ise ocağın

üzerinde asılı duran tencerede kaynatmak ve bulaşık yıkamak için hazırladığım küçük leğen arasında bölüştürdüm.

Tahmin ettiğim gibi yemek malzemeleri arasında ateş yakmak için kullanılacak aletler de vardı. İki başarısız denemenin ardından sonunda kömürleri tutuşturmayı başardım. Büyük bir ateş yaktığım söylenemezdi ancak içeriyi ısıtıyordu ve kömürler fazla tütmemişti.

Kapıyı açıp içeri giren Giles huzurumu kaçırdı.

"Bu gece yemekleri ben yapacağım sanıyordum? Ne de olsa yarın kaybettim."

"Akşam yemeği için kaynar su içmeye niyetin yoksa hâlâ yemek yapacaksın demektir."

"Mmm, kaynar su. En sevdiğim." Karnını ovuşturduğunda güldüm. "Güldüğünü duymak ne güzel. Daha önceki konuş—"

"Önemli değil."

"Hayır, önemli. Seni üzdüm —ve niyetim kesinlikle bu değildi— bu yüzden de özür dilemek istiyorum."

"Önemli değil dedim ya." Kömürleri eşeledim.

"Ama..."

Davien ve Shaye'in kulübeye varması beni kurtardı. Kışneyen atların sesi Giles'in dikkatini dağıttı. Ayağa kalkıp demir harlama çubuğunu çivisine geri astım.

"Bana kalırsa bu konu ormanda kapandı. Yeniden açmanın âlemi yok, Giles," dedim umursamaz ama uyarı dolu bir sesle. Giles'a aramız iyiydi ve konuda ısrarcı olup bunu bozmayacağını umuyordum.

Bana düşünceli bakışlarla baksa da Davien ve Shaye içeri girdiğinden bir şey söyleme fırsatı bulamadı.

"Şükürler olsun ki ateşi yakmışsınız, hava şimdiden korkunç serinledi," dedi Davien.

"Yani bir an önce çıkıp yiyecek bir şeyler bulmalıyız," dedi Giles, Shaye'e.

"Bulmalıyız mı?" Shaye kaşlarını kaldırdı.

"Evet, bulmalıyız. Yarış Katria kazandı."

"Senin acınası bahsin neden beni de yemek pişirmek zorunda bırakıyor anlamıyorum," diye inat etti Shaye.

"Çünkü kendi başıma pişirdiğim hiçbir şeyi yemek istemezsin." Giles kadını kolundan tuttu ve kapıya doğru ilerlerdi. Shaye de isteksizce onu takip etti. "Gel hadi, güneş batmadan bir şeyler toplayıp birkaç hayvan avlayalım."

"Tamam, tamam," dedi Shaye pes ederek.

Kapıyı arkalarından kaparlarken Davien kıkırdadı. "Hiç hayal edemeyeceğim bir çift. Ne var ki onları ne zaman bir arada görsem gülümsememe engel olamıyorum."

"Birlikteler mi yani?" İçimde giderek artan bir şüphe vardı zaten.

"Saklamaya çalışıyorlar." Davien omuzlarını silkti. "Ama evet, Düşşarkısı'na geldiğinden beri Giles'in gözü ondan başkasını görmüyor. En azından Hol'un söylediğine göre... bir de ikisini Tabii Dünya'da beraberken gördüklerime."

"Ya Shaye? Onun da hisleri karşılıklı mı?" Toplum içinde genelde mesafeli durmalarının veya sevgileri konusunda mütevazı olmalarının bir nedeni olmalıydı.

"Öyle, gerçi buna alışması biraz zaman alıyor. Shaye..." Davien ateşin karşısına geçip oturdu, ne söyleyeceğini düşündüğü apaçık ortadaydı. Ona katıldım. Bunun en iyisi olacağını bilsem de kendimi ateşin karşı tarafına oturmaya ikna edemedim. Aramızdaki dar boşluğu dolduran sıcaklığını hissedebiliyordum. Davien sonunda ne söyleyeceğine karar verdi. "Shaye'in zor bir hayatı oldu."

"Bir şeyler anlatmıştı... bir Cellat olmak için doğduğunu söylemişti."

"Diğer tüm Cellatlar gibi yürümeye başladığı andan itibaren dövmüşmek üzere eğitildi. Hayatının ilk on beş yılında iyilik nedir bilmedi. Başkalarının nazık veya güvenilir olabileceğini hiç bilmedi. Düşşarkısı'na ilk geldiğinde aşkın ne olduğundan bihaberdi." Davien'in yüzü dağların ardında hızla gözden kaybolan güneşin

zayıf ışıklarından ziyade için için yanan kömürlerle aydınlanıyordu. "Giles ona karşı çok sabırlıydı; hâlâ da öyle. Bana hiç acelesi olmadığını ve en iyinin daima beklemeye değer olduğunu söyledi."

"Giles iyi bir adama benziyor." Dizlerimi karnıma çekip kollarımı bacaklarıma sardım. Ormanda da niyeti iyiydi. Yalnızca... anlamıyordu.

"Öyle. Zaten etrafımda yalnızca iyileri tutmaya çalışıyorum."

"O hâlde nasıl oldu da benimle evlendin?" diye sordum gülerek.

"Çünkü aralarındaki en iyinin sen olduğunu düşünüyorum." Davien bunları söylerken doğrucu gözlerimin içine baktı. Ondan saklanmak mümkün değildi. Onun gerçekleri aman vermezdi ve beni her fırsatta hazırlıksız yakalıyordu.

"Demek ki beni çok da iyi tanıyorsun," dedim alçak sesle.

"Bana kalırsa seni istemediğin kadar iyi tanıyorum."

"Nasıl?"

"Herhangi biri bir şeyi nasıl öğrenir? Dikkat ettim. Şarkı söylerken seni dinledim. Kalbinin derinliklerinden çaldığın melodileri duydum. Senin hareketlerini izlemeye verdiğim dikkati, tacı ele geçirmeme yardımcı olacak araştırmalara bile vermedim."

"Yalan söylüyorsun." Sesim artık fısıltıdan ibaretti, daha güçlüsünü çıkaramayacak hâldeydim.

"Keşke söyleyebilsem." Sırıttı, kömürlerden yayılan kırmızı ışık dudaklarını vurguluyordu. "Ama yapamayacağımı biliyorsun." Davien öne eğilip ağırlığını dizlerine verdi. Yavaş ve kasıtlı hareketlerle aramızdaki boşluğu katedip sanki ürkek bir av hayvanıymışım gibi bana yaklaştı. Geriye yaslanıp avuç içlerimi arkamdaki ahşap zemine koydum. O gölgeden ve ateşin yaydığı ışıktan oluşmuş bir canavardı ve beni avlıyordu. Aramızdaki boşluğu kapadı. Yalnızca bir bakışıyla karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Elim kolum bağlıydı. "Tüm düşüncelerim dönüp dolaşıp seni buluyor. Bir kasırga gibisin, her seferinde savrulup duruyorum, ta ki merkezini bulana kadar. Şimdi, kaçmanın tek bir yolu olduğunu biliyorum."

"Neymiş o?" Üzerimdeki bedenini destekleyen kollarının arasına kısılup kalmıştım. Bacaklarımın arasındaki dizi o ilerledikçe hareket ediyordu.

"Pes etmek, mücadele etmeyi bırakmak ve beni nereye götüreceğini görmek."

Dudakları beni önceki gece yaşadıklarımıza döndüren bir güçle benimkilere yapıştı. Kollarım havaya fırlayıp dengemi sağlamak için boynuna dolandı. Bir eliyle beni tutuyor, diğeriyleyse bedenlerimize destek oluyordu. Gücünü üzerimde, etrafımda hissediyordum, beni koruyordu. Vücudum isteğim dışında kavislenip ona yaslanırken hafifçe inledim.

Kendimizi nasıl bu durumda bulmuştuk? Daha birkaç saat önce kendime bunun tekrarlanmasına asla izin veremeyeceğimi ve yalnızca geçmek bilmeyen bir kaşıntıdan farksız olduğunu söylemiş miydim? Neden şimdi beni öpüyordu? Neden bunu yapmasını deliller gibi istiyordum?

Zihnim öyle bomboştu ki bu sorulara cevap bulmam imkânsızdı. Ne var ki kalbim ilk kez böylesine dolu hissediyordu.

Dudaklarını benimkilerden bir an bile ayırmadan bedenimi kibarca yere indirdi. Dudaklarımda gezinen dilinin içeri girmesine izin verdim. Ağzımı araladığım anda nazik hareketlerle içeriği keşfe çıktı. Ona karşılık verip öpücüğü daha da derinleştirdim.

İçinde bulunduğumuz anda hiçbir düşünce yoktu. Artık neyin olup olmadığı, neyin olabileceği ya da olamayacağı konusunda endişelenmiyordum. Gelecekte ve her şeyden korunaklı, herkesten izole Tabii Dünya'daki o ıssız evde beni nelerin beklediğinden korkmuyordum.

Yalnızca o vardı, sıcaklığı, onun hayatı. O nefes veriyor, ben nefes alıyordum, nefes alıp verişlerimiz senkronizedydi. Dünyam yalnızca ondan ibaretti – saçlarımdaki ve göğsümdeki ellerinden.

Elimi gömleğinin kumaşına geçirip çektişirdim. Üzerimizdeki tüm kıyafetler bir anda daralmış, üzerimize olmaz hâle gelmiş gibiydi. Beni ele geçiren arzu henüz tatmin olmamıştı. Ona henüz

doymamıştı. Onu çıılçıplak bırakmak istiyordum. Onu devam edemeyecek hâle gelene, nefesimiz kesilene ve geceyle bir olana dek öpmek istiyordum.

Dudakları benimkilerden ayrıldığında kesik nefesler aldı. "Dursak iyi olacak, sevgilim."

Sözleri başımdan aşağı dökülen kaynar sudan farksızdı. Bakışlarını onna çevirdim, gömleğini kavrayan ellerim gevşiyordu. Yüzümdeki dehşeti görmüş olacak ki gözlerinden bir panik geçti.

"Sen ne dedi—"

"Lafın gelişi," diye mırıldanıp sanki kafamın içinde dört dönen düşünceleri susturmak istiyormuş gibi öne eğilerek dudaklarını bir kez daha benimkilere bastırdı. "Farklı bir anlam yükleme."

Peki gerçekten ciddi miydin?

Sorumu sesli dile getiremedim. İçimi dayanılmaz bir panikle doldurdu. Onu üzerimden itip üstüme çekidüzen vermeye çalıştım.

"Katria..."

Yüzüne bakamıyordum. Kollarımı bedenime dolayıp kendimi sıkıca sardım, tırnaklarım etime batıyordu. "Bir anlaşılmamız vardı," diye fısıldadım en sonunda.

"Yalnızca zevk için. Hatırlıyorum."

"Duygu yok."

"Hatırlıyorum," diye tekrarladı.

"Anlaşmanın kendi üzerine düşen kısmını yerine getiriyor musun?" Sonunda yüzüne bakabildim.

Davien'in dudakları hafifçe aralanmıştı. "Deniyorum."

Deniyorum mu? Peki başarılı oluyor musun? Sesli sormadığım bir başka soru daha. O yalnızca doğruları söyleyebilirken bunu yapamazdım.

Yerden kalktım, doğrulurken sendeledim. Bir kez daha kıyafetlerimi düzeltip kafam karışmış ve hevesim korkunç derecede kursağımda kalmış bir hâle ondan uzaklaşıyordum. Sonunda tatmin olmadan önce bu dürtüye kaç kez daha boyun eğmem gerekiyordu?

Sebebi olduğu bu ihtiyaç amansız bir canavar gibi dűřüncelerime hücum ediyor, birbiri ardına aldığı dev ısırlıklarla beni tüketiyordu.

"Katria." Davien adımı mırıldandı, ellerini omuzlarıma koyup kollarımdan aşağı indirdi. Çıplak kollarıma değen parmak uçları bedenimde doğruca başıma akın eden karıncalanmalara neden oldu. Neredeyse boynumu ısırabilsin diye başımı geriye atacaktım.

"Davien..." Adını bir dua gibi sessizce söylemiştim. Kasabadaki yaşlıların hümet ettiği kadim sanrılara hiç inanmamıştım. Fakat onlara biraz daha ilgi gösterseydim, onunkine benzer bir isimleri olacağına adım gibi emindim.

"ok fazla dűřünüyorsun." Tam da tahmin ettiđim gibi, boynumun açıkta kalan yerine bir öpücük kondurdu.

"Birimiz bunu yapmak zorunda."

"Bırak kendini, bana teslim ol."

Bedenim sözleriyle ürperdiğinde beni kendine çekip sarmaladı. Bir kez daha beni hapsedmişti. Elleri bedenimde dolaştı. Ağı boynumdaki yumuşak derideydi. Ta ki kapının sürgüsü aılana dek.

Davien saniyeler içinde beni bırakıp hafifçe ittirdi. Ben kıya-federime tekrar çekidüzen vermekle meşgulken o toparlanmış ve sakindi. Neyse ki bu sefer çok ileri gitmemeyi başarabilmiştik.

"Ne buldunuz?" diye sordu Davien umursamaz bir tavırla.

"Tavşan, ısırganotu ve biraz yaban mantarı." Giles tavşanı ve şişkin bir çantayı havaya kaldırdı.

"Bir şeyi bölmedik, değil mi?" Shaye'in gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

"Yaban mantarlarına bayılırım," dedim bir anda.

"Ne güzel, o hálde onları sen pişirebilirsin." Giles sırtıttı ama Shaye'in dirseğiyle onu dürtmesiyle yüzündeki gülümseme hızla kayboldu.

"İddiaya kaybettin, yemeği sen pişireceksin. Becerilerini biraz olsun geliştirmenin zamanı geldi de geçiyor bile. Senin gibi bir bekár başkalarının iyiliğine bel bağlayarak sonsuza kadar hayatta kalamaz."

"Belki kendime bana yemek pişirecek güzeller güzeli bir eş bulurum?" Giles kaşlarını hızla oynattı.

"Bu konuda iyi şanslar." Shaye ocağa ilerlerken gözleri Davien'la benim aramda gidip geliyordu.

"Gidip atları kontrol edeceğim. Gece için hazır olduklarından emin olayım." Boynumdan yükselen sıcaklık yüzümü ele geçirip beni ele vermeden dışarı kaçtım.

Yalnız kalır kalmaz bir nefes aldım ve kapı kapanırken gece serinliğinin beni sarmasına izin verdim. Kuyuya geri dönüp atlar için bir kova su çektim. Sudaki yansıma bakışlarıma karşılık veriyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum karşımda dalgalanan kadına. Burası büyüü bir yerdı. Belki soruma yanıt alırdım? Belki de bu duyguları çözme konusunda benden daha başarılı çıkardı. Yansıma sessizliğini korudu. "Çok yardımcı oldun."

İç çekip atların bağlı olduğu direklere doğru ilerledim. Yosunların arasından çıkmış uzun otları tembel tembel çiğnerlerken dünya umurlarında değildi. Teker teker hepsinin su içmesine izin verdim ve susuzluklarını giderdiklerinde kuyuya geri dönüp gece için yanlarında bırakmak üzere kovayı bir kez daha doldurdum. Kızarmış yaban tavşanı ve yağda sotelenen yaban mantarlarının leziz kokusu artık neredeyse dayanılmaz bir hâl almıştı.

İçeriden gelen alçak sesli konuşmalar kapının önünde duraksama neden oldu.

"...soruma cevap ver," dedi Shaye aksi bir sesle.

"Çoktan verdim." Davien'ın umursamaz sesi sözlerinin altındaki rahatsızlığı neredeyse gizliyordu.

"Her seferinde lafı çevirdin."

"Hiç de bile."

"Katria'ya karşı ne hissediyorsun?" diye açık açık sordu Shaye kalbimin teklemesine neden olarak.

"Hiçbir şey hissetmeyeceğime dair söz verdim."

"Çatının altında yaşamaya geldiğinde kendine ya da bize verdiğin söz umurumda değil." Shaye çileden çıkmış gibiydi.

"Onu rahat bırak." Giles mutfak gereçlerinin şangirtisini bastırarak iç çekti. "İnsan arkadaşımıza karşı ne istiyorsa onu hissedebilir, onu epey sevdim."

"Benim derdim de bu hissin aşk olup olmadığını öğrenmek." Shaye bir farenin peşindeki kediden farksızdı, cevabı öğrenmeden vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. "Ona âşık mısın?"

Hafifçe eğilip kulağını soğuk ahşaba dayadım ve nefesimi tuttum. *Hayır*, diye çığlık atmak istiyordum, *Hayır de*. Bana âşık değilse hiçbir şey karmaşık hâle gelmezdi. Bu bir hata yapmadığımı anlamına gelirdi. Bana âşık değilse...

"Evet," dedi Davien. Kapıya yaslanıp ağır ağır dizlerimin üzerine çöktüm. Ağzımı kapayıp hınlıtlı bir ses çıkardım. Midem kasılıyordu. Bedenim içindeki her şeyi dışarı çıkarmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Onun kaderinden kaçmak uğruna harcadığım tüm çabalarıma rağmen sonuçta ben babamın kıızıydım.

Hayır, onun düştüğü hatalara düşmeyecektim. Davien'in bana âşık olmaya başlaması benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sevgisine kendimi kapırmayacaktım. Arzularımı artık onunla tatmin etmeyecektim. Joyce'un babama yaptığı gibi beni sefalet dolu bir hayatın pençelerine atmadan büyüsunü ona geri verecek ve buradan çekip gidecektim.

"Biliyorsun..."

"Biliyorum." Davien sert bir sesle Shaye'in sözünü kesti. "Asla birlikte olamayacağımızı biliyorum. Onu ne kadar önemsiyor olursam olayım bu değişmeyecek. Büyüyü alıp onu dünyasına göndereceğim."

"Majesteleri..." dedi Giles yumuşak, neredeyse hüzünlü bir sesle. Davien'in olabilecek en mantıklı şekilde konuştuğunun o da farkındaydı. Ortada üzülecek bir şey yoktu. Sınırını açıkça bildiği ortadaydı.

"Zamanla benim için hiçbir şey ifade etmeyeceğinden, bu olanların kısa süreli bir aşktan yalnızca biraz daha fazlası olduğunu anlayacağımdan eminim. Kendime münasip bir kraliçe bulacağım

ve Katria'nın üzerimdeki etkisinden kurtulacağım." Davien'in her sözü kulağa bir öncekinden daha zoraki geliyordu. "Benim için bir hiç olacak."

Havada tek bir is kokusu dahi yoktu. Ağzından çıkan her söz doğrudu.

yirmi dört

Şafak güvenli evin pencerelerinden içeri süzölüyordu. Gilles ocaktaki kömürleri eşeyip bir kez daha küçük bir ateş oluşturacak kadar tutuşmalarını sağladı. Fakat çıkardığı sesler donuk ve uzaktan geliyor gibiydi. Odaklanabildiğim tek şey, Davien'in üzerimdeki ranzada sessizce nefes alıp verişiymiş gibi duruyordu.

Rüya gibi bir belirsizliğe uyanırken gözlerim ağır ağır açılıp kapanıyor ve aralarındaki süre kısalıyordu. Periler büyüleriyle battaniyeleri ve yabancı otları yumuşacık yataklara dönüştürerek ahşap ranzaları Düşparksı'ndakileri aratmayacak kadar konforlu hâle getirmişlerdi.

Ancak kafamı meşgul eden akıllamaz büyüleri değildi. Bu artık sıradan bir şey hâline gelmişti. Asıl normal olmayan, Davien'in hâlâ zihnimde yankılanmaya devam eden sözleriydi. Ailemin bir kutuya tıkmak için büyük çaba harcıyıp asla açmak istemediğim hatıralarını su yüzüne çıkarıyorlardı.

Ona âşık mısın?

Evet.

Bana âşık olmuştu. Yüzümü buruşturarak gözlerimi yumdum. Bu, hayatım boyunca kendimi korumaya çalıştığım acının ta kendisiydi. Babamın aşk için katlanışını izlediğim ıstırabın başlangıcıydı. Neyse ki, Davien hâlâ ikimizi de kurtarmaya çalışıyordu. Buradan ne kadar çabuk gidersem ikimiz de o kadar çabuk özgür kalırdık.

Shaye ranzasından atladığında yola çıkma zamanının geldiğini anladım. Davien da aynı şeyi düşünmüş olacak ki ben yatağımda oturur pozisyona geçerken o ranzasından indi. Üzerindeki gömleği gece vakti bir ara çıkarmış olmalıydı. Kıyafetlerinin altında hissettiğim tüm şişkin kaslar artık gözlerimin önündeydi. Gri şafak, ışıq ve gölgeleriyle her birini vurguluyordu.

Bakışlarım vücudunda gezinirken gözlerimiz buluştu. Dudakların hafifçe aralandı. Aklımdan yeniden beni öpmeyi geçirip geçirmedini merak ettim. Shaye'e itiraf ettikleri yüzünden beni öncekinden farklı görüp görmediğini merak ettim çünkü benim onu eskisi gibi görmediğim kesindi. Onun varlığını hiç böylesine acı verici bir şekilde fark etmemiştim – duyularına saldırıyor, gözlerimi esareti altına alarak beni yalnızca onu görmeye zorluyordu.

"Günaydın." Sesi uykudan çatallıydı.

"Günaydın." Fırsatını bulmuşken bakışlarımı ayırdım ve bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. "Atları kontrol edeceğim, yola çıkmaya hazır olup olmadıklarına bakayım."

"Görevini hiç ihmal etmiyorsun. Teşekkür ederiz." Giles gülümsemi.

"Sorun değil." Dün geceğini aratmayacak bir hızla dışarı kaçtım. O yarı çıplak vaziyetteyken Davien'a bakmam imkânsızdı.

Ormandan çıt çıkmıyordu. Genellikle gün boyu uçuşan ışıq zereleri hâlâ uykudaydı. Attığım her adımla uyanarak yukarı süzöldüler, bazıları havada asılı kalırken diğerleri tahminimce birkaç saat daha uyumak için yosunlu zemine geri döndü.

Atların eyerlerini kontrol ettim ve hepsine biraz temiz su getirdim. Önlerinde uzun bir yolculuk vardı. Hâlâ yapabiliyorken içebildikleri kadar su içmeliydiler.

"Sanırım insanların dünyasına geri döndüğümde sizden bir sürü alacağım," dedim kısırağıma burnunu hafifçe okşayarak. Davien'ın atıysa hâlâ su içmekle meşguldü. "Sizler insanlardan ya da perilerden çok daha basit canlısınız."

"Sohbetlerine pek doyum olmuyor ama?"

Aşına olduğum ses olduğum yerde donakalmama neden oldu. Sesin sahibini görmek için ağır ağır arkama döndüm. Tam da tahmin ettiğim gibi Allor yalnızca birkaç adım uzağımda duruyor, gözlerle kaplı bedeni sabah sisini bölüyordu.

"Kiminle konuştuğuma göre değişir." Ses tonumdaki sertlik onun varlığından duyduğum rahatsızlığı gizlemiyordu.

Dudakları sanki hoşnutsuzluğumdan büyük bir keyif alıyormuş gibi kendini beğenmiş, kedileri andırır bir sırtıyla kıvrıldı. "Umarım benimle konuşmayı seviyordursunuz. İyi haberler getirdim."

"Öyle mi?"

"Evet, tabii ki. Kral'ın Düşşarkısı'na saldırmak için ordusunu hazırladığını bildirmeye geldim."

"Bunun nesi iyi haber?"

"Gözünü Düşşarkısı'na dikmiş durumda, size değil." Dramatik bir tavırla iç çekti. "Bunu açıklamam gerekeceğini hiç düşünmemiştim."

Aslında gerek yoktu. Demek istediği şeyi çoktan anlamıştım. Kral Boltov tüm güçlerini Düşşarkısı'na saldırmak için topluyorsa, Allor'un peşimize takabilecek adamı kalmadığını varsaymamı istediğini düşünüyordum. Fakat gerçek buysa, neden açık açık söylememişti?

"Sence bize saldıracak mı?" Sorumu olabildiğince dikkatli bir şekilde ifade etmeye çalıştım.

"Kral'ın ne yapacağını bilemem."

"Bir tahmin yürüt."

Allor başını hafifçe yana eğdi. Bu belli belirsiz, birçok kişinin gözünden kaçabilecek bir tepkiydi. Ben ise sinir olduğunu anlayabiliyordum.

"Sadece ne kadar tehlikede olabileceğimizi anlamaya çalışıyorum." Elimden geldiğince endişeli görünmeye çalışarak oyunumu sürdürdüm.

"Kral'ın hedefinde hâlâ Düşşarkısı var."

Soruma cevap vermiyordu. Ona karşı duyduğum şüphelerimde

haklı olduğumu kanıtlamanın eşiğindeydim. Bunu hissedebiliyordum. "Başkalarına bizi takip etmeleri için herhangi bir emir verdi mi?"

"Söylediği ya da yaptığı her şeyden haberdar değilim."

"Bizden şüphelenmek için bir nedeni var mı?" Elimdeki kovayı yere bıraktım.

"Kafasından geçenleri de bilmiyorum." Ellerini yumruk hâline getirip hemen ardından sanki kendini sakın kalmaya zorluyormuş gibi açtı.

"Sınırların dışına çıktığımız an saldırıya uğrayacak mıyız?"

"Dünya tehlikeli bir yer."

"Neden sorularına net cevaplar vermiyorsun?" diye sordum, sesim az öncekinden daha yüksekti. Ona cevap verme fırsatı tanımadım. Soru bombardımanıma devam ettim. "Evet ya da hayır – Kral, Vahşi Orman Müritlerinin sınırlarının güvenliğinden çıktığımızda bize saldırımları için adamlarını gönderdi mi?"

"Hiçbir soruna cevap vermek zorunda değilim." Allor'un sesi tehlikeli derecede alçak çıkıyordu.

"Hayır, değilsin. Ama zorunda olsaydın bile tek kelime edemezdin... çünkü yalan söyleyemiyorsun ve doğruları söylemek gibi bir niyetin de yok."

Bana gülümseyerek karşılık verdi, dudakları ayrılarak dişlerini açığa serdi. Dişleri Giles'inkileri andırıyordu – biraz fazla keskinlerdi. "Bana güvenmiyorsun, değil mi minik insan?"

"Bana sana güvenmemi gerektirecek iyi nedenler verdiğini sanmıyorum. Bana kalırsa kimse sana güvenmemeli."

"Altını dolduramayacağın tehditler savurmamaya dikkat et." Gözleri parıldadı. Güç omuzlarından fışkırıp üzerindeki gölgeden pelerinin etrafında toplandı.

Şu an, tam da geri adım atmam gereken andı. Karşımda Allor değil de Joyce olsaydı korkup sinerdim. Hemen şimdi pes ederdim çünkü ne gücüm ne dermanım olurdu. Fakat bunun yerine ona doğru bir adım attım.

"Damarlarımda Aviness krallarının gücü akıyor." Bir adım daha ilerledim. "Bolto'v'un sahip olmak için binlerce kişiyi öldüreceği -öldürdüğü- güç benim elimde." Bir adım daha, sonra bir tane daha. Çok geçmeden aramızda yalnızca birkaç santim kalmıştı ve kan beynime sıçramıştı. Aramızda bir şey kabarıyordu. İkimizin de üzerine çökmek üzere olan bir dalga. "Beni öldürmeye çalışan ilk peri sen değilsin. Bu yüzden öldürdüğüm son peri de sen olmayabilirsin."

"Beni öldürebileceğini mi sanıyorsun?" Allor bana yukarıdan bakabilmek için duruşunu biraz daha dikleştirdi. Ben de aynısını yaptım. Başını geriye atıp boynundaki şişkin damarı işaret etti. "Böyle bir şeye kalkışacaksan, burayı hedef almanı öneririm. Doğruca boğazıma saldır. Sana karşılık vermem için bana fırsat verme. Çünkü bu... yapacağın son hata olur."

"Ne cüretle..." Davien'in dışarı çıkmasıyla sözüm yarıda kesildi.

"Allor? Burada ne işin var?"

"Bugünkü yolculuğunuzda size şans dilemek için gelmiştim." Allor gülümseyerek benden uzaklaştı. "Diğer mesajlarımı Katria'ya ilettim. Artık daha fazla vakit kaybetmeden gitmeliyim." Ağaçların oluşturduğu uzun gölgelerden birine atıldı ve esintiye kapılmış bir duman gibi gözden kayboldu.

"Bu da neydi böyle?" Davien yanımda duruyordu ama bana doğru geldiğini bile duymamıştım. Elini aniden belime koydu. Dokunuşu karşısında ırkıldım. "Katria? Sorun ne?"

Hangisinden başlasam? En önemlisine odaklandım. "Düşşarkısı'na geri dönmeliyiz."

Yüzü düştü. "Yapamayacağımızı biliyorsun."

"İçimde kötü bir his var." Davien'in gömleğini kavradığımda ona uzanmanın ne kadar doğal geldiğini görmezden geldim. Sesim bir fısıltıya dönüştü. Allor her yerde olabilirdi. Kim bilir, belki de aramızdaki konuşmayı uzaklardan dinlemesjne olanak sağlayan bir büyüsü vardı. Düşşarkısı dışında hiçbir yer güvenli gelmiyordu ve bize oradayken bile ulaşabiliyordu. "Geri dönmeliyiz, arabaları döndürüp Bolto'v'a birlikte karşı durmalıyız. Düşşarkısı'nda kısa bir

süre içinde yeni bir ritüel bulabileceğimize eminim." Allor'un parmağı olmayan bir ritüel.

"İlerlemeye devam etmek zorundayız." Ellerimi tuttu. "İçindeki büyü bana ne kadar çabuk geçerse herkesi korumak için onu o kadar hızlı ve etkili bir şekilde kullanabilirim."

"Anlamıyor musun? Bizi uzaklaştırmaya, korumaların ötesine çıkarmaya, sürüden ayırmaya çalışıyor. Allor'a güvenmiyorum." Gömleğini daha sıkı kavradım. "Bizimle oynuyor ve bir adım önüne geçmezsek kazanan o olacak."

"Allor böyle biri sadece. Öyle bir havası var."

"O hâlde Allor 'sadece' işbirliği yapmamamız gereken biri."

"Bu konuda bir seçim şansımız yok." Kaşlarını çattı. "Başından beri ondan hoşlanmadığınızı biliyorum ama..."

"Saldırıya uğrayacağımızı düşünüyorum," dedim bir anda.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Gözleri benimkileri inceliyordu, sanki bana inanmak için bir neden arıyormuş, bunu istiyormuş gibiydi... ama görünüşe göre yalnızca istemek yeterli değildi ve bunu fark etmek kalbimin parçalarına ayrılmasına neden oldu.

"Sorularımın hiçbirine net bir cevap veremedi."

Davien kıkırdadı. "Perilerin hepsi öyledir."

"Hayır." Benden uzaklaşmaya çalıştığında onu yakaladım ve yeniden kendime doğru çektim. "Burada değildin, neyi nasıl sordugumu duymadın." Acaba Allor ektiği bu şüphe tohumlarının daha da kök salmasını sağlamak için mi Davien'a bir şey söylemeden gitmişti? "Bana kalırsa ikili oynuyor ve biz de kendi ayaklarımızla tam da olmamızı istedikleri yere gidiyoruz. Kral'ın bize saldırıp saldıramayacağını sordum —evet ya da hayır de dedim— ve hiçbir cevap alamadım."

"Allor böyle biridir."

"Onun adına bahane uydurmayı bırak." Onu tutan elim sonunda gevşedi. Gözlerimi yüzünde gezdirdim, çaresizce bana inanasını istiyordum. "Davien kime daha çok inanıyorsun? Bana mı yoksa ona mı?"

Davien bir nefes aldı ancak hiçbir şey söylemedi. Beklenti içinde ona bakmaya devam ediyordum. Sessizliği acı verici bir hâl alıp beni yavaş ve ezici bir güçle yaralayan bir ağırlık hâline gelene dek bekledim. Bana âşık olduğunu söylemişti ama bana inanmıyordu. O hâlde bu âşk ne işe yarıyordu ki? Karşımdaki hâli başından beri bildiğim şeyin ne kadar doğru olduğunun bir kanıtıydı — âşk hiçbir işe yaramazdı.

"Büyüye ihtiyacım var. Gücü elime aldığımda her şey yoluna girebilir," dedi en sonunda. "Vena ve tüm Düşşarkısı'nın isteği bu."

"Ben de büyüü sana vermek istiyorum ama..."

"Aması yok. Eğer gerçekten beni tarafımdaysan bana yardım edersin. Allor sana ne dedi?"

"Yalnızca Kral'ın gözünü Düşşarkısı'na diktğini söyledi." Sözlerime devam etmek için ağzımı açtım ama Davien beni görmezden gelip geri çekildi.

"Bir saat içinde yola çıkıyoruz."

Ellerimi yumruk yaptım ve büyüün yeniden duygularımı ele geçirmeye başladığını hissettim. Burnumdan bir nefes alıp ağzımdan verdim. Büyüsünü onun üzerinde kullanırsam Davien beni asla affetmezdi.

Son bir kez daha denedim. "Davien, en azından yarına kadar bekleyebilir miyiz? Biraz oyalansak? Belki varışımızı geciktirirsek onları atlatabiliriz."

"Atlamamızı gerektirecek bir şey yok çünkü bize saldıracak kimse olmayacak. Ama acele etmemiz için elimizde bir sürü neden var."

"Ama..."

"Düşşarkısı'nı korumak için büyüme ihtiyacım var ve geciktiririmiz her saniye tehlike daha da artıyor. Ne yapacağımızı çoktan söyledim, ben senin kralınım." Sözlerinin sonuna geldiğinde sesi âdeta bağırıyormuş gibi yükseldi. Davien sanki üzerinde durduğu toprağın kendisine ait olduğunu ispatlamaya çalışıyormuş gibi yeri işaret etti.

"Hayır..." Başımı iki yana salladım. "Sen benim kralım değilsin. Sen Peri Kralı'sın. Ve belli ki ben senin büyüü taşıyan aşağılık bir insandan ibaretim. Öyle olsun, yola çıkalım, Majesteleri. Ama bugün kan dökülecek olursa bil ki hepsi senin yüzünden."

Atlara döndüm ve bir hışımla güvenli eve girerken onu görmezden geldim.

Mürit topraklarının kuzey sınırı ağaçların arasındaki bir boşluktan ibaretti. Güneş omuzlarıma vururken en son Düşşarkısı ormanlarını çevreleyen büyüü bariyeri aştığımda sırtımda hissettiğim o ürperti vücudumun titremesine neden oldu. Bariyerin öteki tarafına çıktığımda kendimi hiç olmadığım kadar savunmasız ve tetikte hissediyordum.

Ancak orman önümüzde uzanmaya devam ediyordu, en azından cama benzer bir göle ulaşana dek. Karşı kıyıdaki ağaçlar seyrek ve iskeleti andıran dallarından yosunlar sarkıyordu. Zemin daha alçak ve daha ıslaktı. Son bir buçuk gündür üzerinde sürdüğümüz sert topraktan çok bir bataklıklı.

Ne var ki çevredeki en fark edilir şey girdap gibi dönerek güneşi bile örten sis duvarıydı. Bir ağaçtan ötesini görmek imkânsızdı. Bu kalın sisin içinde her şey saklanıyor olabilirdi.

"Bu o, değil mi?" diye sordu Davien yumuşak bir sesle.

"Tarihin sisi, kralların sisi, eski kralların Kutsanmış Göl'ün kadem sularında meshedilmek için tamamladıkları geçiş ayını," dedi Giles sanki bir hikâye kitabından okuyormuş gibi.

"Yani burası Kutsanmış Göl değil?" diye fısıldadım Giles'a. Başını iki yana salladı.

"Lanetli yerlerle ilgili söylentilerin çok abartıldığını düşünüyorum." Shaye atını dürterek gölün etrafından ilerledi. Geri kalan üçümüz birbirimizle bakışıp Shaye'yi takip ettik. "Genellikle birisinin başkalarını uzak tutmak istediği ama bunun için aptalca bir hikâyeden daha iyi bir yol bulamadığı yerlerdir."

"Aptalca bir hikâye değil." Giles, Shaye'ye yettiği. "Neden Kral Bolto'v'un kutsanmak için buraya hiç gelmediğini sanıyorsun?"

"Çünkü kendini düşmanlarının kanıyla kutsadı ve bunun sonucunda tahttaki iddiasını haklı çıkarmak için gölün sularına ihtiyacı kalmadı?" Shaye'in sesi düz ve öfkeliydi. Manzara gözümün önünde canlandığında sertçe yutkundum. Gözlerim şimdiden sisi tarayıp Allor'u aramaya başlamıştı bile. Bu karanlık sisin içinde *herhangi bir yerde* olabiliirdi ve bütün sadakatiyle hizmet ettiğini bildiğim kral kadar kana susamıştı.

"Çünkü Aviness'in meşru vârisi olmadığından sisin geçmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Sonsuza dek içinde kaybolurdu."

"Bizim böyle bir sorunumuz olmayacak," dedi Davien.

"Hiçbir sorunumuz olmayacağını umuyorum," dedim alçak sesle. Hiçbiri beni duymamıştı. Kısrağım kışneyip başını savurdu. Boynunu hafifçe okşayıp sakinleşmesi için onu hafifçe uyardım. "Yavaş ilerlesek iyi olabilir."

"Sise girdiğimizde sakinleşecekler," dedi Davien kendinden emin bir şekilde.

"Senin dünyandaki atlar benimkinden farklı değilse pek sanmıyorum."

"Onları eyleyecek vaktimiz yok."

"Onları eyleyelim demedim zaten," diye mırıldandım. Bu yere dair bir şeyler benim de diken üstünde hissetmeme neden oluyordu.

"Birbirimizi görebilmek için dip dibe ilerleyelim," diye önerdi Shaye.

"Umarım sisin içinde bizi birbirimizden ayıracak hiçbir şeyle karşılaşmayız." Giles gergin bir şekilde yutkunurken boğazının kaşıldığını gördüm. Bu büyülü sisin diğer tarafında bizi neyin beklediğini düşündüğünü merak ediyordum.

"Her ihtimale karşı bunları alın." Shaye hepimize pusula verdi. "Kuzeye doğru ilerlemeye devam ettiğiniz müddetçe ya göl kenarındaki Aviness kalesine giden eski yola ya da gölün kendisine çıka-

çaksınız. Sis'in içinde ayrılırsak, mümkün olan en kısa sürede orada buluşuruz."

Pusulalara aşinaydım; ticaretle uğraşan bir lordun kızı olarak onlarcasını görmüştüm. Fakat şu an elimde tuttuğum, babamın kullandığını gördüğüm hiçbir pusulaya benzemiyordu. Cam bir panelin altında dönen iğne yerine pusula tamamen düzdü ve büyüyle birbirine tutturulmuş kristal kamalardan oluşuyordu. Kuzey, Güney, Doğu ve Batı'yı gösteren normal işaretler taşta kazınmıştı. Yön ve pusulanın doğrultulduğu taraf soluk yeşil aydınlanan kamalardan biriyle gösteriliyordu. Eyerimde döndüğümde kamalar pusulayı doğrulttuğum yöne bağlı olarak aydınlanıp söndü.

"Ortadiyar'daki ana yönler Tabii Dünya'dakiyle aynı mı?" Ortadiyar coğrafyasını tartışmanın ne yeri ne de zamanı olduğunun farkındaydım ama merakıma yenik düşmüştüm.

"Bildüğümüz kadarıyla öyle," diye yanıtladı Giles. "Tabii Dünya'yla Ortadiyar'ın bir zamanlar bir bütün olduğunu düşünürsek mantıklı." Shaye'ye döndü. "Pusulaların sis'in içinde çalışacağını nereden biliyorsunuz? Aviness kanından olmayanların kafasını karıştırması gerekmiyor mu?"

"Öğrenmenin tek bir yolu var." Davien ilerlemeye başladı. İlk kez onu okuyamıyordum. Sis ona oyunlar oynayıp onu da hepimiz gibi diken üstünde mi tutuyordu yoksa yalnızca göle gidip büyüünü benden alarak bu işi bitirmeye can mı atıyordu?

"En önde ben olacağım," dedi Shaye atını Davien'in önüne sürerken.

"Benim olmam gerekmez mi?" Davien eyerdeki oturuşunu dikletirdi.

"Kralım, eğer saldırıya uğrayacak olursak ilk hedefleri olmayı tercih ederim. Böylece gerekirse kaçman için sana zaman kazandırmış olurum." Shaye'in saldırı olasılığına karşı plan yapması içimi rahatlattı. "Benim arkamdan sen gelirsın, sonra da Katria. Giles en arkada olacak."

"Pekâlâ. Gelecekteki ordularımın başı en stratejik dizilişin bu

olduğunu düşünüyorsa onu dinleyeceğim." Davien, Shaye'in arkasındaki yerini aldı.

En azından birimizin sözünü dinliyor, diye düşündüm kızgınlıkla, atımı Davien'in arkasına sürerken. Giles da Shaye'in talimatlarına uyarak en arkaya geçti. Herkes bir anlığına sessizce tereddüt etti. Ne rüzgâr ne cıvı cıvı kuşlar ne de öten cırcırböcekleri duyuluyordu. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbim dışında tek bir çıt çıkmıyordu. Ortalık öyle sessizdi ki diğerlerinin nabzımı duyamasına şaşırdım.

"İşte gidiyoruz," dedi Shaye alçak sesle. En ufak bir ses bile kuşağa bir çığlık gibi geliyordu. Shaye ilerlemeye başladı.

Sise girmeye çalıştığında atı bir süre direndi. Başını sallayıp toynaklarını yere vurdu. Shaye onu devam etmeye zorladı. Hayvan derin suda, kumda veya katranda zorlukla ilerliyormuş gibi görünüyordu. Shaye'in sözünü dinliyor olsa da her adımını bir öncekinden daha zor atıyordu.

Davien da zorlanmaya başlasa da sis duvarını aşarken bu sorun ortadan kalktı. Sis onun için ayrılıp hayalet kollar gibi bedenine dolandı. Arkasında bıraktığı izleri takip edebilecek kadar yakındı. Giles sona kalmış olsa da onun da atı aynı şekilde zorlandı.

"Bolto'ın Kutsanmış Göl'deki kaleyi almaya ya da yerle bir etmeye hiç kalkışmamasının gerçek sebebinin bir kanıtı daha, bu sisin içinden bir orduyu geçirmesi imkânsız. Kimsenin ulaşamayacağı bir şeyi neden koruyasın ki?" dedi Giles. Hemen arkamda olmasına rağmen sesi uzaktan ve boğuk geliyordu. Çevremizi saran boşluğun sonu yokmuş gibiydi. Kısa süre önce etrafımız sık bir ormanla çevriliyken artık yalnızca göz alabildiğine uzanan huzursuz edici bir hiçlik vardı. Atların toynaklarının altındaki zemin çamurlu ve kayalıktı. Burada yetişen pek bir şey yoktu.

"Hakkı olduğunu düşünüyorum." Davien ona yol açan sisi değerlendiriyordu.

"Sana tarihin korkunç sınavlarından birine tabi tutulman için yol açmadıklarını umalım," dedi Giles.

"O masallar hakkında endişelenmemeni söylemiştim." Shaye'in sesi Giles'a gözlerini devirdiğini ele veriyordu. "Seni temin ederim ki yalnızca insanları buradan uzak tutmak için uydurulmuşlar." Böyle söylese de sisin içindeki havayı dolduran büyü apaçık hissediliyordu. Ben bile hissediyordum.

Sanki binlerce görünmez el omuzlarımda ve kollarımda geziyormuş gibiydi. Giysilerimin aklımın almadığı güçler tarafından çekiştirildiğini görür gibiydim. Hava öylesine durgundu ki üzerimdeki kumaşı dalgalandıran şeyin bir esinti olmadığına emindim.

"Kralımıza yol açan sisi nasıl açıklayacaksın o hâlde?" diye sordu Giles.

"Evet, muhtemelen bir bariyer. Ama Kutsanmış Göl'ü güvende tutan lanetli hayaletler? Pek sanmıyorum." Shaye'in çelik gibi iradesi hiçbir şeye boyun eğmiyordu. Bu kadını ne korkutur merak ettim. Sanırım bunu öğrenmek istemiyordum. "Ama o kadar korkuyorsan geri dönebilirsin," diye alay etti Shaye.

Davien alaycı bir tavırla güldü. "Birbirimizden ayrılmamalıyız."

"Sizi terk etmemizin imkânı yok, Majesteleri. Öyle değil mi, Giles?" Shaye eyerinde dönüp arkasına baktı. İfadesindeki afacan muzipliğin yerini gözlerini pörtleten şoka, hemen ardındansa panik dolu korkuya bıraktığını net bir şekilde görebiliyordum. "Giles?" diye tekrarladı fısıldayarak.

Arkama baktım. Karşımda yalnızca sisi buldum.

Giles gözden kaybolmuştu.

yirmi beş

"Giles?" diye seslendim.

"Şşş." diye uyardı Shaye. "Ses çıkarma."

"Ama..."

"Davien'in yanında ilerle," diye talimat verdi daha fazla soru sormama fırsat vermeden. Söylediğini yaptım.

"Onu aramamız gerekmiyor mu?" diye fısıldadım.

"Hayır. Ne yapması gerektiğini biliyor. Tıpkı bizim de devam etmemiz gerektiğini bildiğimiz gibi. Bir amaç için buraya geldik; vazgeçemeyeceğimiz bir şey uğruna."

Omzumun üstünden arkama baktım. Giles'ı arkada bırakma fikri midemin kasılmasına neden oluyordu. Shaye'in onu bulmak için harekete geçmeye can atması gerekmez miydi? Onu önemsemiyor muydu? Giles'a olan sevgisi de bildiğim diğer sevgilerden farksızdı – yalnızca ona olan faydasına bağlıydı. Artık işine yaramamaya ya da Shaye'ye zarar vermeye başladığında Giles bir köşeye atılmıştı.

"Hızımızı artırmalıyız," diye önerdi Davien. Yüzünü bana çevirdi. "Yanımdan ayrılma, tamam mı?"

Başım la onayladım. "Benim için endişelenme, sana ayak uydurabilirim."

"Güzel."

İçimi kemiren endişe, Davien'in at üzerindeki becerilerine olan

güveninden duyduğum bütün memnuniyeti hızla yok etti. Sanki Giles hiç yanımızda olmamış gibiydi. Yeniden arkamıza baktığımda ıslak topraktaki toynak izlerini tamamen kaybolduğunu fark ettim. Arkamızda bizi takip edeceği bir iz bile bırakmıyorduk. Pusulamı daha sıkı kavradım; öleceğim güne kadar beni bu ormanlarda do-laşmaktan alıkoyan tek şey o olabilirdi.

Shaye hızla öne atıldı ve Davien'la ben hemen arkasından onu takip ettik. Yanımızdan hızla geçip giden iskeletimsi ağaçlar eyerimin üzerinde sıçramama neden oluyordu. Birdenbire gölgelerden bulanık bir silüet gibi ortaya çıkıp hemen ardından kayboluyorlardı.

Midem kasıldı. Dizginleri ve pusulayı hayatım buna bağılıymış gibi tutuyordum. Herhangi birini veya bir şeyi görebilir miyim diye sisi taradım.

Gölgeli ağaçların bulanık silüeti arasında insana benzer bir fi-gür dikkatimi çekti.

"Şunu siz de gördünüz mü?" diye sordum ikisine de.

"Neyi gördük mü?" Davien işaret ettiğim yere bakmak için eye-rinde döndü.

"Şurada birisi duruyordu."

"Muhtemelen yalnızca bir ağaçtı."

"Birini gördüğüme yemin edebilirim," diye ısrar ettim.

"İlerlemeye devam edin," diye azarladı Shaye ikimizi. "Odaklan-manız gereken tek şey bu."

Pusulamı kontrol ettim. Hâlâ kuzeye doğru ilerliyorduk. "Sizce daha ne kadar sürecek?"

"En az bir saat daha," diye yanıtladı Davien katı bir sesle.

Bu yoğun sisin içinde bir saat daha geçirecektik demek. Giles'i alan şey her neyse, bizi de yakalamasına olanak tanıyan bir saat daha. Belki Giles yalnızca yolunu kaybetmişti. Kim bilir? Ne var ki kendimi her ne kadar böyle düşünmeye zorlasam da gerçeğin bu olmadığını biliyordum. Kazayla bizden ayrı düşmesinin imkânı yoktu.

Sisin içine gizlenmiş, sessiz sedasız bizi avlayan bir şey vardı. Bu yoğun sisin içinde bile bir şekilde izimizi sürebilen bir şey.

Ürperdim. Keşke içimdeki büyüü kullanabilseydim. Keşke bu güçte nasıl ustalaşacağımı, onu nasıl odaklayacağımı ve onu kullanarak nasıl savaşacağımı öğrenebilseydim. Bunun yerine, bu top- rakları kurtarabilmek için elimden gelen tek şey kaçmak ve büyüü Davien'a olabildiğince hızlı bir şekilde devretmeye çalışmaktı.

Bulanık bir hareketlilik ürkmeme neden oldu. Dizginleri sertçe çekip yana yatırdığımda atım şaha kalkıp tepinerek bana yüksek sesle itiraz etti. Davien'a ve aygırına çarpıp yoldan sapmalarına neden olduk. Neyse ki Davien'ın ayakları hâlâ üzengilerdeydi.

"Ne oluy-"

Davien bana kızmaya fırsat bulamadan az önce durduğumuz yere havayı yaran bir silah darbesi indi ve hemen ardından bir esinti takip etti. Cellatların pelerininden yayılan gölgeye benzer siyah saçlar, neredeyse teninin solgunluğunu aratmayan beyaz tutama tezat oluştuyordu. Gözlerim Allor'unkileri buldu.

Haklı çıkmış olmaktan *nefret ediyordum*.

Allor sisin sol tarafımızda kalan kısmına daldı ve bir anda tamamen gözden kayboldu.

"Saldırı altındayız!" Davien, Shaye'yi uyardı. Cümlesini bitirir bitirmez, Allor bir kez daha sisin içinden fırladı.

Avucumu Davien'a yaslayıp onu eyerinden ittim. Allor'un elindeki gölge kılıcının yan tarafımı yalnızca sıyırması büyük şanstı. Keskin acının etkisiyle irkildim; dengemi kaybedip atların arasına yuvarlandım. Allor üzerime atladı.

Ürken atların yere vurdukları ayakları yeri inletiyordu. Yuvarlanıp iki elimi de başıma siper ederek bedenimi olabildiğinde küçük bir hâle getirmeye çalıştım. Allor kılıcını birinin kalçasına sapladığında atlardan biri çığlık attı. Atın düşen bedeni beni ezmeden önce hızla sürünerek ondan uzaklaştım. Ayağa kalktığımda diğer atın dizginlerini kavradım. Ben burada olduğum sürece paçayı böyle kolay sıyıramayacaktı.

"Hayır, yapmayacaksın," diye homurdandı Allor. Büyünün yar- dımına koşacağını umarak elimi öne uzattım ama Cellat hücumu

geçerken hiçbir şey olmadı. Davien'in yanımda harekete geçmeye çalıştığını görebiliyordum ama Shaye daha hızlıydı. Eyerinden atlayıp havada döndü ve Allor'u yere mihladı. Kalan iki at etraflarınca tepinirken iki kadın da yerde yuvarlanıyordu.

"Seni hain," diye hınıldadı Shaye. Allor daha şimdiden Shaye'in ellerinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Shaye..." Davien, Shaye'ye koştu ama karşılığında aldığı keskin bakışlar onu yarı yolda durdurdu.

"Siz devam edin! Onu bana bırakın."

Allor sonunda serbest kaldı ve gölgeden hançerini yukarı savurdu. Shaye eğildi ve koluyla Allor'unkine vurarak hamlesini geri savurdu. Allor, Shaye'in omuzlarını tutmak için öne uzandı ve serbest kalan bacaklarını kadının vücuduna doladı. Üstünlük için mücadele ediyorlardı.

"Gidin dedim!" Shaye'in gözleri benimkilere kilitlendi. Emri verdiği kişi Davien değildi. O geride kalırken Kralına göz kulak olma görevini bana devrettiğini hemen anladım. Donakalmış gibiydim, şaşkınlıktan kılımı bile kıpırdatamıyordum. "Gidin!"

Öylece dikilmeyi bırakıp Davien'in atına atladım. O ise Allor'la boğuşan Shaye'in yardımına koşmaya başlamıştı bile. Ayağımı ona yakın olan üzengiden çekip elimi uzattım.

"Davien!"

"Hiçbir yere gitmiyorsunuz!" diye bağırdı Allor, Shaye'yi üzerinden fırlatıp. Cellat bir an kaybolup yeniden belirerek dengesini geri kazandı ve ivmesini kullanarak bir mermi gibi üzerimize fırladı. Davien saldırıyı savuştururken atı tekmeleyip ustaca manevralarla yolundan çekildim.

Shaye sisin içinden fırladığında elleri gölgeden yapılmış pençeli eldivenlerle kaplıydı. Allor'un boğazına saldırı ancak ıskalayıp kadının omzunu yaraladı. Karşımdaki vahşet manzarası midemi bulandırdı.

"Davien," diye tekrarlardım dikkatini çekmek için bu sefer daha yüksek sesle. Gözleri Shaye'yle benim aramda gidip geliyordu.

"Kahretsin. Gidin. Artık!" diye hırladı Shaye, Allor'un ardı arkası kesilmez saldırıları arasında kelimeleri zar zor bir araya getirirken bile dikkati hâlâ kısmen bizim üzerimizdeydi.

Davien en sonunda harekete geçti ancak hedefi Shaye değildi. Bana doğru koşmaya başladığında binebilmesi için atın yönünü değiştirdim, etrafımda dönerken sis hâlâ ona yol açıyordu.

"Çekil," dedi.

"Ben daha iyi bir biniciyim, arkama atla," diye karşılık verdim. Aksini nasıl düşünebilirdi aklım almıyordu. Neyse ki Davien karşı çıkmak yerine yalnızca bir anlığına afalladı ve söylediğimi yaptı. Ayağını üzenkiye yaslayıp arkamdaki eyere yerleşti. "Sıkı tutun."

Bağırıp tekmeleyerek atı sisin içine sürdüm. Çatışma yönümü kaybetmeme neden olmuştu ama pusulam hâlâ cebimdeydi. Yönümüzü daha sonra bulabilirdik. Şu an için ilk önceliğimiz buradan uzaklaşmaktı.

Buradan uzaklaş ve Shaye'yi geride bırak. Midem bulandı. *Kendi başının çaresine bakabilir*, demek istiyordu bir yanımda. Ne var ki endişe çoktan içimi kemirmeye başlamıştı bile. *O yalnızca bir peri*. Ama gerçek bu değildi. Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde benim için bundan daha fazlası olmuştu. O Shaye'ydі, benimkinden bile daha karanlık bir geçmişli olan o kadındı. Bolto'v'un öldürülmesine ve peri ormanlarının özgürlüğüne kavuşmasına yardım ettiğini görmek istediğim kadındı.

O... Giles haklıydı; Shaye dostumdu.

Davien arkamda kıpırdandı. Arkasına bakıyordu. Fakat benim gözlerim yalnızca ileriye kilitlenmişti – sisin içinden yeni düşmanlar gibi fırlayan iskeletimsi ağaçlardan kaçınıyordum.

"Shaye," diye mırıldandı Davien.

Adından dolup taşan çatışma ve özlem atı yavaşlatmama neden oldu. "Geri dönebiliriz."

"Hayır... Doğru olanı yaptın. Devam etmekten başka seçeneğimiz yok. Bize kaçma fırsatı sunarak görevini ve bana ettiği yemini yerine getiriyor." Bir kral gibi konuşuyor olsa da sözlerinin dudak-

larından zorla döküldüğü açıktı, her biri bir öncekinden daha acı vericiydi. “Üstelik onları yeniden bulmamızın imkânı yok. Ve umuyorum ki aynısı Allor için de geçerlidir.”

Dizgini avuçlarımda döndürdüm ve yolumuza tıns devam ettik. Böylesi dörtnele gitmekten daha sessizdi. Allor’un bizi bir daha bulamayacağını umuyordum. Bizi sisin içine girene dek takip etmiş olmalıydı. İçimden bir küfür savurdum; umarım ölmüştür.

“Doğru olanı yaptın,” dedi alçak sesle, nefesi boynumdaki tüyleri diken diken ediyordu. Eyer ikimize yetecek kadar geniş değildi. Rahatsızdı ve benimkine değen vücudu hayal gücüne yer bırakmıyordu. Koyabileceği başka bir yer olmadığından elleri kalçalarımdaydı.

“Hem Shaye’i hem de Giles’ı arkada bırakmış olmamız doğru gelmiyor.”

“Devam etmek zorundayız. Her şey sana ve bana bağlı. Shaye’in, Giles’ın, Vena’nın ve bütün Düşsarkısı’nın fedakârlıkları elimizdeki bu tek şansa bağlı. Göle ulaşıp içindeki büyüü bana geçirdiğimiz takdirde fedakârlıkları boşa olmayacak. Bedeli ne olursa olsun.”

Buna verilecek bir cevabım yoktu. Ne diyebilirdim ki? Söylediklerine katılmadığımı mı? Onunla aynı fikirde olmasam bile bunu söylemek bana düşmezdi... Hem haksız olduğunu düşündüğüm-den bile emin değildim. Yapması gereken seçimleri, kendi elleriyle kendini düşürdüğü durumu, taşıdığı sorumlulukları kıskandığımı söyleyemezdim.

Bir elimi dizginlerden çekip hafifçe onunkinin üzerine koydum. Beni kollarına almasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum. Ona sarılıp bu koşullarda verebileceği en iyi kararları verdiğini söyleyerek onu rahatlatmak istiyordum. Canımız pahasına kaçtığımız bu durumda bile Davien’i teselli etmek ve onun da beni teselli etmesini istiyordum.

Bu duygular beni öldürebilirdi. İnsan tam da bu yüzden kalbini aşka açmaya kalkışmamalıydı. Tek yapmam gereken dönüp Giles’a bakmaktı. Sevddiği kadın onu geride bırakmıştı. Shaye onsuz ilerlemeyi hiç sorun etmiyormuş gibiydi. Ve içimdeki büyü olmasa,

Davien'in da beni arkada bırakmak konusunda hiç tereddüt etmeyeceğine dair şüphelerim vardı.

Başımı iki yana sallayıp kafamdaki düşünceleri kovmak için cebimdeki pusulaya uzandım. "Ah, olamaz," dedim alçak sesle.

"Ne oldu?" diye sordu Davien. Gerçi sorunun ne olduğunu omzumun üzerinden görebildiğini biliyordum.

"Senin..." diye söze başlamıştım ki arkamda kıpırdandığını hissettim. Ona bir bakış attığımda kendi pusulasını çoktan çıkarmış olduğunu gördüm. Tahmin ettiğim gibi, onunki de benimkiyle aynı şeyi yapıyordu.

Parıldayan ıssık dönerek kristal kamaları birbirini ardına aydınlatıp söndürüyordu. Hiçbiri bir saniyeden daha uzun süre aydınlık kalmıyordu. Atı tamamen durdurduğumda bile pusula sabit bir yön göstermemeye devam etti.

"Ne oluyor?" Arkamıza gergin bir bakış attım. Her şey hâlâ çok sessizdi, hiçbir hareket belirtisi yoktu. Allor hem yarım dünya ötemizde hem de hemen yanı başımızda olabilirdi. İlerlemeye devam etmek istiyordum ama bunu nereye gittiğimi bilmeden yapmak Allor'la karşılaşmaktan daha kötüydü neredeyse.

"Çevremizi saran eski bariyerler yüzünden olmalı." Davien alçak sesle bir küfür savurdu. "Bizi yolumuzdan saptırmaya çalışan bu şey her neyse, umarım Allor veya varsa onun pusuda bekleyen müttefikleri için iki kat daha kötü olur."

"Ne yapacağız, Kralım?" diye sordum arkama dönerek. Gözleri hafifçe irileşti. Ağzımdan çıkanları benden çok önce fark etmişti. *Kralım*, demiştim sanki onun dünyasına aitmişim gibi. Sabahtan beri devam eden tavrının değişmesi için tek gereken Allor'dan bir saldırıymış gibi görünüyordu.

"Dümdüz ilerlemeye devam edeceğiz," dedi boğazını temizledikten sonra.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Arbede sırasında yönümü-zü kaybetmiştik ve bir şekilde kuzeyin ne tarafta olduğunu doğru bilsem bile pusula veya benzeri aletler olmadan net bir istikamet

belirlemenin imkânsız olduğunu babamın denizcilerinden biliyordum. Ancak bir yandan, bu noktada geri dönmeye çalışmanın daha kötû olacağını da biliyordum. Şansımızın yaver gideceğini ve gölûn görüş alanımızın biraz ötesinde olduğunu umdum.

"Eninde sonunda yola ulaşacağız," dedi Davien güven verici bir tonla.

"Veya daha da iyisi göle." İyimser olmaya çabalıyordum ve başarısız olduğumdan oldukça emindim. "Sence Shaye ve Giles iyi midir?"

"Öyle umuyorum." Derin bir iç çekti. "Benimle gelmelerinden, böyle bir şeyin olmasından korkuyordum."

"Saldırıya uğrayacağımızı düşünmüş müydün?" Beni kandırmış olabilirdi.

Vücudumdaki tutuşu bir anlığına sıkılaştı. "İhtimaller dahilinde olduğunu biliyordum."

"Buna rağmen Allor hakkındaki şüphelerimi seninle paylaştığımda bana deliymişim gibi davrandın." Sözlerim amaçladığımdan biraz daha sertti. Alt metni anladığından emindim: *Sana söylemiştim.*

"Gözümün önündeki şeyi göremedim." Davien iç çekti ve beni daha sıkı tuttu. Parmak uçlarını kalça kemiklerimde hissedebiliyordum. Bana doğru eğildiğinde vücudunu da aynı şekilde hissetmeye başladım. "Sen haklıydın, bense yanlışım. Bir şekilde, bir insan halkım ve dünyam hakkında benden daha çok şey biliyordu."

"Durumun bu olduğunu sanmıyorum." Onun dışında bir şeye odaklanmaya çalışarak gözlerimi sisin içinde gezdirdim. Bu adamın bana yaptıkları... bana hissettirdikleri... hepsi sonum olacaktı. "Tebaana seni güvende tutmaları, diğerlerine senin yerine şüphayle yaklaşımları konusunda güvendin. Benimse içgüdüsel olarak tereddütlerim, şüphelerim vardı; perilerin küçük bir kızken babamın anlattığı masallardaki gibi dikkat etmem gereken, güvenilmez, tehlikeli yaratıklar olduğunu varsaymaya hazırdım."

Davien alçak sesle güldü. Nefesi boynumu ısıttı. Hareketiyle bütün bedenime akın eden sıcaklığı görmezden gelmek için büyük bir çaba sarf ettim.

"Herkesten şüphe ederek lider olunmaz." Kendimi konuşmaya devam etmeye zorladım. "Gerçek liderler altındaki insanlara güvenir."

"Liderlik konusunda tecrübeliymiş gibi konuşuyorsun."

"Yaşım daha küçükken şirketinde babamı örnek alan birçok insan vardı. Onları nasıl yönettiğine şahit oldum. Ayrıca kaptanlarının çoğunu taniyordum ve işinde iyi olanlarla kötü olanları daima ayırt edebiliyordum – birinin iyi bir liderin özelliklerini taşıyıp taşımadığını görebiliyordum." *Babamı saymazsak*, Muhakemelerimi haksız çıkaran tek kişi oydu. Çok uzun süre yaptıklarını gözlerim kapalı yaklaştığım tek kişiydi. O hiçbir zaman gördüğümü sandığım lider olmamıştı. Öyle olsaydı evimizi çok daha iyi yönetirdi. Joyce ve Helen'in en kötü alışkanlıklarına bir dur der, bana zalimce davranmalarına izin vermezdi.

"Peki benim hakkımda ne düşünüyorsun?" Sorusu üzerine omzumun üzerinden ona baktım. Arkamızdan kimsenin gelmediğinden emin olmak için sisi taradım ve bunu onunla göz göze gelmemek için bahane olarak kullandım. "İyi bir lider olacağımı düşünüyor musun?"

"Bana kalırsa, krallığın onlara döndüğün için şanslı. Yalnızca huzurunda olan biri bile kendini şanslı saymalı." Sözlerim onu olduğu kadar beni de şaşırttı. Davien'in bakışları yumuşadı, duruşu rahatladı.

"Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Söyleyen bir insan olsa bile mi?" Yeniden önüme dönüp kendime onun gözünde ne olduğumu –ne olamayacağımızı– hatırlattım. Ona âşık olamazdım. Adına aşk denen şeyin nasıl zehirli olduğundan bihaber olsaydım bile gidip de onca kişi arasından onu sevemezdim. Damarlarımda akan büyü ertesi gün bedenimi terk edecekti ve biz bir hiç olacaktık. Bunu kendisi de söylemişti.

"Daha kaç kere söylemem gerekecek? O insan sen olduğun sürece, söyleyen *özellikle* bir insansa. Katria, ben..." Sağımızdan gelen bir ses irkilmeme neden oldu. Yerimden öyle bir sıçradım ki ne-

redeyse eyerden düşecektim. Davien beni yakalayıp atın üzerinde kalmama yardımcı oldu. "Ne oldu?"

"Duymadın mı?" diye fısıldadım.

"Neyi duymadım mı?"

Ses yeniden duyuldu – yalnız bir kemandan yükselen tiz bir notanın keskin sesi.

"Sanki... müzik gibi." Siste sesin yükseldiğini sandığım yere bakmaya devam ettim.

"Müzik mi?" diye sordu Davien kuşkuyla. "Belki de herkesin bahsettiği lanet budur."

Eyerde kıpırdanıp dizginleri hafifçe çekerek rotamızı müziğe doğru çevirdim. "Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Sesten uzaklaşmamız gerek. Denizinsanlarının topraklarından çok da uzakta sayılmayız. Bir tür siren şarkısı olabilir."

Duyduğum şeyin bir siren şarkısı olduğunu sanmıyordum ama neden böyle düşündüğümü ona nasıl açıklayabilirdim bilmiyordum. Sis in içinde ilerlemeye devam ederken bir lavta kemana eşlik etmeye başladı. Davullardan yükselen yumuşak vuruşları ve teflerin sallandıkça çınlayan zillerini duyabiliyordum. Tam melodinin ne olduğunu kestirmek üzereydim ki Davien tekrar konuşmaya başladı.

"Katria..." ellerini dizginlerin üzerindeki ellerime koydu, "tam aksi istikamete ilerlemeliyiz."

"Hayır." Başımı iki yana salladım ve ona bir bakış attım. "Hiç sanmıyorum."

"Bu, Aviness vârisi olmayanları kaleden uzaklaştırmak için yapılmış bir çeşit büyü olabilir. Ben hiçbir şey duymuyorum."

Şarkıyı artık hatırlıyordum. Annemin çaldıklarından biriydi. Hafızamın karanlık köşelerinden, puslu, uzak bir zamandan yankılanan sesini neredeyse duyabiliyordum. Güvenliğin, yuvanın şarkısı – bu melodiye böyle derdi. Sözleri yoktu ama parmakları lavta üzerinde gezinirken dalma mırıldanarak şarkıya eşlik ederdi. Bu

şarkıyı yakın zamanda duymuştum, değil mi? Ne zamandı? Zihnimde cevapları aradım ancak bir şey bulamadım.

"Bana güvenmek zorundasın," dedim kararlılıkla Davien'a. "Al-lor konusunda bana güvenmedin, şimdi güven. İçimden bir ses bunun doğru yön olduğunu söylüyor."

Davien dudaklarını birbirine bastırdı. Hayır diyeceğini düşündüm. Ancak daha sonra beni şaşırtarak, "Pekâlâ, bir saat boyunca dediğin yöne gideceğiz. Eğer vakit dolduğunda hiçbir şey değişmemiş olursa yeni rotamızı ben belirleyeceğim. Ve ilk tehlike belirsinde kaçacağız."

"Anlaştık." Atı daha hızlı sürmeye başladım. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim. Bunu yapmaman için birçok nedenin olduğunu biliyorum." Malikânede birlikte geçirdiğimiz zamanı ve ikimizi de bu yola sokan o uğursuz geceyi düşündüm.

"Bunu yapmam için de bana birçok neden verdin." Kalçalarını hafifçe okşadı, Parmakları neredeyse dalgın bir şekilde popomda geziniyordu. Yaptığı şeyin farkında olup olmadığını merak ettim. Onu uyarmadım çünkü ne kadar tehlikeli olduğunu bilsem de durmasını istediğimi sanmıyordum. "Orada hayatımı kurtardın. Benimki için kendi hayatını riske attın."

"Düşünmeden hareket ettim."

"Ve içgüdün beni kurtarmaktı."

"Konuşmasak iyi olur. Yerimizi ele vermek istemeyiz ve benim müziğe kulak vermem gerekiyor."

Davien hafifçe iç çekti. Konuyu değiştirdiğimin —ne pahasına olursa olsun bu konuşmadan kaçındığımın— farkındaydı. "Öyle olsun. Bu gece kalede konuşabiliriz."

Bunu yapmayacağımızı umdum. Yaptığım şeyin bahsini asla açmamasını umdum. Çünkü konuşmaya başlarsam umutsuzca görmezden gelmeye çalıştığım tüm bu karmaşık duyguları sakladığım yerden çıkarmak zorunda kalabilirdim. Gelin görün ki, hepsini görmezden gelirken bile onu korumak için canımı verecektim.

Tüm düşüncelerimi zihnimden kovdum ve dikkatimi müziğe

verdim. Kısa bir süre sonra mırıldanarak şarkıya eşlik etmeye başladım. Davien oturuşunu dikletirdi, vücudu gerilmişti.

"Duyduğun şarkı bu mu?"

"Evet." Eh, tam olarak belirtmem gerekirse, duyduğu annemin şarkıyla eşlik ederken mırıldandığı melodilerdi. Mantıktansa müzik ve duygudan ibaret sözsüz sesler.

Davien kıkırdayıp inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "O hâlde bir kez daha haklı çıktın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu, Aviness ailesinin melodisi. Tüm kralların taç giyme törenlerinde çalınırdı. Perilerin en eski şarkılarından biri. Bunu şimdi, burada duyuyorsan gölü koruyan bariyer içindeki büyüü çağırıyor olmalı."

Haklı çıkmanın beraberinde getirdiği gurura engel olamıyordum. "Gördün mü, bana kulak vermek o kadar da kötü bir fikir değilmiş." Ona sırtıtmak için başımı geriye attım. Tutuşunu sıkılaştırdı ve beni eyerde geriye çekip başımın omzuna düşmesine neden oldu.

"Bana bir daha böyle sırtırsan o kendini beğenmiş ifadeyi dudaklarından sökmek için seni öpmek zorunda kalacağım." Sıcak nefesi boynumu okşuyordu, sesi derin ve pürüzlüydü. "Uyarmadı deme."

Beni bıraktığında eyerde bir kez daha doğruldum ama gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Birlikte at sürerken ondan kaçmam imkânsızdı. Vücutlarımız bir süredir hayal gücüme yer bırakmayacak şekilde birbirine değiyordu. Müziğe odaklandığım sırada bunu görmezden gelebilmişim ama artık bunu yapmayı neredeyse imkânsız hâle getirmişti.

Şükürler olsun ki dikkatimi daha fazla dağıtmadı. Müzik yola doğru bize rehberlik ediyor ve Arnavut kaldırımlarını aşarken ses giderek daha yükseliyordu. Sis aniden dağıldı. Korunaklı bir gölün ve uzun zamandır unutulmuş bir kalenin üzerinde parıltıyan altın bir günbatımına doğru ilerlemeye koyulduk.

yirmi altı

Kale bana Davien'in Tabii Dünya'daki malikânesini hatırlatıyordu. Karşımdaki yapı büyük ölçüde harabeye dönmüş olsa bile mimari inanılmaz derecede benzerdi. Bu yer doğa tarafından olmasa bile insanlar tarafından açıkça unutulmuştu.

Küçük, yıkık dökük kale cam gibi bir göle bakıyordu. Hayatımda hiç bu kadar parlak mavi bir su görmemiştim. Turuncu günbatımının altında bile neredeyse gök mavisi bir ışıltı yayıyordu.

İçinden geçtiğimiz meşe ağacı ormanı yerini devasa boyutlardaki eski ve azim dolu ağaç nöbetçilere bırakmıştı. Yelpaze gibi açılmış alt gövdeleriyle uçuş uçuş etekler giymiş gibi görünüyorlardı. Dağlar da gözden kaybolmuştu.

Batıya uzanan ufka bakıp gözlerimi kırıştırdım. "Hiç böylesine büyük ve engin bir gökyüzü görmemiştim."

"Ben de öyle." Davien'in sesi saygıyla dolu ve alçaktı. "Ve şimdiye dek gördüğüm en güzel şey."

Atı kalenin girişine yönlendirdim. Kapılar çoktan çürüyüp parçalanmış, yerlerini girişin etrafına dolanmış sarmaşıklara bırakmıştı. Attan indik ve Davien doğruca gölün kale duvarıyla buluşan kıyısına doğru ilerledi.

"Şimdi ne yapıyoruz peki?"

"İçeri girelim," diye karar verip bana döndü. "Saat geç oluyor ve ritüele dair tamamlamamız gereken birkaç detay var."

"Nasıl yani?"

"Vena ritüelin büyük bir kısmını çözmeyi başardım... ama bu alana adım attıktan sonra uyum sağlamak zorunda kalabileceğimizi de ekledi. Ritüel bir sanattır ve tuvalimiz nasıl görünecek bilmiyorduk."

Kalbim gölün soğuk sularını boylarken ürperdim. Periler büyülerinin düzgün işlemesi için ritüellerin ne kadar önemli olduğunu... ve hayata geçirilip mükemmelleştirilmelerinin ne denli zor olduğunu açık açık anlatmıştı.

"Sence uyum sağlamamız ne kadar sürecekt?"

"En fazla bir günümüzü alacağını umuyorum." Davien heybeleri indirmeye koyuldu. Ona yardım ettim. "Neyse ki buraya benim atımla geldik, Vena'nın gönderdiği erzakların hepsi hâlâ yanımızda."

"Benim atımın heybelerini de almaya çalışsaydık saldırının ne kadar kanlı olacağını hayal bile edemiyorum... Zavallı kız." Kısrağımı düzgün bir şekilde gömmek için geri dönmeyi dileyerek iç çektim. Onu kısa süreliğine tanımış olsam da bana hakkıyla hizmet etmişti.

"Kan demişken sen iyi misin?" Davien'in eli vücudumun yan tarafını yokladı. "Atın üzerindeyken bunu görmemiştim."

Allor'un bıçağıyla beni sıyırdığı tarafıma baktım. "Küçük bir şeydi. Çoktan iyileşmiş bile." Şüphelerimi doğrulamak için parmağımı gömleğimdeki deliğin içine sokup tenime bastırdım. Yaram çoktan kaybolmuştu; en ufak bir travma belirtisi bile yoktu. "İtiraf etmeliyim ki, hızlı iyileşme senin Peri Kralı büyüünün en iyi yanlarından biri. Yokluğunda bunu özleyeceğim."

Davien kıkırdadı. "Gücün bir kısmını sende bırakabilseydim bunu yapardım."

"Ah, eğer seçme hakkım varsa lütfen büyülü iyileşmeyi bana ver." İtirafının şokunu gizlemek için dikkatimi heybelere verdim.

Davien biraz daha yakınımaya girdi. "O hâlde anlaştık ama yalnızca gelmiş geçmiş en kana susamış periyi yendikten sonra."

"Haklılık payın var." Muzip bir gülümsemeyle ona baktım. Yüzünün beni böylesine mutlu etmesinden nefret ediyordum. Dünya ne kadar çetin olursa olsun, tehlike nasıl da her köşede pusuya yatmış olursa olsun yalnızca varlığının çevresine yaydığı bir hafiflik vardı. Baş döndürücü duygularda kaybolmadan önce gözlerimi zar zor ondan ayırdım. "İçeri girmeliyiz... bakalım dostlarımız bizi bekliyor mu?" Umarım bekleyen düşmanlarımız değildir. "Hızlıca kaçmamız gerekirse diye aygırın eyerini çıkarmayacağım. Sırtında eyerle bir gece geçirmek onu öldürmez."

"İyi fikir." Yıkılan duvarlara bakıp karanlık pencereleri tararken ifadesi ciddileşti. Shaye ya da Giles buraya bizden önce ulaşmış olsaydı şimdiye dek kesinlikle bizi karşılamaya gelirlerdi. İçeride bekleyen birisi varsa bile düşman olması çok daha olasıydı. "Önden ben gideceğim. Yanımdan ayrılma." Bana uzattığı elini tuttum.

L şeklindeki bir koridorun başından içeri girdik. Solumuzda, ön cepheye doğru sinsice ilerleyen fazla büyümüş sarmaşıklar ve diğer yeşilliklerin kapladığı bir giriş salonu yer alıyordu. Koridordan dönünce kalenin ana salonu karşımıza çıktı.

Sağımızda ikinci kata çıkan merdivenler, solumuzdaysa devasa bir şömine vardı. Sağlam kalmış tek mobilya parçası, şöminenin önüne yerleştirilmiş dikdörtgen taş bir masaydı. Hemen karşısındaysa göle bakan duvara oyulmuş üç büyük pencere yer alıyordu. Bir mucize eseri, vitray cam hâlâ sağlamdı.

"Neredeyse malikâneni andırıyor." Pencerelerden birine doğru ilerlerken fısıldar gibi konuşsam da sözlerim yine de sütunlarda ve mağarayı andıran bu odayı destekleyen dev kirişlerde yankılanmayı başardı. Parmaklarını resimlerin koyu renkli ana hatları boyunca hafifçe gezdirdim. Her bir panelde, Davien'in Düşşarkısı'ndaki festival gecesi taktığıyla neredeyse aynı parlak cam tacı takan bir adamın veya kadının portresi vardı.

"Hem malikânem hem de bu kale Avinessler tarafından aile üyelerinin kullanımı için yapıldı." Davien da vitrayı incelemeye ko-

yuldu. Batan güneşle kale daha da soğurken ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Taç giyen kadınlar da var."

"Tarihimiz boyunca birkaç kez tahta erkek bir vâris yerine bir kadın çıktı." Davien omuzlarını silkeli. "Esas soyun son vârisi de bir kadın olacaktı."

"Herkes sanki yalnızca krallar varmış gibi konuşuyor."

"Çoğunlukla öyleydi. Ve Boltovlar tacı yalnızca ailenin erkeklerine devrediyor. Sanırım çoğu kişi uzun zaman önce kraliçelerin de olduğunu unuttu."

Tacı başına takmak yerine elinde tutan bir adamın resminin önünde duraksadım. "Taç neden başında değil?"

"Tahttan feragat edenlerden biri olmalı." Davien düşünceli bir tavırla çenesini ovuşturdu. "Sırça taç yalnızca gerçek vârisler tarafından takılabilir. Bu, uzun zaman önce Aviness ailesi tarafından taca yapılan ritüelin bir parçası. İlk peri haneleri, ilk elflere karşı savaşmak için bir araya gelip Aviness'i kralları olarak ilan ettiğinde gelmiş geçmiş tüm perileri bugün bile hâlâ taca bağlayan bir ritüelde onlara sadakat yemini ettiler. Boltov'un benim meşru vâris olmadığımı iddiasını kanıtlama amacıyla tacı bir illüzyon veya karanlık ritüelle takmaya başladığını duydum. Gerçi herhangi bir peri gerçeği yalnızca hislerine bakarak bile anlar."

"Şu taç kulağa çok kudretli bir şeymiş gibi geliyor," diye mırıldandım ve camdaki adama bakıp günün birinde kendimi bir pencerede, gücümünden feragat edip hepsini Davien'a verirken resmedilmiş şekilde hayal etmeye çalıştım.

"Öyle, hem de çok kudretli. Ve Boltovlar bu gücün yalnızca küçük bir kısmını kullanabiliyor. Boltov'un kadim kralların büyüünü elde etmeyi başarırsa... ben ölü ya da diri olayım çok daha fazlasını yapabileceğini düşündüğünden eminim."

"Tam da bu yüzden buna asla izin veremeyiz." Başımı kaldırıp Davien'a baktığımda bir komploda ortakmışız gibi hafifçe başını salladı. Aviness ailesinin bu müthiş öyküsünde yalnızca küçük ve

tesadüfî bir bölüm oynadığımı bilmeme rağmen ilk kez bir izleyiciden ziyade oyunun gerçek bir parçasıymışım gibi hissediyordum.

"Kesinlikle." Arkamızdaki şömineye doğru ilerledi. "Bu gece kampımızı burada kurmalıyız. Kaleyi hızlıca tarayıp bu odaya bir barikat kuracağız. Böylece Shaye ve Giles ne zaman gelirse gelsin bizi bulabilirler."

Davien'in sırtına bakarken göğsüm sıkıştı. Shaye ve Giles'in gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Bu düşünce neredeyse midemi bulandırıyor. Yalnızca birkaç saat önce beraberdik. Şimdi nerede olabileceklerini düşünmek... Ürperdim ve bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. İkisi de güçlüydü. Ve eğer Davien bu kapıdan içeri gireceklerine inanıyorsa, ben de inanacaktım. En azından savunmaya yardımcı olmak için Düşşarkısı'na döndüklerine inanmayı seçecektim.

"Ateşi ben yakarım," diye önerdim.

"Sen mi?" Teklifim onu korkutmuş gibiydi. Gülmeden edemedim.

"Seni temin ederim ki ateş yakma konusunda oldukça yetenekliyimdir. Ailemin yanındayken çoğu sabah ateşi ben yakardım. Dün güvenli evde de yaktım." Şömineye ilerleyip bacayı kontrol ettim. Görebildiğim kadarıyla, herhangi bir tıkanıklık yok gibiydi. Olsa bile, odanın tavanları o kadar yüksekti ve çatıda o kadar çok delik vardı ki dumandan boğulacağımızdan şüpheliydim.

"Büyümü kullanabilirim," diye önerdi Davien.

"Ya da kaleyi aramaya başlayabilirsin. Tabii arama işini benim üstlenmemi istemiyorsan?"

Davien'in kaşları çatıldı. "Yanımdan ayrılmamamı tercih ederim. Ama iş bölümünün avantajlarını da görebiliyorum."

"Bir şey olursa çılgık atarım."

"Bütün gücünle bağır. Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem." Omzumu hafifçe sıkıp merdivenlere doğru ilerledi ve beni sözlerinin ardından kendime nefes almayı hatırlatırken yalnız bıraktı.

Heybeleri karıştırıp erzakımızı inceledim. Pek fazla bir şey yoktu ama en azından bu geceyi rahat geçirmemize yeterliydi. Neyse ki diğer malzemelerin arasında biraz çakmaktaşı ve çelik bulmayı başardım. Koridora geri dönüp giriş salonuna ilerledim ve ateşi tutuşturmak için ölü çalılarla ince dallar topladım. Şaşırtıcı bir şekilde, şöminenin yanına istiflenmiş birkaç kütük buldum. Hiçbir çürüme belirtisi göstermediklerinden saklandıkları dolaba eski bir tür ritüel yapıp yapılmadığını merak ettim.

Böyle hayatı kolaylaştıran peri ritüelleri insanların dünyasına döndüğümde çok işime yarayacaktı. Olmazsa olmazım olacaktı. Odunları alırken Peri Kralı'nı evimde, yakacaklar daima kuru ve hazır olsun diye bir dolabı büyülerken hayal edip kıkırdadım. Kesinlikle görmeye değer bir manzaraydı.

Malzemeleri geri taşıyıp odunları çıkarın üzerine yığdım ve hepsi tutuşana dek çakmak taşına vurmaya devam ettim. Alevleri körüklemeyi bitirdiğimde Davien hâlâ geri dönmemişti, bu yüzden yemeği hazırlamaya koyuldum. Masaya koyduğum heybelerin dibinde biraz azık vardı. Elimde yalnızca küçük bir somun ekmek, bir kavanoz böğürtlen reçeli ve tuzlanmış et olduğu düşünülürse, göze olabildiğince hoş geldiklerinden emin olmak için çok fazla zaman harcadım.

"İnsanın önce gözü doymalı," diye mınıldandım, Joyce'un masayı doğru kurmadığım için beni azarladığı onca zamanı düşünerek.

"Ne dedin?" Davien beni korkuttu. Ana salona açılan başka bir yan kapıdan içeri girmişti.

"Mucizevi bir şekilde ağzına kadar yiyecekle dolu bir kiler bulmamışsındır, değil mi?" diye sordum sözlerimi tekrarlamak yerine.

"Yosunu yemekten saymıyorsan hayır." Bana yaklaştı. "Sanırım bunlar yeterli olacaktır."

"Ben de öyle düşünüyorum, yalnızca daha doyurucu bir şeyler olsun isterdim."

"Krallara yaraşır bir sofra." Kendine bir parça ekmek aldı ve kavanozu açıp üzerine reçel sürdü.

Bir kahkaha patlattım. "Hiç de değil."

"Kral olan benim ve gördüğün gibi yiyorum, demek ki öyle." Gözleri neşeye parlıyordu. Beni yalnızca gülümsemesiyle öldürebilirdi.

"Öyle olsun, *Majesteleri*." Eğilip selam verdim.

"Madem kafana bu kadar takıyorsun, neden bunu krallara yarasır bir sofraya hâline getirmiyoruz?" Davien dışında batan güneşin vitraylardan içeri yansıyan ışığı ve ateşin yaydığı parlaklıkla turuncu renge boyanmıştı.

"Bunu nasıl yapacağım ki?"

"Küçük bir ritüel yeterli olur." Heybeleri karıştırmaya başlayıp yiyeceklere bir göz attı. "Ne istersin? Bir çeşit makarna? Yoksa etli tart mı?"

"İkisi arasında bir seçim yapacaksam etli tart olsun." Davien bir parça tebeşir alıp masanın üzerine ızgarayı andıran bir desen, içine de bir dizi üçgen ve daire çizerken onu büyük bir hayranlıkla izledim. Güçlü ve kendinden emin hareket ediyordu.

"Yemek ritüelleri nispeten daha kolaydır. Yalnızca yemek için gereken temel malzemelere ve biraz ısıya ihtiyacımız var." Başıyla ateşi işaret etti. "Ve geri kalanını büyü hallediyor."

"Pekâlâ." Büyüyü tekrar kullanma fikri beni heyecanlandırdı. İçimdeki gücü kaybetmek üzereydim, dolayısıyla hâlâ fırsatım varken yapabildiğim her şekilde büyü'nün tadını çıkarsam da olurdu.

"Şurada dur." Arkama geçip beni masanın önüne getirdi. Güçlü, uzun vücudunun veya giysilerimi delip geçerek enseme vuran nefesinin hiç bu kadar farkında olmamıştım. "Ellerini şöyle koy."

Parmak uçlarını kollarımdan aşağı indirirken sesi yumuşak ve alçaktı. Ellerimin arkasına ulaştığında yavaşça durup onları nazik bir tutuşla kendininkilerin arasına aldı. Avuçlarımı hafifçe masaya, çizdiği ızgaranın iki ucuna koydu.

"Şimdi, tıpkı fenderde yaptığın gibi yaratmaya çalıştığın şeyi düşün." Verdiği talimatlar nasıl böylesine... çekici olabiliyordu? Oduğum yerde kıvrınmamaya çalıştım. "Büyü sana boyun eğecek,

efendisi olarak emirlerini yerine getirecek. Sen onu kontrol ediyorsun. O seni değil.”

“Sen onu nasıl hissediyorsun?” diye sordum odağımı korumak için mücadele ederken. “Bir süredir içimdeki büyüü hissetmeye çalışıyorum ama olmuyor. Ne zaman kullanmak istesem sanki orada değilmiş gibi.”

Sorumu düşünürken parmak uçlarıyla ellimin üzerine küçük daireler çizdi. Yaptığı şeyin farkında olduğunu bile sanmıyordum ve onu uyardım. Tenimde bıraktığı his durmasını isteyemeyeceğim kadar harikaydı.

“Büyü... Hissettiğim bir şey olduğunu söyleyemem, en azından bilinçli olarak. Daha çok varmış gibi. Dünyanın ve taşıdığı tüm gizlemlere —bildiklerimiz, bilmediklerimiz, kontrol edebildiklerimiz ve boyun eğmekten başka hiçbir çaremizin olmadığı güçlere— dair bir farkındalık gibi. Büyü bildiğimiz ama asla açıklayamayacağımız en harika şeylerden biridir. Büyüyü bilmek bu dünyayı ilkel kaostan çıkaran kadim tanrılara dokunmak gibidir. Hepimizin içindeki muhteşemliği kucaklamaktır — olana değil, olabilecek olana cesurca uzanmaktır, hem kendi içimizde hem çevremizdeki dünyada.”

Davien’in sözleri derin ve şairaneydi. Nefes almak için duraksadığı kısa sessizlik anları olmasaydı, bu konuşmayı prova ettiğini düşünürdüm. Ama dudaklarından dökülen her kelime bir öncekinden daha samimiydi.

Yaptığı konuşmayla içimi doldurduğu huzursuz enerjinin bir kısmını boşaltmaya çalışarak hafifçe güldüm. “Bunların bana hiçbir faydası olmadığını farkındasın, değil mi?”

“Sanırım haklısın.” Dudaklarının bir sırtıyla kıvrıldığını bilmek için arkamı dönmeme bile gerek yoktu. “Neden bunu bir dans gibi düşünümüyorsun? Böyle yapmak tünel inşaatı sırasında faydalı olmuş gibiydi.”

“Olmuştu ama...” İç çekerek cümlemi yarım bıraktı. “Yalnızca büyüü hissedebilmeyi isterdim, hepsi bu. Çoğu zaman orada olup

olmadığından emin olmadığım bir şeyi çağırmak için mücadele veriyorum."

"Büyüyü bilmek kırmızının sesinin neye benzediğini tartıf etmeye çalışmak gibi. Bir kez duyduktan sonra nasıl olduğunu bilirsin. Ama o zamana kadar bunu açıklamak mümkün değildir."

Sözleri tam anlamıyla duraksamama neden oldu. Düşünceli bir şekilde parmak uçlarımı tebeşirle çizdiği çizgilerin üzerinde gezdirdim. "Sanırım ne demeye çalıştığını anlıyorum."

"Öyle mi?" Sorusu neşe ve şaşkınlığın bir karışımıyla doluydu.

"Kırmızının sesi neye benzer biliyorum." Büyüye yepyeni bir ışık altında bakmaya başladım. "Tıpkı yazın çıkan polen toplayıcıların ahenkli vızıltılarını veya kışın sessiz ağıtını bildiğim gibi. Dinlemeyi bilirsen dünyanın sesini, şarkısını duyabilirsin." Büyü de tıpkı böyleydi. Bir kez duyduktan sonra şarkısına eşlik edebilirdin. Bir dans gibi değildi. Müziğin ta kendisiydi.

Büyüm hangi şarkıyı söylüyor?

Sorum ruhumun derinliklerinde cınladı. Bu benim büyüm değildi. Bu benim gücüm ya da benim kaderim değildi. Ellerimi kaldırıırken parmaklarım kıvrıldı.

"Ne oldu?"

Başımı iki yana sallayıp Davien'dan uzaklaştım. Kollarımı bedene nime dolayıp pencerenin önüne ilerledim. Göl sökmek üzere olan şafakta parlak bir gök mavisi rengini almıştı. Tıpkı düşündüğüm gibi, su gerçekten de parlıyordu.

"Katria?"

Bana yaklaşan ayak seslerini işittim ve ona bakmadan konuşmaya başladım. "Önemli değil. Bunları öğrenmemin hiçbir amacı yok."

"Seni üzecek bir şey mi söyledim?" Bir kez daha tam arkamda durdu. Yüzümü ona dönmedim.

"Hayır." Kendimi üzme için başkasına ihtiyacım yoktu.

"Sorun ne?"

"Hiçbir şey."

"Bana yalan söyleme lütfen." Sessizliğim karşısında yanlış tahminler yürütmeye devam etti. "Büyüye sinirlenmen için hiçbir neden yok. Biz periler becerilerimizi geliştirmek ve mükemmelleştirmek için çalışsak da büyü bilgimiz nispeten doğuştan gelir. Onu doğduğumuz andan itibaren biliriz. Senin böyle bir avantajın yok, bu yüzden zorlanman çok doğal ve..."

"Üzülmemin nedeni büyüü nasıl kullanacağımı bilmemem değil." Başımı eğdim. "Yalnızca bunu öğrenmemi gerektiren bir neden göremiyorum. Tüm bu çabalarım yalnızca hayal kırıklığıyla sonuçlanacak."

"Büyüyü kullanmakta ustalaşabilirsin," diye bana güvence verdi.

"Bunu ne ara yapacağım?" Ona döndüm. "Her şey yolunda giderse yarın —ki yarının ne denli önemli olduğunu hatırlatmama gerek olmadığını biliyorum, her şey yolunda gitmek zorunda— içimdeki büyü gidecek. Bu güç hiçbir zaman benim olmadı, başından beri senindi. Nasıl kullanılacağını şimdi ya da daha sonra öğrenmemin hiçbir anlamı yok. Ben yalnızca bir seyirciden, bir kazadan, bir hırsızdan ibaretim. Senin senfoninde geçen kısacık bir notayım ve sanki başka bir şeymişim gibi davranmak canımı çok yakıyor."

Davien'in bakışları yumuşadı, kaşları hafifçe çatıldı. "Canının yanmasını istemiyorum," dedi yumuşak bir tonla.

"Canımın yanmasına alışkınım ben. Beni öldürmek için bundan daha fazlası gerek." Başa çıkması zor olan diğer duygulardı. Nasıl başa çıkacağını bilmediklerim, geri kalan yaralarımın ne denli derin olduğunu vurgulayan mutlu duygulardı.

"Hayatını böyle sürdüremezsin. Başından beri böyle bir hayatın olmamalıydı."

"Eh, hayatım tam da öyle ve bir şekilde üstesinden geldim."

"Sen *hayatta kaldın* ve çektiğini bildiğim acıların buzdağının yalnızca görünen kısmı olduğunun farkındayım, bu bile övgüye değer bir şey. Ama yalnızca hayatta kalarak *yaşayamazsın*. Doya doya yaşamayı istiyorum — bunu hak ediyorsun." Bana doğru küçük bir adım attığında geniş bir adımla ondan uzaklaştım.

"Benim için endişelenmemelisin." Başımı iki yana salladım.

"Ama endişeleniyorum."

"Şimdilik." Sözlerim arkamdaki pencereden içeriye sızan hava kadar soğuk ve dondurucuydu. "Çok geçmeden senin için bir hiç olacağım. Tüm bunlar, artık bu şey her neyse, bir hiç olacak. Sen bir kral olacaksın, bense Karaltı'nın öteki tarafındaki arazinde yaşayan bir insan."

"Orası artık *senin* arazin," dedi üstüne basarak.

"Bana karşı bu kadar nazik olmayı bırak." Sesim biraz daha yükselmmişti. "Tüm bunlar gerçekmiş gibi davranmayı kes."

Davien sanki ona vurmuşum gibi sendeledi. Başını ağır ağır iki yana salladı. "Yaşadığımız bu şeyin her bir saniyesi benim için gerçektir. İstemediğim, hatta aklımdan bile geçirmedığım kadar gerçektir."

"Değildi." Belki yeteri kadar söylersem ikimiz için de gerçek olurdu. "Olamaz da. Sadece geleceğimizde bizi bekleyenler yüzünden değil, başından beri hiç tanışmamış olmamız gerektiği için de."

"Ama tanıştık. Ve her şeye rağmen..."

"Sakin söyleme." Ne diyeceğini biliyordum. Sesinde Shaye'le konuşurken duyduğum o tını belirmişti. "Bu konuyu hemen şimdi kaparsak hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam edebiliriz."

"Numara yapma noktasını çoktan geçtik."

Sözlerinde haklı olduğunu bilsem de devam ettim. İkimizi de uçurumdan aşağı sürüklemesine seyirci kalamazdım. "İkimizin de halihazırda göreceğimizden, gördüğümüzden daha fazla zarar görmesine gerek yok. Biz..."

"Her şeye rağmen seni seviyorum, Katria."

Elimden ona bakmaktan başka bir şey gelmiyordu. İçim öfkeyle, hayal kırıklığıyla, tutkuyla yanıp tutuşuyordu. Şimdiye dek duyduğum hiçbir iki kelime beni ne böyle mutlu etmiş ne de böyle derinden yaralamıştı. Bunlar şimdiye dek duyduğum en değerli sözler olsa da hiçbir anlam ifade etmemek zorundaydılar.

"Hayır, sevmiyorsun," diye fısıldadım.

"Seviyorum." Bana bir adım daha yaklaştı. "Seni hiç kimseyi sevmeyi ummadığım şekilde seviyorum. Kaderim başından beri bir çıkar evliliğine zorlanmaktı. Âşık olacağım aklımın ucundan bile geçmemişti."

"İstemiyorum." Başımı iki yana salladım. Yaşlar gözpınarlarımda birikmeye başlarken gözlerim yanıyordu. "Âşkını istemiyorum."

Yüzü allak bullak oldu. Sözlerim onu daha önce hiç görmediğim kadar yaralamıştı. Belirsizlik içinde öylece dikilirken ağzını açıp kapadı, bir sonraki sözlerinin ne olacağına karar veremediği apaçık ortadaydı. Sessizliğimi koruyup sözlerimi hazmetmesini bekledim. Onunla açık konuşmuştum.

"Neden?"

Sorusu karşısında başımı iki yana sallayarak ona yandan bir bakış attım.

"Sana karşı nasıl bir yanlış yaptığımı bana açıklama nezaketini göstermeyecek misin? Senin için doğru adam mı değilim? Ağzından çıkan her şeyi kabul edeceğim, yalnızca duygularımın karşılık olmadığını söyleyen bile. Lütfen bana acı ve bir kereliğine bana karşı açık ol. Ben sanmıştım ki... senin de..."

"Sorun sen değilsin," diye itiraf ettim sessiz kalmanın daha kolay—daha iyi—bir tercih olduğunu bile bile. Ama onu gerektiği gibi yaralamak içimden gelmiyordu. "Ben kimseye asla âşık olmayacağım."

"Ne?"

"Uzun zaman önce kendime yemin ettim. Sen beni satın almadan çok önce. Sana âşık olamayacağıma dair inancımın aslında seninle hiçbir ilgisi yok."

"Neden aşka sırtını dönüyorsun ki?" Soru ciddi ve saflıkla doluydu.

Bu kadar saf olmasına inanamayarak kahkahalara boğuldum. "Âşk acı demektir. Şu hâlimize bak, içinde bulunduğumuz duruma, daha bu tutkunun başındayız..." Âşk demeye dilim varmamıştı. "Şimdiden ruhumuzda asla doldurulamayacak delikler açmaya

başladı bile. Ve bu daha başlangıç. Çok geçmeden içi zehir dolu tatlı sözler başlayacak. Birbirimize açtığımız yaraları ruhumuz bile duymayacak. Ardından unutulmuş, dolaplara kilitlenmiş ve birbirimize karşı silah gibi kullandığımız çocuklar gelecek. Ve şüphesiz, birimiz diğerinin erkenden kazdığı mezara sürüklenip öldüğü güne kadar da bu böyle devam edecek."

Bana doğru bir adım yaklaşarak attığım tiradı böldü, artık burnumun dibinde duruyordu. Kaçıp gitmeliydim ama bu gergin enerji olduğum yerde donakalmama neden olmuştu. Her bir zerre titriyordu ve nedenini bilmiyordum.

"Bunların hiçbiri aşk değil," dedi Davlen kısaca, sesi hüzün doluydu.

"Babam, Joyce'a aşıktı. Joyce da ona. Ve bu aşk günbegün onu tüketip gözlerini kör ederken oradaydım. Babamın bildiğim adamın bir hayaleti hâline gelişini izledim. Orada durup Joyce ve Helen'in bana ezi—" Kelimeler boğazıma takıldı.

"Joyce ve Helen sana ne?" Sesi alçaktı ve öfke olduğunu sandığım bir şeyle dolup taşıyordu. Başımı iki yana salladım. "Joyce ve Helen sana ne?" diye tekrarladı daha sert bir sesle.

"Bana eziyet edişlerini izledim." Titremem artık kontrolden çıkmıştı. Ama nedeninin korku olduğunu sanmıyordum. Sanki her yıl, giderek daha da sıkılaştan görünmez bir el tarafından kısıtlanıyordum. Sanki dünyanın en acımasız işkence aleti üzerimdeydi de ben farkında bile değildim. Rahat geçen tek bir anım bile yoktu. Dur durak bilmeden, geçen her saniye *daha da* sıkıştırılıyordum. Ne var ki dudaklarımdan dökülen bu kelimeyle beni tutan zincirler aşındı. Sanki bunu kabul ederek nihayet özgür kalabilirdim: "Babam beni severdi.. ama o kadının ardından gelen sevginin ne anlamı vardı ki?"

"Bunların hiçbiri sevgi değil." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Öfke dolu gözyaşları yüzümü ıslatırken başparmaklarını yanaklarımda gezdirdi. "Buna sevgi demek bu dünyada sahip olduğumuz en büyük şeye hakarettir – sevgi, gerçek sevgi büyüünün kendisinden bile daha güçlü olan tek şeydir."

"O zaman neden?" Cevabı bilmesi imkânsız olsa da sormaktan geri durmadım. "Joyce'a olan sevgisi yüzünden değilse babam neden olan biten her şeye seyirci kaldı?"

Fakat bunu sorarken bile unutmaya çalıştığım bir konuşmanın yankılarını kafamda duyabiliyordum. Henüz küçük bir kızken geçen bu konuşma o kadar kısa sürmüştü ki şu âna dek önemli olduğunu bile düşünmemiştim. *Ona ihtiyacımız var, Katria, madenleri var. Şirket zor durumda... ve annenin ölümünün beraberinde getirdiği karanlığı biraz olsun hafifleten ilk şey o oldu.* Titrek bir nefes aldım.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Davien.

"Keşke bunu ona sorabilseydim," diye fısıldadım.

"Keşke sorabilseydin. Ama cevaplarını bilmek istediğin tüm soruları ona soracak vaktin olsaydı bile... katlandığın şeylerle yalnızca sen barışabilirsin. Aradığın huzurun kaynağı yalnızca sen olabilirsin." Alnını hafifçe benimkine yasladı. "Ve bu huzur sevgiden gelecek – kendini sevmekten."

Onu ittirdim. "Bırak artık sevgiden bahsetmeyi!"

"Bildiğin şey hiçbir zaman sevgi olmamış senin."

"Yalan söylüyorsun." Başımı iki yana salladım.

"Söylemiyorum. Yalnızca katlandığın eziyetin nedenini açıklaması daha kolay olacağı için yalan söylediyimi düşünmek istiyorsun." Ruhuma bakıyor gibiydi. Gözyaşlarım özgürce akıyor, acı dudaklarımdan hıçkırıklar hâlinde kaçıyordu. Davien aramızdaki boşluğu kapadı. Onu yeniden ittirmedim. Bir elini başımın arkasına dayayıp yanağımı göğsüne bastırdı. Diğer eliyse belime dolanmış, beni sıkıca tutuyordu.

"Neden?" Ne sorduğumu bile bilmiyordum. Bu tek kelimenin içine sıkıştırılmış çok fazla soru vardı. Ailem neden böyleydi? Neden şefkat görmeye layık değildim?

"Acımasızlığın bir nedeni, mazereti olmaz." Başını iki yana sallayıp saçlarıma bir öpücük kondurdu. Kendimi daha önce hiç böylesine koruma altında hissetmemiştim ve bu yalnızca ağlamamın

şiddetlenmesine neden oldu. "Ama sana yemin ederim, Katria, bugünüm ve yarınım üzerine... nefes aldığım sürece onların ya da herhangi birinin seni bir daha incitmesine asla izin vermeyeceğim. O eve *asla* geri dönmek zorunda kalmayacaksın. Ve eğer gösterdikleri zulüm yüzünden onlarla yüzleşmenin sana biraz olsun huzur getireceğini düşündüğün için oraya dönmek istersen, bana ihtiyacın olduğun sürece yanında olacağıma yemin ederim."

Dudaklarından dökülen sözler bir şarkıdan daha tatlıydı. Hiç böylesine güzel sözler işitmemiştim. Çevresine en ufak bir ısı kokusu dahi yaymıyordu. Ona bakmak için yüzümü göğsünden kaldırdım ve bakışlarını bulmak için başımı elimden geldiğince geriye attım. Saçları yatağına girdiğim ilk gece olduğu gibi, bir perde gibi etrafına dökülüyordu.

"Neden benim için böyle bir şey yapasın ki?" diye fısıldadım.

"Nedenini biliyorsun." Dudaklarının kenarları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çünkü *seni seviyorum*, tüm kalbimle. Seni öyle çok seviyorum ki senin için her türlü fedakârlığı yapmaya razıyım. Yalnızca gülümsediğini görmek için dağları, okyanusları veya yıldızları yerinden oynatmaya hazırım." Yeniden yanağını okşarken bana akılmaz bir merakla bakıyordu. "Sevgi işte *bu*, Katria – olması gereken *bu*. Sen buna layıksın; benim, başkalarının, kendinin sevgisine layıksın."

Konuşmak için ağzımı açtım ama boğazım düğümlenmiş gibiydi. Davien'a onu sevdiğimi söylemek istiyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki bütün göğsüm nefes almamamı engelleyecek kadar daraldı. Fakat bunu söylemeyi istemek yeterli değildi. Önümde hâlâ kelimelerle aşamayacağım bir engel duruyordu.

Ama belki...

Belki ona *gösterebilirdim*.

Ellerim vücudunun yanlarından göğsüne tırmanıp boynuna dolandı. Artık hareketlerini ezberlemiştim. Kırpıklarının ardından attığı hayranlık ve arzu dolu bakışı biliyordum. Arkalarından daima tadı henüz tutulmamış sözler gibi olan öpücükler geliyordu.

Bu gece bu sözleri tutacaktım.

Bir gece olsun, ertesi gün için endişelenmeyecektim. Bundan zarar görmemizle sonuçlanabilecek tüm berbat olasılıkları bir kenara bırakacaktım. Kaderimize kazınmış bu düşüşü görmezden gelecektim.

Bunun yerine onu öpecektim. Onu tanıyacaktım. Ve hiçbir şeyden pişmanlık duymayacaktım.

yirmi yedi

Davien aklımı ve kalbimi benden önce biliyor gibi görünüyordu. Ben hâlâ kararımı vermeye ve arzularımı kabullenmeye çalışırken beni büyük bir tutkuyla öptü. Ağzıyla bütün vücudumun boyun eğmek için can attığı sözsüz taleplerde bulunuyordu. Acımı unutmak ve artık gitmesine izin vermek istiyordum. Benim için, sadece ama sadece benim için olan bir şeye teslim olmak istiyordum.

Yoğun bir ihtiyaçla boynunu tuttum, parmaklarımı saçlarına geçirip aramızda hiç boşluk olmamasına rağmen dudaklarını iyice kendiminkilere çektim. Davien de aynısını yaptı, elleri canlılıkla vücudumda gezinmeye başlamıştı. Avuçları ve parmakları yüzümden memelerime ve kalçalarım kadar her yerimdeydi. Yalnızca başparmaklarıyla çizdiği sert daireler bile beni çılgına çevirmeye yetmişti.

Öpücüğümüz sanki aramızda kalmış olabilecek şüphenin her bir zerresini yok etmeye çalışıyormuşuz gibi hiç olmadığı kadar derindi. Dişleri alt dudağıma süründüğünde başımı geriye atıp inledim. Karşılığında ondan da keskin ve titrek nefesler duyuldu.

"Seni istiyorum," dedim nefes nefese.

"Ne istediğini söyle." Başını eğerek açıkta kalan boynuma doğru ilerledi. Tenime batan dişlerini ve etrafına kapanan dudaklarını hissediyordum.

"Seni istiyorum," diye tekrarladım. Dünya öyle dönüyordu ki sersemlemiş hâlimle dizlerimin boşalmaması için ona daha da sıkı sarılmam gerekti.

"Ne istediğini söyle dedim," diye hırladı etlim ısırırken.

İçimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Belki de irademin son kırıntılarıydı. Ancak bu şey artık her neyse. Davien'in yoğun ve muhtaç sözleriyle tuzla buz olmuştu.

"Vücudumun her bir noktasını ezberleyene dek her yerimi öpmeni istiyorum. Dilin ve parmaklarınla beni keşfetmeni istiyorum. Bir adamın karısına yapması gerektiği gibi, beni senin yapmanı istiyorum. Nefesim kesilene, sana yalvarana dek ağırdan almanı ve hemen ardından hızlanmanı istiyorum. Kendi ellerimizle yarattığımız cennetten inerken birlikte paramparça olmak ve arkasında gümüş renkli izler bırakarak kayan yıldızlar gibi düşmek istiyorum."

Davien'in dudaklarından bir inilti döküldü ve dudaklarıma dönmek için boynumdan uzaklaştı. Beni giderek artan bir tutkuyla öpüyordu, ağzının her hareketi bir öncekinden daha dağınık, daha şehvetliydi. Hiçbir şey söylemeden geri çekildi ve alnını benimkine yasladı.

"Hepsini yapacağım... hatta daha fazlasını," dedi pürüzlü bir sesle. "Ve işim bittiğinde, sen tatmin olmuş, mutlu ama hâlâ arzuyla doluyken yeniden başa döneceğim. Ne kadar sevildiğini sana elimden geldiğince göstereceğim."

Muazzam bir güçle beni kendine yaslayıp geriye doğru bir adım attı. Neredeyse dizlerimin bağı çözülürdü ve şu anda dünyamdaki tek sabit şey olarak beni ona tutunmaya zorladı. Pencerenin önüyle masa arasında bir yerde gömleğinden kurtulmuştu. Ellerimi çıplak göğsünün uçsuz bucaksız genişliğinde gezdirdim, yalnızca benim gözlerim içindi.

Tenli soğuk gecenin aksine öyle sıcaktı ki elimi yakmamasına şaşırdım. Elleri gömleğimi çekiştirip eteğine uzandı. Başımın üzerinden çekip çıkardığında ona engel olmadım. Yine de kışın soğuğu omurgamı tırmanıp vücuduma, onun hâlihazırda içimde uyandır-

diğı zevk dalgalarıyla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti gönderdiğinde duraksadım.

Davien tereddüdümü sezip hafifçe geriye çekildi. "Üşüyor musun? Yoksa çok mu ileri gittim?"

"Sorum o değil. Ve hayır." Giderek çıplak kalan tenimi örtmek istesem de bu istek ellerimi onun kollarında yukarı aşağı gezdirmeye devam etme arzuma yenik düşüyordu. "Ben hiç..."

"Ben de öyle." Dudakları rahatlamış bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu gece birbirimizin öğretmeni ve hevesli öğrencisi olacağız." Dudaklarını benimkilere sürmek için eğildi.

"Ya beni tam anlamıyla gördüğünde benden hoşlanmazsan?" diye sordum titreyen dudaklarının arasından. Sırtımdaki yarayı henüz ona göstermemiştim. Hâlâ izlerini taşıdığım yaraları yalnızca bir anlığına görmüştü.

"Kapımdan içeri adım attığın ilk anda seni tam anlamıyla gördüm zaten. Ruhunu gördüm ve ona âşık oldum. Yani onu barındırdığın bu fani kabuğa dair hiçbir şey seni daha az sevmeme neden olamaz." Sözlerinde o kadar kesin, kendinden o kadar emindi ki içimdeki sıkıntının hafiflediğini hissettim. Ellerim kalçalarına geri döndü. "Sevgime, bana güven. Ona asla ihanet etmeyeceğim."

Bir sonraki öpücüğü diğerlerinden daha tutkulu, daha yavaş ve kendinden daha emindi. Ben nefes verirken o alıyor, nefesimi keserken kafamdaki soru işaretlerini de silip atıyordu. Ona daha da teslim oldum.

Onu istiyordum. Onu her bir zerresiyle istiyordum. Bu birlikte geçireceğimiz son gerçek geceyse, şüphelerimi bir kenara bırakmaya ve hâlâ yanı başımdayken onun tadını çıkarmaya kararlıydım.

Davien'in elleri vücudumdan uzaklaştığında hafifçe sızlandım. Kıkırdadı. "Daha fazla üşümeni istemiyorum." Heybeleri karıştırıp bir battaniye çıkardı ve masanın üzerine serdi.

"Alev almış gibi hissediyorum," diye fısıldadım.

Kalçalarımdan tutup beni masanın üzerine çıkardı. Bacaklarımı içgüdüsel olarak beline doladım. Hissettiğim şeyler olağanüstüydü.

Kalbim sadece ikimizin eşlik edebileceği bir şarkıyı yöneten bir davul gibi gümbürdüyordu.

Davien'in bedeni üzerimdeydi ve varlığı sanki her bir zerremle ona odaklanmamışım gibi tüm dikkatimi talep ediyordu. Masaya uzanırken geri kayıp büyük taş masada bana katılması için ona yer açtım. Davien parmaklarını saçlarımin arasına geçirip tararken sanki vücut bulmuş bir tanrıçaymışım gibi öpücüklerinin arasında bana bakıyordu.

Daha sonra, gündüz vakti dile getirilemeyecek binlerce arzuyu vadeden bir bakışla, bizi ayıran giysileri teker teker çıkarıp her birinin olduğu yere öpücükler kondurarak bedenimden aşağı indi. O kalça kemiklerime hafif ısınklar bırakırken dirseklerimin üzerinde doğrulup ona baktım. Parlak gözleri ve ağırlaşmış gözkapaklarıyla bakışıma karşılık verdi. Hemen ardından hiç acele etmeden, ağır ağır bacaklarımin arasına ilerledi.

Ben çekingen bir tavırla itiraz etme fırsatı bulamadan nefesimi kesen bir öpücükle bana utanç duyma kısmını çoktan geride bıraktığımızı hatırlattı ve dudaklarımdan dökülen tek şey bir inilti oldu. Ayak parmaklarım kıvrıldı. Beni daha önce hiç hissetmediğim bir zevkin kıyısına sürüklüyordu. Sıcak. Giderek artan. Yalnızca attığım zevk çığlıklarıyla kaçabiliyordu.

İstediğim şey buydu işte. Aradığım özgürlük buydu. Kaçamak öpücüklerimiz tam da bu yüzden hiçbir zaman yeterli gelmemişti. Asla da gelemezdi.

Yumruklarım battaniyeyi kavrarken kalçalarımin havaya kaldırdım. Hemen ardından anı bir çığlıkla yeniden masaya yığıldım. Hiç mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde parçalanıp her zerremi dolduran öyle büyük bir mutlulukla yeniden bir araya gelmiştim ki sanki şimdiye dek hissettiğim ilk gerçek şey buymuş gibi geliyordu.

Davien doğrulup sırtarak dudaklarını yaladı. Yeniden üzerimdeki yerine dönmek için masaya çıktı ve bacaklarımin arasına geçti. Gözlerimiz buluştu. Heyecan, tereddüt, gerginlik – yaşadığım tüm duyguları onun gözlerinde görüyordum.

"Emin misin?" diye sordu. "En ufak bir şüphen bile varsa duracağız."

"Bir sürü şüphem var... bu an hariç her şeyden şüphe ediyorum ama seni istiyorum, Davien," dedim daha önceki sözlerimi tekrarlayarak.

Kendini öne doğru bastırdı. Gerginlik, sızı ve ani bir acı hissettim. İrkildiğimde Davien duraksadı.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedim onu yatıştırarak.

Neyse ki sözüme inandı ve kaldığı yerden devam etti. Kalçalarını benimkilere çarparken nefeslerimiz eş zamanlıydı. Onun hissine alışırken nefeslerim hızlı ve kesik kesikti. Ve hazır olduğumda hareket etmeye başladı. Onun güçlü, sağlam varlığını hiç o ilk birkaç hareketteki kadar hissetmemiştim. Karnımın hemen altında dönen çekirdeğin bu kadar ısınabileceğinin hiç farkında değildim.

Tek vücutmuş gibi hareket ediyor, arzumuzu nefes nefese zirveye taşıyorduk. Bu sefer doyuma ulaştığımızda birlikte yığıldık. Kollarıma yaslandığında ikimiz de coşku ve zevkle birbirimize dolandık. Davien geri çekildiğinde saf neşe dudaklarımdan bir kahkaha olarak döküldü ve birbirimize gülümsedik — yalnızca birbirine âşık iki kişinin anlayabileceği samimi bir anlayışla.

"Bu... bu..." Kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordum.

Dudakları şehvetli bir sırtışıla ağır ağır kıvrıldı. "Bu yalnızca ilk turumuzdu."

Davien bir kez daha dudaklarımızı buluşturduğunda yeniden mutluluk sancılarına yuvarlandık.

yirmi sekiz

Şafak sökmeden çok önce uyandığımdan güneş ışığının odaya süzülmesini ve Davien'in yanaklarını ısıtmasını izliyordum. Battaniyelerin altında birbirimize sıkıca sarılmış, soğuk havadan korunuyorduk. Uzun zamandır olmadığı kadar derin bir uyku çekmiş ve dün gece yaşananlardan kalma küçük bir mutlulukla uyanmıştım.

Ancak o derin ve deliksiz uykuya geri dönmek yerine, Davien'in bu görüntüsünü hafızama kazıyabilmek için uyanık kalmayı tercih etmiştim. Bu birlikte geçirdiğimiz ilk ve tek sabahı. Muhtemelen gözlerimi bir erkeğin kollarında açacağım tek seferdi. Davien haklı çıksa ve Joyce'un bana verdiği zehir aslında sevgi olmasa bile bunun peşine düşeceğimi sanmıyordum.

Bunun nedenlerinden biri hâlâ âşık olmaktan korkuyor olmamdı. Ve artık beni Davien gibi tanıyan, beni olduğum gibi kabul edip tüm yaralarımın rağmen beni isteyen, yalnızca varlığıyla bile yüzümüne saçma, imkânsız ama yine de harika bir gülümseme konduran birini bulmanın imkânsız olması da listeye eklenmişti.

Davien kıpırdandığında geçirdiğimiz huzur dolu, büyülü saatlerin dağılmaya başladığını hissettim. Çok geçmeden kalkacaktık. Kıyafetlerimizi giyecek, kahvaltı edecek ve ritüeli planlamaya koyulacaktık. İçimde taşıdığım büyüyü ona verecektim ve sonrasında yalnızca Peri Kralı'nın hatıralarında bu dünyada yaşayacaktım.

Davien'in gözleri ağır ağır açıldı. Uykulu gözlerini kırıştırıp yüzüne gelebilmemiz için bana döndü. "Günaydın," diye mırıldanıp dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce burnunu benimkine sürttü.

"Günaydın," diye tekrarladım gülümseyerek.

"İyi uyudun mu?"

"Deliksiz uyudum. Sen?"

"Hayatımın en iyi uykusuydu." Gerinirken kaslarının gerildiğini hissettirdi. Bu his, boş ve sızlayan özümü yeniden keyfini çıkarmak için hâlâ çok yorgun olduğum bir arzuyla doldurdu. "Perilerle ilgili eski halk hikâyelerinin tahmin ettiğimden daha doğru olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Öyle mi?"

"Bir insanı kaçırıp onu kendi dünyama götürmenin beni böylelikle neşeyle dolduracağını ve hayatımın en iyi uykusunu çekmemi sağlayacağını bilseydim bunu çok önceden yapardım."

Kahkaham üzerimizdeki kirislerde yankılandı. "Başka bir insanı kaçırsaydın çoktan ölmüş olurdu."

Dudaklarını büzdü. "O hâlde belki de büyümü çaldığın için sana daha önce düşündüğünden daha minnettarımdır."

"Artık büyüyü sahibine verme zamanı geldi." Uzuvarımı üzerinden çekip doğrulacağım sırada kollarını bedenime doladı. Beni sıkıca tutup yanına geri çekti. Sırtımı göğsüne yaslayıp bedenleriyle benimkini sarmaladı. Birbirimize akla gelebilecek her şekilde mükemmel uyuyorduk.

"Birazcık daha," diye fısıldadı. "Bu sabaha dair her şeyi hatırlamak istiyorum."

"Seni nasıl reddedebilirim ki," diye mırıldandım. Aşk kavramı hâlâ beni dehşete düşürse de çok geçmeden farklı dünyalarda olacağımızdan bu duyguyla yüzleşmeye pek gerek yoktu sanırım. Bu, kesinlikle kendimi fazla kaptırmaktan korumanın yollarından biriydi.

"Güzel, o hâlde seni tam da istediğim yerde... Bu da ne? Dün gecenin karanlığında fark etmemiştim." Düşüncelerini kendine

saklamaya karar verdi ve parmağını sırtıma bastırıldığını hissettim. İrkilip titrek bir nefes aldım. "Katria?"

"O... Üzerinden uzun zaman geçti."

"Anlatmak istemiyorsan sorun değil, buna mecbur değilsin." Sesindeki acıyı duymuş olmalıydı.

Bu adam karşısında kelimenin tam anlamıyla çaresiz olmalıydım çünkü her şeyi anlatmaya başladım, "Anlatmak istiyorum. Uzun zaman önceydi... en küçük kardeşim Laura doğmadan önce. Helen'in eziyetleri o gün dur durak bilmiyordu, ben de çatıya kaçtım." Gözlerimin önüne altı yaşındaki hâlim geldi. Joyce ve Helen hayatıma kısa süre önce girmişti. "Helen beni çatının kenarına kadar kovaladı. Durmadan üzerime gelmeye devam etti. Durmak nedir bilmedi. Çatının kenarına çok çabuk ulaştık ve ikimiz de aşağı yuvarlandık. Düşerken benim altımda olduğunu gördüğümü anımsıyorum. Daha sonra bir şekilde ona yetiştim. Kollarım ona dolandı ve malikânenin etrafında uzanan yürüyüş yoluna sertçe indik. Sırtım taşa çarptı o da üzerime düştü."

Burnuma dolan yanık et kokusuyla yüzümü buruşturdum. "Daha sonra olan her şey bir bulanıklıktan ibaret. Şoka girmiştim, yani öyle sanıyorum... Ama sırtım o kadar kötü durumdaydı ki yarının dağılanması gerekiyordu. Joyce demir bir kürek ve birkaç şömine aletiyle tam da bunu yaptı."

O gün Joyce'un neredeyse benim için endişelendiğini görmüştüm. Bütün bu süre boyunca korkmuş, hatta dehşete düşmüş görünüyordu. Yine de babam çaresizce olan biteni izlerken onun ardı arkası kesilmeyen fısıltıları hâlâ kulağımdaydı, *Canavar, ucube yaratık. Burada olduğum için çok şanslısın, demişti babama, neyse ki bunun icabına bakabilirim.*

"İyileştikten sonra çatıya ya da yüksekteki herhangi bir yere çıkmama izin vermediler. Joyce bu olaydan sonra benden daha çok nefret etmeye başladı. Sanırım neredeyse Helen'in ölmesine neden olduğum içindi." Çok geçmeden babamı giderek daha uzağa gön-

dermeye yönelik uzun süreli girişimlerine başlamıştı... ve ben de bir canavar olarak hizmetkârların odasına gönderilmiştim.

"Olanlar senin suçun değildi." Parmaklarını yaraların üzerinde gezdirirken iç çekti. "Keşke katlandığın her acıyı yok etmeye yetecek kadar büyüm olsaydı da hiçbirini bir daha asla yaşamak zorunda kalmasaydın."

"Eh, ailem beni daha çok —olması gerektiği gibi— sevseydi beni seninle evlenmem için satmazdı." Parmaklarımı onunkilere geçirdim.

"Bu asla bir mazeret olamaz."

"Biliyorum ama benim umut ışığım olman kendimi daha iyi hissetmeme neden oluyor."

"O hâlde bir faydam olduğuna sevindim," diye mırıldanıp bana daha da yaklaştı.

Kalkmaktan başka çaremiz kalmayana dek birlikte yattık. Fakat şafak, bütün peri halkına karşı sorumluluğum kadar amanvermezdi. Nihayetinde Davien'in kolları gevşedi, ikimiz de fazlasıyla oyalandığımızın farkındaydık.

"Umarım Shaye ve Giles bugün geri döner," dedi pantolonunu üzerine geçirirken.

"Umarım. Gerçi iyi olduklarını görmeyi ne kadar çok istesem de dün gece gelmemelerine sevindim." Davien da benim gibi sırttı. Gözleri muzip panitularla ışıldıyordu. Beni öpmek istiyordu; artık yüzündeki bu ifadenin ne anlama geldiğini biliyordum. Sırf dudaklarına yapışabilsin diye neredeyse ona ilerleyecektim.

"Aramızda kalsın ama ben de aynısını düşünüyorum."

"Pekâlâ, bu ritüel için ne yapmamız gerek?" diye sordum, artık giyinmiştim.

"Bak, Vena'nın verdiği şeyi sana da göstereyim." Davien içinden birkaç katlanmış kâğıt çıkarıp hepsini masanın üzerine, battaniyemiz az önce durduğu yere yaydı. Son olarak da haftalar önce büyümünü içine doldurmaya çalıştığım cam kolyeyi çıkardı. "Yapacağımız şey hâlâ aynı — tahttan feragat edeceksin ve böylelikle kolyeyi kralın büyüyle dolduracaksın sonra da onu bana vereceksin. Göl

bu gücü çıkarmana yardım edecek bir katalizör olacak. Seni tahtın vârisi olarak kutsayacağız. Böylelikle büyünün biraz daha uyanacağını ve daha kontrol edilebilir olacağını umuyoruz.”

Sayfaları dikkatle tararken yazılanları bir mantık çerçevesine oturtmaya başladım. Bir tür örüntü, bir ritim vardı. Belki dün geceki kısa büyü dersimizde anlattıklarının bir kısmını idrak etmiştim.

“Bir öneride bulunabilir miyim?” diye sordum.

“Ne istersen.” Bana meraklı gözlerle bakıyordu. Neden böyle bir şeye kalkıştığımı merak ettiği açıktı.

“Şurada... bana kalırsa bu sözü söyleyen ben olmalıyım, sen değil.” Vena’nın bizim için yazdığı metnin bir kısmını işaret ettim.

“Neden ki?”

“Emin değilim... Bence...” Doğru sözcükleri bulmaya çalışırken mırıldandım. “Daha akıcı olacağını düşünüyorum. Ritüelin işe yaramasını sağlayacak. İçimden bir ses böyle söylüyor. Ama... nasıl açıklayabilirim ki...”

“Gerek yok.” Kelimelerle olan mücadelemi durdurdu. “İçgüdülerinin doğruluğu defalarca kez kanıtlandı. Belki içindeki büyü seni yönlendiriyor belki de doğuştan sahip olduğun bir yetenek, nedeni ne olursa olsun sana güveniyorum.”

“Güzel çünkü birkaç değişiklik daha yapacağım.” Ona hınzır bir gülümsemeyle baktığımda kıkırdadı.

“Söyle bakalım.”

Kahvaltıyı Vena’nın ritüelleri üzerine tartııp ayarlamalar yaparak geçirdik. Başlarda biraz garipti. Ne derse desin, haddimi aşacağıma dair endişelerimi bir türlü üzerimden atamıyordum. Karşımda Fesî, Kralı vardı. Onu sorgulamak benim ne haddimeydi?

Fakat Vena gibi bazı perilerin büyüleriyle eşsiz bir uyum yakaladığını ve ritüelleri görebildiğini söylemişti. Belki de bana da içimdeki büyü rehberlik ediyordu. Ona güveniyordum.

Nihayet dışarı çıktığımızda güneş gökyüzünde tepedeydi. Sis

sanki canlı bir duvar gibi hâlâ kalenin etrafını kuşatıyordu. Sanki gökyüzünde yüksek bir yerde süzülüyormuşuz da bulutlarla sarmalanmışız gibiydi.

"Hazır mısın?" diye sordu Davien.

"Hazır olmamak için hiçbir nedenim yok." Elimdeki kolyeyi eklemelerim beyazlaşacak kadar sıkı tutuyordum. İç çamaşırlarıma kadar soyundum ve güneş omuzlarıma vurmasına rağmen neredeyse şimdiden titremeye başlamıştım. Kaleden çıkmadan önce ateşi harlamam doğru bir karar olmuştu. Ne olursa olsun, bu iş biter bitmez hiç vakit kaybetmeden şöminenin sıcaklığına dönecektim.

"Ne zaman başlamak istersen."

Derin bir nefes alarak kendimi hazırlayıp suya adım attım, sıvılaşmış buz gibiydi. Takırdayan dişlerimin arasından bir nefes verip kendimi gölün zeminini kaplayan pürüzsüz çakıl taşlarının üzerinde yürümeye zorladım. Ben hareket ettikçe suda oluşan küçük dalgalar Ortadiyar'da geçirdiğim ilk gecemde gördüğüm yıldızlar gibi parlıyordu. Çevreme yayılan, bana seslenen büyüü hissedebiliyordum. Sisin içinde duyduğum belli belirsiz şarkı, sanki kaynağı gölün merkezinin derinliklerinde yatıyormuş gibi yeniden yankılanmaya başladı.

Su karnımın alt kısmına değdiğinde duraksadım. Titreyerek, sahip olduğum sıcaklığın son parçalarını da korumaya çalışarak kollarımı bedenime doladım. Beni devam etmeye zorlayan tek şey arkamdan suya giren Davien'di. Su kaburgalarıma değdiğinde keskin bir nefes aldım.

Davien arkama gelip durdu. O en az benim kadar üşüyormuş gibiydi. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

"Pekâlâ." Ses tonu ciddileşirken içinde bulunduğumuz atmosfer değişti, bakışları odaklandı. İçimdeki, hemen şuracıkta çıkarmaya kararlı olduğu büyüye bakmaya geri dönmüştü. "Aviness'in vârisi, bu vahşi toprakların gerçek hükümdarı, kadim kralların gücünün bekçisi, bu sulara bir kadın olarak adım attın ancak bir kraliçe ola-

rak çıkacaksın." Bir elini kaldırıp boynumdan omuzlarıma, köprücük kemiğime ve göğsüme inen çizgiler çizdi. "Tebaanın sadık bir üyesi olarak, seni kutsal suyla meshediyorum."

"Kutsamanı kabul ediyorum." Parmağımın ucuyla onun da vücuduna parlak şekillerin ana hatlarını çizdim, sarmallar ve noktalar birbirleriyle pek alakası yokmuş gibi görünse de hepsi, *Seni görüyorum, seninle birim*, diyor gibiydi. "Aviness'ın aracı benim."

Bir anda derin bir nefes alıp suya daldım.

Başım suyun altına girdiği an bedenimi bir sıcaklık sardı. Gözlerimi açtığımda suyun altında bekleyen düzinelerce gümüş renkli silüet gördüm. Her birinin başında kalenin vitray camlarından tanıdığım sırça taçlar vardı. Yüzeye çıktığımda çok içinde geriye doğru yüzerek yitirdiğim suyu öksürdüm. Davien'in eli omuzlarımı kavradı.

Bu planımızın bir parçası *değildi*.

"Ne oldu?"

"S-suyun a-altında birilerini gördüm," dedim kekeleyerek, dışlerimin takırdamasının nedeni artık soğuk değildi. Suya daldığım anda hissettiğim sıcaklık tıpkı parıldayan su gibi hâlâ beni sarmalıyordu. Tenimi gökkuşağı rengindeki noktalarla kaplı, yanardöner, açık gri bir renge boyamıştı. "Ne?" Kollarına tutunmuşken kelimeleri bir araya getiremiyor gibiydim.

"Buraya bunun için geldik," dedi Davien bana güven vermeye çalışarak. "Korkma. Tereddüde düşme. Bir kraliçe gibi kutsanmaya teslim ol."

Shaye'in haftalar önce bana söylediği sözü düşündüm – *başım dik yürü, damarlarında kralların gücü akıyor*. İçimdeki büyüün beklentilerini karşılamak için bunca zamandır numara yapıyordum. Bunu biraz daha sürdürebilirdim. Davien'dan uzaklaşıp doğruldum. Elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen suya hâlâ ihtiyatla bakıyordum. Silüetleri buradan göremesem de suyun altında gözlerimi açarsam bir kez daha orada olacaklarını biliyordum.

Gözlerimi kapayıp yankılanmaya devam eden müziğe odaklanmaya karar verdim. Ne kadar çok odaklanırsam ses o kadar yükse-

liyor gibiydi. Bana güç veriyor, aklıma biyolojik annemi getiriyordu. Başardığım her şey için gurur duyarak Ötediyar'dan bana sevgiyle baktığını hayal ettim.

Kolyeyi iki elimle göğsüme bastırdım ve bilincimin bedenimden ayrılmasına izin verdim. Büyüyü, Davien'in sözleriyle müziğin arasında bir yerlerde bulacaktım. Ve o gücü, bu cam kolyeyi tuttuğum kadar sıkı tutmayı başardığımda onu her şeyimi verdiğim adama teslim edecektim.

"Yeminime hazırım." Bir şekilde, sesim artık kulağıma bana aitmiş gibi gelmiyordu. Daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak ve kendinden emindi.

"Halkını savunacağına ve rehberlik edeceğine yemin ediyormusun? Kaderin ve ailen tarafından sana bahşedilen kadim büyüyle onları koruyacağına? Sınırlarımızı güçlendirmek ve devamızı savunmak için doğruluk ve adaletle hükmedeceğine?" Davien, Vena'nın bize verdiği kâğıttaki sözleri tekrarlıyordu. Sözlerini benim eklemelerimden biriyle tamamladı: "Tüm hürmetin ve ciddiyetinle bunlara yemin ediyormusun?"

"Ediyorum."

"Seni yoldan çıkarabilecek tüm arzuları terk edecek misin?"

"Edeceğim."

"Gücünün her zerresini halkımızı sonsuza dek ilerletmek, korumak ve saymak için kullanacak mısın?"

"Hepsini ve daha fazlasını yapacağıma yemin ederim." Gözlerini kırptırarak açtığımda karşımda onun zümrüt renkli bakışlarını buldum. Davien'in dudakları hafifçe aralanmıştı. O da hissedebiliyordu. Doruk noktasına ulaşan müziği duyup duyamadığını merak ettim. Kulaklarımı su, ruhumu ise Peri Krallarının büyüğü gibi doluruyordu. "Özgür iradem ve bütün içtenliğimle yemin ederim."

"O hâlde olduğun kadın olarak son nefesini al ve bir kraliçe olarak yeniden doğ." Öne doğru eğilip ellerini omuzlarıma yerleştirdi. Derin bir nefes aldım ve Davien beni suyun içine itti. Bu sefer beni bekleyen şeye hazırlıktıydım.

Suyun altında tezahüratlar ve sanki dün geceyi geçirdiğimiz kaleden üç kat daha görkemli bir salonda çalışıyormuş gibi etrafımda süzülen neşeli bir senfoni duydum. Uzun zaman önceki kral ve kraliçelerin alkışları beni ve her gözeneğimden yayıldığını hissedebildiğim büyüğü destekliyordu.

Davien beni yeniden suyun yüzeyine çekti. Serin havayı açgözlülükle ciğerlerime doldurdum. Gözlerimi kırptıştırarak gökyüzüne baktım ve bu sonsuz gücün tadını çıkardım.

İstesem, cesaret etsem, bu dünyayı değiştirebilirdim.

Hemen ardından gözlerim gök kubbeden inip onu buldu. Bu güçle yaptığım ilk ve son şey, onu hâlâ ellerimde tuttuğum kolyeye doldurmaktı. Davien diz çökerken ben ayakta duruyordum. Sıra birlikte yazdığımız kısma gelmişti.

Kulaklarımı dolduran müzikle, içimde yaşayan büyüyle hareket ettim. Etrafında dolaşıp biraz önce suyla vücuduma çizdiği şekillerin aynılarını çizdim. Yeniden önüne geldiğimde durup kolyeyi öne uzattım.

Davien merak ve beklenti içinde bana bakıyordu. Yavaşça elini kaldırdı. Hayatı boyunca istediği her şey bir dokunuş uzağındaydı.

Büyü vücudumdan çekilmeye başladı. Geçen her saniye tükendiğimi hissediyordum ve bundan sonra söylenmesi gerekenleri söyleyecek takatim kalıp kalmayacağını merak ettim. Ancak çok yaklaşmıştık. "Tahttan ferag--"

Aniden gölgelerden yapılmış bir ok avucumdaki kolyeyi düşürdü ve ritüelin oluşturduğu güç neredeyse duyulabilir bir çar sesiyle paramparça oldu.

yirmi dokuz

Bir anlığına şaşkınlıktan donakaldım. Davien sanki gördüğüne inanmıyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak daha az önce kolyeyi tutan, öne uzanmış elime baktı. Hemen ardından eşzamanlı olarak tepki verdik.

Davien sudan sıçrayıp okun geldiği yöne doğru döndü. Ben de kolyenin gölün cam gibi yüzeyinin altına battığı yere doğru atıldım. Biraz önce kulaklarımı dolduran şarkı aniden kesilmişti. Su soğuyor, yeniden buz gibi geliyordu. Suyun altında gözlerimi açmama rağmen hayaletimsi siluetlerin hiçbirini göremedim. Sanki kolye yalnızca içimdeki büyüye değil, gölün, bütün bu yerin büyüsunu içine hapsedmişti.

Elimdeki kolyeyle yeniden suyun yüzeyine çıktığımda korkunç teorimin doğrulandığını gördüm.

Kalenin çevresini sarıp koruyan sis güneş ışığının altında dağılıyordu. Sanki üzerindeki kefen çekilip bir kenara atılmış gibi, içinden geçtiğimiz seyrek, çıplak orman kusursuz bir netlikle açığa çıktı. Ağaçların arasına boyunlarından ve omuzlarından öfkeli gölgeler saçan on Cellat dizilmişti.

Aviness'in gücünü toplamak istemiştım... ama bu kadar başarılı olmayı ne istemiş ne de aklımın ucundan geçirmiştım.

Davien en yakındaki Cellat'a ilerledi. Diğer ikisi sıradaki yer-

lerini terk edip ağaçlardan birinin gölgesinden gözden kayboldu. Sağ tarafımdaki hareketlilik dikkatimi Davien'dan uzaklaştırdı. Az önceki iki Cellat kalenin gölgesinde yeniden ortaya çıkmış, bana doğru koşuyorlardı.

Gözlerim Davien ve kolye arasında hızla gidip gelirken elim ayağım birbirine dolandı. Artık üç Cellat'la birden mücadele ediyordum. Davien güçlüydü ve Ortadiyar'da geçirdiği zaman gücüne güç katmıştı ama kralların gücü olmadan üç kişiye kafa tutamayacağımı biliyordum. Bakışlarımı yeniden neredeyse bana yetmiş ve aceleyle suyun derinliklerine doğru ilerleyen iki periye çevirdim.

"Sakın bir adım daha atmayın," dedim. "Kralların gücü benimle."

"Buraya tam da bu yüzden geldik." Bana yaklaşan adamın dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Beni onu kullanmak zorunda bırakmayın." Sesim titremiyor olsa çok daha göz korkutucu olabilirdim.

"Sanki yapabilirsin de. Büyüyü çoktan bedeninden çıkardın. Artık yalnızca acınası bir insandan ibaretsin."

"Katria, kaç!" Davien avazı çıktığı kadar bağırdı. Bir anda bedeninden bir ışık patlaması yayıldı. Son saniyede bakışlarımı ondan uzaklaştırmayı başardım. Cellatların gözleri kamaşmıştı. Suyu aceleyle tekmeleyerek ata doğru koştum. Su sığlaşana dek pek de hızlı ilerlediğim söylenemezdi ancak o zamana kadar Cellatlar çoktan kendilerine gelmeye başlamıştı. Davien'dan yükselen boğuşma seslerini duydum.

Ona bir bakış attığımda birbiri ardına gelen saldırıları savuşturduğunu gördüm. Geri çekildiğinde parmaklarından —uzun ve ölümcül— pençeler çıktı. Yeni silahlarını saldırganlardan birinin yan tarafına sapladı ancak gözümün ucuyla gördüğüm iki adam öfkeli domuzları aratmayacak bir hızla bana doğru atıldığında kadının yere düşüşünü izleyemedim.

Elimizdeki en iyi şans attı. Onlara kafa tutamazdık. Kaçmaktan başka çaremiz yoktu. Neyse ki aygırı öldürmek henüz akıllarına gel-

memiştii. Atı eyerli tutmayı akıl ettiğii için geçmişteki Katria'ya bir teşekkür gönderdim.

Kaleye çıkan basamaklardan açık kapının çevresinde büyümüş sarmaşıklara tutundum ve zıplarken kendimi çekmek için onları kullandım. Garip bir pozisyonda atın sırtına indim ve bacaklarımı iki yana açıp ayaklarımı üzengilere geçirmeye çalıştım. Cellatlardan biri bana yetiştiğii sırada dengemi sağlamıştım. Adamların atı ürküten hareketleri ve benim bağırışım arasında aygır Davien'la beni gafil avlayan oktan bile daha büyük hızla öne atıldı.

Daha fazla ok hızla yanımdan geçerken dizginleri kavrayıp eyerde eğilerek farklı yönlere saptım. "Davien!" diye bağırdım. Omzunun üzerinden bir bakış attığında ona doğru ilerlediğimi gördü.

Davien bir kez daha ellerini bir araya getirerek bir ışık patlaması oluşturdu. Ellerimi gözlerime yine son anda siper ettim. At ise o kadar şanslı değildi; irkilip şaha kalktı. Hayvanı elimden geldiğinde yatıştırıp ilerlemeye teşvik ederken dizginlere canım pahasına tutunuyordum. *Bana güven*, diye yalvardım aygıra sessizce.

At gerçekten de iyi eğitilmiş, krallara yaraşır bir binekti, kısmen kör olmasına rağmen ilerlemeye hâlâ devam ediyordu. Elimi Davien'a uzattım. Üç Cellat hemen arkasındaydı. Işık numarası geçen seferkinden daha az etkili olmuştu ve üçüncü kez işe yaramayacağına dair şüphelerim vardı.

Kollarımızı kenetledik ve atın üzerine atlamasına yardım ederken dudaklarımdan bir inilti döküldü. Davien güçlü bir sıçrayışla atın sırtına tıpkı benim gibi garip bir pozisyonda indi ve bu sırada beni neredeyse düşürecekti. Dengemi sağlamakla meşgulken dizginlerdeki kontrolümü kaybettim ve at yoldan saptı.

"Aldın mı?" Sorusu çaresizlikle dolup taşıyordu.

"Evet." Kolyeyi sağ elimde sımsıkı tutuyordum. Ona göstermek için ne parmaklarımı açmaya ne de atın dizginlerini bırakmaya cesaret edebildim.

"Dörtmala sür," deyip bana sıkıca tutundu. Üstümüzdeki sınırlıklam iç çamaşırlarımızla kaçmaya başladık.

On Cellat'tan yedisini geride bırakmayı başarmıştık ama gözlerini Davien'in son ışık patlamasından korumayı başaran üçü yanından hızla geçtiğimiz ağaçların gölgelerinden fırlayıp duruyordu. Bağırıp çağırıp delirmiş gibi kahkahalar atarak üzerimize bir şeyler fırlatıyorlardı.

Atı bir sağa bir sola yönelterek gölgelerden olabildiğince kaçınmaya çalışıyordum. İstediğim son şey Cellatlardan birinin aniden önümüzde belirmesiydi. Tek umudum onların üzerimize bir şeyler isabet ettirme şanslarını at sürme becerimle bertaraf edebilmektir.

"Bunu başarabilirsin," diye cesaretlendirdi beni Davien. Sözlerini bitirir bitirmez Cellatlardan biri yakınımızdaki ağaçlardan birinde belirip üst dallara atladı. İçgüdüsel olarak bakışlarımı yukarı çevirdim. "Önüne bak," diye kızdı Davien. Pençelerinin Cellat'ın bedenine saplandığını görmesem de çıtırdayan kemiklerin, attığı tiz çığlığın ve arkamızda yere düşerken çıkardığı gümürtüyü duydum.

Bu saf dışı kalanların ilki miydi yoksa ikincisi mi? Ya da göldeyen benim görmediğim başka Cellatların da icabına bakmış mıydı? Öyle olduğunu umdum.

"At sonsuza dek bu tempoda ilerleyemez," Davien'a bir bakış attım.

"Pelerinlerindeki ritüel çok geçmeden tükenecek. Böyle gün ışığının altında kullanmak güçlerini daha fazla tüketiyor. Onları geride bırakabiliriz," diye bana güven verdi.

Çok geçmeden, kalan iki Cellat da bizi kovalamayı bırakmıştı. Ağaçların arasından geçebilmek için dikkatimi yeniden önüme çevirdim. Başka bir Cellat ağaçlardan birinin tepesinden üzerime atladı ancak hedefini tamamen ıskaladı.

Artık ata yetişmeye çalışan yalnızca üç kişi kalmıştı. Davien haklıydı. Onları geride bırakabilirdik. *Bunu başarabilirdik.*

Ne var ki tam bunu düşündüğüm sırada atımızın burnunun dibinden hızla geçen ok hayvanının şaha kalkmasına neden oldu. Atın üzerinde kalmayı başardım ancak Davien hayvana benim kadar iyi tutunamadı. Dengesini kaybederken beni de kendisiyle birlikte

çektığını fakat daha sonra ikimizin de düşmemesi için ellerini bıraktığını hissettirdi.

"Davien, hayırlı" diye bağırdım aygır ön ayaklarını yere indirirken.

"Kaç!" diye bağırarak karşılık verdi. "Sakin durmal" Davien ayağa fırlayıp pençelerini tekrar çıkardı ve kalan Cellatlara döndü.

"Ben..."

"Kaç dedim!" diye sözümü kesti, itirazımı daha başlamadan tahmin edip. "Sana ya da kolyeye ulaşmalarına izin vermeyeceğim."

Yapış yapış, sıcak, mide bulandırıcı bir his bedenimi ele geçirerek soğuk havayı nemli tenimden defetti. Arkamı dönüp gitmem hâlinde onu şuracıkta öldüreceklerdi. Bunu yapamazdım... ama yapmak zorundaydım.

"Katria, kaç!" diye bağırdı son bir kez daha.

Bedenimi yanıp geçen bir acıyla atı dürtükledim ve bir kez daha dörtmala ilerlemeye başladık. Uzaklaşıyor olsam da gözlerim hâlâ onun üzerindeydi. Kalan üç Cellat'tan ikisinin Davien'in üzerine çullanmasını izledim, artık yalnızca bir tanesi benim peşimden geliyordu.

Geri dönmek zorundayım.

Geri dönemezdim.

Geri dönmezsem onu öldüreceklerdi.

Onu öldürmelerine müsaade edemezdim. Onu seviyordum. Geri dönmeliydim.

Hayır, içimdeki mantığın sesi nazik ve sakindi, tam da onu sevdiğin için geri dönemezsin. Geri dönmek yanlış türden bir sevgi olurdu, onun en içten dileklerini hiçe sayan pervasız bir sevgi. Kendi isteklerimi onunkilerin üzerinde tuttuğum bencil bir sevgi olurdu. Geri dönmek, Giles ve Shaye'in korumak için hayatlarını verdiği sayısız perinin büyüsunü onlara teslim etmek anlamına gelirdi.

Sevgi bu seçim miydi?

Gözlerimi yumup Davien'in uzaklardan yankılanan acı çığlığıyla mümkün olabilecek en korkunç şekilde uyum sağlayan hüsrana ve ısırap dolu bir çığlık koyuverdim.

Onu öldürmeyin, diye yalvardım kadere, şansa, sesimi duyacak herhangi bir kadim tanrıya. Belki de Boltov onu canlı istiyordu. Midem kasıldı. Hayır, onu Sema Sarayı'na götürmeleri hâlinde sonu ölümden daha beter olurdu.

Öyle ya da böyle Davien ölecekti ve ona onu sevdiğimi açıkça söyleme fırsatım hiç olmamıştı.

Atı dehleyerek bir oktan daha sıyrıldım. Dur durak bilmeden, gölgelerden kaçınarak sanki hayatımız buna bağlıymış gibi kaçmaya devam ettim. Pelerinindeki büyüü tüketip gözden kaybolan Cellat'ın ardından bile hız kesmedim.

Boltov'un Cellatlarının aksine, Davien'in ıstırap dolu çağlıkları uzun süre peşimi bırakmadı.

otuz

Tepeden turnağa uyumuştum. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Tenim öylesine soğuktu ki hâlâ çatlayıp kanamaya başlamamış olmasına şaşıyordum. O sağlıklı ısıtısını kaybetmiş, yerini ayaklarımin altındaki çorak toprak kadar grimsi bir renge bırakmıştı. Vücudumdaki her kas sonu gelmez titremeler yüzünden kaskatı kesilmişti.

Zihnim bile buz tutmuş gibiydi. Buzun içine hapsolmuş düşüncelerim sessizdi. Kavrayabildiğim tek şey ilerlemek gibi görünüyordu. *Sürmeye devam et. Sakın durma.*

Bu yüzden görüş alanımın kenarında beliren bir gölge gördüğümde neredeyse tepki vermekte geç kalacaktım. Cellatlar nihayetinde bana yetişmişti. Artık büyü de ben de ellerindeydik ve Davien'ı bir hiç uğruna geride bırakmıştım.

"Katria!"

"Hayırlı!" Ona bağırarak karşılık verip atı hızlandırmaya çalıştım. Aygır tüm sabah dörtmala koştuktan yorgun düşmüştü. Artık bana sunabileceği bir şeyi kalmamıştı.

"Katria." Adam bana yaklaştı.

"Beni almana izin vermeyeceğim. Beni..." Nihayet döndüğümde bana doğru gelen adamın kim olduğunu fark ettim. "Giles?" dedim pürüzlü sesimle.

"Sen olduğunu tahmin etmiştim." Hızla yanıma geldi. Karşısında nasıl görüldüğümü hayal bile edemiyordum – üzerimde hâlâ yalnızca iç çamaşırlarım vardı, ıslak saçlarım düğüm düğüm olmuştu, vücudum çamur, toz ve kanla kaplıydı. "Ne oldu?"

Başımı iki yana sallarken sözcükler boğazıma dizildi. Bu hareketim bütün vücudumu derin uykusundan uyandırdı. Şiddetle titriyordum. Kesik nefesler alıp verdiğim, ciğerlerimi tamamen doldurmadan havayı hırıltılı bir şekilde verip yeniden nefes almaya kalkıştığım bir döngüye girmiştim. Elimdeki kolyeye baktım.

"B-ben... D-Davien... O."

Giles kaşlarını çattı. Ne yaptığımı biliyordu. Kralını Cellatlarla geride bıraktığımı biliyordu. Bunu Davien'in istediğine inanacak mıydı? Bir önemi var mıydı ki? Davien'a –Aviness'in vârisine– sırtımı dönmüştüm.

Ne yapmıştım ben?

"Bunları ben alayım." Giles ağır ağır atın dizginlerine uzandı.

"Devam etmek zorundayız. Oraya geri dönemeyiz."

"Tabii ki. Yakınlarda dün geceyi geçirdiğim bir ağaç var. Sis dağılıp pusulam yeniden çalışmaya başlayınca kuzeye ilerlemeye koyulmuştum." Konuşurken bir yandan da ceketini çıkarıyordu, tam da o sırada gömleğinin kanla kaplı olduğunu fark ettim.

"Yaralanmışsın."

"Yaralanmıştım. Bu yüzden kalede yanınıza gelemedim. Bunun yerine bir sığınak bulup kendimi iyileştirdim. Artık bir şeyim yok." Bunları söyleyiş şekli aslında söylemek istediklerini ele veriyordu – *Ben iyiyim, benim için endişelenmene gerek yok, asıl kendin için endişelen.* Giles ceketini omuzlarıma sardı. "Seni oraya götüreyim."

"İlerlemeye devam etmemiz gerek, güvende değiliz."

"Çok uzakta sayılmaz, hem bu hâlde ilerlemeye devam edersen soğuktan öleceksin," dedi Giles ciddi bir tonla. "Seni sıcak bir yere götürüp kurutmalıyız."

Daha fazla itiraz edemeyecek kadar yorgundum. Atın dizginlerini almasına izin verdim ve bizi izlediğim rotadan çıkıp çapra-

zına doğru yönlendirdi. Neyse ki hâlâ nispeten güney tarafında ve anayoldan uzaktaydı.

Ancak Cellatlar bu kolyenin bende olduğunu bildiği sürece hiçbir yer güvenli gelmiyordu. Taç ve sarayla beraber yoluna çıkan vâris de şimdi Boltov'un avucundaydı. Perilerin sorgusuz sualsiz hükümdarı olması için tek gereken kolyedeki güçtü.

Çok geçmeden iskeleti andıran ormanın büyük ağaçlarından birinin önüne geldik. Düşşarkısı ormanları kesinlikle daha yakını-mızdaydı. Buradaki ağaçlar daha büyük ve iyi beslenmişti ancak bir zamanla sisle kaplı ormandakiler gibi hayattan yoksundular. Neyse ki, zar zor olsa da iki kişinin sığabileceği kadar büyüktüler ve bizim de yaptığımız tam olarak buydu.

Ağacın gövdesindeki bir yarığa girdik. Giles atı görebileceğimiz ancak birisi ona saldırarak olursa bizi hemen göremeyeceği kadar uzağa bağlamayı önerdi. Başka bir atın daha ölümünü izlemek istemiyordum... ama kendi ölümünden kaçma isteğim daha ağır basıyordu.

"Ceketi bana geri ver. Kısacık bir işim var."

Söylediğini yaptım. Giles ceketi ağacın hemen önünde yere koydu. Çoraplarını, kemerini ve binici eldivenlerini çıkardı. Yumuşak toprağa birkaç çizgi ve daire çizdikten sonra tüm kıyafetleri üst üste istifledi. Birkaç büyüğü söz mırıldanıp toprağa dokunduğunda yeni giysiler belirdi – uzun bir tunik, tayt ve basit bir çift yarım bot.

Giysileri bana uzatırken özür dilercesine ekledi, "Elimden gelen en iyisi sayılmazlar. Şu an elimin altında pek malzeme yok ama hiç yoktan iyidir."

Doğru söze ne denirdi. Tuniği üzerime geçirir geçirmez vücudumun hâlâ ürettiği az biraz ısının kaçmasını engellediğini hissettim. Giyindiğimde Giles bana yaklaşıp bir kolunu bana sardı.

"Yanlış anlama," dedi gözlerini kaçırarak. "Tekrar yola çıkabilmemiz için seni olabildiğince çabuk ısıtmaya çalışıyorum."

"Yanlış bir şey düşünmedim," dedim yumuşak bir sesle. "Gözünün Şaye'den başkasını görmediğini biliyorum."

"Ona ne oldu? Ve Davien'a?" diye sordu en sonunda.

Aldımdağım titredii ancak nedeni soğuk hava değildi. Kelimeler boğazıma diziliyordu. Davien'ı geride bıraktığımda seçimimi yapmıştım. Artık onun en sadık müttefikleri karşısında bile —hayır, özellikle onların karşısında— kararımın arkasında durmalıydım.

"Dün akşam kaleye ulaştık." Başımı iki yana sallayıp hikâyeyi biraz başa aldım. "Sen ortadan kaybolduktan kısa süre sonra saldırıya uğradık. Allor'un saldırısına."

"Biliyordum." Alçak sesli bir küfür savurdu. "Önce beni tuzağa düşürdü."

"Kaçmayı nasıl başardın?"

"Asıl peşinde olduğu kişi ben değildim, bu yüzden de kaçtığımda arkamdan gelmedi ama onu siz içinüzden uzaklaştırdığımı ummuştum." Başını iki yana salladı. "Yanında kırık bir cam parçası vardı galiba. Belki de siste yönünü bulmak için kullandığı bir Aviness yadigarıdır."

Gözlerim kolyeye kaydı. Allor onu kendi başına bulduğunu söylemişti. Bahse varım, Boltoy'un sisin içinde yolunu bulması için bir şey ararken kolyeyle karşılaşmıştı. Başından beri bize oyun oynamıştı... ve biz de buna müsaade etmiştik. İçimdeki öfke bedenimi kıyafetlerin ya da Giles'in asla yapamayacağı kadar ısıttı.

"Sizin peşinizden gittiğini gördüm ama onu takip edemedim. Size yettiği demektir?"

"Evet. Shaye onu oyaladı; Davien'la kaçabilmemiz için dövuştü. Atım da mücadele sırasında öldü. Daha sonra kaleye ulaştık..."

Dün gecenin anıları gözlerimin önünden geçti. Yalnızca birkaç saat önce Davien'ın kollarında uyandığımı düşünmek imkânsız geliyordu. Hâlâ aynı gerçekliğin içinde olduğumu düşünmek. Bir insanın aynı gün içinde önce bu kadar doymuş ve sıcak, hemen ardından böylesine üşümüş ve buruk hissetmesi mümkün olmamalıydı.

"Ritüeli gerçekleştirdik." En sonunda kolyeyi saran parmaklarımı gevşettim. Birkaç parmağımı diğer elimi kullanarak kaldırmam gerekmişti çünkü tutuşum kaskatı kesilmişti. "İçimdeki bütün bu-

yüüy çıkardım ve bu kolyeye yerleştirdim. Hemen ardından tam gücümünden feragat edip her şeyi Davien'a vermeye başladığım sırada Cellatlar bizi buldu. Savaşık. Neredeyse kaçmak üzereydik. Daha sonra... Giles her şey o kadar hızlı oldu ki. Bir an benimle atın üzerindeydi, hemen ardından yere düşmüştü. Cellatlar etrafını sardı. Bana kaçmamı söyledi." Giles'in hüznüli gözlerine baktım. "Ne yapmalıydım? Bunun onun için — tüm halkınız için— ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Kolyeyi Boltovların almasına izin veremezdim... Ama bu... Bu..."

"Sorun değil," diye fısıldadı. Omuzlarındaki kolu sıkılaşıp beni daha da yakınına çekti. Tutuşu, Davien'inkinden çok başka şekillerde sıcak ve güvenliydi. "Doğru olanı yaptın."

"Neden ona ihanet etmiş gibi hissediyorum?" Sesim çatallandı. "Neden onu ölüme terk etmişim gibi hissediyorum?"

"Ölmesine izin vermeyeceğiz." Giles şu an sahip olmayı ancak hayal edebileceğim bir güce sahipti. Çok sayıda Cellat'ın tek bir periye saldırdığını görmeyen birinin gücüne.

"Boltov onu öldürmeyecek mi?"

"Ah, kesinlikle öldürecek." Giles'in yüzünden karanlık bir ifade geçti. "Ama öncesinde Davien'la alay etmeden değil. Boltov ona temiz bir ölümün onurunu bahşetmeyecektir. Davien bunu hak etmeyecek kadar uzun bir süre ondan kaçtı. Boltov onu öldürmeden önce bir güç gösterisi yapacak — son Aviness vârisini halkın önünde öldürmek isteyecek. Kimse ona karşı durmaya cesaret edemesin diye herkesin bu işin bittiğini bilmesini isteyecek. Bu da bize Sema Saray'ına sızmamız için zaman kazandıracağından aslında hata etmiş olacak."

"Tüm bunlara gerçekten inanıyor musun?" Sözleri içimi tehlikeye sokmuş gibi gelen bir umut ışığıyla doldurdu.

"İnanıyorum. Ama öncelikle sen nasıl hissediyorsun?"

"Ne?" Nasıl hissettiğim sorunlarımızın en küçüğüydü.

"Büyü artık damarlarında akıyor. Solmaya başladın mı?"

"Yorgunluktan ölüyorum," diye itiraf ettim. "Ama bunun gayet normal olduğunu sanıyorum."

"Doğru..."

Başımı iki yana salladım. "İyiyim. Devam edebilecek kadar iyiyim."

Başka seçeneğim yoktu. Giles'in beni durdurmasına izin vermemeycektim. Bir peri için canımı vermeye hazır olduğumun farkına varmak beni beklediğimden daha fazla etkiledi. İlk korku dalgasını bastırıp nefesimi düzenledim. Her şey bitene dek burada kalacaktım. Davien'in başında sırça taçla peri tahtına oturduğunu görecektim. Ya da bu uğurda canımı verecektim.

Giles bana kuşku dolu bir bakış attı.

"Henüz solmaya başladığımı düşünmüyorum. Burada hâlâ zamanım var," diye ısrar ettim.

"Pekâlâ. Ama tedbiri elden bırakma," diye boyun eğdi. "Her hâlükârda Düşşarkısı'na geri dönmemiz gerek. Seni geri götürmemiz gerekirse Karaltı'ya ulaşmanın en kısa yolu orası. Hem ihtiyacımız olan teçhizat ve müttefikler de orada. Yol üzerinde ya da oraya vardığımızda Shaye'le karşılaşacağımızı umuyorum ama karşılaşmazsak onu da kurtarmamız gerekecek."

"Boltov onun da yaşamasına izin verir mi?"

"Bir süreliğine, Davien'la benzer nedenlerden — saf değiştirmeye cüret eden bir Cellar'ın ıstırabının diğerlerine ibret olmasını isteyecektir. Muhtemelen çekeceği işkence haika pek de açık olmaz ama en az Davien'inki kadar acımasız olacağından eminim." Hissettiği duygular Giles'in ifadesinin gerilmesine, yüzünün asılıp kaşlarının çatılmasına neden oldu. Her zamanki uçarı hâli muazzam bir ağırlığın altında ezilmişti. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

Boltov ikimizin de kalbini verdiği perileri almıştı.

"Yola çıksak iyi olur," dedim ayağa kalkarken. Ağacın korunaklı gövdesi ve Giles'in sıcaklığını terk ettiğimde soğuk bir esinti bedenimi kamçıladı ve titrememi bastırmaya çalıştım.

"Yeterince ısındın mı?" Gözünden kaçmamış olmalıydı. "Solmaya mı başladın?"

"Ben iyiyim," dedim ısrarla bir kez daha. "Boşa harcayacak vak-

timiz yok." Kolyeyi boynuma takıp tuniğin altına sıkıştırdım. "Düşşarkısı'na ne kadar çabuk ulaşırsak Davlen ve Shaye'yi o kadar çabuk kurtarız."

Düşşarkısı'na olan yolculuğumuz soğuk, sessiz ve gerginlik içinde geçti. Aygır ikimizin ağırlığını taşıyamayacak kadar yorgundu, bu yüzden sırtında hâlâ tek başımaydım. Giles gerekirse daha hızlı kaçabilmem için ata binmem konusunda ısrarcı olmuştu.

Vahşi Orman Müritleri topraklarının sınır çizgisini görür görmez yüzümün buruştuğunu hissettim. Güvende olmamıza çok az kalmıştı. Vakit öğleden sonrayı geçmişti ve dinlenmemiz gerekirse, güvenli evin çok da uzakta olmadığını biliyordum.

"Gece boyunca ilerlemeye devam edecek mıyız?" diye sordum.

"Ben devam edebilirim." Giles gözlerini ata çevirdi. "Onun devam edebileceğini düşünüyor musun?"

"Çok zorlamadık, idare edebileceğini düşünüyorum. Eğer hıy-suzluk etmeye başlarsa ben de inip yürürüm."

"Fekâlâ, o hâlde..." Mürit topraklarının sınırını çizen çıplak toprak şeridin üzerinden geçerken Giles duraksadı.

Ben de hissettim. Daha doğrusu hiçbir şey hissetmedim. Bölgeyi çevreleyen bariyerin daha önce neden olduğu karıncalanma hissi yoktu. Buradaki toprak da çizginin öteki kısmında kalanla aynıydı.

"Yolunda olmayan bir şeyler var." Giles kafamdan geçenleri sesli dile getirdi. Bakışlarını bana çevirdi. "Planlarda bir değişiklik yapacağız. Güvenli eve gideceğiz ve sen orada kalacaksın. Ben de geri dönüp Düşşarkısı'nı keşfe çıkıp geri döneceğim."

"Hayır." Teklifini ânında geri çevirdim. "Önceki planımıza sadık kalıp sadece biraz daha dikkatli olacağız."

"Ama..."

"Dört duvar arasında bir başıma savunmasız bir vaziyette oturmayacağım. Dahası, eğer beni yalnız bırakırsan ve başıma bir şey gelirse—Boltov kolyeyi eline geçirirse—iş işten geçene dek olanlar-

dan kimsenin haberi olmaz. Yapabileceğimiz en iyi şey bir arada kalmak."

Söylediklerim üzerine düşünürken dudaklarını büzdü ama sonunda pes etti. "Öyle olsun. Ama en ufak bir tehlikede kolyeyi de alıp arkana bakmadan kaçacaksın. Düşşarkısı'na doğru sür ve gözlerini dört aç. Bolto'v'un bu gücü ne olursa olsun eline geçirmesine izin veremeyiz."

"Anlaşıldı." Buraya kadar gelip onca şeyi feda etmişken büyüğü şimdi ona teslim edemezdim.

Günün geri kalanında sessizce yolumuza devam ettik. İkimizin de havadan sudan konuşacak hâli yoktu. Güneş battıktan kısa süre sonra bir akarsuyun kenarında durup atın su içebilmesi için mola verdik.

"Hâlâ devam edecek takatin var mı?" diye sordu Giles. Saatler süren sessizliğin ardından sesi şaşırtıcı derecede yüksek gelmişti.

"Evet ama bunca zamandır yürüyen ben değilim. Sen ne durumdasın?"

"Göründüğümden daha dayanıklıyım."

"Gayet dayanıklı görünüyorsun." Ona yorgun bir gülümsemeyle baktım, o da güçsüz bir şekilde karşılık verdi.

"Yola koyulalım o hâlde."

Burnumuza is kokusu geldiğinde yıldızlar çıkmış, ay tepeye ulaşmıştı. Birbirimize ihtiyatlı bakışlar atıp kaşlarımızı çattık ama rotamızdan sapmadık. Fakat ağaçların arasından turuncu bir parlaklık görüldüğünde Giles kolunu yana uzattı.

"Bu hiç iyiye işaret değil," diye fısıldadı. "Burada kalsan iyi olur."

"Hayır, birbirtimizden ayrılmayacağız."

"Seni korumaya çalışıyorum." Sesi yorgun ve öfkeli geliyordu. Öfkesini yanlış yere odaklamış olsa da iyi niyetliydi.

"Biliyorum," dedim olabildiğince sakin bir sesle. "Ama buraya kadar geldim ve şimdi geri dönmeye hiç niyetim yok. Ne olursa olsun. Bu iş bitene dek hiçbir yere gitmiyorum."

Giles düşünceli gözlerle bana baktı ve hemen ardından iç çe-

kip pes etti. "Pekâlâ. Ama birisi soracak olursa sana geride kalmanı söyledim."

"İtirazın kayda geçti."

"Beni takip et ve fazla uzaklaşma, anayoldan ilerlemek istemeyiz." Bizi geçtiğimiz bir saattir üzerinde yürüdüğümüz aşınmış patikadan bir yan yola doğru uzaklaştırmaya başladı.

Gizlice ilerliyor oluşumuz içimi dehşetle dolduruyor, bir zamanlar gerçekten güvenli olduğunu düşündüğüm bu yerin eski hâinden artık eser kalmadığını vurguluyordu. Boynumdaki kol yeye dokunup Davien'i düşündüm. Onun için güçlü olmalıydım. Korkmak gibi bir lüksüm yoktu. Kadim kralların büyüünün bekçisi hâlâ bendim ve onu bu toprakları kurtarmak için gerçekten kullanabilecek kişiye teslim edene dek perileri Boltov'dan koruma amacı doğrultusunda elimden geleni yapmalıydım.

Çıtırdayan ateşin uzaklardan gelen sesi giderek yükseliyordu. Attan inip hayvanı ağaçlardan birinin alt dalına gevşekçe bağladım ve yolumuza yayan devam ettik. İkimiz de bu şekilde daha az göze batacağımız konusunda hemfikir olmuştuk. Düşşarkısı'nın üst kenanna yaklaşırken çalılarn arasına eğilip gizlendik.

Duman ciğerlerimi yakıyordu ve turuncu ışık artık daha da parlak bir hâl almıştı; neredeyse şafak ağaçların arasında söküyormuş gibiydi. Tuniğimle burnumu ve ağzımı kapamaya yeltendim ancak pek de faydalı olmalı. Gözlerim sulanıyor, ciğerlerim yanıyor olsa da durmadım. Ağaçların öteki tarafında ne olup bittiğini görmem gerekiyordu. İçimden bir ses buna pişman olacağımı söylese de Düşşarkısı'nı görmek zorundaydım. Tanık olmak üzere olduğum şeyi unutmam asla mümkün olmayacaktı.

Çalılarn arasından çıkıp en fazla üç gün önce sokaklarında dans ettiğim parlak şehrin için için yanan kalıntılarının üzerinde dururken haklı olduğumu anladım.

otuz bir

Düşşarkısı yanıp kül olmuş bir enkazdan ibaretti. Kızgın yıldızlar gibi kin dolu bir sıcaklıkla parıldayıp geri kalan öfkesini açığa çıkarmak için kıvılcımlar saçan bir şöminenin tüten akkorları gözümün önüne geldi. Bir anlığına kendimden geçmiş olmalıydım çünkü Giles adımı üçüncü kez seslenene dek beni sarstığının farkında değildim. "Katria."

"Her şeyi yakıp kül etmişler." Bütün o muhteşem işçilik alevler içinde kalmıştı. Periler ritüelleri sayesinde her şeyi hızla yapabilse de bu, karşımdaki manzaranın bir trajedi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Daha sonra aklım şehrin sakinlerine kaydı ve kafamda dönen tüm düşünceler bıçak gibi kesildi. Giles'a döndüm ve ellerimi omuzlarına yasladım. "Periler..."

"Biliyorum." Ellerimi ittirdi. Şehrin için için yanan kalıntıları gözlerinde yansıyor. Şehir... onun yuvası. "Ama sokaklarda pek fazla ceset görmüyorum."

"Pek fazla ceset" için farklı tanımlarımız olduğu aşikâr olsa da bir şey söylemedim.

"Bu da planımızın işe yaradığı anlamına geliyor."

"Plan mı?" diye tekrarlardım gözlerim hâlâ enkazın üzerindeyken. Tabii Dünya yüzyıllardır barıştan başka bir şey görmemişti.

Elbette zaman zaman küçük çatışmalar patlak verirdi ancak çok da önemli sayılmazlardı. Böyle bir şeyle asla boy ölçüşemezlerdi.

Periler başından beri bana Boltovların yol açabileceği dehşeti anlatmıştı ancak söylediklerini idrak etmekte başarısız olmuştum. Emrine amade büyüyle bile... hiç kimsenin bu düzeyde bir yıkıma yol açıp onlarca hayatı hiçe sayabileceğini düşünmemiştim.

"Evet, tüneli unuttun mu?"

Kafamdaki parçalar yeniden yerine oturmaya başladı. "Tünel... ama tamamlamamıştık ki."

"Herkesin dikkati sonbahar kutlamaları yüzünden dağıniken Vena her şeyin bittiğinden emin oldu. Davien ve kralların büyü-sü geri döndüğünden beri saldırı ihtimalinin artacağından endişeleniyordu." Giles temkinli gözlerle etrafı yoklarken ormana geri dönmeye başladı. "Plan, siviller kaçarken askerleri ve muhafızları şehri savunmak için konuşlandırıp Boltov'un güçlerini olabildiğince uzun süre oyalamaktı."

Düşsarkısı artık gözden kaybolmuş olsa da kan ve ateşle kırmızıya boyanmış sokakların görüntüsü zihnime kazınmıştı. Diğerlerinin ufacak bir yaşama şansı olsun diye geride kalan perileri düşündüm. Şahit olduğum manzara, bu düşünce muhtemelen şu an idrak edemediğim şekillerde yıllarca bana musallat olacaktı, bütün dikkatimi kendimi hayatta tutmaya yoğunlaştırmadığım zamanlarda.

Giles atın yanından geçip sola, dağlara doğru ilerledi.

"Atı bırakacak mıyız?"

"Onu yanımızda götürmek fark edilme riskimizi artırır, hem onu dağın altına da sokamayız," dedi.

"Haklısın. Kaç kişi tüneli biliyordu?" Üzerinde çalıştığımız sırada bunu sır olarak sakladığımız söylemezdi.

"Emin değilim. Rütbem o kadar yüksek değildi."

"Ama... herkes haberdar olmalı, değil mi? Böylece bir saldırı halinde ne yapacaklarını bileceklerdi?" Dudağımı ısırdım, omurgamı saran yapış yapış mide bulandırıcı histen bir türlü kurtulamıyordum.

"Tabii saldırı ânında bilgilendirilmedilerse... sadece emirlere uymaları söylenmiş olabilir." Giles bizi Düşarkus'ndan dağlara götürürken yolda bana bir bakış attı. Ağaçların tepedeki karanlık dallarının arasından donmuş zirvelerini görebiliyordum, aşağıdaki kızgın ateşleri yansıtıyorlardı. "Nereye varmaya çalışıyorsunuz?"

"Ya Allor da biliyorsa?" diye fısıldadım.

Olduğu yerde arkasını dönüp kocaman açılmış gözlerle bana baktı. "Demeye çalıştığın..." dedi alçak sesle. "Ama Shaye... Shaye geri dönüp onları uyarırdı."

"Bilmiyorum," dedim zayıf bir sesle. "İkisini bıraktıktan sonra olanları görmedim ve gölde Davien'la bana saldıran Cellatların arasında Allor yoktu."

Giles tek kelime daha etmeden dağa doğru koşmaya başladı. Sık ormanın içinden geçerken onu takip ettim. Daima yosunların üzerinde uykuya yatan ılık zerrecikleri yok olmuş, bu yüzden her şeye tehlikeli bir gölge çökmüştü. Boltov sanki elinin değdiği her yerde yaşamı yavaş yavaş kurutuyormuş gibiydi.

"Giles," diye tısladım uzaktan gelen dövüş sesleri duyduğumda. O ise koşmaya devam etti. Doğruca tuzağa düşecekti. Onu bileğinden tutup topuklarımı yumuşak toprağa bastırdım. Giles endişeli gözlerini bana çevirdi. "Dinle."

Benim duyduklarıma kulak verdiğinde gözleri daha da açıldı – bağırışlar, kahkahalar, homurtular ve ağlama sesleri. Ölmekten ucuz kurtulmuş perilerin seslerine benzemiyordu.

"Olamaz," dedi alçak sesle. Gözlerindeki umudun kaybolup ifadesinin daha da kararmasını izledim.

"Ağır ağır ilerleyeceğiz. Saklanmak zorundayız," diye fısıldadım. Başıyla onayladı.

Ateşten yayılan ılık ağaçların arasından sızmaya başladı, titrek alevler Giles, Oren ve Davien'la tünel üzerinde çalıştığımız yerden pek de uzakta olmayan dağın dik yamaçlarında parlıyordu. Işığa yaklaştıkça sesler daha net duyulmaya başladı.

"Kralın seni canlı istiyor. Bu yüzden kimse olay çıkarmayacak," dedi bir adam alayla.

"Tabii her işte küçük kazalar olabilir." *Bu, Allor'du.* Bakışlarım Giles'inkileri buldu – o da ben de aynı şeyin farkına varmıştık.

"Onu öldüreceğim," dedi alçak sesle.

"Bu şerefe layık olmak için cesedimi çiğnemen gerek."

Giles bir komployu paylaşıyormuşuz gibi başıyla onaylayıp yakınlarındaki bir ağaca ilerlemeye başladı ve arkasından gelmem için bana bir işaret verdi. "İyi tırmanır mısın?"

Çatıda olanları düşünerek ağaca baktım. *Tırmanmak yasak, Joyce ruhuma işlemişti. Yüksekçe çıkmak yasak. Ayaklarını zeminde tut...* alt olduğum yerde.

"Aslında tırmanma konusunda epey iyiyimdir," dedim hem kendime hem de ona itiraf ederek. Çünkü Joyce'un yasaklarına rağmen malikânenin dış duvarlarını tamir etmeye ya da tavan kornişlerinde biriken tozları temizlemeye devam etmiştim. Düşükten sonra bile yüksekten hiç korkmamıştım. Daima yerde olmaktan hiçbir farkı olmadığını düşünmüştüm. Bu becerilerden bazılarının hiç beklemediğim bir anda işime yaraması çok garipti.

"Olan biteni yukarıdan daha iyi görebileceğimizi düşünüyoruz." Giles meşe ağacının geniş dallarından birini işaret edip tırmanmaya başladığında onu takip ettim. Tıpkı Giles'in düşündüğü gibi, şimdi üzerine uzandığımız geniş dallar ve meşenin yaprakları bizi gizlerken aşağıdaki Cellatları ve Düşşarkısı'ndan sağ kurtulanları görebiliyorduk.

Yerde mücadele izleri vardı – daha fazla ceset ve kan. Sağ kurtulanlar üç farklı gruba ayrılmıştı ve her birinin karşısına küçük bir Cellat ordusu dikilmişti. Çoğu boş, dalgın gözlerle ayaklarına ya da boşluğa bakıyordu.

"Hepsini Sema Sarayı'na mı götürecekler?" diye fısıldadım.

"Öyle tahmin ediyorum."

"Diğerlerine ibret olsun diye kaç kişiye ihtiyacı var ki?" Sorumu hırıltı gibi noktalamıştım. Bu sayı çok fazlaydı. Boltov çok ileri gi-

diyordu. Ne var ki, şimdide dek bana söylenmiş her şeye dayanarak tüm bunların Kral Bolto'v'un peri ormanlarına getirdiği felaketin yalnızca görünen kısmı olduğunu farkındaydım.

"Gruplar hâlinde ilerleyeceğiz," dedi Cellatların başı olduğunu varsaydığım adam. "Size verdiğimiz talimatlara harfiyen uymanızı öneririm, aksi takdirde daha fazla tatsızlık yaşanabilir."

Cellatlar cam gibi görünen bir maddeden yapılmış küçük nişanları elden ele dolaştırdı.

"Onlar ne?" Bakışlarımı Giles'a çevirdim. "Başka bir yadigar mı?"

"Hayır. Bunlar tacın parçaları – Kral'ın teslim ol çağrısı. Sırça tacın sayısız gücünden biri. Bu çağrıyı alan peri gün içinde yanıt vermelidir yoksa canından olur."

İrkildim. Bu dünya ne kadar güzel olsa da haftalardır görmezden geldiğim vahşi eğilimleri olduğu kesindi. Ancak artık hepsini görüyordum. Artık karanlığı da büyüğü ışığın parıltıya her zerresini gördüğüm kadar net görüyordum.

Cellatların başı büyük bir kısmı ağaçlar tarafından gizlenen grubun yanına gitti. "Bu asi grubun lideri olarak, onlara Kralımızın sevgi dolu kollarına nasıl geri döneceklerini göstereceksin."

"Sevgi dolu." Vena alaycı bir tavrıyla güldü. Hâlâ hayattaydı. İçimi bir rahatlama hissi kapladı. Vena hayattaysa hâlâ bir umudumuz var demekti. Bir ağaca tünemiş, yardım etmek namına hiçbir şey yapamayacak kadar çaresiz bir vaziyetteyken neden böyle hissettiğimi tam olarak bilmiyordum... Ama şu an içinde bulunduğumuz durumdan bir çıkış yolu bulabilecek birisi varsa, onun Vena olduğuna inanıyordum.

"Sana merhamet gösterdik." Cellat, Vena'ya daha da yaklaştığında görüş alanımdan çıktı. "Bu merhamet devam mı edecek yoksa Kralımızın intikamını hemen şuracıkta alacak mıyız sana bağlı."

Uzun bir duraksama oldu. Vena'nın aklından geçenleri merak ettim. Ya Davien'in gelip günü kurtaracağını düşünüyorsa? Belki tam da bu yüzden, "Kralımın çağrısına kulak veriyorum," dedi.

Küçük bir ışık parıldayıp söndü. Diğer gruplardaki bazı periler sessizce ağlamaya başladı. Az önce liderlerinin, tek umutlarının düşmanın kollarına atılmasını izlemişlerdi. Diğer grupların nişanları göğüslerine bastırıp aynı şeyi tekrarlayarak küçük ışık parıltısıyla kaybolmalarını izledim.

Dağa en yakın grubu izlerken dağın eteklerindeki kayalardan aşağı yuvarlanan küçük taş parçaları gördüm. Taşların nereden geldiğini —onları neyin düşürmüş olabileceğini— daha iyi görebilmek için eğildim. Cellatların üzerine yukarıdan korku salmaya hazır bir Mürit topluluğu görmeyi umuyordum. Fakat bunun yerine gözlerim leyak renkli tanıdık bir çift göze kilitlendi. Yüksekteki çıkıntılardan birinin gerisinden bana bakan küçük yüze iştirilmiş boy-nuzların kıvrımını şıp diye tanıdım.

Raph'in gözleri hafifçe irileşti. Parmağımı dudaklarıma götürdüm. Küçük peri başını onaylar gibi salladı ve ikimiz de saklanma yerlerimize geri çekildik.

Ne yazık ki, Raph'in düşürdüğü taşları gören tek kişinin ben olmadığımın şüpheleniyordum. Sağ kalanlar sırayla yavaş yavaş ortadan kaybolurken Cellatların başı bir emir haykırdı. "Çevreyi arayıp gruplardan ayrılan kimse olmadığından emin olun."

"Birini bulursak emirleriniz nedir?" diye sordu Allor.

"Görür görmez öldürün. Kral'ın elinde infaz edilecek yeterince hain var. Biraz da biz eğlenelim."

Cellatlar heyecan dolu tezahüratlarla dağıldı. Giles ve ben bir yandan dengemizi korurken, diğer yandan kol ve bacaklarımızı mümkün olduğunca içeri çektik. Altımızdan geçen iki Cellat'ın çevreyi taramasını izlerken nefesimi tuttum. Neredeyse bir saattir bekliyormuşuz gibi hissediyordum. Gergin kaslar, kesik nefesler ve her an kaderimi mühürleyecek bir haykırış duyacağım korkusuyla geçen bir saat.

Ancak bu haykırış hiç gelmedi. Bunun yerine yeni bir emir duyduk.

"Geri dönün," diye emretti adam.

Giles'la birlikte meşe ağacının tepesinde kılımsı kıpırdatmadan en az on dakika daha bekledik. İlk konuşan olma sorumluluğunu kimin üstleneceğini görmeyi beklirmiş gibi birbirimize bakıyorduk. Gönüllü olarak kendimi bile şaşırttım.

"Sence artık güvende miyiz?" Sesim o kadar alçaktı ki sözlerimi duymaktan ziyade dudaklarımı okuduğundan emindim.

"Artık hiçbir yerin bizim için güvenli olduğunu düşünmüyorum," dedi ciddiyetle. "Ama sanırım Cellatlar gitti."

"Güzel. Beni takip et."

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu ağır ağır ağaçtan indiğimiz sırada.

"Henüz emin değilim." Tüm Cellatların gittiğini düşünsem de karanlık ormanda hâlâ bedenimi ağaçlara yapıştırarak ve kendimi olabildiğince küçültmeye çalışarak ilerliyordum. Cellatların sağ kollarını yakaladığı açıklığın kıyısına geldik.

"Onları düzgünce gömmeliyiz," dedi Giles şefkatli bir sesle.

"Vaktimiz yok."

"Vaktimiz mi yok? Elimizde vakitten bol ne var... nasıl olsa gelip bizi öldürmelerini bekliyoruz." Sesinde belli belirsiz bir öfke vardı. O an hırsını en kolay çıkarabileceği hedef olduğumun farkındaydım. Öfkesi aslında bana değildi. Ailemin beni hazırladığı bir başka şey daha — acımasız azarların ve yaralayıcı sözlerin hedefini pek bulamayan rasgele saldırılardan ibaret olmasını sağlamak.

"Birinin gelip beni öldürmesini beklemeyeceğim." Raph'in nereden tırmanmış olduğunu çözmeye çalışarak dağları taradım. "Tüm hayatımı başkalarının keyfine göre, bundan sonra bana ne yapacaklarını bekleyerek geçirdim; artık beklemek falan yok."

Adım fısıldandığında neredeyse Giles'in yüreğine inecekti.

"Katrıl Buradayım."

Raph katliamın sınırında, dağla bir kayanın arasında duruyordu. Gözleri Hol'un oğlunu bulduğunda bir adım arkamdaki Giles şaşkınlıkla ona doğru koştu. Raph'in bakışları mesafeliydi. Yaşadığı çok yüzünden her zamanki büyümsü de küçülmüş tavrından eser

yoktu. Bize bakıp birkaç kez gözlerini kırptırken ilk kez gerçek bir çocuk gibi görünüyordu.

"Yalnızca biz hayatta kaldık sanıyordum." Gözyaşlarıyla mücadele ederken altıdudağı titriyordu. "Diğer herkesi topladıklarını gördüm. Ne yapacağımı bilemedim."

"Seninle başka kimler var?" diye sordu Giles.

"Göstereyim." Raph tünel inşa edilirken kaldırılan taş ve kayaların oluştuğu ücra köşelerden geçerken bize rehberlik etti. Bazı yerlere sığmamız neredeyse imkânsızken Cellatların burayı denemeyi aklının ucundan bile geçirmemesine şaşmamalıydı. Fakat Raph'ın kıvrak, küçük vücudu için dar yerlere sığmak hiç sorun değildi. Hiç kimsenin görmediği bir yol bulmuştu. Altor'un bile bilmediği bir saklanma yeri. "Saldırı başladığında babam bana ne yapacağımı söyledi. Bana olmamı söylediği yerde olacaktım. Yemin ederim. Ama... endişelenmişim, anlarsın ya, bütün Düşarkı-sı'na haber verilmesi mümkün değildi... Ralsha'nın nasıl olduğunu görmeye gittim. Eh, yanında bir arkadaşı ve onun da bir arkadaşı vardı. Birbirimize göz kulak olmaya çalışıyorduk sadece ve buraya geldiğimizde onlar çoktan... ne olduğunu biliyorsunuz. Benim de aklıma bu saklanma yeri geldi ve onlara söyledim."

Patika, dağın içine girdi. Kendiliğinden oluşmuş küçük tünellerin karşısında korunaklı bir açıklık yer alıyordu. İki düzine çocuk peri bir araya toplanmıştı. Bazıları salya sümük ağlarken diğerleri onları teselli ediyordu. Çoğuysa Raph'inkilere benzeyen boş gözlerle bakıp kendilerine ya da birbirlerine sıkıca sarılıyordu.

"Diğerleriyle gitmedim ama amacım kuralları çiğnemek değildi, yemin ederim." Raph elinin tersiyle burnunu silip başını iki yana salladı. "Sizce babam bana kızar mı?"

"Hayır." Giles oracıkta kendini kaybetti. Dizlerinin üzerine çöküp küçük çocuğa sıkıca sarıldı. Giles'in bu çocuğun, hatta belki tüm bu çocukların, korumaya ant içtiği şehirde —hâlâ alevler içindeki o şehirde— yılar boyu büyümesini izlediğini tahmin edebiliyordum. "Harika bir iş başarmışsın, Raph."

"Gerçekten de öyle," diye Giles'ı destekledim. "Hiç kimse yapamazken Cellatlardan kaçmayı nasıl başardın?"

Raph bakışlarını bana çevirdi. "Söyledim ya, şehirdeki en iyi rehber benim. Hiç kimse Düşşarkısı'nı benim kadar iyi bilmez..." Yutkunup içinde yükselen duygu dalgasını bastırdı. "*Bilmezdi*. Teslimatlar için girdiğim yerlere benden başka kimse giremez. Özellikle de o Cellatlar. Hele ki bu 'teslimat' dostlarımsa."

Giles çocuğu nihayet serbest bırakırken dizlerimin üzerine çöktüm. Elimi Raph'ın omzuna yerleştirip gözlerinin içine baktım. "Raph, senden istemek üzere olduğum şey hiç adil değil. Çoğu yetenekli yetişkinin bile altından kalmayacağı bir sorumluluk ve öncelikle bunu yapmaya gönüllü olup olmadığını soracağım."

Gözlerinde kıvılcımlanan ateş bana güven verdi. Şokun ve hüznün altında öfke ve kararlılık yatıyordu. Şehir hâlâ alevler içinde olsa da Raph intikam istiyordu. Hepimiz istiyorduk.

"Ulaştırmayı istediğim çok önemli bir şey var. Ve sana yemin ederim, eğer bunu başarırsan bu senden istediğim son şey olacak."

"Katria?" diye sordu Giles endişeli bir sesle, nereye varmak istediğimi hissetmiş gibiydi. Sonraki adımımı kendim bile bilmeme rağmen kafamda şekillenen planı görüp göremediğini merak ettim. Raph'se kararlı gözleriyle sessizce devam etmemi bekliyordu.

"Beni Sema Sarayı'nın kalbine ulaştırman gerek."

otuz iki

"Hayır," dedi Giles hiç vakit kaybetmeden.

Ama Raph neredeyse aynı anda, "Kabul ediyorum," diye cevapladı.

"Raph bunu yapamazsın." Giles dönüp parmağını bana doğrulttu. "Ve sen de ondan böyle bir şey isteyemezsin."

"Elimizdeki en iyi seçenek kralların büyüsunü Davien'a ulaştırmak ve bunu yapabilecek en iyi kişinin Raph olduğu apaçık ortada," dedim sakince.

"Güçleri Boltov'un eline vermemek için hayatını tehlikeye attın. Büyüyü Boltov'dan kaçırmak için Aviness soyunun kalan son üyesini geride bıraktın." Giles kararlı bir tavırla doğruldu, dişlerini sıkı sıkı konuşmuştu. Elleri yumruk hâlini almıştı; daha önce hissettiğim öfkesi büyümeye devam ediyordu. Ve artık bana yöneltebilmesi için ona haklı bir sebep vermiştim.

Yine de sakinliğimi bozmadım. "O zaman durumlar farklıydı. Davien'ı geride bıraktığımda, büyüyü götürebileceğim güvenli bir şehir olduğunu sanıyordum. Sema Sarayı'na ilerleyip onu kurtarmaya hazır küçük bir ordu olduğunu düşünmüştüm. Ama durum bu değilmiş.

"Boltov son vârisi ele geçirdi ve onu öldürdüğünde sırça tacı bir Aviness'ten başkasının takmasını engelleyen ritüel bozulacak – tacı

takmakta özgür olacak. Bu sayede güce hükmedebilecek. Ona karşı durabilecek herkesi esir aldı." Ya da daha kötüsünü yaptı. "Saray çoktan kontrolü altında ve yüzyıllardır beklediği şeye sahip olmaı için ihtiyaç duyduğu tek şey bu kolye." Sözlerimi vurgulamak için boynumdaki kolyeye dokundum. "Bunu ondan daha ne kadar saklayabileceğimizi düşünüyorsun ki?"

Giles biraz sakinleşti.

Mantığımı anlamaya başladığı açıktı. Böylece daha da üstelemeye karar verdim.

"Bu kolyeyi almak için elindeki her şeyi seferber edecek. Ve onu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Gücü ondan koruyabilmek için en iyi şansımız da alevler içinde kaldı." Bir nefes alıp kafamı topladım. "Davien'ı saymazsak. Artık tek umudumuz o. Eğer haklıysan ve Boltov onu hemen öldürmediyse kolyeyi ona ulaştırıp tahttan feragat edebilirim. İçinde taşıdığı gücü ona veririm ve o da Boltov'u alt eder."

"Bunu denerken ölebilirsin," diye fısıldadı Giles.

Hissettiğimden daha cesur göründüğümü düşünerek omuzlarımı silktim. "Her halükârda öleceğimi düşünüyorum." Yüzüme cesur bir gülümseme yerleştirdim. Böyle konuştuğum için delirmiş gibi göründüğümünden emindim. "Ya solduğum ya da Allor beni tanıdığı için. Davien'a yardım eden bir insan olduğunu biliyor – kolyenin muhtemelen onda olduğunu akıl edecektir. Kendi dünyamda güvende olacağımı sanmıyorum. Bunu ondan saklamayı başarsak bile peşimi bırakmayacaktır."

"Karaltı'nın sınırının çok uzaklarına gidebilirsin. Ortadiyar halkı Tabii Dünya'da fazla uzağa gidemez. Vücutlarımız oraya uyum sağlayamıyor, bitap düşüyor." Giles elimi avuçlarının arasına aldı. "Hâlâ gidebilirsin. Bu senin savaşın değil."

"Bu benim de savaşım," dedim yumuşak bir sesle. "Bu toprakların halkını korumaya yemin ettim."

"Ne?"

Gözümün önüne gölün sularının derinlikleri geldi. Geçmişteki

tüm kral ve kraliçeler beni izliyordu. Gözlerini şu an bile üzerimde hissediyordum. "Gücü güvende tutacağıma, perileri koruyacağıma dair Davien'a ve ondan önceki tüm Aviness fertlerine yemin ettim."

Giles neden bahsettiğimi anladı. "Bu yalnızca feragat ritüelinin bir parçasıydı, değil mi?"

"Bu, sözlerin benim için taşıdığı anlamı değiştirmiyor." Zihni-me kazınmış gibiydiler. Bu sözleri geçmişteki tüm hükümdarların şahitliğinde söylemiştim. Öylesine söylenmiş sözcükler değillerdi. "Belki de haklısın. Belki de yeminimin hiçbir anlamı olmaması gerekir. Ben yalnızca bir insanım ama bu mücadeleye her şeyimi verdim." Kolyeyi sıkıca kavradım. "Davien'ın galip geldiğini görmek istiyorum."

Hayır... Yalnızca hayatta olduğunu görmek istiyordum. Hapsedilip Boltov'un isteklerine boyun eğdiği düşüncesine katlanamıyordum. Hiç değilse —bunu düşünmek her ne kadar trajik olsa bile— onu sevdiğimi söylediğimi duymadan ölmesine izin veremezdim. Asla sevmemeye yemin etmiş olsam dahi o kalbimin derinliklerine, tüm duvarlarının içine işlemiştii. En azından bunu yapmadan ölmeye göz yummayacaktım.

Giles, Raph'e döndü. "Gerçekten bunu başarabileceğini düşünüyor musun? Bizi gizlice Sema Sarayı'na sokabileceğini?"

Raph bir an duraksayıp cesaretini topladı ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Yapabileceğimden eminim. Aklıma koyduğum her yere girerim, h-hem ailem onların elinde."

"Burada kalabilirsin," diye önerdim Giles'a. "Çocuklara göz kulak olursun."

"Yalnız başına gitmenize hayatta izin vermem. Hol zaten bu plan yüzünden beni öldürecek. Oğlunu gözümün önünden ayırıp yanında bir insanla bu akılalmaz göreve çıkmasına izin verirsem beni ikinci kez öldürür."

"Pekâlâ." Karşı çıkmadım. "Gecenin geri kalanında gücümüzü toplayıp şafak söktüğünde Sema Sarayı'na doğru yola çıkıyoruz."

Yola çıkarken Raph görevini Ralsha'ya devretti. Kıza annesini de getirmeye yemin ettiği gözyaşı dolu bir vedalaşma sahnesi yaşandı. Davien'in sevgisi bu küçüklerin aşkına farklı bir gözle bakmamı sağlamıştı. Belki de birini sevmek beraberinde iyi şeyler de getiriyordu. Aşkın, sevginin faydalarını henüz yeni anlamaya başlıyordum. Düşüncelerimin değişmesi zaman alacaktı ama en azından artık bunları görmeye açtım ve bu da bir başlangıç sayılırdı.

Çocukların saklanma yerinden çıktığımızda Giles bize rehberlik etti. Düşarkısı'ndan geriye kalanlar gün ışığının altında bir şekilde daha kötü görünüyordu. Güneş hiçbir şey gizlemezdi. Boltov'un vahşeti de bütün çıplaklığıyla gözler önündeydi. Kral'ın bu dünyayı sonsuza dek yakıp kül etmeye niyetli olup olmadığını merak ettim – gelecekte allesine başkaldırmaya cesaret edecek herkese hainlerin başına ne geldiğinin bir hatırlatıcısı olması için.

Sema Sarayı'nın eteklerine ulaşmamız iki gün sürecekti. Önümüzde uzun bir yol vardı ama yolculuğun en zor yanı durmaksızın arkamızı kollayıp yakınlardaki gölgelerden bir Cellat'ın fırlayacağından endişe etmektir. Ancak ormanda sağ kalanları arayan kimse olmadığı düşünülürse Boltov zaferini garantilediğini düşünüyor olmalıydı. Merak ediyordum da, bütün kibriyle bir insanın buraya kadar gelebilmesinin hiçbir yolu olmadığını düşünerek Cellatlarını beni aramaları için Kutsanmış Göl'e geri mi göndermişti?

Uzaktan fark ettiğimiz ilk Cellat, Sema Sarayı'nı çevreleyen büyük taş duvarın surları boyunca yürüyordu. Üçümüz de bir tepenin üstüne tünemiş, aşağıdaki muhafızlardan saklanmak için uzun otların arasına uzanmış hâlimizle neredeyse görünmezdik. Bir sonraki hamlemize karar vermeye çalışırken bölgeyi inceledik.

"Duvar henüz iki yüz yıllık," dedi Giles. "Boltovların son kralı, Krallar Konseyi'nin gözündeki meşrutiyetini pekiştirmek için inşa etti. İnşası bittikten sonraki ilk kış oğlunun tahta çıkabilmek için onu öldürdüğüne oldukça eminim."

"Söylesene, hiç doğal nedenlerden ölen bir Peri Kralı oldu mu? Yoksa böyle bir şeye fırsat kalmadan birbirinizin icabına mı bakıyorsunuz?"

"Aviness ailesi tahttan indirildiğinden bu yana bir kralın doğal nedenlerden ölmesi nadir görülen bir durum hâline geldi." Giles, Raph'e bir bakış attı. "Bunu yapmak zorundaymışsın gibi hissetmemi istemiyorum, şu an bile. İçeri güvenli bir şekilde girmemizin bir yolu olduğunu düşünmüyorsan..."

"Her duvarda bir delik vardır," dedi Raph hafifçe sırtarak. "Tek yapmamız gereken onu bulmak."

Yarım gün süren bir yürüyüşün ardından nihayet deliği buldük. Gerçekten de ormanın taş daadandığı bir duvar parçası vardı ve tabii ki bunu fark eden Raph olmuştu.

"Gördünüz mü?" dedi parmağıyla işaret ederek. "İçinden küçük bir ağaç çıkıyormuş gibi görünen büyük, çalılık kısmı? Eh, içinden gerçekten de küçük bir ağaç çıktığını düşünüyorum. Bu ne demek anladınız, değil mi?" Boş suratlanımız karşısında gözlerini devirdi. "Duvarın o noktada pek de sağlam olmadığı anlamına geliyor. Bu yüzden de gece oraya inip etrafa bir göz atacağım ve eğer haklıysam siz de gelip bana katılırsınız. Şak diye içeri girmiş olacağız." Parmaklarını şıklatı.

Vahşi peri ormanlarının en ölümcül bölgesine. Kararım üzerine düşünmek için önümde öğleden sonranın geri kalanı vardı. Vaktimi bir önceki günkü uzun yürüyüşümüz sırasında bulduğumuz birkaç mantarı çiğneyip duvarda devriye gezen Cellatları izleyerek geçirdim.

Gece çıktüğünde Raph devriye değişimini fırsat bilip harekete geçti. Çocuk küçük ve çevikti; duvardan çıkan yaprakların arasında göz açıp kapayana dek kayboldu. Giles'la birbirimize endişeli bakışlar attık. Ancak Raph çok geçmeden başını dışarı uzattı ve elini sallayarak tepeden inmemizi işaret etti.

Duvar uzaktan görüldüğünden çok daha büyüktü. Tepesinden dışarı fırlayan uğursuz görünümlü kazıklar hayal ettiğimden çok

daha sivriydi. Nefesimi kesmeye çalışan tüyler ürpertici dehşet hissi-
sini görmezden geldim ve tırtıklı, sivri kayalara iyice yaslanıp yap-
rakların arasından geçerek diğer tarafa ulaştım. Zihnimin derinlik-
lerinde belli belirsiz bir çınlama duydum ve boğazıma sarılan bir el
hissettim ancak beni boğamadan rüzgârda kaybolup gitti.

"Ormanın bu kısmında hızlı hareket etmeliyiz," diye fısıldadı
Giles yaprakların hisırtısı eşliğinde duvarın arasından çıkarken.
"Duvardan ve devriye gezen Cellatlardan ne kadar hızlı uzaklaşır-
sak o kadar iyi."

"O şey neydi?" diye sordum ay ışığından kaçıp ağaçların gölge-
lerine sığınırken. Sorumu vurgulamak için boynumu ovuşturdum.

"Boltov'un bariyeri. Birilerinin bölgesine izinsiz girdiğini artık
biliyor. Bizi aramaya çıkmaları an meselesi."

"Girenlerin biz olduğumuzu biliyorlar mı?" diye sordum hızla-
nıp Giles'a yetişirken. "Bizi görür görmez tanırılar mı? İzimizi sürebil-
bilirler mi?"

"İzimizi sürebilirler mi bilmiyorum. Görürlerse tanırılar mı der-
sen, eh, bir bakışta Raph ve beni Sema Saray'ının diğer perilerin-
den ayırt edemezler fakat senin için aynısını söyleyemem. Ama bizi
ortaya çıkarmak için yapabilecekleri bir ritüelleri var."

"O hâlde acele etmeliyiz."

"O işi şimdi hallediyorum," diye mırıldandı Raph.

Tepenin zirvesine tünemiş şehir uzaklarda belirdi. Girişine daha
fazla muhafız konuşlandırılmış başka bir duvar şehri çevreliyordu.
Ana kapıdan uzaklaşıp ormanın içinden gizlice ilerlemeye devam
ettik.

"Duvarların ardındaki şehre dair bir şey biliyor musun?" diye
sordum Giles'a.

"Hiçbir fikrim yok. Ben de senin kadar yabancıyım."

"Bana hiç bakma." Raph omuzlarını silkti. "Düşşarkısı'ndan hiç
bu kadar uzaklaşmamıştım."

"Devam ederken bir şeyler bulacağız o hâlde."

Arkamızdaki ağaçların hisırdadığını duyduğumda neredeyse

ormanı aşmış, şehir surlarının sınırına ulaşmıştık. Arkamı döndüm. Artık peşime düşen Cellatlara o kadar alışmıştım ki gölgelerde gezerken nasıl hareket ettiklerini, nasıl ses çıkardıklarını bilmek işten bile sayılmazdı. Elim kolyenin üzerindeydi ve mücadele mi edeceğim yoksa Davien'a son bir kez olsun yakın olma umuduyla teslim mi olacağım emin değildim.

Kadın bir bulanıklıktan ibaretti. Şu âna kadar gördüğüm tüm Cellatlardan daha hızlı ve daha ölümcül bir şekilde göz açıp kapayıncaya dek yanımda bitti. Ne var ki beni öldürmek yerine eliyle ağzımı kapadı. Diğer eliyse Giles'ın ağzındaydı. Raph'in ise gıku çıkmıyordu, ağlamaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemişti.

"Kendinizi öldürteceksiniz," dedi Shaye delirmiş gibi bir sınıtışla.

otuz üç

Ellerini ağzımızın üzerinden çeker çekmez Giles rahat bir nefes verip, "Shaye," dedi.

Giles kollarını ona dolayıp onu dünyadaki son kadınmış gibi sımsıkı tutarken Shaye tepki vermeye fırsat bile bulamadı. Shaye'in irkildiği açıktı. Ona her şeyden haberim olduğunu söyleyen küçük bir gülümsemeyle bakıp Raph'e döndüm.

"Onları biraz yalnız bırakalım, olur mu?"

"Yalnız kalmaya ihtiyacımız yok," dedi Shaye kendini savunurcasına.

"Shaye." Giles sert bir bakışla ondan ayrıldı.

Shaye gözlerini devirdi ama dudaklarının kenarlarındaki belli belirsiz gülümseme sözlerine tezat oluştuyordu. "Pekâlâ ama sadece *bir* dakika."

Raph'in omzuna hafifçe vurup onu yakınlardaki bir ağaca yönlendirdim ve arkasına geçip beklemeye başladık. Ağacın gövdesine yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve gözlerimi engebeli ormana çevirdim. Çok geçmeden bakışlarım üzerimizde yükselen ve gece karanlığında parıldayan Sema Sarayı'nı buldu.

"Giles ondan baya hoşlanıyor." Raph beni daldığım düşüncelerden çıkardı.

"Öyle," dedim ona katılarak.

"Göstermek istemese de Shaye de ondan hoşlanıyor."

"Bir çocuk için çok açıkğözsün." Saçlarını karıştırdım. Kaşlarını çatıp saçlarını düzeltti. Raph'ın ona yaşını hatırlatan şeylerden hoşlanmadığını öğrenmiştim. Çok kötü biri olmalıydım çünkü tam da bu yüzden ona bunu daha çok hatırlatmak istiyordum.

"Bir, ben 'çocuk' değilim," dedi bütün ciddiyetiyle. "İki, aşka dair birkaç şey bilirim."

Alaycı bir tavırla güldüm. "Neymiş o bildiğin?"

"Gördüğümde anlarım." Göğsünü şişirdi. "Prens Davien'la dans ettiğin gece olduğu gibi. İkiniz birbirinize âşaksınız. Gözleri olan herkes bunu görebilir."

Göğsümdeki sıkışıklık gevşerken midemde bir yenisi oluştu. Hakkı olup olmadığını ve eğer öyleyse kaç kişinin bunu görebildiğini merak ettim. Acaba kaç kişi neler olup bittiğini benden, hatta Davien'dan çok önce anlamıştı? Acaba o gece aramızda hiçbir duygu olmayacağına dair bana yemin ederken bile beni zaten sevdiğini ve hislerimizin karşılıklı olduğunu biliyor muydu?

"Ee? Haksız mıyım?" Raph baskısına amansızca devam ediyordu.

"Hayır," diye itiraf ettim hafifçe gülererek. "Haklısın."

"Biliyordum! İşte bu yüzden onu kurtaracaksın."

"Nedenlerimden biri bu. Krallığınızı kurtarmak da büyük bir motivasyon kaynağı." Tepenin üzerinde yükselen kocaman şehre ve çevresini saran uzun duvara baktım. Etrafı kolaçan ettiğini gördüğüm her Cella'ın yakınlarına gizlenmiş en az beş tanesi daha olduğuna emindim. Karşımızda gözlerini bu dünyaya açtıklarından beri eğitilen koca bir katil ordusu vardı. Onlara karşı bir şansımızın olması gerçekten mümkün müydü?

"Gecikme için özür dileriz." Shaye ve Giles yeniden yanımıza döndü.

"Özür dilemenize gerek yok." Yaslandığım ağaçtan doğruldum.

"Siz ikiniz öpüşüyor muydunuz?" Raph kaşlarını yukarı aşağı oynattı.

Shaye öne doğru eğilip yüzünü çocuğunkine yaklaştırdı. "Far-

kındasın değil mi, annenle baban seni korumak için burada değil. Sabrımı gerçekten zorlamak istiyor musun, ufaklık?”

Raph dikleşirken omurgası kaskatı kesildi. “Hayır, hiç istemiyorum. Özür dilerim, Leydi Shaye.”

Shaye mırıldanarak geri çekildi. “Gözüm üzerinde, ufaklık.” Ne komiktir ki, söyleyen kişi Shaye olduğunda “ufaklık” olarak anılmaya hiçbir itirazı yoktu. Shaye’in ürkütücü bir havası vardı – bakışlarını şehre çevirdiğinde daha da yoğunlaşan bir ürkütücülük. “Yani buraya Sema Sarayı’na sızmak için mi geldiniz?”

“Giles çoktan anlattı mı?” diye sordum.

“Anlatmasına gerek mi var? Gün gibi ortada. Başka neden buraya gelesiniz ki? Hele ki Düşşarkısı’nın yok edildiğini düşünürsek.” Shaye’in dudakları büküldü. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir öfkeyle parlıyordu. Bu savaş başından beri onun için kişisel bir meseleydi ve Boltov, Davien ve Düşşarkısı’na saldırarak Shaye’in savaşma arzusunu körüklemekten başka hiçbir şey yapmamıştı.

“Allor’dan nasıl kurtuldun?” diye sordum.

“Yolda anlatırım.” Shaye yamaca tırmanmaya başladı. “Sanırım içeri sızabileceğimiz en iyi noktayı biliyorum.”

Daire şeklindeki şehrin çevresinde yürürken Shaye başına gelenleri anlattı. Davien’la birlikte kaçabilmemiz için Allor’u elinden geldiğince oyalamaya çalışarak darbeler yemiş, sınırına ulaştığında “ölüm uykusu” adını verdiği büyüsünü kullanmıştı.

“Büyü ne işe yarıyor peki?” diye sordum.

“Kendi bulduğum bir ritüel – Boltovdan ilk böyle kaçmıştım. Kendimi bir kefene sarıyormuşum gibi düşünebilirsin. Kısa süreliğine bir kozaya sığınıyorum. Büyüyü kullandığımda nefesim duruyor ve kalbim o kadar yavaşlıyor ki hâlâ attığını anlamak neredeyse imkânsız hâle geliyor; bir nevi tüm vücut fonksiyonlarımı durduruyorum. Ama çok uzun süre o hâlde kalırsam gerçekten ölürüm.”

“Yani Allor’u seni öldürdüğüne inandardın ve seni bıraktıktan sonra yeniden uyandın.”

"Evet. Cellatlar daima avlarını alt ettiklerine inanmaya heveslidir. Kimsenin onların becerileri veya acımasızlıklarıyla boy ölçüşmeyeceğine. Cesetleri gömmek ya da ölüp ölmediğini kontrol etmekle vakit harcamazlar." Shaye omuzlarını silketti. "Daha önce de işe yaramıştı, şimdi de yaradı. Daha sonra seni ve Davien'i bulmaya çalıştım. Kaleye ulaşıp bir arbedenin kalıntılarını görünce Düşşarkısı'na döndüm." Demek bunca zamandır Shaye yalnızca bir adım arkamızdaymış. "Harabeye dönmüş şehri görünce de doğruca buraya geldim. Verdiğim sözü tutmak için buraya geldim. Başka kimin hayatta kaldığına dair hiçbir fikrim yoktu."

"Boltov'u öldürmeye geldin," diye tamamladım sözlerini.

"Başından beri bunu yapacağımı... ya da bunu yapacak kişiye yardım edeceğimi söyledim." Shaye'in gözleri boynuma kaydı. "Davien'in güçleri alamadığını ve bu yüzden kendimizi bu karmaşanın içinde bulduğumuzu talimin ediyorum?"

"Evet, güçleri alamadı. Ve hepsi benim suçum. Elimi çabuk tutsaydım..."

"Hepsi sana saldıran Cellatların ve onları gönderen Boltov'un suçu," diye sözümü kesti Giles. "Hiçbir hatan yokken suçu üstlenme."

"Lanet olası Cellatlar." Shaye alçak sesle bir küfür savurdu. "Bir şeyi mahvetme fırsatını asla kaçırmıyorlar, değil mi?"

Yamaçta alçak bir noktada durduk. Küçük bir nehir duvara yerleştirilmiş demir parmaklıkların içinden akıyordu.

"Şehrin su kaynaklarından birisi," diye açıkladı Shaye.

"Fazlasıyla iş görür." Raph koşarak parmaklıkları incelemeye koyuldu.

"Kenara çekil, evlat." Giles duvara yaklaştı. "Bu işi inşaattan alan birine bırak."

Giles'in dar nehir yatağının her iki kıyısında küçük bir ritüel hazırlamaya başlamasını izlerken ilk kez umut dolu hissediyordum. Giles ve İnşaat bilgisi kapılardan girmemize ve zor durumlardan kurtulmamıza yardımcı olacaktı. Raph küçük ve çevikti. Hem yaratıcı ve becerikli olduğunu da çoktan kanıtlamıştı — bunlar şehre

girdiğimizde kesinlikle ihtiyaç duyacağımız özelliklerdi. Ve tabii ki, Shaye; içimizde en değerli bilgilere sahip olan oydu. Daha önce Sema Sarayı'nda yaşamıştı. Davien'i nerede tuttuklarını ve ona nasıl ulaşacağımızı bilecek biri varsa oydu.

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım, burada bizimle olmasına ne kadar minnettar olduğumu söylemeye hazırlanıyordum. Ancak yüzündeki ciddi ifade dikkatimi dağıttı.

"Ne oldu?" diye sordum Giles ya da Raph'in dikkatini çekmek için alçak sesle. Shaye sessizce şehri izliyor, burnundan alıp ağzından verdiği derin nefeslerle göğsü yavaşça inip kalkıyordu. "Shaye?"

"En sonunda geri döndüğüme inanamıyorum," diye itiraf etti gözlerini bana çevirerek. Bakışları bir şey arıyor gibiydi; sakinleştiremeyeceğimi bildiğim, çılgına dönmüş bir endişe sızıyordu gözlerinden. "Yeniden içeri gireceğime inanamıyorum. Hem de kendi isteğimle."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Elimi kararlılıkla omzuna koyup onu biraz olsun teselli etmeye çalıştım. Az biraz hisleriyle empati kurabildiğimi düşünüyordum. Bir daha ailemin evinin önünde duracak olsam beni boğmaya kalkışacak duyguları hayal edebiliyordum. Dehşet, hissedeceğim şeyleri tarif etmeye yetersiz kalırdı.

Shaye hafifçe gülüp başını iki yana salladı. "Üzgün değilim. Geri döndüğüm —sözümde duracak kadar güçlü olduğum— için kendimle gurur duyuyorum."

"Seni takdir ediyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Shaye'in bakışları benimkileri buldu. "Ben de seni takdir ediyorum. Tüm yaşadıklarımıza rağmen metanetli kaldın, tahmin ettiğimden bile daha fazla. Bir insan için... pek de fena sayılmazsın."

Küçük bir çar sesi konuşmamızı böldü. İkimiz de kafamızı arkaya çevirdiğimizde Giles'in ızgaranın bir bölümünü kaldırdığını gördük. Elindeki parçayı bir kenara bıraktı. Raph ona yardım etmeye çabalıyordu ama bir çocuk olarak ağır kaldırma konusunda elinden pek bir şey gelmediğini tahmin edebiliyordum.

"Hazır mısınız?" diye sordu Giles, gerçi gözleri benden çok Shaye'in üzerindeydi.

"Evet." Shaye kendinden emin, zarif ve ölümcül bir edayla ızgaraya ilerledi. En ufak bir korku duymadan kendi isteğiyle aslanın inine geri dönmesini izliyordum. Hayır... Bu pek de doğru sayılmazdı. Gözlerinin ardında yatanı görmüştüm. Korkuyordu. Ancak bu korkunun galip gelmesine izin vermiyordu — artık onu kontrol etmesine veya gözünü korkutmasına müsaade etmeyerek üzerinde güç kurmasına izin vermiyordu.

Günün birinde Shaye'in yarısı kadar güçlü olmayı diledim. Bunu deneyecek kadar uzun yaşayacağımı umdum. Sema Sarayı'nın duvarının altından geçerken kendi kendime sessizce yemin ettim:

Ailemin evine geri dönüp bana yaptıkları için onlarla yüzleşecektim. Laura'ya evi terk edip başkalarının sözlerine göre hareket etmeyen bir kadın olmasını söyleyecektim —benimle ya da tek başına— ve daha sonra hepsini sonsuza dek arkamda bırakacaktım. Bir daha asla onlardan korkmayacaktım. Gözümü korkutmalarına bir daha asla izin vermeyecektim. Zihnimin en karanlık köşelerine işledikleri korkuların esiri olmayacaktım.

Tünelin yarısına geldiğimizde Shaye durdu ve bize de aynısını yapmamızı işaret etti. Konuşmaya başladığında sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Bu yol bizi şehrin en kalabalık noktasına çıkaracak. Gecenin bu saatinde bile sokaklarda gezen insanlar olacak — tavernalara giden ya da iş yapanlar."

"Üstelik su yüzünden cazibemizi de kullanamayız." Raph ayaklarına bakıyordu.

"Bu da demek oluyor ki saklanmamız imkânsız." Shaye başıyla onayladı.

"Böylesine zayıf koruma önlemlerine şaşmamalı." Giles düşünceli bir tavırla çenesini kaşdı. "Plan nedir?"

"Dikkatlerini dağıtacağım," dedi Shaye.

"Hayır," dedi Giles itiraz etmeye yeltenerek.

Shaye onu duymazdan gelip konuşmaya devam etti. "Çoktan

hazırladığımı birkaç ritüelim daha var. Üçünüzün kalabalığa karışmasına yetecek kadar kargaşa çıkarabilirim."

"Seni yalnız bırakmıyorum." Giles, Shaye'in elini tuttu.

"Hem sen olmadan yolumuzu bulamayız," dedim. "Sema Sara'yına giden yolu bilen tek kişi sensin."

"Zor değil. Ve onun keskin yön duygusuyla hiçbir sorun yaşamazsınız." Başıyla Raph'i işaret etti. "Altından kalkabilirsin, değil mi?"

"Ben..."

"Yapabileceğini biliyorum." Shaye'in sarsılmaz kararlılığı küçük çocuğun tereddütlerini ortadan kaldırdı. "Hem dikkatlerini dağıtacağım dedim, kendimi yakalatacağım demedim. Boltov'un pençelerinden paçamı kurtarma konusunda usta olduğumu kanıtladığımı düşünüyorum."

"Kendini yem olarak ortaya atmanı istemiyorum." Giles'in elini hâlâ çekmemişti. "Başka bir yolu daha var."

"Belki vardır, belki yoktur. Tüm gece oturup bunu tartışamayız. Sonbahara veda kutlamaları bitmek üzere ve eğer Boltov'u biraz olsun tanıyorsam kutlamaların doruk noktasını herkesi son Aviness'in de elinde can verdiğini göstermek için bir fırsat olarak kullanacaktır." Shaye başını iki yana salladı. "Daha iyi bir plan yapmaya ya da fikir yürütmeye vaktimiz yok. Halihazırda elimizde olanlarla ilerlemeli ve zamanı geldikçe bir şeyler bulmalıyız."

"Tıpkı benim gibi konuşuyorsun ve bundan hoşlandığımı sanmıyorum," dedi Raph.

Shaye sırtıttı. "Sorun çıkarmayı bilen tek kişi sen değilsin."

"Peki." Giles ellerini altın rengi saçlarından geçirip bu fikre razı oldu. "Ama dikkatlerini dağıtmaya yardım edeceğim."

"Onları yalnız bırakmamalısın," diye ısrar etti Shaye. "Yol üzerinde karşılarına daha fazla bela çıkarsa dövüşmen gerekebilir."

"Ya da iki kişiyken daha hızlı ilerleriz," dedim fikrimi belirterek. "Pek de korkutucu görüldüğümüz söylenemez."

"Sence korkutucu mu görünüyorum? Daha önce hiç kimse kor-

kutucu göründüğümü söylememişti." Giles garip bir şekilde bundan memnun olmaşa benziyordu.

"İlk tanıştığımızda beni oldukça korkutmuştun." Sırıttım. Sesim bir kez daha ciddileşirken yüzümdeki ifade hızla solup gitti. "İkinizin kargaşayı beraber çıkarması daha etkili olur. Hem birbirinize göz kulak da olabilirsiniz. Umarım Raph'le bana yeniden kılabilirsiniz."

Shaye gözleri Giles'inkilere kilitlendi. Aralarında sözlere dökmeyen bir konuşma geçtiğini hissettim. Shaye'in kaşları çatıldı. Giles başıyla onayladı, Shaye başını iki yana salladı; Giles dilini çıkardı, Shaye gözlerini devirdi.

"Tamam," dedi Shaye en sonunda. "Az önce söylediklerimle ters düşerek bunu tartışmaya zaman harcayamam. Siz ikiniz beni iyi dinleyin, kaleye Sema Sarayı'nın herhangi bir yerinden kolayca ulaşılabilir.. Tünelden çıktığımızda takip edebileceğimiz en iyi rotayı anlatırken suyun sesi konuşmalarımızı bastırıyordu. Shaye sözlerini bitirdiğinde bana bakmaya zahmet bile etmedi. "İyice anladın mı?"

Raph kendinden emin bir tavırla başını salladı. "Bana bırak."

"Sarayın içine nasıl gireceğiz?" Tünelin sonundaki ışık giderek yaklaşırken planımızın ne kadar gerçek olduğu kafama dank etti. Düşman perilerin topraklarına girmek üzereydim, büyüm yoktu ve tek müttefikim bir çocuktan ibaretti.

"Maalesef bu konuda elimden bir şey gelmez." Shaye kaşlarını çatı. "Çok uzun süredir Sema Sarayı'na adım atmadım ve Boltov'un kişisel muhafızlarına dair detayları öğrenecek kadar rütbe atlamadan orayı terk ettim. Hem öğrenmiş olsaydım bile şimdiye dek değiştirileceğine eminim. Karşınıza çıkan her şeye bir çözüm bulmaktan başka çareniz yok."

"Elimden geleni yaparım. Son soru daha, Davien'ı nerede tutuyor olabileceklerine dair bir fikrin var mı?"

"Bir tahmin yürütmem gerekirse kalenin derinliklerinde, ulaşması güç bir yerlerde derdim. Derinlere indikçe tepenin gücü daha da artar – kral hariç tüm perileri zayıf düşürür." Shaye durdu. Giles

şehre açılan parmaklıklara ilerlerken Raph de geride kaldı. Giles'in rünelin içinde dolanıp kullanacağı ritüeli hazırlamasını izliyordum. "Beni iyi dinle, Katria, elinde tek bir fırsatın var. Boltov şehre girdiğini öğrendiğinde seni yakalamak için elinden geleni yapacak. Dış duvardaki bariyer yüzünden içeri izinsiz giren birileri olduğunu zaten biliyorlar. Bunun onu engelleyen insan olduğunu öğrenir öğrenmez hiçbir şey onu senden intikam almaktan alıkoyamaz.

"Karşı koyması ne kadar zor olursa olsun, zamanlamanın doğru olduğundan emin olmadıkça karşına çıkan ilk fırsata atlama. Zeki ve dikkatli davranırsanız ikiniz de göz önünde saklanabilirsiniz. Ama kim olduğunuzu anladıklarında, eh, o noktadan sonra çok hızlı hareket etseniz iyi olur. Her hareketini yapacağın son şeymiş gibi düşün çünkü pekâlâ öyle olabilir."

"Anlıyorum." Başımı sallayıp boynumdaki kolyeyi tuttum.

"Güzel." Shaye bir kez omzuma vurdu. "Siz insanlar Perde'nin ötesindeki sonsuz Ötediye'ya inanır mısınız bilmem ama tüm bunlar kötü şekilde sonuçlarsa seni orada görmeyi umuyorum."

"Ben de öyle, kadim tanrıların ya da o dünyanın hükümdarları her kimse insanları aldıklarını varsayıyorum."

Shaye kıkırdadı. "Periler için yaptığın onca şeyi düşünürsek senin için bir istisna yapacaklarından eminim."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Giles yanıma geri döndü. "Pekâlâ, ben hazırım. Sizler?"

Raph'e döndüğümde, "Hazırım. Yanımdan ayrılma, Katria," dedi.

"Aynılmam."

"Bunu yapmaya hâlâ kararlı mısın?" diye sordu Shaye, Giles'a. "Onlarla gidebilirsin."

"Boltov'a biraz acı çektirmek isteyen tek kişi sen değilsin." Giles ısrıttı. "Bütün hanemi öldürdüğü günden beri bu âni bekliyorum. Ortalığı yakıp yıkma fırsatımı elimden alma."

"Aklımdan bile geçirmem." Şimdiye dek ondan gördüğüm en cesur, en açık sevgi gösterisiyle Shaye, Giles'in elini tuttu ve dudak-

larına götürdü. Gözlerini kapayıp Giles'ın her bir parmak eklemine öpücük kondurdu. "Yanında olmak benim için bir onurdu."

"Orada daima bir yerin olacak." Giles gözlerini yeniden çıkışa çevirdi. "O hâlde üç deyince. Bir."

"İki," dedi Raph. Dizlerini hafifçe kırdığını gördüm. Koşarken önümün açık olması için yana doğru yürüyüp ben de aynısını yaptım.

"Üç," diye hepimiz adına saymayı bitirdi Shaye.

Giles avucunu tünele vurdu ve duvarın derinliklerinden bir gümbürtü yükseldi. Çıkışın altındaki zemin yıkıldı ve ızgarayla duvarın yarısının da onunla parçalanmasını izledim. Shaye bir saniye bile beklemedi. Son sürat şehre ilerleyip ellerini havada sallamaya başladı. Parmak uçlarından dökülen kara gölgeler havada süzülüyordu. Kulağıma bağırışlar geldi.

"Sıra bizde," dedi Raph bana bir bakış atıp. Başımı onaylarca salladım. Sema Sarayı'na çıktığımızda o önden koşuyor, bense hemen peşinden gidiyordum.

otuz dört

Raph olağanüstü bir hızla ilerliyordu. Bana kıyasla öylesine çevikti ki ona ayak uydurmakta zorlanıyordum. Ben henüz ilk kayadan inerken o suyun yüzeyinde kayan bir taş misali engellerin üzerinde sekip aşağıdaki kaldırım taşlarıyla kaplı nehir yoluna inmişti bile.

Tam ona sesleneceğim sırada kendimi durdurdum. Dikkatleri üzerimize çekmek istemiyordum. Tek yapmam gereken ona yetişmekti. Böylece ben de zıpladım ve sertçe yere indiğimde ayak bileğimi burkmamak için öne doğru meylettığım sırada dizimi sıyrdım. İki elimle destek alarak yerden kalkıp Raph'ın gözden kaybolduğu yöne doğru koşarken onu çoktan kaybetmemiş olmak için dua edliyordum.

Saraylılar yalnızca kafamın daha da karışmasına neden oluyordu. Hepsi çilgınca etrafta koşuşan silüetlerden farksızdı. Büyük bir kaostun ortasında kalmış gibiydim. Ne var ki bir mucize eseri, karışmanın arasında Raph'ı görmeyi başardım.

Arkasına bir bakış attığında gözleri beni buldu, başımı sallayarak onayladım ve koşmaya devam ettim.

Aniden çıkan buz gibi bir rüzgâr şiddetle esip bölgedeki dumani dağıttı. Tam da bu sırada Raph'ı yakasından tutup onu diğer perilerin toplandığı küçük bir girintiye çektim. Onu iki elimle yakıma çekip arkalara doğru ilerledim. Raph bakışlarını bana çevirdi.

"Koşm—"

Onu susturup gözlerimi yeniden meydana çevirdim. Çevremizdeki diğer periler bize aldırımıymış gibiydi. Cellatların davetsiz misafirlere ödeteceği bedelden hem korkan hem de manzaradan tuhaf bir şekilde gözlerini ayıramayan iki sıradan Sema Sarayı vatanşından ibarettik sadece.

Shaye meydanın ortasından geçen nehrin üzerindeki köprüde tek başına duruyordu. Yakınlardaki bir çatıya tünemiş dört Cellat'a bakarken omuzları gevşemiş, elleri beline yaslanmıştı. İçlerinden biri elindeki hançeri tembelce havaya atıp tutuyordu.

"Buraya kadar gelebilmen çok etkileyici, hain," dedi Cellatlardan biri düz bir sesle. "Belki de seni öldürürken o kadar da sıkılmayız."

"Neden buraya gelip sıkılıp sıkılmayacağını kendin görmüyorsun?" Shaye başını yana eğdi.

"Kendine çok güveniyor," dedi hançerini fırlatıp tutan Cellat. "Bakalım birkaç dakika sonra da cesaret gösterilerine devam edebilecek mi?"

Giles'tan herhangi bir iz var mı diye çevreye bakındım. Gözden kaybolmuştu. Bu sadece Shaye'ye yardım etmek için stratejik bir yere saklandığı anlamına gelebilirdi. Onunla gitme konusundaki ısrarından sonra onu terk etmeyeceğini biliyordum.

"Ah, eğer devam ederse dilini kesip atabilir miyim?" Cellatlardan biri güldü. "Bazen onun gibi ukalalarla baş etmenin başka yolu olmadığı düşünüyorum."

"Eh, beni durdurmaya bu kadar korkuyorsanız gidip Kral'la iki çift laf edeceğim sanırım." Shaye omzunu silkip köprü'nün bize yakın ucuna doğru ilerlemeye başladı.

Adım atar atmaz Cellatlar, Shaye'in üzerine fırladı. Shaye bakişlarını onlardan tarafa çevirmeye zahmet bile etmedi. Birdenbire devasa bir duvar yükseldi — Giles'ın işi olduğuna hiç şüphe yoktu. Shaye ona ilk ulaşan üç Cellat'a sırtını dönüp duvarın üzerindeki gizli noktalardan atlayan ikisine hançer fırlattı.

Kavga kızıştıkça şehir sakinleri koşuşturmaya başladı.

"Artık gitmemiz gerek," diye fısıldadı Raph. Başımı salladım ama ayaklarım yerinden kımıldamıyor gibiydi. Gözlerimi henüz başlamış kavgadan alamıyordum. Gerçi nasıl sona ereceğini şimdiden biliyordum. Shaye'in ne kadar güçlü olduğunu ve Giles'ın büyüünü ne denli yaratıcı şekillerde kullanabildiğini bilsem de... sonu gelmezmiş gibi görünen Cellatların karşısında yalnızca iki kişiydiler. Tek umudum onları canlı yakalayıp Düşşarkısı'ndan sağ çıkanların yanına koymalarıydı.

Geri kalan perilerle birlikte onları da kurtaracağız. Buna inanmaktan başka çarem yoktu.

Raph elime asıldığında kendimi nihayet hareket etmeye zorladım. Çatışmadan kaçan iki çiftin arasına girdik. Başımızı yerden kaldırmıyorduk ve bir mucize eseri kimse bizi durdurmaya yeltenmedi.

Mücadelenin sesleri artık duyulmayana dek yürüdük. Seslerin kesilmesinin nedeni çatışmanın bitmiş olması mıydı... yoksa aramıza artık onları duyamayacağımız kadar mesafe koymuş olmamız mıydı bilmiyordum. Tam da bu sırada nihayet etrafıma bakma cesaretini topladım.

Başımı kaldırır kaldırmaz şaşkına döndüm, her şey çok... *sıradan* görünüyordu — eh, Ortadiyar standartlarına göre sıradan. Sema Saray'ının sokaklarda kanlar akan, havada çığlıklar yankılanan bir yer olmasını bekliyordum. Gaddar bir hükümdarın buyruğu altında, her köşenin ardına saklanmış ölüm tehlikesiyle diken üstünde yaşayan periler görmeyi bekliyordum.

Fakat şehir sakinleri Düşşarkısı'ndakinden farklı görünmüyordu. Şehrin ayak bastığımız karmaşasından ve gece hayatından uzak bu kısmında sokaklardan çıt çıkmıyordu. Gecenin bu geç saatinde gldecikleri yere doğru yürüyen perilerin başları aşağıda, omuzları dikti, kimse bir diğerine aldırmiyordu.

Binalar Düşşarkısı'nda gördüğüm birçok yapıyla aynı tarzda yapılmıştı. Vitraylar ve sokak lambaları her yerdeydi. Binaların çoğu iki veya üç katlıydı ve birbirlerine Düşşarkısı'ndakilerden çok daha yakın inşa edilmişlerdi.

Yavaş yavaş yaptığım kıyaslamalar üzerinden daha karanlık yönler gözüme çarpmaya başladı. Yapılar birbirine *o kadar* benzerdi ki bunun bir tesadüften ibaret olması imkânsızdı. Gilles'in kendi halkına dair bana anlattıklarını düşündüm — zanaatkâr ve tüccar haneleri teker teker Boltov tarafından yakalanıp ya asimile edilmiş ya da katledilmişti. Belki de evler çok daha eskiydi ve tarihleri Aviness ailesine kadar uzanıyordu. Çalınmış tarihin bir parçasıydılar ve sakinleri bir tutsaktan farksızdı. Hepsi kendi işlerine bakıyormuş gibi görünse de bu sıradanlık yalnızca bir illüzyondur — sürekli içinde yaşamak zorunda oldukları korkuyu örtmek için kullandıkları bir yalan.

"Burayı hiç sevmedim," diye fısıldadı Raph.

"Ben de öyle. Bir an önce işimizi halledip buradan çıkalım." Ne var ki bunları söylerken bile Shaye'in uyarısını düşünüyordum. Saraya ulaşmak için tek bir şansım vardı. Doğru ânı kollamalıydim.

Sokakları aşır Sema Sarayı'nın en yüksek noktasına ilerledik — kaleye. Zirveye yaklaştığımızda kulağıma gelen belli belirsiz bir müzik sesi her şeyin ne kadar sessiz olduğunu daha çok fark etmemen neden oldu. Bir anacadeye çıktık. Bir tarafımızda, çok uzakta, Sema Sarayı'nın ana girişi yer alıyordu. Diğer tarafımızdaysa kalemin açıklığını koruyan büyük parmaklıklar yükseliyordu.

"Demek saray bu," diye mınıldandı Raph.

"Bu kadar güzel olması sınırimi bozuyor," dedim alçak sesle. Gümüşten yapılmış kulelerin kenarları buz parçacıklarını andıran kristallerle bezenmişti. Havada süzülen ışık zerrecikleri yüksek noktalara doğru daireler çizerek şehrin üzerinde süzülüyordu — sanki perli ormanları boyunca gördüğüm bütün büyü'nün kaynağı burası gibiydi. Her pencere zambak ve yıldız desenleri oyulmuş taş çerçevelerle süslenmişti. Tüm balkon tırabzanları sarmal süslerle bezeliydi. Joyce'un okuduğu hikâye kitaplarını kapının ardından dinlememin ardından sürekli rüyalarımda gördüğüm saray karşımdaydı.

"Boltov inşa etmediği için bu kadar güzel."

"O kadarını anladım."

"Küçükken annem bana Aviness ailesinin hikâyelerini anlatırdı. Sarayın, tepenin, sırça tacın ve peri halkının bir olduğunu söylerdi. Biri ayakta durduğu sürece diğerleri de durmuş. İşte bu yüzden sırça taç perileri kontrol edebiliyor ve Sema Sarayı'ndan ayrılmıyor."

Onu dinlerken çömelip bir duvara yaslandım. Dar sokağın ana-caddeyle birleştiği köşeye tünemiştik, saray görüş alanımızdaydı.

"Annenin hikâyelerinde içeri nasıl girebileceğimize dair herhangi bir ipucu var mıydı?" diye sordum parmaklıklardan sızan müzik yerine ona ve görevimize odaklanmaya çalışarak.

"Tabii ki yoktu. Masallar böyle şeyler anlatmaz."

"Evet, hiçbir işe yaramıyorlar," diye mınıldandım. "Benim dünyamdaki peri hikâyeleri de burada pek işime yaramadı." Gözlerimi kapayıp sonuna yaklaşan melodiye kulak verdim. Başta birkaç gündür müziğe —en azından büyülü olmayanına— dair hiçbir şey duymadığım için şarkıya bu kadar çok odaklandığımı sandım. Ancak dinlemeye devam ettikçe melodiyi tanıdığımı fark ettim. "Bu şarkı... bunu biliyorum."

"Öyle mi?" Raph kaşlarını kaldırdı.

Yaslandığım duvardan doğruldum. "Bildiğime oldukça eminim."

"Sarayın içinden geliyor, değil mi?"

"Sanırım." Başparmağımı ağzıma götürüp hafifçe tırnağımı dişledim. "Biraz burada beklemek istiyorum."

"Neyi bekleyeceğiz ki?"

"Şarkıyı kimin çaldığını anlayabilecek miyiz bir bakalım." Gözlerimi parmaklıklara dikip iki yanına sıralanmış Cellatları görmezden geldim.

"Yaklaşmak ister misin?" Raph şimdiden yerinde duramıyormuş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine geçirip duruyordu.

"Hayır, burada durmak tehlikeli ve anlamsız olana dek kımıldamayacağız." Sözlerimin kesin olduğundan ve çürütülemeyeceğinden

den emin oldum. Yalnızca tek bir şansım vardı. Sabırlı olmalı ve zamanı geldiğinde harekete geçmeliydim.

Müzik gece boyunca devam etti. Dinledikçe şarkıyı daha önce duyduğuma dair şüphelerim güçleniyordu. Kafama takılan şey yalnızca ritim, melodi hatta benzersiz harmoni bile değildi — bu notaların eş benzeri olmayan yorumuydu. Müzik ırpık bir resim gibiydi. İki sanatçı aynı malzemeyle kullansa bile aynı şeyi yaratamazdı. Şafak gökyüzünü aydınlatmaya başladığında parmaklıklar nihayet açıldı. Ayazla kalktım. Raph de yaslandığı duvardan doğrulmuştu. Sarıdan dışarı akan eden perileri izlerken elimi tutup sıkıca kavradı.

Birbirlerine tutunup sabahın ilk ışıqlanma adımı atarken sendeliyorlardı. Anacadedden aşağı inip ara sokaklara dağılıp Sema Saray'ın çevresine sıralanmış lüks evlere giren ürkütücü bir geçit töreni izledim.

Bu periler şehrin aşağı kısımlarında görüldüklerimize benzemiyordu. Üzerlerine şatafatlı —ipek ve hayal gücüne neredeyse hiç yer bırakmayan, çarpıcı transparan şifon kumaşlardan — kıyafetler giymişlerdi.

İstisnasız hepsinin parmaklarını ve boyunlarını süsleyen altınlar ve diğer mücevherler üzerlerine yük oluyormuş gibiydi. Kurdelere ve her hareketlerinde şingirdayan küçük çanlara bağlanmış aksesuarlar boynuz ve kanelardan bile sarkıyordu. Her biri sanki dünya onlara aitmiş ve hiçbir tasaları yokmuş gibi sokaklarda süzülüyordu.

"Baksana," diye fısıldadı Raph. "Ayaklar..."

Şatafatlı dış görünüşlerinin yalnızca dikikat dağıtmak için olduğunun fark ettim. Kıyafetlerinin uçları ve ayakkebilleri kanla lekeliydi. Erkeklerin yeleklerinde kıpırmızı sıçrama izleri görüyordum.

"Bunların nedeninin..."

"Aklından bile geçirme." Raph'i yakınıma çektim. "Onlara yaramıyor. Bunu bir son vereceğim." Bakışlarımı parmaklıklara çevirdi-

ğimde dışarı çıkan müzik grubunu gördüm. Tam da tahmin ettiğim gibi onları tanıyordum. "Bunlar Düsseldorf'daki şarkıcılar," dedim şaşkınlıkla.

"Ne?" Raph bakışlarını takip etti. "Hainler," diye homurdandı. "Ne cüretle..."

"Kes şunu." Öfkeyle pervasızca bir hareket yapmaya kalkışması için onu daha sıkı kavradım. Dizlerimin üzerine çöküp çocuğun gözlerinin içine baktım. "Artık aklını başına toplamalı ve her hareketini enine boyuna düşünmelisin. Benim için bunu yapar mısın?" Raph sertçe yutkunup birkaç kez başıyla onayladı. "Güzel. Söyle bana, çalabildiğin herhangi bir enstrüman var mı?"

"Davul ama sadece birazcık."

"Davul, peki. Benimle gel."

"Ne yapacağız?" Beni anacaddede yürümeye iten şeyin ne olduğundan emin olmasa da yanımdan ayrılmadı.

"Onlarla konuşacağım."

"Bu fikri sevmedim, hem de hiç." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Benim de bayıldığım söylenemezdi. Hiçbir şey umduğum gibi gitmiyordu. Yorgundum ve sınırlarımı zorluyordum; ürettiğim iyi fikirler hızla tükeniyordu. Belki de tükeneli çok olmuştu. Sanırım Raph'ın bunun korkunç bir fikir olduğuna dair sözlerinde haklı olup olmadığını öğrenmek üzereydik.

Grubu saraydan çok da uzak olmayan bir hana kadar takip ettik. İçeri girer girmez grubun yeniden çaldığını duyup rahat bir nefes aldım. En azından hiç vakit kaybetmeden odalarına çekilme mişlerdi. Böylece onlarla iki çift laf etmek daha kolay olacaktı.

Raph'ı durdurdum. "Sen burada kalacaksın, tamam mı?"

"Ne?" Boynumdaki cam kolyeyi çıkarmamı izlerken şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bunu yap— Ne yapı—"

"Eğer geri dönmezsem buradan çıkmanın güvenli bir yolunu bul ve kaç. Kolyeyi olabildiğince uzağa götürüp kimsenin asla bulamayacağı bir yere sakla." Çocuğa bakıp halkının kaderini onun küçük omuzlarına yüklerken suçluluk, keder ve çaresizliği bir arada

hissediyordum. "Nereye saklamış olursan ol, bu sırrı mezara götür. Kolyenin sende olduğunu bilen herkes de aynısını yapsın – ben de aynısını yapacağım. Kendini de Aviness ailesinin büyüsunü de güvende tut."

"Ben yapamam..." Ellerimi avuçlarının arasına aldı. "Sen olmadan bunun yapamam."

"Umarım yapmak zorunda kalmazsın." Boştaki elimle hafifçe omzuna vurdum. "Ama içeride işler ters giderse en güvenlisi bu olacak. Bu yüzden yapman gerekeni eksiksiz yapacağına dair bana söz ver."

Gönülsüzce başını salladı. "Yapacağım."

"Güzel." Hana doğru döndüm. Derin bir nefes alıp dar sokağın karşısına geçtim. Yeniden nefes almadan önce kapıyı açtım. Artık geri dönüş yoktu.

Grup gösteri yapmaktan ziyade birlikte oturmuş bir şeyler çalıyordu. Hanın birinci katı günün bu saatinde boş olan bir tavernaydı. Arka tarafta ağır ağır pişen bir şeyin otsu kokusunu alabiliyordum –han sahiplerinin akşam yemeği telaşı şüphesiz daha güneş doğmadan başlıyordu.

İçerisi bomboş olduğundan, içeri girer girmez tüm gözler bana döndü. Müzik aletleri sessizleşti. Boş masaların etrafından dolaarak onlara doğru ilerledim. Gözlerim grubun solisti olduğunu düşündüğüm adamınkilere kilitlenmişti. Düşşarkısı'nda birlikte çaldığım, alnında işaretler olan kuzguni saçlı adam.

Birkaç uzun saniye boyunca birbirimize baktık. Beni şıp diye tanıdığını anladım – davranışlarına bakılırsa hepsi tanımişti. Sessizce birbirimizi tartıp kimin önce tepki vereceğini bekledik. Bacak kaslarını gergin ve koşmaya hazırdı.

"Bitap görünüyorsun, gezgin." Grubun solisti ayak parmaklarını bir sandalyenin alt kısmına geçirip bana doğru itti. "Biraz soluklan."

"Uzun bir yoldan geldim." Oturdum. "Kral'ın sonbahar kutlamalarının sonu için çok özel bir planı olduğunu duydum."

"Kral adına konuşamam ama aynı söylentiler bizim de kulağı-

mıza geldi." Liderleri konuşurken grubun diğer üyeleri birbirlerine endişeli bakışlar atıyordu. İçlerinden biri hareket ettiğinde gözüme bir çelik pırıltısı çarptı. Hayatlarını yolda geçiren ozanlar tepeden ırmağa silahlanmış olundu.

"Bu kutlamaları Kral'ın salonunda görme şansına erişmek güzel olmalı."

"Fena sayılmaz." Benimle aynı fikirde olmaması –hiçbirinin beni görür görmez Cellatları çağırmaması– bana umut verdi.

"Sık sık kraliyet ailesi için çalar mısınız?" Kimse sadık olduklarından kesin emin olmalıydım. Birkaç kısa gün içinde Düşşarkısı halkı için çalmaktan Bolto'v'un yakın çevresini eğlendirmeye nasıl geçtiklerini aklım almıyordu. Ama onlarla işbirliği yapacaksam bunu anlamalıydım.

"Sadece bizi huzurlarına çağırdıklarında. Kral'ın iyi bir müzik kulağı var, yeteneği takdir ediyor."

Bu yüzden onlara tanınmış bazı özgürlükler olduğunu düşündüm. Kral'la bir anlaşma yapmış olmalıydılar – ya da en azından aralarında bir söz birliği olmalıydı. Onlara sunacağım şey, Kral'dan kapmayı başardıkları güvenliği bir kenara atmalarına yetecek miydi?

"Benim çalma yeteneğimi de takdir edeceğini düşünüyor musun?"

"Dediğim gibi, Kral adına konuşamam."

Hayır dememişti. "Peri Kralı için çalmak bir onurdur."

"Öyle mi dersin?" Adam kaşlarını kaldırdı.

"Saraya girmeyi umutsuzca istiyorum."

"Nedenmiş o?"

Altdudağımı ısırđım, ağzımdan dökülecek sözcükleri kafamda dikkatlice tarttım. "İçeride görmek çok istediğim bir şey –birisi– var. Ama ne yazık ki Cellatlar içeride sinek bile uçurtmuyor ve başka türlü içeri girecek kadar yüksek rütbeli de değilim, dolayısıyla da bunu kendi başıma başarmamın hiçbir yolu yok."

"İçeri girmek için grupla çalmak mı istiyorsun, konu bu mu?" Lafı dolandırmaması bana umut verdi.

"Eğer gereken buysa."

Adam müzisyen arkadaşlarından birine elini uzattı. Kadın hiç düşünmeden lavtasını ona verdi. Lider enstrümanı bana uzattı.

"Çok istiyorsan çal bakalım."

"Affedersin?" Ben lavtayı alırken o da sandalyeye yasladığı kendi enstrümanını aldı.

"Tellerin düellosu." Parmakları kemanının sapındaki tellerde gezindi. "Önce ben çalacağım, sonra sen. İkimizden biri yenilene dek böyle devam edeceğiz."

"Peki hangimizin yenildiğine nasıl karar vereceğiz?" Lavtanın akordunu yapmaya çoktan başlamıştım bile.

"Anlayacağız; bu sorun değil."

Diğer müzisyenler yerlerini aldı. Sanki bu onlar için eğlenceli bir oyunmuş gibi gülümsüyorlardı – sanki peri ormanlarının kaderi tehlikede değilmiş gibi. Belki bu da onlar için başka bir eğlenceden ibaretti. Belki de bu ozanların hayatı ani bir ilham ya da eğlence patlaması aramakla geçiyordu. Müziklerinin ilham perisi dışında hiçbir şeye sadakatleri, bağlılıkları yoktu.

Belki de kimseye sadık olmadıkları için onlara güvenebilirdim. Bu, onları basit ve açık sözlü yapıyordu. Kimin tarafında olduklarını daima bilecektim – kendilerinin.

"Eğer ben kazanırsam benim ve arkadaşımın saraydaki bir sonraki gösteri için grubunuza katılmasına izin vereceksin, öyle mi?" diye sordum dikkatlice, bir periyle pazarlık yaparken dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

"Sen ve bir arkadaşın mı?"

"Davul çalabiliyor." Karşımdaki perilerin müzik konusundaki yeteneklerini bildiğimden sözlerimi bir kez daha düşündüm. "Ya da bir soytan gibi etrafta dans edebilir. Küçükçük ve oldukça şapşal olabiliyor."

Lider gözlerini başka bir kadına çevirdi. Kadın kıkırdadı. "Sanırım küçük yardımcısını görmek isterim."

"Pekâlâ o zaman. Anlaştık."

Sözlerini bitirir bitirmez parmakları tellerin üzerinde harekete geçti. Yavaş başlayıp tek notalar etrafında döndü, bir ezgi oluşturmadan önce parmakları birbiri ardına tellerde gezindi. Tiz sesli, kısa bir şarkı çalıyordu, neredeyse müzik biçimindeki sözsüz bir müstehcen şiir gibiydi.

Çalmayı bıraktığı an lavtanın tellerine asıldım. Onun notalarını takip ederek tam bir ezgiye dönüştürdüm. Sıra yeniden ona geçtiğinde bu sefer eline kemanın yayını alıp ezgiler arasındaki uyumu yakaladı, teller neredeyse alev alacak gibiydi.

Karşımda kemanını çalışını onu ilk gördüğüm andaki kadar büyük bir hayranlıkla izliyordum. İlham parmak uçlarımı kaşındırıyordu. Müzik tüm dertlerimi alıp götürmüş gibiydi. Âdeta dünyayı durdurmuştu. Kendime hâkim olamayıp sıramı beklemeden çalmaya başladım.

Önce onunla ahenk içinde çalmaya başladım ama hemen ardından yaratıcılığım aramızdaki uyumu bozdu. Lider bana bir bakış atıp sırttı ama durmamı söylemedi. Ona sinsice sırtıp hızımı artırdım. Bakışlarımız ve zekice notalarımızla birbirimizi kışkırtıyorduk. Grubun geri kalanı ayaklarını yere vurup bizi alkışlamaya başladı. İkimiz de kreşendomuza ulaştığımızda gösterişli bir hareketle ellerimizi tellerden çektik. Nefes nefeseydik.

Birbirimize sadece iki müzisyenin anlayabileceği bir gülümsemeyle baktık.

"Pekâlâ. Biraz dinlensen iyi olur. Çünkü bu gece bizimle Boltov için çalmaya geliyorsun."

otuz beş

Günün büyük kısmını uyuyarak geçirdim. Odamı paylaştığım diğer grup üyeleri kıpırdanmaya başladığında uyanmaktan başka çarem kalmamıştı. Bıraksalar sonsuza dek uyuyabilirmişim gibi hissediyordum. Raph yanı başıma kıvrılmış sessizce horluyordu. Gevşeyen yüzüyle çok savunmasız, çok huzurlu görünüyordu. Aslında ne kadar küçük olduğunu hiç fark etmemiştim. Onu içine soktuğum durum yüzünden duyduğum suçluluk ruhumu acıttı. Gözlerine düşen saçları yavaşça kenara itirdim.

Müziyenlerden biri yanıma gelip bana küçük bir giysi yığını uzattı. Sessizce ona teşekkür ettim. Sahne için kullandıkları tam üç sandık dolusu kostümleri vardı. Bana göğüs dekoltesi ve balon kollu fırfırlı bir bluz vermiş, dar, siyah bir deri pantolonla da kostümümü tamamlamışlardı. Kolyeyle ne yapacağımı bilemediğimden en sonunda arkaya çevirip kürekkemiklerimin arasına bırakmaya karar verdim. Böylece, saçlarım omuzlarımı kapattığı müddetçe neredeyse bir tasma kolyeden farksız görünüyordu.

Kıyafetlerini vermek için Raph'ı uyandırdım. Uykulu gözlerle parlak renkli tuniğini ve benekli taytını üzerine geçirdi. Giyinmeyi bitirdiğinde üzerindeki kollarını çatarak bakacak kadar uyanmıştı.

"Palyaçoya benziyorum."

Usluca kıkırdayıp dün gece soyтары olabileceğine dair yaptığım yorumu kendime sakladım. "Tam bir sanatçı gibi görünüyorsun."

"Senin şansına güzel giysiler düşmüş." Dudaklarını büktü.

"Bir korsana benziyorum."

"Korsanlar harikadır."

Gülüp başımı iki yana salladım. "Gel hadi, kahvaltı edelim."

Raph de ben de yemek yerken pek konuşmadık. Grup bize karşı kaba değildi ancak bizimle gereğinden fazla konuşma niyetleri yokmuş gibi görünüyordu. Herhalde böylesi daha iyiydi. Ne kadar az şey bilirlerse o kadar güvende olurlardı. Dahası, bu gece ne yaşanırsa yaşansın içimde saraydan birlikte çıkmayacağımıza dair yadsınamaz bir his vardı. Bu tamamen iştî.

Tabağımı yarıladığımda yemeklerin tadını *hâlâ* alabildiğimi fark ettim. Raph tavrımdaki ani değişikliği fark edip nedenini bulmaya çalıştı ama onu başımdan savdım.

Endişelenecek yeterince şeyimiz vardı. Peri dünyasında bir insan olarak solup gitmemin bu listeye eklenmesine gerek yoktu. Hem solmaya başladığımı *hâlâ düşünmüyordum*. Kolyeyi üzerimde taşıdığım için olmalıydı — artık damarlarımda akmasa da kralların gücü *hâlâ* benimleydi. Neyse ki, beni bu dünyada ayakta tutmaya yeterliymiş gibi görünüyordu.

Handan çıktığımız sırada sokak aydınlatmaları yakılıyordu. Liderimiz neşeli bir şarkıyla bize rehberlik ederken yolda dans ederek ilerliyorduk. Kendimi müziğe bırakmaya çalışıyordum. Parmakların içgüdüsel olarak hareket ediyordu elbette ama saray üzerimde belirip parmaklıklar giderek yaklaşırken, daima olduğu gibi —dün geceki gibi— şarkının melodisinde kaybolmam imkânsızdı.

"Durun bakalım." Cellatlardan biri tam içeri girmek üzereyken bizi durdurdu. Kadının bakışları benim ve Raph'ın üzerinde gezindi. "Bu ikisi dün sizinle değildi."

"Ah, evet, Sema Sarayı'na geç geldiler. Dün gece aramıza katıldılar. Ama bu geceki performansımızı onların eşsiz becerileri

olmadan sergilemek istemeyiz," dedi grubun solisti. Teknik olarak sözlerinin hepsi doğruydı.

Cellat tedbiri elden bırakmadı. "Şehre yeni periler girdiğini hatırlamıyorum."

Yüz ifademi olabildiğince sakın tutmaya çalışarak lavtama daha sıkı kavradım. Bariyeri aştığımızda içeri kaç kişinin izinsiz girdiğini öğrenmişler miydi? Yoksa yalnızca duvarın aşıldığı hissine mi kapılmışlardı? Shaye ve Giles'ı yakalayıp herkesi ele geçirdiklerini mi düşünmüşlerdi? Böyle düşünmeseler bile... şehre gizlice girecek kadar aptal olan herkesin saraydan uzak duracağını varsayacaklarını umdum.

"Sema Sarayı'nda olan biten her şeyi hatırlıyor musun?" Lider başını hafifçe yana eğdi.

"Sık sık grup üyelerini kaybeder misin?"

"Çok şey kaybederim." Adam kıkırdayıp kemanını tıngırdattı.

Cellat gözlerini kısıp bana baktı. "Sana gayet basit bir soru soracağım. Sadece evet ya da hayır demelisin. Ağzından başka bir şey çıkacak olursa seni bir saniye bile tereddüt etmeden öldürürüm. Anlıyor musun?"

"Evet." Bu çok kolay olacaktı. Bana bir periymişim gibi davranıyor, yalan söyleyemeyeceğimi sanıyordu. Boynuzlarım veya kanatlarım olmasa da burada bir insan olduğunu düşünmelerini gerektirecek bir neden yoktu.

"Sen ve o..." parmağını Raph'e doğrulttu. "Sema Sarayı'na izinsiz mi girdiniz, evet ya da hayır?"

"Hayır." Kocaman gülümseyip eklemeyen edemedim, "Demin söylediği her şey doğru. Dışarı çıkıp beni şehre soktular."

Gruptaki kadınlardan biri güldü. "Ortada komik bir şey mi var?" diye azarladı Cellat.

"Bana kalırsa dünya koca bir şakadan ibaret ve tek trajedi buna gülemeyen kişiler," dedi kadın gülümseyerek.

"Yıkılın karşımdan," diye homurdandı Cellat eliyle gitmemizi işaret ederek.

Parmaklıkların altından geçerken grubun solisti sinsi bir gülümsemeyle bana baktı. Yan yana gelebilmemiz için adımlarını yavaşlattı. "Biraz değişik... biraz sıkıcı olduğunu sanmıştım ama artık görüyorum ki sen şimdiye dek gördüğüm en ilginç kişisin. Seni özel yapan şey eksikliklerin."

Belki de gecenin ilk ve son gülümsemesiyle ona karşılık verip, "Tıpkı diğer herkes gibi ben de kendimce benzersizim," dedim hemfikir olarak. "Özel olmak için boynuzlara ya da kanatlara ihtiyacım olmadığı konusunda haklısın."

"Hem de hiç yok." Başını eğdi ve kedilerinkini andıran gözlerini benimkilerle buluşturmak için bakışlarını kaldırdı. "Seninle çalmanın benim için büyük bir onur olduğunu bilmeni istiyorum."

"Aynı şekilde."

"Bu gece ne olursa olsun, sanırım senin hikâyenden esinlenerek destansı bir şarkı besteleyeceğim."

Haftıçe kıkırdadım. Gelmemi bu yüzden izin verdiğinden şüphelenmeye başlamıştım. "Umarım şarkı bir çırpıda kesilmez ve mutlu sonla biter."

Parmaklıkların diğer tarafına ulaştığımızda konuşmamız sona erdi. İnsanların gösterişli kıyafetler içinde gezdiği bir bekleme salonundaydık. İçeri girdiğimizde birkaç alkış ve gülümsemeyle karşılandık. Büyük, yıldızlı bir merdiven odanın etrafında kıvrılıyordu ama kalenin ana salonuna açılan çift kapıya doğru yöneldik.

Ciğerlerimdeki bütün hava bedenimi terk etti ve kendimi ani den hayranlık ve korku arasında gidip gelirken buldum. Payandalarla desteklenen tavan sanki gökyüzüne dokunabilecekmışim hissi uyandırıyor. Çatıdaki daire şekilli cam panellerle kapatılmış delikler içerideki konuklara ayın ve yıldızların manzarasını sunuyordu. Duyamadığım bir müzikle dans eden periler pistin etrafında dönüp gülüşüyordu. Diğerleriye kenara çekilmiş, bir şeyler yiyerek sohbet ediyordu.

Her payandanın arasından sarkan kafeslere tıkulmuş periler olmasaydı oldukça sıradan bir kutlama olduğu bile söylenebilirdi.

Kafeslerden birinde Hol'ü gördüğümde hiç vakit kaybetmeden Raph'ı tuttum. Çocuk bana döndüğünde göz göze geldik.

Güçlü ol, dedim dudaklarını kıpırdatıp ona endişeli gözlerle bakarken. Hemen ardından bakışlarını yeniden Hol'e çevirdim. Raph tökezlediğinde bakışlarını takip ettiğini anladım, dudaklarından neredeyse dökülen boğuk iniltinin sesini duydum. Onu artık eklemlerim bembeyaz kesecek kadar sert tutuyordum, o kadar sıkıyordum ki canının yandığını farkındaydım. Babasını eninde sonunda görecek-ti. Hazırlıksız yakalanmaması daha iyiydi. Ama yine de onu buraya getirmekten duyduğum suçluluk duygusunun altında eziliyordum.

Planımız işe yaradığı müddetçe tüm bunlara değecekti. Raph ve ben dün gece uykuya dalmadan önce tüm ayrıntıları defalarca gözden geçirmiştik. Neden burada olduğunu biliyordu. Ona neden ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ve sözünden dönmeyecekti... salon-da toplanan kaçıklar için hazırlanmış bu geceki kutlama menüsün-de babasını görmesine rağmen. Anne ve babasını *kurtarmak* için elindeki tek şansı buydu.

Salonun en uzak ucunda, bir platformun üzerine yerleştirilmiş bir taht ve tahta tünemiş bir adam vardı, bu yalnızca Kral Boltov olabilirdi. Aramızdaki mesafeden küçük detayları ayırt etmem çok zordu. Yalnızca büyük resmi görebiliyordum – ateş kırmızısı saçlarını ya da bu kadar kambur ve asık suratlı hâliyle bile tahtı doldurabildiğine göre ne denli uzun olduğu gibi şeyleri. Boltov mirasını sürdürüp peri krallığını dize getiren adam bu muydu? Gördüğüm ve kafamda canlandırdığım tüm vahşetlerin sorumlusu bu adam mıydı? Solup giden ben değilmişim de oymuş gibi görünüyordu.

Hayır, dış görünüşünün beni yanıltmasına izin veremezdim; tedbiri elden bırakmamalıydım.

Salonu aşip nihayet Kral'ın huzuruna çıktığımızda gözlerim Davien ya da Vena'ya dair herhangi bir işaret arıyordu. Kafesteki perilerin Düşşarkısı'ndan sağ kalanlar olduğuna emindim ama liderlerini göremiyordum. Bunun bana kendimi daha mı iyi yoksa daha mı kötü hissettirdiğinden emin değildim.

"Majesteleri." Grubun solisti bir reveransla Kral'ı selamladı. "Bizi balo salonunuzda şarkı söylemeye bir kez daha davet ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Kral Boltov belli belirsiz başını salladı. Tüm görkemiyle başında duran sırça taç devasa avizelerden yayılan ışığı yakalayıp bin parçaya bölüyordu. Düşşarkısı'nda geçirdiğimiz gece gördüğüm kopyaları ve salonu dolduran adamların başlarındaki diğer taçları utandıracak kadar güzeldi. İşçiliği çok daha incelikliydi ve çevresine çarpıcı bir güç yayıyordu. İçine binlerce gökkuşağını hapsetmiş bir evreni andırıyordu.

Görünüşe göre Davien haklıydı – tacı takmasına olanak sağlayan bir tür karanlık ritüel kullanmış olmalıydı. Onu taktığını görmek midemi bulandırdı. Sanki onu o taça görmek *kendi* tarihime –bana– hakaretmiş gibi öfke doluydum.

"En sevdiğim ozanlar geri dönmüş demek."

"Davetinizi geri çevirmek ne haddimize, Majesteleri." Grubun solisti reveransını hâlâ bozmamıştı. Gözleri hâlâ yerdeydi. Geri kalanlarımız da başımızı eğerek aynı şeyi yaptık. Yine de kirpiklerimin arasından ona bakmadan edemedim.

Bu kadar yakınındayken o zalim adama dair detayları daha net görebiliyordum.

Yüzü yıpranmış görünüyordu; tıpkı fazla tabaklanmış, bu süreçte de incelmış ve pürüzlü taşların üzerine gerilmiş bir deri gibi. Masmavi, delici gözleri en ufak bir aldatmacayı bile görebilecekmiş gibi bakıyordu. Parmakları etten veya kastan ziyade kemikti, tırnaklarının yerinden kıvrımlı sarı pençeler çıkıyordu. Alnından uzanan hilal şekilli zift kadar siyah iki boynuz sırça tacın etrafında kıvrılıyordu. Karşımdaki adama dair hiçbir şey zarif, sıcak ya da davetkâr görünmüyordu. Her şey sivri kenarlardan ibaretti.

"Kutlamalarımızın sonuna gelmişken bu gece benim için ne çalacağınızı dört gözle bekliyorum. İyi bir gösteri sunun, ben de parmaklarınızla ayaklarınızın yerinde kalmasına müsaade edeyim. Aksi hâlde uzuvlarınız olmadan dans etmek zorunda kalırsınız."

Grubun neden onlara katılmama izin vermeye bu kadar hevesli olduğunu anlamaya başlıyordum. Kendileri dışında kimseye sadakat beslemeseler de Boltov herkesin ortak düşmanıydı.

"Sizin için çalmak büyük bir onur. Sizi yüzüstü bırakmayacağız, efendim."

"Güzel. Ama ne zaman duracağınızı bilin; sonbahar kutlamalarının bitişi şerefine özel bir sürpriz hazırladım ve bölünmek istemiyorum."

"Özel bir sürpriz" kelimeleri beni dehşete düşürdü — bu adamın özel olduğunu hissettiği hiçbir şeyin hoşuma gitmeyeceği açıktı. Ancak platformun yan tarafına geçen grubu takip ettim. Lider şarkının ilk melodilerine başlarken geri kalanımız onu takip ettik. Raph gülünç derecede küçük davuluna hafifçe vurarak cesur bir gülümseme takındı.

Geçen iki saatin ardından parmaklarım ağrıyordu. Lavtama daha önce hiç bu kadar uzun ya da bu kadar şiddetli çalmamıştım. Ancak yorgunluk beni ellerime giren kramplarla tehdit ederken bile kendimi devam etmeye zorladım. Hayatım pahasına çalışıyordum.

Daha sonra müzik aniden kesildi. Bakışlarımı grubun solistinden Kral'a çevirdim. Boltov bir elini havaya kaldırmıştı. Uğursuz bir alamet gibi ağır ağır tahttan indi ve ayağa kalkıp herkesin üzerinde yükseldi.

"Sadık tebaam, bugün sonbaharın son, kışın ilk günü. Yaşayanların yerini ölümlere bıraktığı gün. Bir dünyanın diğerine karıştığı, bizim dünyamızla kudretli Ötediyar'ı ayıran Perde'nin en ince olduğu gün."

Bütün salondan heyecanlı mırıltılar yükseldi. Kadehlerini kaldırıp büyük yudumlar alan saraylıları görüyorum. Krallarının ne planladığını görmek için sabırsızlanıyorlardı ve bu midemi bulandırdı.

"Dün geceğine benzer bir eğlence beklediğinizi biliyorum, özellikle de dekorum göz önüne alındığında." Boltov ellerini kaldırıp salonun etrafındaki kafesleri işaret etti. "Fakat bu özel bir gece ola-

ak. Benim ve yüzlerce yıl önce Kral Altıncı Aviness'in ölümüyle başlayan tarih için." Salonu dolduran periler eski kralın adı geçince homurdandı. Boltov platformu çevreleyen merdivenleri ağır ağır inmeye başladı. "Sizlerin de bildiği gibi hâlâ Aviness soyunun dinitilebileceğini, tacı takan ben olsam dahi tahtın meşru vârisinin dışında bir yerlerde olduğunu düşünenler var." Sözlerini vurgulamak için başındaki sırça taca hafifçe vurdu. Salonda kahkaha sesleri yankılandı. "Demem o ki, bu gece o ailenin kökünün sonunda kurduğunu görmek benim için büyük bir zevk olacak – bundan böyle, kimin tahta geçmeye en uygun olduğundan sual olmayacak."

Boltov parmaklarını kıvırdı ve salonun yan tarafındaki kapılar açıldı. Ormanda gördüğüm liderin başını çektiği küçük bir Cellat ordusu Davien'ı itekleyerek içeri girdi. Zincirlenmiş, kelepçelenmiş ve çaresiz durumdaydı. Davien Kral'ın huzuruna çıkarılmak için salondan geçirilirken saraylılar onunla alay edip üzerine tükürüyordu.

"Perilerin gerçek kralının önünde diz çök," diye alay etti Cellat, dizlerinin arkasına vururken. Davien yere düştü.

"Kudretli' Aviness soyunun son umudu bu velet mi? Beni tehdit eden adam bu mu? Tabii Dünya'da onlarca yıl korunan bu mu?" Boltov güldüğünde salondaki periler de ona katıldı. "Bu acınası mahluk hiçbir gerçek gücü yokken Kutsanmış Göl'deki eski krallanın hayaletlerinin onu kral yapacağını sandı."

Boltov, Davien'ın çenesinin altına sağlam bir tekme geçirdi. Başındaki Cellat onu iki kolundan yerinde tutmasaydı Davien geriye savrulurdu. Kral'a öfkeli gözlerle bakarken ağzından kan damlıyordu. Beni henüz görmemiş olması sanırım iyi bir şeydi.

"Bunu bir başkasında fark ettiğine göre kendin de gerçek güçten yoksun olmalısın," diye homurdanıp Kral'ın suratına tükürdü Davien.

"Aşağılık ukala," diye neredeyse mırladı Boltov bir pençesini Davien'ın yanağında gezdirirken. "Seni parçalarına ayırmaktan büyük zevk alacağım." Boltov omzunun arkasına bir bakış attı. "Kan dökmeye uygun bir şeyler çalın."

Grubun solisti kemanını kaldırıp bir anlığına tereddüde düştü. Telleri çekerek uzakta yankılanan bir çığlığı anımsatan tiz bir ses çıkardı. Davulcu yavaş ama kararlı bir şekilde nabız gibi atan bir ritim tutturdu. Bu ağır temposu dehşet vericiydi.

İşte buydu. Aradığım şans. Bakışlarımı Raph'e çevirip onunla göz göze geldim ve kolyeyi boynumdan çekip lavtayı çaldığım elimi alırken başımı aşağı yukarı salladım.

Müzik devam ederken öne doğru bir adım attım. Onlara yaklaşıırken tüm gözler benim üzerimdeydi. Boltov'la Davien'in dikkatini çekmiş olmak benim için yeterliydi. Davien'in gözleri belli belirsiz ırileşti. Dudaklarını kıvrıp yüzüme zorla öyle çılgınca bir gülümseme takındım ki karşımda irkildi.

Lavtamı çıldırmaşçasına çalarken kahkahalar atarak etrafımda döndüm. Ayaklarımı yere vurup beklenti içinde onlara baktım. Çaldığım minör notalar kemanın ritmine kasıtlı olarak ters düşüyordu. Bu müzik değildi, yalnızca korkunç bir ses çıkarıyorduk. Boltov'un bakışlarına yakışacak bir ses.

"Evet, evet!" Boltov pençeli ellerinden birini havaya kaldırıp kahkaha attı. "Ölümünü dans ederek kutlamalısınız!" Perilerin geri kalanı da gülüp etraflarında dönmeye başladı ve Boltov, Davien'in suratına bir darbe indirdi. Kan damlaları yere saçıldı.

Midem kasılsa da çalmaya devam ettim. Davien artık bana bakmıyordu. Onu tutan adamların kollarına yığılmıştı. Ne yaptığımı farkında mıydı? Ayaklarımı görebiliyor muydu? *Ne olur fark etsin*, diye dua ettim. Gözümün ucuyla Raph'ın öne çıktığını gördüm, gerginliği küçük davuluna indirdiği darbeleri kontrolden çıkarmıştı.

Her şey zirveye ulaşmış gibiydi. Boltov'un saldırtıları giderek daha acımasız hâle gelmişti. Bense ayaklarımıyla yere görünmez şekiller çizerek dönmeye devam ediyordum. Bunlar gölde çizdiğim şekillerin aynılarıydı. Tahıtan feragat etme ritüeli için Davien'la incelediğimiz şekillerin aynısı. Göldeki ritüel sırasında topladığımız gücün hâlâ içimizde olduğunu ve sona ulaşmayı beklediğini umdum.

"Ona bakın!" diye bağırdı Boltov. Herkes yavaşladı. Şekilleri çizmeyi bitirdiğimde elimdeki kolye sımsıcaktı. "Bu adamın diğerlerinden hiçbir farkı yok. O..."

"Onun diğerlerinden hiçbir farkı olmayabilir ama kendim için aynısını söylemem," dedim sözünü keserek. Boltov etrafında döndü. Kolyeyi havaya kaldırdım. *Bana bak*, dedim hareketlerimle, *gözün sadece beni görsün. Yaptığım hiçbir şeyin farkına varamadın.* Sanki kanatlarım ve dişlerim varmış gibi ona hırladım. Sanki herhangi bir peri kadar korkutucu olabilirmişim gibi. "İstediyin şey bu, değil mi? Atalarının çaldığı sarayda yaşayıp halkını elinde parçalanmış bir güç ve korkudan başka hiçbir şey olmadan yöneten sahte bir hükümdar değil de perilerin gerçek kralı olmak için ihtiyacın olan şey bu."

Boltov'un gözleri belli belirsiz irileşti ve ağzı köpekbalıklarının andıran dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle aralandı. "O insan *sensin* demek."

"Ve sen de perilere acı çektirecek son Boltov olacaksın."

Yemimi yutup üzerine atıldı. Harekete geçene dek bekledim; kolyeyi elimden bırakıp düşmesine izin verdiğimde yönünü değiştiremeyeceğinden emin olana dek. Yanımdan hızla geçen bir bulanıklık kolyeyi yere düşmeden yakaladı. Pençeli ellerini bana uzatmışken Boltov'un onu yakalaması mümkün değildi. Raph çevik ve ufak tefekti, gafil avlanmış Cellatlardan bile daha hızlıydı.

Hof'un bağırışlarını duydum. Dikkatim yalnızca Raph ve Davien'in üzerindeydi. Çocuk kolyeyi fırlattı. Davien, zincirlerinin izin verdiği ölçüde elini uzattı. Cellatlar kolyeye hamle yaparken parmakları camın etrafına kapanmıştı bile.

"Tahttan feragat ediyorum!" Herkesin duyabileceği şekilde avazım çıktığı kadar bağırdım. Bu eski sarayın her köşesinde yankılanması için çığlık attım. İlk perilerin üzerinde taç giydiği bu tepenin temelinden sarsılması için. Gözleri hâlâ üzerimde olan baştaki perilerin niyetimi anlaması için. "Topraklarımı benim için yönet. Krallık senindir; taç senindir; kadim kralların gücü senindir; ayağa kalk, Kral Davien Aviness."

Sözlerim kulaklarımda doğal olmayan bir şekilde yankılanıyordu. Dünya ayaklarımdın altında titrerken garip bir yankı, bir gecikme vardı. Yere çizdiğim görünmez çizgiler kolyeyle birlikte parıldadı. Işık o kadar parlak hâle geldi ki zemin çatırdadı ve kolye Davien'ın ellerinde paramparça oldu. Ellerindeki kelepçeler toza dönüşüp üzerine döküldü ve ayağa kalkıp şimdiye dek hiç görmediğim kadar dik durdu. Yaraları iyileşti ve kanatları tamamlandı, artık yırtık pırtık değillerdi. Gözleri yeşilin gelmiş geçmiş en parlak tonuna bürünmüştü.

Ve Boltov'un boğazıma inen pençelerinden önce gördüğüm son şey o gözler oldu.

otuz altı

Öleceğim, düşündüğüm ilk şey buydu. Hemen ardından gelen ikinci düşünceyse, *Savaş*, oldu.

Kendimi geriye attım, Boltov'un saldırısından sıyrıldığım sürece nasıl düşüneceğim umurumda değildi. Ama o perilerin hızı ve gücüne sahipti. İlk vuruşunu ıskaladıktan sonra hızını kaybetmeden döndü ve kendini üzerime attı. Yerde yuvarlanırken pençelerinin ikinci kez hedefini bulamamasına şaşırdım. Daha sonra başımı kaldırdığımda nedenini gördüm.

Davien üzerimizde dikiliyor, hâlâ parlamaya devam ederken Boltov'u bileğinden tutuyordu. Balo salonu büyük bir kaos içindeydi; bazı periler parmaklıklara doğru koşarken diğerleri kenara çekilip onlara vad edilen eğlencenin tadını çıkarmak için kendilerine yeni bir kadeh şarap koyuyordu.

"Sırf ona dokunmaya kalkıştığın için seni ölüme mahkûm ediyorum," diye hırladı Davien. Boltov elinden kurtulmak için mücadele etse de çabaları nafileydi.

Cellatlar salonun her köşesinden üzerine hücum etti. "Davien, Cellatlar!" diye bağırdım.

Tehdidi şöyle bir değerlendirmek için omzunun üzerinden bir bakış attı. Boştaki eliyle Boltov'un başının üzerindeki sırça tacı kavradı. Boltov çığlık çığlığa bağıyordu. Taç başından çıktığında

içeride korkunç bir yırtılma sesi yankılandı. Sanki Boltov'un kafasına yapıştırılmış gibi tacın üzerinde kalan et parçalarının kemiklerinden ayrılmasını izledim. Davien, Boltov'u doğal olmayan bir güçle platforma geri fırlatmadan önce ona şaşkınlık ve tiksinti içinde baktı. Boltov ardında kan izleri bırakarak kafasını taşa çarptı, gözleri sersemlemiş gibi bakıyordu. Gözkapakları ağır ağır kapandı. Başında tacı olmadan, ona dair ilk izlenimimdeki zayıf, çelimsiz adama benziyordu.

"Ben onları oyalıyorum." Davien'in gözleri Raph'le benim üzerimde gelip gitti. "Siz ikiniz diğerlerini serbest bırakmanın bir yolunu bulun."

"Memnuniyetle." Ayağa kalktım. Cellarlar hiç vakit kaybetmeden üzerine çullandığından Davien'in tacı takmaya fırsatı olmadı. Cellatların başı tacı elinden düşürmesine neden oldu.

"Davien..."

"Gidin!" diye bağırıp Düşşarkısı'nı yerle bir eden adama doğru hücum etti.

Bir küfür savurup burada kalıp ona yardım etme dürtümle mücadele ettim. "Beni takip et, Raph."

Davien'in salona sokulduğu kapılara doğru koşmaya başladığımda Raph yanı başımdaydı. "Nereye gidiyoruz? Kafestekilere ne olacak?" Ona bakmasam bile gözlerinin babasının üzerinde olduğunu biliyordum.

"Onları nasıl kurtaracağımızdan henüz emin değilim." Şaşkın bir saraylıyı tam da bana doğru hamle yapan bir Cellar'ın önüne ittirdim. "Davien'i bu kapıların ardında tutuyorlardı, dolayısıyla daha güçlü ya da daha tehlikeli perilerin de orada olduğunu düşünüyorum. Onlara ihtiyacımız var."

"Gerçekten daha fazla tehlikeli peri istiyor muyuz?" Raph etrafında dönüp Cellatlardan birinin elinden kurtuldu. Cebine uzanıp parlak kuma benzeyen bir şey çıkardı. Avucundan üflledi ve kum havada alev alıp milyonlarca minik kıvılcıma dönüştü — zararsız olsa da kapılardan kaçarken bizi gizlemeye yeterliydi.

"O tehlikeli periler *bizim* safımızdaki tehlikeli perilerse evet, is-
iyoruz," diye fısıldadım. Ana salon kaos içinde olsa da bu koridor-
lar sessizdi ama Boltov'un mahkûmlarını korumasız bırakacağını
düşünmek aptallık olurdu.

"Ah." Raph sonunda neden bahsettiğimi anladı. "Vena ve Shaye
gibi mi?"

"Öyle umuyorum." Koridor, artlarında mahkûm barındırma-
yacak kadar gözalcı görünen kapılarla doluydu. "Raph, birilerini
esir alacak olsan onları nereye koyardın?"

"Tepenin kalbine," diye cevapladı bir saniye bile düşünmeden.
"Merkeze yakınlaştıkça Kra'inkiler hariç herkesin güçleri zayıflar."

"O hâlde aşağı iniyoruz."

"Bekle." Raph elimi tuttu. "İşe yarayıp yaramayacağından emin
değilim ama hiç yoktan iyidir." Gözlerini kapadığında fazlasıyla
odaklanmış görünüyordu. Bir görüntünün, katlaşıp tamamen
buza dönüşen su gibi yavaş yavaş yoğunlaşıp Raph'ın yerini alma-
sını izledim. Az önce durduğu yerde bizi sarayın parmaklıklarının
önünde durduran Cellatlardan biri vardı şimdi.

"Az önce ikimizin de Cellatlar gibi mi görünmesini sağladın?"

Yerini alan illüzyon başıyla onayladı. Nereye bakacağımdan
emin değildim, Raph'ın boyunun sadece belime geldiğini biliyor-
dum. "Dediğim gibi işe yarayıp yaramayacağından emin değilim.
Çoğu peri diğer perilerin kullandığı cazibenin ötesini görebilir."

"Ama hiç yoktan iyidir. Sen bir dâhisin."

"Elimi bırakma yeter. Sana dokunduğum sürece cazibeyi kul-
lanmam daha kolay olur."

"Sorun değil."

İlerlemeye başladık. Koridorun sonu bir salona açıyordu. Ney-
se ki içerisi boştu ve hem yukarı hem de aşağı uzanan bir merdiven
vardı. Aşağı inip başka bir salona çıktık. Dördüncü salona ulaştığı-
mızda uzaktan hızla geçen bir grup Cellat gördük. Duvara yaslanıp
nefeslerimizi tutarken gitmelerini bekledik. İçlerinden sadece biri

bize baktı ama varlığımızı yadırgamamış gibi görünüyordu. Raph'in cazibesi işe yarıyordu.

Bir merdivenden daha indiğimizde sarayın ışıklığı yerini Boltovlardan görmeyi beklediğim detaylara bırakmaya başladı. Yalnızca zevkten nasibini almamış birileri böyle odalar tasarlayabilirdi – beni rahatsız edip olabildiğince hızlı geçmeme neden olacak türden odalar. Raph'in elini daha sıkı tuttum. İşimiz bittiğinde tüm bu yaşananları sindirmesi biraz zaman alacaktı. Ancak başarılı olursak, bu süreci hâlâ hayatta olan annesi ve babasıyla atlatacaktı.

Kapılardan birinin önünden geçerken kulağıma içeriden yükselen belli belirsiz mırıltılar geldi. Duraksayıp kulağımı kapıya dayadığımda şüphelerim doğrulandı.

"Ne oldu?" diye sordu Raph.

"Sanırım içerideler." Elim kapının kulpunu buldu. "Hazır mısın?"

"Balo salonunda olanlardan sonra her şeye hazırım."

"Doğru, öylesin." Kilidi çevirmeye çalıştım ama yerinden kımıldamadı. Yüksek sesli bir iniltiyi bastırdım.

"Sorun değil, bunu ben halledebilirim." Raph elimi bıraktığında üzerimizdeki cazibe kayboldu. Küçük parmakları kapıyla meşgulken bir şeyler mırıldandı. Açılan kilitten alçak sesli bir *klik* duydum. Raph bana mahcup bir tavırla gülümsedi. "Annemle babama... bu ritüelden bahsetme, olur mu?"

"Muhteşem sırrın benimle güvende." Her yere girebilmesine şaşmamak gerekirdi. Kulpu yeniden tutup şimdi ne yapacağımı düşünmeye başladım. Kapıyı açıp mücadeleye hazır bir şekilde içeri mi girecektim? Yoksa içeri gizlice sızmaya mı çalışacaktım? Kararsızlıkla kapıyı araladım. Kapı pervazından dışarı bir ışık huzmesi süzüldü, artık konuşulanları daha net duyabiliyordum.

"...yankılanan çığlıkları duyabiliyorsunuz, değil mi? Bunlar sahne kralınız parçalarına ayrılırken saraylıların attığı keyif çığlıkları," diye pıs pıs güldü Allor.

Kapıyı biraz daha aralayıp içeriyi inceledim. Odanın ortasında

lanlı bir masa duruyordu ve duvarlarında akla gelebilecek her türlü uğursuz görünümlü alet asılıydı. Arkada duran birkaç kafes Düş-parkısı'ndan tanıdığım perilerle doluydu – Shaye, Giles ve Vena.

Allor sanki parmaklıklar mahkûmları içeride tutmak için değil de onu dışarıda tutmak için tasarlanmış gibi kafeslerin önünde volta atıyordu. Çünkü onları eline bir geçirse... eh, tehditleri neler yapacağını açık açık ortaya koyuyordu.

Menteşelerin ses çıkarmamasını fırsat bilip kapıyı biraz daha açtım ve usul usul içeri girip sırtımı duvara yasladım. Vena'nın gözleri yalnızca bir saniyeliğine üzerimde durdu. Giles duvarın dibine yığılmış, hareketsizdi. Shaye'in de beni fark ettiğinden emindim ama sözleriyle tavırları hiçbir şeyi ele vermedi.

"Bunların sevinç tezahüratları olduğunu ummaya devam et," dedi Shaye yüksek sesle, Cellat'ın bütün dikkatini ona vermesini sağlamaya çalışıyordu. "Çünkü değilse, bu senin felaketin olur, öyle değil mi? Yeni kralımızın Bolto'ya böyle büyük bir sadakatle hizmet eden Cellatlara ne yapacağını düşünüyorsun? Anlayışlı bir adama benziyor olsa da..."

"Onun gibilerinin anlayışına ihtiyacım yok benim," dedi Allor alayla.

"Öyle mi? Ben de tek isteğinin bu olduğunu sanmıştım. Bolto'yun kıcını yalamakla bir sorunun varmış gibi görünmüyordu." Shaye parmaklıklara yaslandı. "Belki de o olmadan bir hiç olduğunun sen de farkındasındır."

"Bu ne cüreti!" Allor öfkeyle kafesin parmaklıklarına atıldı. O, kapıyı sarsarken duvardan büyük çelik bir tokmak aldım. O kadar ağırdı ki sadece elimde tutarken bile kaslarımda titremesine engel olamıyordum. "Bir hiç olan *sensin*. Kafese kapatılan *sensin*, ben değilim."

"Ben Bolto'yun beni tıktığı kafesten çıkalı çok oldu." Shaye gü-lümsedi, Allor'un dikkatinin yalnızca onun üzerinde olması için elinden geleni yapıyordu. "Ama kaçacak kadar güçlü olmadığın için sana gerçekten üzülüyorum. Zayıf bir beden, zayıf bir akıl. Üzülme-mek elde değil."

"Zayıf olan kimmiş sana göstereceğim." Allor ellerine ceplerine soktu. Bir anahtar çıkarırken gözünün ucuyla beni fark etti, artık yalnızca bir adım ötesindeydim. "Bu da ne..."

Bir an bile tereddüt etmeden tokmağı savurdum. Çelik öyle büyük bir güçle başının yan tarafına çarptı ki tokmak ellerimden fırlayıp büyük bir çınlamayla yere düştü. Sarayın yarısını alarına geçirdiğimden emindim. Allor yere düştü, hareket etmiyordu. Nefese nefese başında duruyordum. Bu tek vuruş nabzımın Boltov'un bana saldırdığı zamandan bile daha hızlı atmasına neden olmuştu. Vücudumun her bir zerrisi alev almış, panikle dolmuş ve savaşmaya hazırdı.

"İyi vuruş." Shaye bir ısıklık çaldı.

"S-sence ölmüş müdür?" diye sordum tereddütle. O gün ormanda Allor'a savurduğum tehdidi yerine getirmeyi beklemiyordum. Sanırım öldürdüğüm ikinci peri gerçekten de o olmuştu.

"Öyle umuyorum? Önde gelen Cellatlardan birinin bir insan tarafından öldürülmesi çok şairane olurdu."

Shaye konuşurken Raph, Allor'un düşürdüğü anahtarı alıp kafesleri teker teker açmaya koyuldu. Ben hâlâ Allor'a bakarken Shaye kafesten çıktı. Elini omzuma koydu. "Öldüğünü sanmıyorum. Ki bu da iyi bir şey çünkü senin için fark etmeyecekse onu öldürme şerefi benim olsun isterim."

"Hiç fark etmez," diye mınıldandım.

"Ne oluyor?" diye sordu Vena, sanki zorla değil de kendi isteğiyle orada oturuyormuş gibi dışarı çıkarken. "Burada olmanı iyiye yoruyorum?"

"Davien kadim kralların gücünü aldı. Feragat ritüeli tamamlandı. Balo salonunda Cellatlarla savaşıyor ama yardıma ihtiyacı var," dedim hızlıca.

"Destek kuvvetleri yolda." Vena, Allor'u az önce içinde tutsak oldukları kafese sürükleyen Shaye'ye baktı. "Diğerlerinin nerede tutulduğunu biliyor musun?"

"Çoktan söyledim ya, saraya dair hiçbir şey bilmiyorum." Shaye gözlerini devirdi. "Ama mantıklı bir tahminde bulunabilirim."

"Öyle yap," dedi Vena, Shaye kafesin kapısını Cellat'ın üzerine kilitlerken. "Savaşabilecek durumda olan herkes beni takip etsin."

"Hepinizi ana salona götürebilirim!" dedi Raph heyecanla.

"Orası sana göre bir yer değil." Vena kaşlarını çattı. Raph'in heyecanı söndü ve yanakları öfkeyle kızardı.

"Raph, sana benim ihtiyacım var," dedi Shaye. "Benimle diğer dostlarımızın arasında duran kilitli kapıları açmak için senin küçük parmaklarına ihtiyacım var. Hem herkes serbest kaldıktan sonra ana salona dönmek için bize rehberlik etmene ihtiyacımız olacak."

"Tamam." Raph gözlerini Vena'ya çevirdi. "Babamı da özgür bırakacaksın, değil mi? Ana salonda, bir kafesin içinde tutuluyor."

"Bırakacağım," diye söz verdi Vena.

"Yolu gösterebilirim," dedim.

Vena başını iki yana salladı. "Orası bir insana da uygun değil. Burada kalmalısın."

"Sizi ben götüreceğim."

"Vena haklı," dedi Shaye, Giles'in yaralarıyla ilgilenirken. Giles alçak sesle homurdandı. "Burada kalman daha iyi, burada güvende olursun."

"Gidelim," dedim kararlılıkla Vena'ya.

"Bu senin mücadelen değil," dedi Vena.

"Bu pekâlâ benim de mücadelem." Sanki boy gösteriyormuşum ya da ilk Peri Kralının taç giydiği tepenin üzerine yemin ediyormuşum gibi yer işaret ettim. "Kadim kralların büyüğü vücuduma girdiği andan –Tabii Dünya'da Davien'la evlendiğim andan– beri bu benim de mücadelem oldu. Ve daha sonra halkına bir yemin ettim. Verdiğim sözleri yerine getirdim ve bunun sonunu görmek istiyorum." Davien'in peri tahtına oturduğu ilk anı gözlerimle görmek istiyordum.

"Öyle olsun," diye pes etti Vena gözleri neredeyse takdiri anımsatan bir parıltıyla yumuşamıştı. "Bizi ana salona götür."

Koridorları ve salonları hızla aştık. Yolumuzun üzerinde tek bir

Cellat dahi yoktu. Ama ana salona yaklaştıkça nedeni kulaklarımı doldurmaya başlamıştı.

İçerideki çatışma zirveye ulaşmıştı. Çığlıklar ve büyü patlamaları Raph'le kaçtığımız kapıları sallıyordu. *Dayan*. Beni bir şekilde duyabileceğini umarak kalbimin en derin köşelerinden Davien'a yalvardım. *Birazcık daha dayan, sana söylemem gereken şeyler var.*

Geride kalıp perilerin beni geçerek savaşa katılmasına izin verdim. Bu benim mücadelem olsa da hepsi benden çok daha iyi savaşçılardı. Özellikle de artık büyüm olmadığı düşünülürse.

Kapılar patlayarak açıldı ve büyüyle yerle bir olmuş salonu ortaya çıkardı. Cellatlar gölgeden gölgeye sıçrarken göremediğim silahlar havada uçuşuyordu. Çatışmanın merkezinde Davien duruyordu. Işıl ıslıl parlıyor, saldırıların çoğunu savuşturan soğuk alevler bedeninden dalgalanmaya devam ediyordu. Kanatlarını güçlü bir şekilde çırpıp havaya fırlatarak Cellatlardan birini boğazından yakaladı ve onu yere fırlatıp göğsünün üzerine indikten sonra sıradakine geçti.

Düşürküsü'nden gelen perilerin içeri akın etmesiyle mücadele bambaşka bir boyut kazandı. Sayılarının artmasıyla, hâlâ tavandan sarkan kafeslerde tutsak perileri de kurtarıp onları da savaşa dahil ettiler.

Mücadelenin şekli değişirken bakışlarımı platforma çevirdim. Boltov'un başından akan kan hâlâ yeri lekelese de kendisi gitmişti. Öldürüldüğünü ya da en kötü ihtimalle bayıldığını düşündüm.

Neredeydi? Onu çatışmanın içinde görememek beni harekete geçirdi. Duvar boyunca koşmaya başladım, enkazın üzerinden atladım ve savuşturularak yanı başımdaki parlak renkli fresklerde çukurlar açan saldırılardan kaçtım. Daha küçük bir hedef hâline gelmek için çömeldim ve platformdan uzaklaşarak arka tarafa uzanan kan izlerini inceledim. Kanı takip ettiğimde salonunun görünmeyen kısmına gizlenmiş küçük bir kapı buldum. Aralıktı.

Salona bir bakış attım. Kimse beni fark etmişe benzemiyordu. Herkes fazlasıyla meşguldü. Fazla düşünmeden eşiği geçtim.

Kapının ardında sürünerek geçmem gereken bir tünel vardı. Genişleyerek sarmal bir merdivene açılıyordu. Dolaba benzeyen bir yere çıkana kadar basamakları tırmanmaya devam ettim. Hepsini bulaşmış ve odayı kokutmak üzere yere atılmış düzinelerce ceket ve pantolon, askıdaki kıyafet yığınına bir kenara iterken ayaklarının altında eziliyordu.

Diğer odadan gelen sesleri duyduğumda donakaldım. Boltov kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Giderek yaklaşan ayak sesleriyle beraber çömeldim ve o beni göremeden geçide geri döndüm.

Askıdaki giysiler görüşümün büyük bir kısmını engellese de ortalığı karıştırıp bir şeyler aradığını görebiliyordum. Kan alnından akmaya devam edip yüzünü kırmızının korkunç bir tonuna boyarken çıldırmış gibi eline gelen her şeyi bir yana atıyordu. Bir dolaba açarak hançerleri ortaya çıkardı ama silahlar yerine altlarına yerleştirilmiş mücevherlere hamle yaptı.

Gittiğinde çıt çıkarmadan içeri girdim ve hançerlerden birini sessizce yerinden aldım. Kaçmaya çalışıyordu ve buna izin veremeyecektim. Bu gece bir soy sonra erecekti ve bu Aviness olmayacaktı.

Kral'ın yatak odasına çıktım. Boltov her iki yanı da kitaplıklarla çevrelenmiş, şehre ve yıldızlara tepeden bakan pencerelerle aydınlatılan bitişik ofisteydi. Tahmin ettiğim gibi masanın üzerinde içini alabileceğinden çok daha fazla kumaşla umutsuzca doldurmaya çalıştığı bir çanta açıktı. Bir küfür savurup sinirle homurdanarak giysileri içine tıkmaya devam etti.

Sessizce arkasına geçtim. Peri krallığını dize getiren adam bu muydu? Hayır, tahta ilk el koyan atalarının adı bir kopyasıydı o ve artık var olmayan bir saygınlığa sıkı sıkıya tutunuyordu.

Boltov düşürdüğü mücevherlerden birine uzandı. Beni fark edemeyecek kadar telaşlıydı. Dizlerinin üzerine çöktüğünde hançeri boğazına dayadım.

"Sakın kıpırdama," dedim alçak sesle. Masasının arkasındaki duvarın büyük bir kısmını kaplayan pencereye baktı. Koyu renkli camdaki yansımada göz göze geldik.

"Sen." Bir kahkaha patlattı. "Bir insan beni öldürmeye gelmiş demek."

"Seni öldürmeyeceğim." Gerçi aklımdan geçmediğini söyleyemezdim.

"Bana merhamet mi göstereceksin? Bu, arkadaşlarının hoşuna gider mi emin değilim." Pis pis sırıtırken üstüdüğü kıvrıldı.

"Seninle ne yapacağına karar verme işini yeni ve gerçek krala bırakacağım." Davien'a, Boltov'un kellesinden daha iyi bir taç giyme hediyesi verilebilir miydi?

"Yeni kral.. O mızımız piç tahtta bir yıl bile kalamaz."

"Boğazına hançer dayanmış biri için büyük laflar ediyorsun." Sözlerimi vurgulamak için hançeri boğazına biraz daha bastırdım. Boltov bana bakmak için başını geriye doğru eğdi. İfadesinde çığırın bir neşe vardı.

"Davien Aviness – tabii gerçek *aslında* bu değil, değil mi? O bu isimle doğmadı. O da en az benim kadar kadim kralların gücünü alıyor olacak. Damarlarında akan kanın bir damlası bile Aviness soyuna ait değil. O taç bana ne kadar kulak asıyorsa ona da o kadar asacak."

"Tacı takabileceğini düşünmüyorsan neden onu öldürmeye kalktın?" Beni etkilemesine izin vermeyecektim.

"Çünkü o soyun bir parçası olduğunu söylemeye cüret eden herkes öldürülür. Yalnızca isimleri bile İsyanları teşvik eder. Periler bir Aviness'in geri dönme ümidi olduğunu düşündükleri sürece bana kafa tutacaklardır." Tıslayıp keskin dişlerini ortaya çıkardı.

"Vâris Davien değilse neden tacı takamıyorsun?"

"Elimden kaçmayı başarmış son meşru Aviness'ten olma mızımız bir bebek ya da bir oğlan, damarlarında ritüeli canlı tutmaya ancak yetecek kadar Aviness kanı taşıyan biri olduğuna eminim. Acaba o bebek kim?" Dudaklarından kötücül bir kıkırtı döküldü. "Ben bile bilmiyorum. Ve bir Aviness olması mümkün olan herkesi katletmek birinin köklerini aramaya kalkışmayı aklının ucundan geçirmesini bile engeller. Yani bundan meşru vârisin dahi haberi

olmayacak ve sırça taç bir daha asla takılamayacak. Periler sonsuz bir çıkmazın içine hapsolacak.”

“Davien tacı *takacak*,” diye hırlayıp bıçağı daha da bastırdım. Çelik boynunu sıyırdı ve Boltov’un gülümsemesinin daha da genişlemesine neden oldu. “Tahtın vârisi o.”

Tüm bu savaşlar. Dökülen kanlar. Boltov’un haklı olduğunu düşünmek... bunca zamandır herkesi gerçek soyu aramaktan caydırdığını, Davien’i öldürmenin yalnızca Müritlerin kararlılığını paramparça etmek için bir araç olduğunu ve onun başından beri tacın sahibi olmadığını düşünmek... dayanılır gibi değildi. Bunlar gerçek olamazdı, yalan söylüyordu.

“Hayır, takamayacak. Sırça taç yalnızca meşru vârisin alnını süsleyecek ve o Davien değil.” Boltov hâlâ sahip olduğunu bilmediğim bir güçle aniden bileğimi kavradı. Başında tacı olmadan aciz kalacağını düşündüğüm için aptalın tekliydim. O hâlâ bir periydi.

Havaya savrulduğumda dünya dönmeye başladı. Boltov sanki bir bez bebekmişim gibi beni üzerinden fırlatmıştı. Ancak son anda diğer elimle onu tutmayı başardım ve düşüş hızım ikimizi de pencereye doğru çekti. Paramparça olan cam Sema Saray’ının üzerine yağdı.

Rüzgâr saçlarımı savurup altımdaki katı zemin kaybolurken mi-demin çekildiğini hissettim. Boltov gayretle bana tutundu. Tıpkı çatıdan düştüğüm günkü gibiydi. Tıpkı o zaman yaptığım gibi gökyüzüne baktım, ay olan biten her şeyi sessizce izliyordu.

Bir daha tırmanmak yok.

Canavar velet.

Sırtımdaki yanan etin kokusu burnumu dağıladı.

Bir anlığına her şey netleşti. O gün gerçekte olanlar zihnimi doldurdu. Artık hiçbir parçayı birbirine uyduramadığıma bakılırsa dünya parçalanıyor olmalıydı.

“Beni alt edemeyeceksin!” diye bağırdı Boltov. Sesi beni kendime getirdi. Bir yere tutunmalıydım. Pencerelerdeki süslü oymalardan birine uzandığımda bir zambağa tutundum. “Beni...”

İşlemeli hançeri boynuna saplayarak Boltov'u susturdum. Kan kusarken üzerimdeki tutuşu gevşedi. Üzerimden kayıp düştü ve çok aşağıdaki şehrin sokaklarının gölgeleri tarafından yutulan bir zerre hâline gelene dek düşmeye devam etti.

otuz yedi

Bir süreliğine şokun etkisiyle hareket edemedim. Boltov'un kanatlanıp yukarı uçmasını, kralını kurtarmak için gölgelerden fırlayan bir Cellat görmeyi bekleyerek aşağı bakmayı sürdürdüm. Ya da Boltov'a benzeyen bir adamın büyümlü bir şekilde uzaklara kaçtığına şahit olmayı.

Ama bunların hiçbirisi olmadı ve biraz daha beklersem süse tutunan elim beni artık taşıyamayacaktı. En yakınimdaki pencere pervazına uzanıp kırık camın üzerinden atlayarak odaya geri dönene kadar tırmandım. Nefes nefese, kollarımı bedenime dolayıp sırtıma uzandım.

O anı.

Benim anım mıydı?

Gözlerimi sımsıkı kapayıp görüntüyü aklımdan kovmaya çalıştım. *Hayır, hayır, hayır, hayır.* Hâlâ içimde yaşayan korkmuş küçük kız çılgınlara boğuldu, *Sakin düşünme. En derinlere göm.* Hiç mantıklı değildi. Yorgundum. Ölümle burun buruna gelmiştim. İnsan zihnimin zar zor kavrayabildiği bir dünyadayım. Anılar geri çekilip yüzeye çıkmaya çalıştıkları derinliklere geri battı. O gün hayatımın en kötü günlerinden biriydi ama *o kadar da kötü* sayılmazdı. Tıpkı Joyce'un söyleyeceği gibi *hepsini kafamda kuruyordum.*

Ayağa kalktım ve geçide geri dönüp çok daha sessizleşmiş salona çıktım. Savaş sona ermişti. Kalan Cellatlar başlarında tanınık perilerle savaş esirleri gibi bir araya toplanmıştı.

Davien, Vena'yla birlikte salonun ortasında duruyordu. Etrafındaki ateşli büyü yok olmuş olsa da hâlâ hafifçe parıltıyan bir halesi vardı. Bakışları benimkileri buldu.

"Katria." Davien rahat bir nefes alırken adım dudaklarından saf mutluluk gibi döküldü. Yanıma koşup yüzümü avuçları arasına aldı ve hiçbir uyarıda bulunmaksızın herkesin önünde dudaklarıma yapıştı. Böylece dünya mutluluk dolu bir an için kaybolup gitti. Yalnızca o vardı, dudaklarının benimkiler üzerindeki hissi, kulağımın kenarındaki saçlarını uçuşturarak beni gıcıklayan nefesi — hepsi hatırladığımdan daha mükemmeldi. Nihayet geri çekildiğinde saçkın ve istekli hâlimle kalakalmıştım.

"Davien," diye fısıldadım, gözlerim odanın içinde geziniyordu. "Diğerleri..."

"Umurumda değil." Alnını benimkine yasladı. "Bırak görsünler. Krallannın, krallığını kurtaran kadını sevdiğini hepsi görsün."

Gözlerimi sımsıkı yumdum, bu anın sonsuza dek sürmesini diliyordum. Dünyanın karmaşık bir yer olmamasını ve sonsuza dek onunla kalabilmeyi. Fakat işler bu kadar basit değildi. Ruhum Cellatların boyunlarını çevreleyen gölgeler kadar karanlıktı.

"Ama ikimiz için yazılan kader bu değil," diye fısıldadım yalnızca onun duyabileceği kadar alçak sesle. "Ve krallığının hâlâ kurtarılması gerek."

"Çoktan kazandık." Davien geri çekilip platforma baktı. Boltov'un bıraktığı yerde olmadığını fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne..."

"Boltov öldü. Ben öldürdüm."

"Sen mi?" dedi şaşkınlıkla.

O balo salonunda Cellatlarla savaşırken olanları anlattım. "...sonra da aşağı düştü."

Davien beni bırakıp omzunun arkasına baktı. "Shaye, buraya

gel." Shaye koşarak yanımıza geldi ve Davien ona biraz önce anlatıklarımı çabucak özetledi.

"Bir arama ekibi kuracağım, Majesteleri. Size onun cesedini getirene kadar durmayacağım." Shaye koşarak balo salonundan çıktı.

"Dikkatiniz daha fazla dağılmadan ilgilenmeniz gereken önemli bir konu olduğunu düşünüyorum, Majesteleri," dedi Vena tacı uzatırken.

Davien bana döndü. "Senin yapmanı istiyorum."

"Ne? Ben mi?" Gözlerim Davien ve Vena arasında gidip geldi. Bolto'v'un taç hakkındaki sözleri hâlâ kafamda yankılanıyordu. "Ben yapabileceğimi san—"

"Bunu yapmasını istediğim başka kimse yok. Periler senin sayende özgür kaldı." Davien ellerimi tuttu. "Lütfen, hiç değilse benim için yap."

"Pekâlâ," dedim gönülsüzce. Vena tacı bana uzattı. Şimdiye dek böylesine göзалıcı bir şey görmemiştim. Camdan yapılmış olmasına rağmen dokunduğumda sıcaktı ve en sivri görünen kenarlarının bile pürüzsüzdü. İçinde Kutsanmış Göl'ün sularının derinliklerindeki benzer puslu bir ışık gördüm.

Davien önümde diz çöküp başını beklentiyle yukarı kaldırdı. Sertçe yutkundum. Bolto'v'un yalan söylediğinden emindim. Eli kolu bağlı bir vaziyetteydi. Ne var ki... *Bu hiç doğru gelmiyor; doğru olmayan bir şeyler var.* Tüm bu düşünceleri zihnimden kovdum. Tacı onu takmamı bekleyen Davien'in başının üzerinde tuttum.

"Nihayet," dedi Vena yumuşak bir sesle. Tacı indirip Davien'in başının üzerine bıraktım. "Herkes Kral..." Hepimiz tacın Davien'in kafasından sıçrayıp yere düşmesini çok içinde izlerken Vena'nın sözleri boğazına dizildi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sorduğunu duydum Oren'in.

Davien hemen bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkın hâldeydi. Olanlara inanamıyormuş, sanki bir şekilde ona ihanet etmiş gibi taca bakıyordu. Onu kollarımla sarmalayıp teselli etmek istiyordum. Kalbimi çalan adamı bu şekilde incitmeye cüret ettiği için

taca bağırarak istiyordum. Haklı çıktığı için Boltov'u ikinci kez öldürmek istiyordum.

"Bu... meşru vâris olmadığım anlamına geliyor," dedi Davien en sonunda.

"Ama soy... Sen son Aviness'tin. Evet, evlilik yoluyla ama..." diye mırıldandı Vena, kelimeleri bir araya getiremiyor gibiydi. "Emin-dik... başkası yoktu. Hem güç de sende."

"Ama bir yerlerde tahtı benden daha çok hak eden birileri var. Yalnızca evlilik yoluyla değil, kan bağıyla Aviness olan birileri olmalı." Davien ayağa kalktığında hiç görmediğim kadar yaşlı ve yorgun görünüyordu. Ancak bir şekilde yine de başını dik tutmayı başardı. "Bu yüzden vâris bulunana ve hakkı olan tahtı alana kadar perilere önderlik edeceğim. Aramaya yarın başlıyoruz."

Gece yerini gündüze bırakmış olmasına rağmen bir şekilde hâlâ uyanıktım. İyi bir uyku çekeli bir asır geçmiş gibi hissediyordum. Davien yeni rejimi altında perileri teşkilatlandırmaya başlarken kürsünün önünde Vena'yla aramda duruyordu. İlgilenilmesi gereken sayısız konu vardı ve saatler geçtikçe hepsi birbirine karışıyordu.

Önümde uzanan salon Boltovların zulmünden kurtulduğuna büyük sevinç duyan Düşşarkısı halkı ve saraya dönen soylular sayesinde bambaşka bir yere dönüşmüştü. Aviness mührünü —lacivert arka plana yerleştirilmiş ve beyaz zambaklarla çevrelenmiş gümüş renkli sırça tacın silüetinin üzerinde bir yıldız— taşıyan flamalar salonun dört bir köşesine asılmıştı.

Yorgun gözlerimle onlara bakıyordum. Bu sembolü daha önce bir yerlerde gördüğümü sanıyordum ama nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Başımı iki yana sallayıp şakaklarımı ovaladım. Muhtemelen Düşşarkısı'nda bir yerlerde görmüş olmalıydım. Ya da o kadar yorgundum ki zihnim tıpkı pencereden düşerken olduğu gibi bana oyunlar oynuyordu.

En mantıklı açıklama buydu.

"Katria," dedi Davien alçak sesle. Gözlerimi kırıştıtırıp ne ara önüme geldiğini merak ettim. "Biraz dinlenmelisin."

"Ben iyiyim."

"Benim için güçlü durmana gerek yok." Başını yana eğip gülümse-di. "Gereğinden fazlasını yaptın zaten."

"Umuyordum da..." Cümlem yarıda kaldı. Davien o kadar meş-guldü ki. Artık kral olmuştu – en azından Aviness'in gerçek vârisi bulunana dek. Bense hiç kimseydim. Beni herkesin gözü önünde öpmüş olsa bile. Perileri kurtarmasına yardım etmiş olsam bile... çok geçmeden hiç kimse olacaktım. Tabii Dünya'ya geri dönmek zorunda kalacaktım ve en iyi ihtimalle bir ozanın şiirindeki bir di-zede geçecektim.

"Ne düşünüyordun?"

Konuşmaya yeltendiğim sırada Oren yanıma geldi. "Majeste-leri, kalan sancakları mahzenlerin derinliklerinde bulduk. Saraya çıkan anayola asılmalarını ister miydiniz?"

"Evet." Davien'in dikkati hâlâ benim üzerimdeydi. "Ne düşünü-yordun?"

"Önemli değil."

"Arzu ettiğin her şey benim için fazlasıyla önemli."

"Sadece seninle konuşmak istemiştım.. baş başa." Birbirimiz-den ayrı düştüğümüz birkaç gün içinde o kadar çok şey olmuştu ki şimdi burada benimle olması –güvende olması– gerçek değilmiş gibi geliyordu. Göz açıp kapayınca kadar kelepçelerden savaşa, oradan da perilere hükmetmeye geçmişti ve bir öpücük dışında bir-birimize hiç zaman ayıramamıştık. Çatılmış kasları gevşedi ve bir kralın sert bir çizgi hâlini almış dudakları gevşeyip aşına olduğum gülümsemeyle kıvrıldı. "Dediğim gibi, önemli değil."

"Vena, birkaç saatliğine istirahat edeceğim. Acil bir şey olursa haber ver. Ama küçük meseleler için sana yokluğumda benim yerime karar verme yetkisini veriyorum."

"Gerçekten, bunu yapmak zorunda değilsin," diye itiraz ettim, gerçi pek ikna edici olduğum söylenemezdi. Bunu yapmasını canı-

gönülden istiyorum. O kadar çok istiyordum ki kendimi biraz suçlu hissediyordum.

Beni duymazdan gelip elimi tuttu. "Oren, Leydi Katria'yla birlikte dinlenebileceğimiz bir oda var mı?"

"Tabii." Oren gülümseyip başını eğdi. "Aviness'in eski yadigarlarını ararken keşfettiğimiz boş bir misafir odası var. Sizi oraya götürebilirim."

"Lütfen."

"Davien, sana ihtiyaçları var. Ben bir saat kadar dinlenirken sen..."

İtirazımın ortasında beni iki eliyle kaldırıp kucağına aldı. Ana salonda oyalanıp yeni krallarının yönetimine alışmasını izleyen saraylıların meraklı bakışları gözümünden kaçmadı. Benim hakkımda ne düşündüklerini, beni dedikodularında çoktan Kral'ın insan cariyesi olarak anmaya başlayıp başlamadıklarını merak ettim.

"Belki de baş başa zaman geçirmek için fırsat kollayan tek kişi sen değilsindir." Endişelerimden bihaber bana kurnazca gülümsedi ve ana salondan çıkan Oren'i takip etti.

Sarayı son keşfe çıktığımda gittiğimden farklı bir yöne ilerledik. Koridorun sağına gitmek yerine soluna yöneldik. Duvarlarda Boltovların sökülün goblinlerinden kaynaklandığını düşündüğüm boşluklar vardı. Bazıları çoktan yeni sanat eserleriyle doldurulmuşken, diğerleriyse sırasını bekliyordu.

Oren kapılardan birini açıp rahat görünen bir yatak odasını ortaya çıkardı. "Bu iş görür mü?"

"Fazlasıyla. Acil bir durum olmadıkça rahatsız edilmediğimizden emin ol."

"Hiç merak etmeyin." Oren başını eğip kapıyı kapattı.

Birdenbire ne kadar yalnız kaldığımızı farkına vardım. Tıpkı yırtık pırtık gömleğinin altındaki kalbinin her atışının farkında olduğum gibi. Davien hiçbir şey söylemeden beni yatağa götürüp üzerine bıraktı.

Kelimelere ihtiyacımız yoktu. Konuşursak kendimizi içinde bulduğumuz karmaşık durumlardan –bizi çevreleyen tüm rahatsız edici gerçeklerden– bahsetmek zorunda kalacaktık. Diğer bir deyişle, onun artık Peri Kralı olması ve benim çok yakında bu dünyadan ayrılmak zorunda kalacağımdan.

Ne var ki üzerime eğilirken bana kendimi.. büyülmüşüm gibi hissettiriyordu. Sırtım yatağa yaslanmış olsa da göklerde süzülüyormuş gibiydim. Vücutlarımız yalnızca bizim bildiğimiz –bizim yarattığımız– bir dansla birlikte hareket ediyordu. Keyifli iç çekişlerimiz, nefeslerimiz ve inlemelerimiz yalnızca bizim kulaklarımız için yaratılmış bir şarkıyı söylüyordu.

Geri kalan her şeyi bir kenara bırakıp bir, iki, üç kez yalnızca birbirimize odaklandık, ta ki nefes nefese ve büyük bir mutluluk içinde terli ve tatmin olmuş kalana dek. Parmaklarımız göğsünde gezdirip kaslarının hatlarını takip ettim. Davien elimi yakalayıp dudaklarına götürdü ve parmak uçlarıma sevgi dolu öpücükler kondurdu.

“Keşke sonsuza dek bu yatakta kalabilsek,” diye mırıldandı.

“Yönetmen gereken koca bir krallığın var.”

“Benim olmayan bir krallık,” dedi hüzünle.

“Dışarıda bir yerlerde senden daha gerçek bir vâris varsa Boltovlar onu nasıl bulamamış?” Boltov’un ölmeden önceki sözlerini görmezden geldim. “Belki de o vâris bulunmak istemiyordur. Belki bu sorumluluğun altına girmek istemiyordur. Ya da belki de kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktur.”

“Önemli olan ne istediğimiz değil, halkımıza karşı sorumluluklarımızdır. Yalnızca meşru vâris tacı takıp kudretli Aviness gücünün üç parçasını da kontrol edebilir.”

Ona yorgun bir gülümsemeyle baktım. “Yapman gerekenden vazgeçme ama sana, yalnızca sana güvendiğimi bil.”

“Senin güvenin benim için önemli olan tek şey.” Parmak uçlarını tekrar öpmeye başlayıp hemen ardından duraksadı, gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. “Söylesene, Katria, nasıl hissediyorsun?”

“Yorgun ama bu pek de şaşılacak bir şey değil.”

"Büyü artık damarlarında akıyor. Solup hiçliğe karışmadan önce seni kendi dünyana götürmek zorundayız."

Bu konunun açılacağını biliyordum ama bunu onun ağzından duymak durumu kolaylaştırmıyordu. "Dünya acımasız bir yer."

"Her fırsatta ziyaretine geleceğim, yemin ederim."

Kısa bir an için bu hayalin içinde kayboldum. Ormanın açıklığındaki bir kütüğün üzerine oturup onun için lavtayı çaldığım yazları düşündüm. Ateşin dibinde yan yana kıvrılmış, gelecek bahar bahçeye ne dikeceğimizi planladığımız kışları düşündüm. Evlerimiz farklı dünyalarda değilmiş de sanki yolun yukarısında yaşıyormuş ve ufak tefek nedenler yüzünden –iş yüzünden şehre yakın bir yerde yaşaması gerekiyormuş gibi– ayrılmışız gibi malikâneye beni ziyarete geldiğini düşündüm.

"Bunu çok isterim ama her ne kadar geçici de olsa Peri Kralı olarak görevlerini de yerine getirmelisin. Bu da stratejik bir evlilik yapman gerekebileceği anlamına geliyor."

"Perilerin kralı bensem ne arzu ediyorsam onu yaparım," dedi ısrarla. Konuyla ilgili tavrının ne kadar değiştiğini yüzüne vurma isteğime direnip bunu kişisel bir zevk olarak kendime sakladım. "Belki de meşru vârisi kısa zaman içinde bulurum. Tahta çıktığında da gelip sonsuza dek seninle Tabii Dünya'da yaşarım."

Harika bir hayaldi. Ama hayallere kapılmamam gerektiğini biliyordum. Aramızdakiler ne kadar anlamlı olursa olsun, bu aşkın kaderi en başından mühürlenmişti.

Kapı çalındı ve hemen ardından Oren'in sesi duyuldu, "Lordum –affedersiniz, Majesteleri– Aviness soyunun vârisleri olduğunu iddia eden periler saraya gelmeye başladı, tacı denemek istiyorlar. Ne yapmamızı arzu edersiniz?"

Davien derin bir iç çekti. "Daha fazla vaktim olur sanmıştım."

"Görev çağırıyor," diye hatırlattım yüzümde utangaç bir gülümsemeyle.

"Olabilirdiğince çabuk döneceğim, sevgilim." İki elime de birer

öpücük kondurduktan sonra Oren'a seslendi. "Birazdan orada olacağım."

Davien yataktan kalkıp giyinmeye başladı. Tek bir çizliği bile olmayan tenini örten her gliysi parçası göğsümün daha da sıkışmasına neden oldu. Bunun ona son dokunuşum, onu son öpüşüm olup olmadığını merak ettim. Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki bir anda, "Seni seviyorum," dediğimde eli kapa kulpunun üzerindeydi.

"Ne?" Davien bana dönüp gözlerini kırıştırdı.

Utangaçlık aramızda artık bir mesele olmasa da yatakta doğrulup örtüyü göğsüme çektim. "*Seni seviyorum, Davien,*" diye tekrarladım her bir sözcüğü vurgulayarak. Bu sözleri daha anlamlı bir anda söylemeyi ummuştum. Ama zamanımız uçup gidiyordu ve bunu söylemeden geçirdiğim her saniye bir trajediydi.

"Kimseye âşık olmayacağına dair yemin ettiğini sanıyordum?"

"Bilge bir adam bana o yemini ettiğimde aşkın ne olduğunu bilmediğimi öğretti," dedim mahcup bir tavrıyla. "Hem sanırım kendime bu yemini ettiğimde *insan* erkeklerini düşünüyordum... Sen buna dahil değilsin. Yani bir bakıma eski kurallarımın hiçbirini çiğnemiyorum."

Sırıtp hiç vakit kaybetmeden yatağa geri döndü ve yüzümü avucunun içine alıp dudaklarıma art arda öpücükler kondurdu. "Ben de seni seviyorum, sonsuza dek seni seveceğim."

Nefeslerimiz birbirine karışırken bu iki sözcüğün beraberinde getirdiği duygu yoğunluğunun tadını çıkardık. Ancak henüz ona doyamadan beni bıraktı. Bana gülümseyerek bakarken gözleri sanki kalmak istiyormuş gibi özlemle parlıyordu. Yine de gitti... ve ömrümün geri kalanının böyle geçeceğini biliyordum.

Asla sahip olamayacağım bir adamı özleyecektim. Daima odamı, hayatımı terk edip parçası olmadığım bir dünyaya giden adamı. Ve ömrümü boş bir malikânede, başka kimsenin inanmadığı ve inanmayacağı bir dünyanın bilgisiyle tek başıma yaşayarak geçirecektim.

Yine de bir yanımda bu aşkı, bu tamamlanmayı öğrendiği için minnettardı.

Diğer yanımda büyüyle hiçbir alakası olmayan bir nedenle yavaş yavaş soluyor... beni bekleyen akılalmaz yalnızlığın altında şimdi-den eziliyordu.

otuz sekiz

Hiç vakit kaybetmeden insanların dünyasına gönderileceğimi sanmıştım. Ancak Davien o kadar meşguldü ki bunu gerçekleştirmemiz mümkün değildi. Dönme vaktim gelip çatığında bana eşlik edecek kişinin kendisi olacağı konusunda ısrar etmişti. Bu yüzden de ne Shaye'in ne Oren'in ne Giles'in, ne de Hol'un Karaltı'dan geçmesine izin verilmişti, gecikmenin nedeni de tam olarak buydu.

Mucizevi bir şekilde, Ortadiyar'da kalmama rağmen kendimi hâlâ iyi hissediyordum. Düzenli aralıklarla bana nasıl olduğumu soruyorlardı. Ama iyi bir gece uykusunun ardından, Sema Saray'ını yeniden ele geçirmenin yorgunluğu bedenimden uçup gitmişti. Yemeklerin tadını hâlâ alabiliyor olmam da cabasıydı. Tüm bunlar Vena'yı büyülüyordu. Artık neredeyse her öğününü benimle yiyor, her tada dair sonu gelmez sorular soruyordu. Hatta bir keresinde önüme fazla baharatlı yiyecekler koyup beni test etmeye bile kalkışmıştı. Bundan ne kadar rahatsız olsam da testini geçmeyi başarmıştım.

Mevcut teori, kadim kralların büyüsünü uzun süre taşıdığım için bir kısmının benimle kaldığı yönündeydi. Bu, Davien'a belki de burada kalabileceğime dair beklenmedik bir umut vermişti. Vena kendini kaptırmasını engellemeye çalışsa da çabaları nafileydi. Davien, Tabii Dünya'da yaşamaktan canlılığını yitirmiş, içimde gizli

insan büyüsunü kadim kralların gücünün yeniden uyandırmasıyla Ortadiyar'da yaşamamamı sağlamanın bir yolunu bulacağını düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Ne var ki tüm bunlara rağmen gerçeği biliyordum. Eninde sonunda olacak şeyin farkındaydım. Ve her gün kendimi buna hazırlıyordum. Burada geçirdiğim zaman bir hayalden ziyade eziyet hâline geliyordu. Her sabah ondan ayrılmak zorunda olduğumu bilerek uyanmak gün geçtikçe zorlaşıyordu. Nihayet vakti geldiğinde Tabii Dünya'ya dönmek bana yapılmış bir iyilik olacaktı.

Gün içinde Davien tacı denemek için gelen ardı arkası kesilmez periler kalabalığıyla meşguldü. Hepsinin iddiaları bir öncekinden daha gülünçtü. Başlarda seyircilerin arasında ana salonda oturuyor, gelen her perinin Davien'in huzuruna çıkıp bir şekilde, ucu ucuna, bir ihtimal Aviness soyundan olduklarını açıklamalarını izliyordum. Hiçbir dayanağı olmayan bu bağlar neredeyse "zaman içinde kimliklerini unuttukları" ve "gerçekte kim olduklarını hatırlamaya geldiklerine" dair hikâyeler kadar saçmaydı.

Davien günbegün her birini büyük bir ciddiyetle —benim asla gösteremeyeceğim kadar büyük bir sabırla— dinleyip onları platforma davet etti ve hepsini tahta oturtup sırça tacı başlarına yerleştirdi. Taç her seferinde yere düştü. Hâliyle bu maskaralığı izlemekten çabucak sıkılıp bunun yerine sarayı keşfetmeye başladım. Davien sırça tacı krallıktaki her bir periye denetirken öylece oturamazdım.

Ancak etrafta gezinmeye başlamamın tek nedeni perilerin taca ve Davien'in onu elde etmek için katlandığı onca şeye gösterdikleri saygısızlığı doğru bulmamam değildi.

Peşimi bırakmayan, beni sürekli takip eden, en kötü kâbuslarımda bana musallat olan bir şey vardı. Sanki yeniden unutulmak istercesine her geçen gün biraz daha solup giden bir hatıra. Bir yanım bunu unutmak istiyordu. Ama diğer yanım, pencereden düşüğüm an kazandığım netliği dün gibi hatırlıyordu.

Kral'ın yatak odasına dönmem tam da bu yüzden — tıpkı Bolto'v'un bıraktığı gibi kalmış tek yere.

İşte bu yüzden burada durmuş, yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle tuzla buz olmuş pencereden dışarı bakıyordum. Shaye o gecenin ilerleyen saatlerinde Boltov'un cesedini bulmuştu. Perde'yi aşmış ve Ötediyar'a göçmüştü ama hayaleti hâlâ buradaydı. Beni yüzleşme zorladığı anılar zihnime kazınmıştı.

Başparmağımın tırnağını dişlerimin arasına aldım. Olanları hatırlamak istemiyordum. *Ama mecburdum.* Çatıdan düştüğüm o gece yıllardır peşimi bırakmamıştı ve büyük önem taşıdığını hissettığım bir şeyi hatırlamanın eşiğindeydim. Gökyüzüne bakarken sırtım yeniden sızladı.

"*Neyi hatırlayacağım?*" Bir küfür savurup pencereden uzaklaştım. Anılarım nasıl bu kadar parça pinçik olabilirdi? Zihnimin ayrıntıları hatırlamama izin vermeyeceği kadar kötü olan bu şey neydi? Neden gerçek ulaşamayacağım bir yerlere gizlenmişti?

Odayı arşınlarken hayal kırıklığım gittikçe artıyordu ve en sonunda homurdanarak kitaplıklardan birine yumruk attım. Acıyan parmak eklemlerimi ovuştururken gözlerim kitaplara takıldı. Bir parmağımı sırtlarının üzerinde gezdirirken eksik bir kitabın boşluğuna gelince duraksadım.

Her bir kitabın sırtına Aviness ailesinin sembolü işlenmişti. Sırça tacın üzerine yerleştirilmiş, zambaklarla çevrili sekiz köşeli yıldız. Parmağımı yıpranmış deride hafifçe gezdirip tacın üzerinde durdum. Parmağım üzerindeyken sırça tacın dış hatları neredeyse bir dağı andırıyordu.

"*Hayır, olamaz...*" dedim şaşkınlıkla.

"*Ne olamaz?*" İrkilip arkamı döndüğümde karşımda Davien'i buldum. Arkasında kavuşturduğu elleriyle bana yaklaştı. Tacı olmasa bile bir kralın tavrına sahipti. Hareketleri gün geçtikçe daha da krallara yaraşır bir hâl alıyordu.

"*Ben... İşin erken bitmiş,*" dedim güçlkle.

"*Birinin daha bu kutsal salonlara girip yarı gerçekleri ve üstün-körü meşruiyet iddialarıyla kafamı ütölemesine dayanamayacağım.*" Yanıma geldiğinde bir elini saçlarından geçirdi. "O tahta çık-

ma fırsatını onlarca yıl bekledim. Halkımıza barış ve refah getirme ümidiyle eğitim aldım, zorluklar çektim ve mücadele ettim. Tüm o perilerin iddia ettikleri şeyin ne olduğunu dahi anlamadan ortaya çıkmaları..."

Elimi nazikçe omzuna yaslayıp kendini daha fazla kaptırmasına izin vermeden onu durdurdum. "Aramayı ne zaman istersen durdurabilirsin," diye hatırlattım bunu bildiğine emin olmama rağmen. "Ve olması gerektiği gibi halkına hükmedersin."

"Aviness'in vârisi eninde sonunda bulunacak. Eninde sonunda bir kız ya da erkek evlat soyunu öğrenip tahtta hak iddia edecek. Bu vârisi ona hâlâ bir şeyler öğretebilecekken, hâlâ halkın saygısına sahipken bulmam ve sorunsuz bir iktidar değişimi için tahtı ona iyi niyetle devretmem en iyisi olur. Ne pahasına olursa olsun onu bulacağım."

Başımı iki yana salladım. "Tam da bu yüzden kralları olarak seni hak etmiyorlar."

"Tahta çıktığımda çıta pek de yüksekte sayılmazdı."

"Ve yerini devretme zamanı geldiğinde çok daha yükseğe çıkmış olacak."

"Bu cesaret verici sözlerin olmasa ne yapardım ben?" Bana sevgi dolu bir gülümsemeyle baktı. Ben bir şey söyleme fırsatı bulamadan, "Peki şu 'olamayan' şey neydi? Ve neden buraya geldin?" diye sordu. Sanki odanın havası onu gücendirmiş gibi burnunu çekti. "Hâlâ leş gibi gaspçı kokuyor."

"Ben..." Parmaklarımı yan yana dizilmiş kitapların üzerinde gezdirdim. Elim sırtlarındaki kabartmaların girintilerine takıldı. An-nemin kitabını, zaman içinde silinip gitmiş başlığını ve yıpranmış cildini anımsadım. "Boltov'la aşağı düşerken... o güne dair bir şeyler hatırladım."

"Hangi güne dair?"

"Düştüğüm son güne dair," diye fısıldadım.

"Helen'le çatıdan düştüğün gün mü?" Davien avucunu küreklemiklerimin arasına, yara izimin üzerine koydu.

"Evet." Sözcük dudaklarımdan zar zor dökülmüştü.

"Ne hatırladın?"

"Uçuşumu hatırladığımı sandım," diye fısıldadım. Tüm bu kördorlar boyunca yakamı bırakmayan düşünce buydu.

"Eminim bir çocuk olarak öyle bir yükseklikten düşmek uçmak gibi gelmiştir."

"Hayır, g-gerçekten uçuşumu düşünüyorum. Beceriksizce. Pek iyi sayılmazdı. Ama... Helen'le o kadar yüksek bir yerden düşüp hayatta kalmamızın imkânı yoktu. Ona yetişmem mümkün olmamalıydı." Kitaplığa bakmaya devam ettim. Parmağım hâlâ iki kitabın arasındaki boşlukta duruyordu. Görmezden gelebilmeyi umutsuzca dilediğim yerine oturan parçalarda. "Ortadiyar'a geldiğimden beri zaman zaman içime garip bir bilmişlik hissi doğuyor, buraya ait olma hissi..."

"Kadim kralların büyüü."

Hayal kırıklığıyla dolu gözlerimi ona çevirdim. Beni ciddiye almıyordu. Gerçi pek de haksız sayılmazdı, ona uçuşumdan bahsetmiştim. Kafamda dönen bu düşünceler yüzünden ben de kendimi son birkaç gündür ciddiye alamıyordum. Ama bu lanet olası kitaplık beni mutluluk dolu cehaletimden çıkarmaya çalışıyordu. Artık bunları görmezden gelemezdim. "Nedeni sadece anılarım değil. Bu kitaplar mesela. Şuradaki kayıp... o gece ritüelde kullandığın kitap bu kitaplaktandı, değil mi?"

"Öyle olduğunu sanıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "O kitap, Sema Sarayı'ndan kaçırılmış birkaç kitaptan biriydi."

"Bu kitaplar ne peki?" diye sordum cesaretim toplayıp.

"Uzun zaman önce kâhin perilerin oluşturduğu bir Yıldızlar Hanesi vardı. Bu sayfaları her Aviness için, yalnızca kişinin okuyabileceği kadim bir sihirle, kaderiyle doldururlardı. Boltovların kökünün kazıdığı bir büyüyle kaydedilmiş bu raftaki her bir kitap... kayıp gitmiş bir Aviness'i temsil ediyor."

Sertçe yutkundum. Yanılıyordum. Yanılıyor olmalıydım. Bu çılgınlıktı.

"Babamın o kitabı nasıl bulduğunu biliyor musun?" *Basit ve mantıklı bir açıklaması olsun, lütfen,* diye yalvardım sessizce.

Davien başını iki yana salladı. "Müritlerin hiçbiri kitabın babanın malikânesine nasıl ulaştığını anlayamadı. Söylentilere göre damarlarında Aviness kanı aktığı bilinen son peri onunla kaçmış. Kitabı alıp gecenin karanlığına karışarak ortadan kaybolmuş." Boltov'un sözlerini düşündüm: *Elimden kaçmayı başarmış son meşru Aviness.* "Vena'nın kitabın izini sürüp babana kadar takip etmesi yıllar sürdü. En azından kitap Boltov'dan olabildiğince uzaktaydı. Aksi takdirde eminim onu geri almaya veya yok etmeye çalışırlardı. Yıllarca babanı onu bana satması için ikna etmeye çalıştım ama her seferinde beni reddetti."

Ne diyebilirdim ki? Bunu ona nasıl açıklardım? Davien'in sakladığım bu sırrı büyük bir ihanet olarak görmesinden korkuyordum. "O kitap..."

"Bir insan olarak onun ne olduğunu anlamam imkânsızdı. Kendini kötü hissetme." Bedenimden boşanan soğuk terlerin nedenine dair hiçbir fikri yoktu. "Baban bir tüccardı, eminim yaptığı alışverişler sırasında karşısına çıkmıştır. Kitabın Karaltı'yı nasıl geçtiği bir muamma ama muhtemelen son Aviness, Boltov'un eline geçmesi için onu güvende tutmaya çalışıyordu. Garip şeyler oldu ve..."

"O kitap annemindi," dedim sözünü keserek. Davien'in yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum. Bunun yerine gözlerimi kitaplıktaki boşluğa diktim. Yerine hayali bir kitap yerleştirip parmaklarımı raftan aşağı kaydardım, ta ki elim bedenimin yanına düşene dek.

Demek buydu. Her şeyin anlam kazanması için gereken o parça. Midem bulanıyordu ve kusacak mıyım yoksa ağlayacak mıyım emin değildim.

"Ne?"

"Joyce'un biyolojik annem olmadığını sana söylemiştim. Annem ben çok küçükken öldü. Söylediğim tüm şarkıları bana öğreten oydu. Ölümünün ardından babam tıpkı kitabın kime ait olduğunu başkalarına söylememi yasakladığı gibi ormana gitmemi de yasak-

ladı." Yüzümü Davien'a döndüm. "Joyce anneme dair her şeyi yok ettiği için onun temkinli ve aşırı korumacı davrandığını sanmıştım. Ya da kitabın ne kadar değerli olduğunu anlamamı istediğini... Bu yüzden de kimseye ona dair bir şey söylemedim."

"Demek bu yüzden onu ateşe attığını gördüğünde..."

"Peşinden ateşe daldım. Annemden bana kalan iki şeyden biri oydu."

Davien omuzlarımı tutup beni sarstı. O da parçaları bir araya getiriyordu. "Ona ait diğer şey... lavtan olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Kraliçe Talahani Aviness olması gereken kadının mükemmel bir müzisyen olduğu söylenir. Başından beri bildiğin, söylediğin şarkılar *peri şarkılarıydı...*" Davien'ın tutuşu gevşedi. "Hayır, hayır, bu mümkün değil." Başını iki yana sallayıp tökezleyerek geri çekildi. "Ama şarkılar, saklanmış sırlar, sırtındaki yaralar.. Uçuşuna dair anıların... Kraliçe Talahan'ın kitabının babanın malikânesinde bulunması."

"Bir dakika, düşündüğün şey..." İmkânsızdı. Bu imkânsız olmalıydı.

"Düştüğün gün kanatlarını çağırdın. Babanın o kadının seni yakmasına izin vermesinin nedeni duyarsızlığı değildi. Seni güvende tutmak için —seni kendi 'normallerine' uydurmak için— yanlış bir fikre kapılıp insani bir girişimle onun seni yakmasına izin verdi. Sen kanatlarını açtın onlar da onu koparıp attı."

Kaybolmuş anıları zihnimi doldururken içimi bir ürperti kapladı. Bastırmaya çalıştığım ama artık görmezden gelemeyeceğim anılar. Küçük bir kızken, hatta bir yetişkin olduktan sonra bile anlamlandıramadığım o günün anıları.

"Babam perilere dair çok şey bilirdi," diye fısıldadım. "Bunun dalma öylesine bir şey olduğunu ya da ormana çok yakın yaşamasından kaynaklandığını sanmıştım. Veya seyahatleri sırasında duyduğu hikâyelerden. Hep annemin bu dünya için yaratıldığını

söylerdi,” dedim babamın hüzünlü ağıtını tekrarlayarak. “Sözlerinde ciddiymiş çünkü annem Ortadılar için yaratılmış.”

“Sen yanı perisin.” Davien bir adım geri çekilip sanki nefesini toplamaya ihtiyacı varmış gibi kitaplığa yaslandı. “Kraliçe Talahani’nin soyu kurtarmak için kaçtığı söylenirdi. Boltovlar onu öldürdüklerini iddia etseler de cesedi hiç bulunamamıştı. Daha sonra Boltovların aradığı kitap –Vena’nın, Allor aracılığıyla araması gerektiğini öğrendiği kitap– babanın malikânesinde bulundu. Talahani, Tabii Dünya’ya kaçıp babana âşık olmuş ve seni doğurmuş olmalı.”

“Hayır, ben –belki yanı peri olabilirim ama değilim– öyle olsam bile annemin sıradan bir peri olduğuna eminim. Önemli biri değildi.” Attığım kahkahalar kulağa biraz delirmişim gibi geliyordu, aklımın başımdan gittiğine emindim. “Hiç mantıklı konuşmuyorsun.”

“Çok mantıklı konuşuyorum. Ortadılar’da olmana rağmen hayattasın. Yemeğimizi yiyip burada solmadan yaşayabiliyorsun. Kadim kralların büyüü seni seçti –beni değil– çünkü meşru vâris sensin; meşru vâris sensin. Ve önce resmen kutsanıp sonrasında tahttan feragat etmeden gücü bana veremezdin çünkü taç en başından beri sana aitti. Yanılmışım. Hem de çok yanılmışım. Sen hiçbir zaman bir hırsız olmamışsın. Yalnızca doğum hakkını almışsın.” Davien ellerini saçlarından geçirip başını iki yana salladı. Olanlara inanamıyormuş gibi gülerken bedeni titredi. “Son birkaç gündür meşru vârisi asla bulamayacağımı düşünüyordum. Halkımın bana *tamah etmek* zorunda kacağını ve ölümümün ardından belirsizliğe mahkûm olacağını düşünüyordum. Başından beri senden vazgeçmem gerektiğini düşünüyordum ama bu doğru değil. Hiçbiri doğru değil!” Davien koşup beni kollarının arasına aldı. “Katria, sen perilerin kraliçesi olmak için doğmuşsun.”

Kahkahalarım daha da şiddetlendi. “Yalnızca çok yorgunsun. Ağzından çıkan sözlerle inanıyor olmanın imkânı yok.”

“Söylediğim şeylerin doğru olduğunu biliyorsun,” diye fısıldadı kulağıma. “İçinde, derinlerde bir yerlerde sen de farkındasın.”

Haklı olduğuna dair rahatsız edici duyguyu görmezden geldim. Günlerdir umutsuzca yok saydığım o duyguyu. "Çaresizlikten saçmalıyorsun."

"Peki o zaman." Davien geri çekildi. "Eğer bana inanmıyorsan tacı takabilirsin. Sen haklıysan ve ben yanılıyorsam korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok demektir. Diğerleri gibi başından düşecektir." Davien kapıya doğru ilerlemeye başladı ancak ben yerimden kımlıdayamıyordum.

"Peki ya haklıysan?" diye sordum neredeyse fısıldar gibi.

Küçük bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bana baktı. "O zaman hakkın olan tahta çıkıp krallığa hükmedeceksin."

"Ama büyü hâlâ sende." Hızla yanına ilerledim. "Tahttan feragat ettim."

"Böyle şeyler geri alınabilir. Unuttun mu, tahttan yalnızca meşru vâris hazır olana dek yerini doldurmak için feragat ediliyordu. Artık hazırsın ve büyüünü seve seve sana geri vereceğim." Elimi tuttu. "Benimle gel."

"Yapamam."

"Katria, ne olursa olsun yanında olacağım. Kayıp vâris sensen, en sadık tebaan olarak yanı başında duracağım. Eğer değilsen, hâlâ yanı peri olacaksın ve ömrümüzün geri kalanını mutluluk içinde geçireceğiz. Bizi bekleyen tek şey neşe, sana yemin ederim."

Davien'in peşinden sarayın içinde sürüklendim. Zihnim söylediği sözleri evirip çeviriyor, anlamlandırmaya çalışıyordu. Ne var ki mantıklı düşüncelerimin kalbimin zaten bildiği, belki de uzun zamandır benden sakladığı şeye yetişmeye çalıştığını hissediyordum.

Doğduğum dünyaya hiç ait olmamıştım. Orada kendime bir yer edinememiştim. Ama buraya, Ortadiyar'a geldiğimden beri kendime bir amaç bulmuştum — aşkı bulmuştum.

Ana salona açılan kapılardan geçtiğimiz an Oren yanımıza geldi. "Majesteleri, tacı denemek isteyen daha fazla..."

Davien bir el hareketiyle yaşlı adamı susturdu. Hiçbir şey söylemeden, toplanan herkesin önünden geçirerek beni yatağa götür-

rüyormuş gibi platformun üzerindeki tahta yönlendirdi. Oturmamı işaret ettiğinde salondan yükselen fısıltıları işittim.

"Majesteleri?" Vena öne çıktı. "Ne yapıyor—"

"Aviness soyunun son meşru vârisi olduğuna inandığımız kadını yıllar önce kaybettik. Tahta hiç çıkmamış olmasına rağmen Sema Sarayı'nda, Boltov'un burnunun dibinde yaşadığı ve atalarından kalan yadigârları güvende tuttuğu söylenirdi. Boltov nihayet onun kim olduğunu öğrendiğinde çaldığı kitabın peşinden gitmem beni Katria'yla karşılaştırdı." Davien salona hitap ediyordu. "Kitap Karaltı'nın ötesinde, Tabii Dünya'da bulundu. Ve onu kadim kralların gücünü yeniden kazanmak için bir ritüelde kullandığımda bu güç bana değil, ona aktı." Beni işaret etti. Fısıltılar ve şüpheli bakışlar giderek artıyordu. "Çünkü Katria bu iki dünyanın çocuğuydu. Talahani kaçtı ve Boltov'un onu bulabileceği yerden çok uzakta kendine yeni bir hayat kurdu. Bir insana âşık oldu ve bir kız çocuğu doğurdu."

Davien önümde durdu. Bana bakan gözleri sevgi ve hayranlık doluydu. Kendimi cesur hissetmem için yeterliydi bu. Bir de dürüst olmam gerekirse biraz aptallaşmam için.

"Kurtardığın ve her şeyiyle sana ait olan tahta otur, Prenses Katria."

Söylediğini yaptım. Taht herhangi bir sandalyeden farksızdı. Ancak sırça tacın başımın üzerinde süzüldüğü ânın farkında olmamam imkânsızdı. Başımı kaldırıp Davien'a baktım ve sevgi dolu bakışlarından çalabileceğim bütün cesaretin beni doldurmasına izin verdim.

Taç başımdan düşmedi.

Kusursuz bir şekilde oturdu.

"Çok yaşa, peri tahtının meşru vârisi, son Aviness Kraliçe Katria," Davien'ın sesi salonda yankılandı. Gözleri aşkla parıldarken bana küçük bir gülümsemeyle baktı. "Saltanatın daim olsun."

otuz dokuz

"Hâlâ gecenin körüne dek bekleyip içeri iki hırsız gibi girebiliriz, biliyorsun değil mi?" Davien at arabasında karşımda oturmuş, bu fikrinden epey memnunmuş gibi görünüyordu.

Daha önce hiç olmadığı kadar kolay, yüksek sesli ve canlı bir kahkaha attım. Gülmek her geçen gün daha doğal geliyordu. Yeni Peri Kraliçesi olarak resmî taç giyme törenimin üzerinden yaklaşık üç ay geçmesine ve sorumluluklarım hayal gücümün ötesinde artmasına rağmen kendimi çok daha hafif hissediyordum. Hayatımda ilk kez nereye ait olduğumu biliyordum. Nereye ait olduğumu bilmek, orada olmanın daima kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Yalnızca sıkı çalışmanın çok daha tatmin edici olduğu anlamına geliyordu çünkü bunun bir fark yarattığını biliyordum.

"Gecenin köründe içeri girmeyeceğiz. Puslu'yu ben alacağım. Ve hepsiyle yüzleşip geçmişi bir kenara bırakacağım." Sema Sarayı'na girerken kendime ettiğim yemini tutmaya kararlıyım. Fakat ona bundan bahsetmedim.

Davien gülümsedi. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Buna neden ihtiyacım olduğunu da öyle. Ama yine de kaçma ihtiyacı duyarsam bana kendimi bir korkak gibi hissettirmezdi.

"Yanından bir an bile ayrılmayacağım, yalnız kalmak istemediğin sürece tabii."

"Sanırım bunu tek başıma yapmak istiyorum." Öne uzanıp elimi dizine yasladım. "Ama benimle gelmene çok minnettarım. Burada olduğunu bilmek bile beni cesaretlendiriyor." Tahta oturamadığım zamanlarda genellikle yerime o bakıyordu – ki hâlâ günümün büyük bir kısmını büyümü nasıl kullanacağımı öğrenmeye ve Ortadiyar'ın ince farklılıklarını çalışmaya ayırdığım düşünülürse bu sık sık oluyordu. Öğrenmem gereken çok şey vardı. Artık bir parçası olduğum tarihe dair hatırlamam gereken o kadar çok şey vardı ki.. özellikle de Elf Kralı ve İnsan Kraliçe biz yola çıkmadan kısa bir süre önce beklenmedik bir görüşme talep etmişken.

Geri döner dönmez, gelişleri için son hazırlıklarla ilgilenecektik. Bahar Ayınları henüz sona erdiğinden yapılması gereken çok şey vardı – Ortadiyar'daki kutlamaların sonu gelmiyordu. Yokluğumuzda yerimize Shaye, Giles, Oren ve Hol'un yardımcılığında Vena bakıyordu. Saltanatımda yanımda olmasını isteyebileceğim en iyi periler benimleydi.

"Neye ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Bunu bilmek bana güç veriyor." Konuşurken gözlerinin içine bakıp sözlerimde ne kadar samimi olduğumu bildiğini umdum.

Fakat Davien bakışlarına farklı bir anlam yüklemiş olmalıydı ki öne eğilip beni büyük bir arzuyla öptü. Teslim olmam hâlinde çok daha fazlasını vadeden bir öpücüktü bu. Ve konu o olduğunda daima teslim oluyordum.

"Senin için dünyanın öteki ucuna bile giderim."

"Senin için dünyaları aşarım." Güldüğümde o da bana katıldı ve burnunu benimkine sürttü. İkimiz de doğruyu söylüyorduk. Yerime dönüp pencereden dışarı baktım. Tabii Dünya, Ortadiyar'ın büyüüne kıyasla çok sadeydi. Geçtiğimiz sokaklar çok küçük, bir zamanlar beni korkutan evlerse çok önemsiz görünüyordu. "Bu arabaya son binişimi hatırlıyorum... Kocamla tanışacağım için çok gergindim."

"Ah, doğru ya..." Davien küçük bir gülümsemeyle cümlesini yanında kesti. "Tabii Dünya'ya geri döndük, yani yeniden evliyiz." Kü-

çok bir kahkaha koyuverdim. "Belki de o evliliği bu gece tamamına erdirmeliyiz. Bunu Tabii Dünya'da hiç yapmadık."

Sırttım. "Bunu çok istersin, değil mi?"

"Ne kadar istediğimi sen de biliyorsun."

Saraydaki fısıltılar ikimizin de kulağına gelmişti. Halk bir yıl içinde nişanlanmamızı bekliyordu. Bu konuya dair aramızda yalnızca üstünkörü konuşmalar geçmişti. Ortadiyar'da aşkımızı resmîleştirmekten daha önemli meselelerimiz vardı. Dahası ben buna hazır değildim. Aşkı ve kraliçe olmayı yeni yeni öğreniyordum. Tekrar evlenmeyi düşünmeden önce ikisinde de ustalaşmak istiyordum. Davien ise bu konuda fazlasıyla sabırlıydı ve bir sonraki evliliğimizin benim şartlarıma göre olacağı konusunda ısrarcıydı.

At arabası ailemin malikânesine uzanan yola döndü. Aşına olduğum bahçe görüş alanıma girdiğinde keskin bir nefes aldım. Hiç görmediğim kadar yeşil görünüyordu. Etrafta çalıları budayan bahçıvanlar vardı. Böyle işler için adam tutabiliyorsa, sanırım Joyce bütün parayı çarçur etmemişti.

Davien hafifçe dizimi sıktı. "Onların üstesinden geleceksin."

"Biliyorum," dedim alçak sesle. Yine de araba yolun başında durduğunda midem kasılıyordu.

Bizi ilk karşılayanın Laura olmasına şaşırmadım. Evden koşarak çıkıp arabanın durduğu yoldaki çakıl taşlarında huzunu alamayıp kayarak durdu. Kapıyı açtım ve bakışları ilk kez Davien'i bulduğunda gözlerinin hafifçe ırileştiğini gördüm. Ortadiyar'da yeteri kadar zaman geçirdiğinden Davien artık kanatlarını gizleyebiliyor ve cazibesiyle dünyadışı güzelliğini sıradan bir insanmış gibi görünecek şekilde değiştirebiliyordu. Gözümün ucuyla kardeşime göz kırptığını gördüm.

Laura'nın nefesi kesildi. "Katria, ben, s-sen yalan söylemiyormuşsun, o çok yakışıklı."

Gülüp onu kollarımın arasına aldım ve sıkıca sarıldım. "Seni görmek çok güzel, kardeşim."

"Seni o kadar çok özledim ki."

Sesindeki acıyı ve özlemi duyabiliyordum. En derinlerimde yan-
kılanıyor ve kararlılığımı pekiştiriyordu. Bundan sonra ne söylemek
istediğimden emin değildim. Ama artık burada olduğuma göre yap-
mak zorunda olduğum şeyi biliyordum. *Tereddüt etmek yok, Katria.*

"Ben de seni özledim." Onu bıraktım. Helen ve Joyce'un gel-
mek üzere olduğunu biliyordum. Henüz baş başayken elimi çabuk
tutmalıyım. Ellerimi kız kardeşimin omuzlarını koyup gözlerinin
içine baktım. "Annen iyi bir insan değil."

"Katria..."

"Taraflı olduğumu düşünebileceğini biliyorum. Ve haklı da ola-
bilirsin. Ama senin de bunu gördüğünün farkındayım," diye de-
vam ettim, sesim düz ve kararlıydı. "Onun kibarlığını bozmasına
müsaade etme, Laura. Bu evi mümkün olan en kısa sürede terk et.
Benimle gelebilirsin. Kendine bulduğun yakışıklı bir adamla evle-
nebilirsin. Kaçıp kendine yeni bir yol çizebilirsin — gerekirse seni
sonuna kadar desteklerim. Canın ne isterse. Ama hâlâ fırsatın var-
ken ve bayıldığım o kalbe sahipken kaç."

Laura bana cevap verme fırsatı bulamadı.

"Katria?" Dışarı ilk çıkan Helen oldu.

"Sanırım Leydi Fenwood demek istedin," dedim kibirli bir şekil-
de, peri ipeğinden yapılmış dökümlü tuniğimi düzelterip kız karde-
şimden uzaklaştırdım.

"Burada ne işin var?" demeyi başardı: şaşkınlıkla.

"Atımı almaya geldim." Ahıra doğru ilerlemeye başladım.

"Ama... bu... yapamazsın..."

Duraksayıp ona delici bir bakış attım. "Seni temin ederim ki
yapabilirim." Aylar önce yapmam gereken işi bitirmek için ahırlara
yürümeye kaldığım yerden devam ettim.

"Anneme söyleyeceğimi!" Helen içeri koştu. Laura hâlâ araba
yolunda tek başına duruyordu, şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

"Sakin geç kalma, hayatın boyunca yapabildiğin tek şey buydu
zaten," diye mırıldandım alçak sesle.

Cordella'yı ahırın önünde bulmam hoş bir sürprizdi. Beni gör-

düğünde, atlara saman toplamak için kullandığı tırnağı neredeyse düşürüyordu.

"Ah, kadim tanrılar aşkına. Seni yeniden buralarda görmeyi hiç beklemiyordum."

"Ben de öyle. Ama çok kalmayacağım. Ve seni temin ederim ki buraya son adım atışım olacak bu. Ama seni görmek çok güzel, eski dostum," dedim içtenlikle. Cordella benim için daima elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Bazen elinden gelenin en iyisi yeterli değilmiş gibi hissettirmiş olsa da artık her şey olduğu gibi görebilecek bir noktaya erişmiştim. "Puslu nasıl?"

"Bacaklarının biraz açılması lazım. Ama formunu korumak için elimden geleni yapıyorum." Cordella'nın yüzünde manidar bir gülümseme vardı. "Nihayet onu almaya mı geldin?"

"Evet." İlerlemeye başlayıp hemen ardından duraksadım. "Geleceğimi biliyor muydun?"

"İçimden bir ses geleceğini söylüyordu." Cordella beni tepeden tırnağa süzdü ve onaylar bir tavırla başını salladı. "İyi görünüyorsun, Katria. Seni son görüşümden bu yana başını çok daha dik tutar olmuştun."

"Artık kim olduğumu biliyorum," diye yanıtladım çok düşünmeden. Ben Aviness soyunun son vârisiydim. Perilerin kraliçesiydim. Fakat aynı zamanda tüccar bir lordun kızıydım; her türlü yanlış sevgiyi örnek gösteren ebeveynlerle istismarcı bir evde büyümüş-tüm. Bütündüm ve kırılmıştım ve iyileşiyordum. Bunların hepsi ve çok daha fazlasıydım. Ben Katria Applegate Aviness'tim ve birinin beni küçük görmesine bir daha asla izin vermeyecektim.

"Katria?" Joyce'un tiz sesi sohbetimizi böldü.

"Puslu'yu koşuma hazırla lütfen," dedim Cordella'ya. "Ben de bunu yaptığın için seni cezalandırmaya cûret edemeyeceklerini anlamlarını sağlayacağım."

"Memnuniyetle, leydim." Cordella başını eğip ahıra yöneldi.

"Evet?" Malikâneyi çevreleyen verandadan beni küçük görmeye çalışan Joyce'a baktım. Bu anın korkusuyla yaşıyordum. Ancak ar-

lık gelip çatmışken, içimde korkunun zerresi olmadığını fark ettim. Artık benim üzerimde hiçbir gücü yoktu. Göğsümdeki son düğüm de çözülüşünde yeniden nefes alabildiğimi hissettirdi.

Joyce artık benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Bu kadar çabuk geri dönmeni beklemiyorduk." Sözleri sahte bir nezaketle dolup taşıyordu.

"Çok kalmayacağım." Hem gitmemin üzerinden aylar geçmişti. *Bu kadar çabuk mu?* Geri dönmemi asla istemediğini varsaydım. "Ardımda bırakarak hata ettiğim son şeyi almaya geldim. Merak etme, bu seferki gidişim temelli olacak."

"Burada hiçbir şeyin yok."

"Yakında olmayacak."

"Puslu hazır, leydim," diye seslendi Cordella ahırdan.

"Teşekkür ederim." Atın dizginlerini aldım.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Joyce.

"Benim olanı alıyorum." Puslu'nun sırtına binip oturuşumu dikleştirirdim. "Bu evde kalmış son parçamı da alıp sonsuza dek gidiyorum. Beni bir daha asla görmeyeceksin. Benden asla haber almayacaksın. Bana ait olan hiçbir evde veya toprak parçasında hoş karşılanmayacaksın. Çünkü kendime beni olduğum gibi seven bir aile buldum." Saltanatımın ilk aylarında beni destekleyen Oren, Giles, Hol, Raph, Shaye, Vena ve bütün Düşşarkısı'nı düşündüm. "Hayatımın anlamını, amacını ve gerçek aşkını buldum. Artık benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Hayatımın geri kalanı boyunca senden korkmam için harcadığın tüm çaba nafileydi. Senin esaretinden kurtuldum ve yeni dünyama giderken Puslu'yu da yanıma alacağım. Bu sonsuza dek sürecek bir veda." Duraksayıp gözlerimi Joyce'un kılınlarına diktim. "Ve bunun için Cordella'yı cezalandırmaya kalkışırsan bundan haberim olur ve o zaman gazabımdan korkmanı öneririm."

"S-sen... olduğun yerde kal" diye geveledi Joyce.

"Hayır." Hafif bir tekmeye, Puslu tırıs gitmeye başladı. Beni unutmadığını anlayabiliyordum. Yürüyüşünün hissi dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdi. Peri atları iyiydi ama hiç benim olma-

mişlardı. Joyce'un yetişemeyeceği bir hızla malikânenin etrafından dolandım. Helen hâlâ giriş kapılarının önündeydi, ağzı beş karış açık bir vaziyette arabaya bakıyordu. Nedeni ortadaydı: Davien arabaya yaslanmış, Laura'yla sohbet ediyordu.

"Bakıyorum da atını almışsın." Davien yaslandığı yerden doğruldu.

"Evet," dedim gururla. "Buradaki işim bitti."

"Katria," diye araya girdi Laura. "Benimle gelebilirsin... dediğinde..." Gözleri Davien'la benim aramda gidip geldi.

Davien'in tereddüt ettiği açık olsa da bana olan saygısını koruyordu. Ne de olsa Aviness'in gücü benimdi. Laura'nın Ortadiyar'da kalmasını sağlayacak bir yol bulabilecek biri varsa, o da bendim. Hiç değilse, ihtiyaç duyduğu veya istediği müddetçe Karaltı'nın bu yanındaki malikâneyi ona verebilirdim... Kendi büyük macerasına atılmaya hazır olana dek orada kalabilirdi.

"Yanımda daima bir yerin olacak, kardeşim."

Rahatlananın etkisiyle Laura'nın yüzü buruştu. Joyce ve Helen'in davranışları dolayı yüzünden kendini suçlu hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Ondan da nefret ettiğimi mi düşünmüştü? Konuşmamız gereken çok şey vardı ama hepsinin zamanı gelecekti.

"Emin misin?" diye fısıldadı.

"Hükmümü verdim." Hafifçe sııttım. Kocamın gerçekten de büyü gücü olduğunu ve bir bakıma bana öğrettiğini gördüğünde vereceği tepkili dört gözle bekliyordum. Bana kalırsa Laura perilele iyi anlaşıacaktı. "Arabaya atla."

"Ama eşyalarım?"

"Hemen yola çıkmazsak Joyce gitmene asla izin vermeyebilir," dedim ciddiyetle. "Yemin ederim ihtiyacın olan her şeyi ve daha fazlasını sana vereceğim." Joyce köşeyi dönüp verandada Helen'in yanında dururken Laura'nın bakışları yeniden malikâneye kaydı. Davien'in arkasından arabaya binmeye başladığında, dediğim doğru olduğunu düşündüğü açıktı.

"Ne yapıyorsun sen?" Joyce çığlıklar atarak merdivenlerden aşağı fırladı.

Puslu'yu kardeşimle onun arasına ilerlettim. "Kendi istediğini yapıyor."

"O benim kızım, s-sen onu kaçırıyorsun!"

"Ben gidiyorum, anne," dedi Laura biraz titrek ama hiç ummadığım kadar cesur bir sesle. Onunla hiç bu kadar çok gurur duymamıştım. En güçlümüz daima o olmuştu. "Sana mektup yazarım."

"Bu ne cüreti!" diye bağırdı Joyce arabanın kapısı kapanırken. İfadesi şaşkınlık ve öfke arasında gidip gelen Helen kapının önünde durmaya devam ediyordu. "Bunu yapama—"

"Laura ve ben ne arzu edersek onu yapacağız. Hoşça kal, Joyce." Daha fazla konuşmanın anlamı yoktu. Puslu'yu ilerletip yanından geçerken Oren'e başımla işaret verdim. Arkamda yükselen toynak sesleriyle arabanın harekete geçtiğini duydum.

Joyce çığlıklar atarak yolun yarısına dek peşimizden geldi. Nasıl da acınası bir yaratıktı. Bu acının yaptığı şeylerin bedeli olduğunu hiç anlamayabiliirdi. Belki Helen anlardı. Belki de içinde bir nebze olsun iyilik kalmıştı ve onu değişime itecek şey de bu olacaktı. Yapabileceğim tek şey umut etmekti, onun iyiliği için.

Fakat Joyce ve Helen artık benim sorunum değildi. Onları ve malikâneyi arımda bırakıp önüme baktım.

Yalnız bir binici olarak herhangi bir arabadan çok daha hızlıydım. Evime —krallığıma— giden yolu biliyordum. Bu sefer ailemin malikânesinin yamaçlarından aşağı inip puslu şafağın içinden yavaş ormana ilerleyecektim. Ortadılar'la insan dünyasını ayıran karanlık siste yolumu bulmak için Giles ve Hol'un bana öğrettiği eski işaretleri bulana dek de sürmeye devam edecektim.

Kalbim dörtlümlü koşan Puslu'yla birlikte gümbür gümbür atıyordu.

Joyce'un hayatım için bestelediği acı verici ağıt sona etmişti. Ancak yeni şarkım henüz başlamıştı. Kız kardeşimle, *iki dünyada da kocam olacak adamla* ve krallığımla dolu bir şarkı.

Teşekkürler

Sevgilim – kitaplarımı yaratmaya odaklanabilmem için evi temizlediğin, bahçeyle, akşam yemeğiyle, kirli çamaşırlarla ya da diğer işlerle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Hayatımın her alanında gösterdiğin anlayış ve destek için sana teşekkür ederim. Senin kaleyi koruduğunu bilerek gerçek dünyadan gözüm arkada kalmadan kaçıyorum.

Kaplumbağalarım – yazarlık, sizler olmadan çok daha zor olurdu. Benim destekçim, güvenli alanım, fikir babam ve neşemsiniz. Beni anlıyorsunuz ve size sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Benim için yaptığınız her şey için her birinize teşekkür ederim.

Teal – bu kadar iyi bir arkadaş olduğun ve *ELF KRALI İLE ANLAŞMA* kitabımda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Evet, adın o kitabın teşekkürler bölümünde geçmeliydi ama bu yazar arkadaşının kafası zaman zaman karışabiliyor... Geç olsun güç olmasın?

Mary – tanıdığım en harika peri, bana böylesine moral veren bir arkadaş olduğun için teşekkürler. Ayrıca, yazmam gereken tüm kelimeleri yazmaktan vücudumun perişan olmamasını sağladığın için teşekkür ederim.

Danielle Jensen – umarım ne kadar harika biri olduğunun farkındasıdır. Benim için yaptığın, hem kitaplarla ilgili hem de onlardan bağımsız her şey için teşekkür ederim.

Marcela Medeiros – seninle çalışmak hâlâ bir rüya gibi. Yaratmaya çalıştığım bu dünyaların mizahını ve büyüsunü anlayabilecek başka birini düşünemiyorum bile.

Merwild – hikâyelerim sanatınla zenginleşiyor. Karakterlerime hayat verme konusunda benimle çalışmaya devam ettiğin için teşekkür ederim.

Amanda – sana kocaman sarılmak isterdim ama teşekkürler kısmındaki bir cümleyle idare etmek zorundasın. Hem bir arkadaş hem de bir yazar olarak beni desteklemek için yaptığın her şey TEŞEKKÜRLER.

The Book of Matches Media Ekibi – hepiniz harikasınız ve hikâyelerimi okurlara duyurmak için sizinle çalışmak büyük bir zevkti.

Rebecca Heyman – bir taslak bitti, sıra diğerinde. Sonu gelmez yardımların için her zaman olduğu gibi teşekkür ederim. Fikirlerini bana sunmak için orada olduğunu bilmek bana yazarken güven veriyor.

Melissa Frain – kesip biçmelerinle bu taslağı yeniden bir araya getirmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Hikâyem tüm yardımların sayesinde güçlendi ve güzel yorumların beni daima yazmaya teşvik etti.

Sevgili Kule Muhafızlarım – her biriniz harika, destekleyici ve çok eğlencelisiniz. Tüm içgörüleriniz ve yalnızca nazik olmaya ve kitap dünyasının kendimize ait küçük köşesinde iyi vakit geçirmeye istekli olduğunuz için teşekkür ederim.

Kitaplarımdan bahsedilmesine katkıda bulunan her Instagram ve TikTok kullanıcısı, Facebook Uzmanı, Blogger ve geri kalan herkese – sizler benim kahramanlarımsınız. Benimle çalışmaya istekli olduğunuz için çok şanslıyım ve sonsuza kadar sizlere minnettar kalacağım. Gelecekte daha nice kitaplarda görüşmek dileğiyle.

Patreon üyelerime – Andra P., Melisa K., Serenity87HUN, Liz A., Amé van der V., Nichelle G., Sarah P., Janis H., disnerdallie, Giuliana T., Carmen D., Alli H., Malou7, Becky T., Jordan H., Siera, Matthea F., Caitlyn, Stephanie Y., Catarina G., Bri B., Stephanie T., Heather E., Mani R., Lori, Elise G., Traci F., Beth Anne C., Jasmin B., Maria D., Ashley S., Shirin, Samantha C., Lindsay B., Lex, Katrina S., Sassy_Sas, Veronica R., Karin B., Eri, Sam van V.,

Ashley D., Amber V., Amy P., Michael P., Kate M., Aanja C., Aemaeth, Alexa A., Alexis P., Ambermoon86, Amy B., Angela G., Asami, Axel R., AzFlyGirl, Betsy H., Bookish Connoisseur, Cassidy T., Cassondra A., Dana A., Elly M., Emily C., Emily R., Emmie S., Jennifer B., Justine B., Kassie P., Kelley, Kira M., Lauren G., Lauren S., Lindsay W., Meagan R., Michelle S., NaiculS, Reva, Rhianne R., rlyensong, Sarah P., Sheryl K B., Tamashi T., Tarryn G., Ti any L., Allie D., Chelsea S. – tüm desteğiniz, geribildirimleriniz, düşünceleriniz ve bana ayırdığınız zaman için teşekkür ederim. Birlikte geçirdiğimiz anlardan büyük keyif aldım ve her kitapla birlikte geçirdiğimiz bu zamanları katlayacağımızı umuyorum. Hepiniz yayın dünyasındaki bu yeni maceranın başlangıcından beri benimlesiniz ve bu süreci birlikte geçirebileceğim daha iyi insanlar düşünemezdim!

